

THE NATIONAL BESTSELLER

TỦ SÁCH VĂN HỌC
TRUNG
QUỐC
ĐƯƠNG ĐẠI

Hải Nham

HẸN ƯỚC NƠI thiên đường

你的生命如此多情

VHSG
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

CHIBOOKS

Thông tin sách

Tên sách: **HẸN ƯỚC NƠI THIÊN ĐƯỜNG**

Tác giả: **Hải Nham**

Người dịch: **Sơn Lê**

Nhà phát hành: **Chibooks**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Hóa Sài Gòn**

Khối lượng: **550g**

Kích thước: **14 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **12/2009**

Số trang: **456**

Giá bìa: **73.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Đương đại**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **06/02/2017**

Dự án ebook #283 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Lâm Tinh là một nữ phóng viên trẻ sắc sảo, đang tìm kiếm tư liệu viết về tập đoàn nổi tiếng Trường Thiên

và tiếp cận được với Tổng giám đốc Ngô Trường Thiên. Cô tình cờ quen và yêu Ngô Hiểu - cậu con trai duy nhất của ông Trường Thiên, người sẽ thừa kế toàn bộ tài sản to lớn của tập đoàn sau này, nhưng lại có thú vui chỉ muốn làm nghệ sĩ thổi saxophone. Cuộc tranh giành quyền lực kinh tế chốn thương trường khiến ông Trường Thiên buộc phải ép duyên con trai với con gái một quan chức nhà nước - người có khả năng cứu giúp tập đoàn Trường Thiên khỏi cơn sóng gió đe dọa bị thôn tính bởi các thế lực khác. Ngô Hiểu phản đối cha, cương quyết dọn ra ngoài chung sống với Lâm Tinh. Tình cảm cha con rạn nứt. Cuộc ngộ sát Hân - cô bạn thuê chung phòng với Lâm Tinh - ngay tại biệt thự của ông Trường Thiên kéo theo hàng loạt cuộc ám sát giết người diệt khẩu. Lâm Tinh vô tình nắm được bí mật của cha chồng...

Tác phẩm đã được chuyển thể thành phim truyền hình ở Trung Quốc, thuộc series sách ăn khách nhất Trung Quốc hiện nay.

Phim truyền hình được chuyển thể từ tiểu thuyết này mang tên *Cuộc đời anh mãi đa tình như thế*, dài 25 tập, đạo diễn Y Lực, các diễn viên: Thường Viễn (vai Lâm Tinh), Lưu Đông (vai Ngô Hiểu), Lý Pháp Tăng (vai Ngô Trường Thiên)...

1

Giao thời của thiên niên kỷ có vô vàn câu chuyện ngàn năm ít gặp, nhưng lớn nhất cũng không bằng chuyện cứu đại hành tinh của vũ trụ xếp thành hình chữ thập... Điều dự đoán về ngày tận diệt vẫn là nỗi sợ hãi vĩnh viễn của loài người. Những người vô tư nhất cũng không khỏi suy nghĩ đến ngày ấy và tháng Bảy chết chóc. Lời tiên đoán về thảm họa tràn ngập trở thành nỗi ám ảnh thường nhật vào cuối thế kỷ của những người chỉ lo chuyện không đâu. Nhưng nếu không có cuộc phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, chưa chắc Lâm Tinh đã biết trong văn hóa Trung Hoa thiên văn học là ngành khoa học phát triển sớm nhất. “Tam viên nhị thập bát túc” cổ nhân phân định không khác gì khái niệm kinh độ vĩ độ trong thiên văn học ngày nay.

Xưa nay trong con mắt người Trung Quốc, các thiên thể vẫn gắn liền với những chuyện thần thoại dân gian, mang màu sắc nhân sinh. Cứ theo cách nói của ông Ngô Trường Thiên, cái đạo làm người của Trung Quốc cũng có liên quan đến tận trăng sao trên trời, lớn là quốc gia, nhỏ là bộ tộc, nhỏ nữa là gia đình, tất thảy đều xoay quanh một trung tâm, một lãnh tụ, một con người cụ thể, giống như ngàn sao xoay quanh Bắc Đẩu. Lãnh tụ uy nghi bất động chỉ cần phát ra một hiệu lệnh, muôn dân đều hướng về phía tay ông ta chỉ, đất trời cũng phải xoay chuyển theo. Quy luật tự nhiên của vũ trụ ngàn năm không đổi. Lẽ nào chỉ trong tháng Bảy, mùa hè cuối cùng của hai ngàn năm có một ngôi sao chổi bay qua đụng vào, khiến cả nhân loại sống chết không biết ra sao?

Nếu nói dải Ngân Hà sắp có những biến động bất thường chỉ là chuyện ngẫu nhiên đối với quy luật tự nhiên. Vậy trước mắt Lâm Tinh lúc này, ông Ngô Trường Thiên là trung tâm ổn định tất yếu của tập đoàn doanh nghiệp Trường Thiên có một trăm tám mươi ngàn con người và tám tỉ đồng tiền vốn. Từ trong cái văn phòng rộng lớn của ông, mọi cú điện thoại gọi đi, mọi mệnh lệnh phát ra, đều khiến hàng ngàn con người, hàng triệu đồng vốn phải chuyển động một cách có hiệu quả, giống như bấm một nút điều khiển bí mật, khiến Lâm Tinh phải kính nể.

Văn phòng có những cửa kính sát xuống tận sàn nhà, tiếng chuông điện thoại nghe lúc rõ lúc không. Một ê-kíp thư ký mặc坎đang trả lời những âm thanh ấy, tiếng nói lộn xộn chỉ vang vào trong văn phòng này mỗi khi có người đẩy cửa bước vào. Trong phòng trong bày một cái bàn làm việc rộng rãi và bộ sofa lớn bằng da, tủ sách cửa kính sáng loáng, một phòng vệ sinh bồn sứ trắng tinh. Lâm Tinh ngồi ở một góc sofa dài, không khỏi có cảm giác nhỏ bé, nhưng ông Ngô Trường Thiên đang được người khác săn đón, cứ ra ra vào vào nhà vệ sinh, gội vãi chải tóc, thất cả vạt trước khi đi, đồng thời trả lời những câu hỏi của Lâm Tinh.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tinh được ngồi trên cái sofa sang trọng và đắt tiền như vậy. Cô thỉnh thoảng phải chú ý đến tư thế. Cô và tạp chí của cô hình như không ngờ cô lại một mình dễ dàng thâm nhập vào văn phòng của ông Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên để có cuộc phỏng vấn kể từ sau ngày tốt nghiệp đại học. Tất nhiên điều ấy bắt nguồn từ lòng tự tin, tự tin vì khuôn mặt tươi trẻ và ưa nhìn của cô. Đây là mối quan hệ nhân quả vô cùng đơn giản. Hồi ở đại học, lúc đi thực tập phỏng vấn, cô đã vận dụng điều kiện này của mình và không một chỗ nào cô không chiến thắng. Hôm nay cô không mời mà đến, bắt đầu từ người bảo vệ ở cửa, cô đi qua ba cửa, sáu ngõ vào thẳng, cuối cùng bước vào ô cửa sang trọng này. Lúc các cô thư ký ở phòng ngoài hỏi han vài câu và đang định “mời” cô đi ra thì ông Thiên từ phòng trong ra và nói:

“Tôi chỉ có năm phút.”

“Thưa bác Chủ tịch, cháu cũng chỉ có một vấn đề.” Cô nói.

Vậy là cô bước vào trái tim của một doanh nghiệp lớn kiểu Titanic, có được một vị trí ngấn ngời trên cái sofa kiểu Mỹ.

Cô định lần lượt làm việc với các công ty thuộc tập đoàn doanh nghiệp Trường Thiên, viết một loạt bài điều tra về quá trình ra đời và phát triển của tập đoàn này để soi sáng sự đổi thay của thời đại sau hai

mười năm Trung Quốc cải cách mở cửa. Cô đã báo cáo đề tài với tòa soạn, nhưng chưa được chấp nhận và ủng hộ. Trong con mắt của những phóng viên cũ có đủ tư cách, kế hoạch của cô đưa ra bỗng trở thành điển hình của chuyện vui. Về điểm này, qua biểu hiện của ông trưởng phòng cũng có thể trông thấy đôi chút. Chính vì biểu hiện ấy mới thúc đẩy cô hôm nay đơn thương độc mã gặp may ngay trong tòa cao ốc của chi nhánh tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh. Được gặp nhân vật truyền kì gây dựng cơ nghiệp bằng năm ngàn đồng, đối với Lâm Tinh là điều bất ngờ.

Cho dù ông Ngô Trường Thiên chỉ dành cho cô năm phút, nhưng khi ông bước vào phòng trong lại không có nổi nửa phút rồi rã. Thư ký cứ liên tục vào mời ông nghe điện thoại, ký giấy tờ, giúp ông mặc áo quần, báo đề ông biết xe đã sẵn sàng... Lâm Tinh ngồi lặng lẽ quan sát. Qua báo chí, cô biết ông năm nay mới năm mươi tuổi, nhưng vất vả khiến ông già hơn tuổi. Có lẽ một đứa con nít hai mươi tuổi đầu như cô rất dễ dàng nhìn người trung niên có phần già hơn.

Cô ngồi ở sofa vẫn không vội nêu câu hỏi, cho đến khi ông Thiên trong lúc bận bịu đưa ánh mắt ra hiệu, cô mới nêu những đề mục tạm thời xác định.

“Thưa bác Chủ tịch, cháu muốn biết một vị lãnh đạo doanh nghiệp, ví dụ như bác, mọi người sẽ phải miêu tả vị trí của bác trong doanh nghiệp như thế nào?”

Ông Thiên vừa ký văn bản và chỉnh lại cà-vạt, vừa trả lời một cách rành rọt: “Cô có biết bảy ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu không? Tức là thiên văn hiện đại chỉ đại hùng tinh và tiểu hùng tinh. Tổ tiên của tôi coi chòm sao Bắc Đẩu là tọa độ chỉ phương hướng, vì phương hướng của chúng ổn định nhất, cũng sáng nhất. Lãnh đạo một doanh nghiệp phải là ngôi sao Bắc Đẩu. Ánh sáng của ông ta phải đủ soi sáng thuộc cấp, tập hợp họ xung quanh mình.”

“Xin hỏi, ánh sáng của một doanh nhân là gì?” Lâm Tinh hỏi.

“Đây là vấn đề thứ hai của cô, phải không?” Ông lấy câu hỏi để thay cho câu trả lời.

“Không ạ, vẫn là vấn đề thứ nhất. Vừa rồi bác nói đến ánh sáng, cháu muốn biết bác ám chỉ điều gì. Có phải là tri thức và tài năng của người lãnh đạo?”

Ông Thiên mặc cái áo vét lên người, lắc đầu: “Không phải là chủ yếu.”

“Là quyền lực ư?”

“Quyền lực rất dễ bị phản bội.”

“Vậy là gì?”

Ông đang định đi ra cửa, Lâm Tinh không thể không đứng dậy. Cô mong câu trả lời của ông không quá đơn giản, nhưng ông chỉ nói đúng ba tiếng:

“Là đạo đức.”

Chưa dứt lời thì ông đã bước ra khỏi cửa, Lâm Tinh vội đi theo. Hai người cùng ra đến hành lang, theo sau ông là mấy thuộc hạ. Ông nở nụ cười coi như kết thúc buổi phỏng vấn. “Cô thỏa mãn rồi chứ?” Ông hỏi.

Nhưng Lâm Tinh không đáp lại bằng nụ cười. Cô vội nêu vấn đề vừa lóe lên trong đầu: “Xin hỏi bác Chủ tịch, bác đánh giá thế nào về ông Chủ Thời Kiệt, Chủ tịch tập đoàn Hồng Tháp tinh Vân Nam. Có người nói ông ấy mang tính điển hình nhất định cho các doanh nhân Trung Quốc, bác thấy thế nào?”

Câu hỏi quá đường đột, ngay cả Lâm Tinh cũng phải đứng sững lại. Ông Thiên cũng đứng lại, nhưng vẻ mặt tươi cười vừa rồi vẫn còn nguyên trên khuôn mặt. Đám nhân viên theo sau vội đi lên, giải vây cho ông: “Xin lỗi, ông Chủ tịch đang có việc vội...” Nhưng ông dùng câu trả lời để cắt ngang câu nói của đám

nhân viên.

“Chúng ta thỏa thuận với nhau chỉ nói một vấn đề thôi mà.”

Lâm Tinh giấu vẻ bối rối, nói: “Xin lỗi, vừa rồi, vừa rồi bác nói đến đạo đức, cho nên...”

Ông Ngô Trường Thiên cười nhạt, đi xuống lầu, cuối cùng cũng phải tiếp tục câu chuyện với Lâm Tinh: “Cô đã đọc Gia thư Tăng Quốc Phiên chưa nhỉ?” Lâm Tinh nói thật chưa đọc. Ông ta nói tiếp: “Cũng nên đọc.” Một nhân viên đưa cho ông cái điện thoại di động vừa đổ chuông, cắt ngang câu chuyện. Không biết ông đang bàn với ai đó về một vấn đề mà Lâm Tinh nghe không hiểu. Cho đến khi họ ra khỏi cửa cao ốc, trước khi lên xe, ông mới tắt máy, quay lại nói với Lâm Tinh: “Cô có biết một thứ dụng cụ gọi là cái đầu ngựa xưa vẫn dùng để đóng lương thực không nhỉ? Lương thực đổ đầy đầu rồi dùng một thanh gỗ gạt ngang. Thanh gỗ ấy gọi là thanh gạt. Tăng Quốc Phiên viết: trời không gạt thì người gạt, trời cũng phải mượn tay người để gạt. Tôi học cách của Tăng Quốc Phiên tự mình gạt lấy. Cho nên tôi không làm ông Chử Thời Kiện.”

Những ngày sau đấy Lâm Tinh vẫn nghĩ, trong cuộc phỏng vấn chớp nhoáng bất ngờ, mỗi câu nói của ông Ngô Trường Thiên đều hàm ý sâu sắc. Cô dùng phương pháp phân loại tính cách trong giáo trình tâm lý học ở bậc đại học để nhớ lại khẩu khí, động tác và biểu hiện của ông. Cô cảm thấy ông ta thuộc loại người “xua đuôi”, có khả năng quyết đoán và kiểm chế tình cảm cao độ, đòi hỏi kết quả nói chuyện ở người khác, yêu cầu đối phương phải ngắn gọn, trong sáng, giải thích và nhắc lại quá mức để làm ông mất kiên nhẫn. Nhưng rồi cô lại cảm thấy ông luôn đồng tình và làm thỏa mãn người phỏng vấn. Ông rất nhạy cảm và có khả năng thông hiểu tâm lý đối phương, lại giống như người “thân thiết” vậy. Tối hôm ấy, Lâm Tinh phát hiện ở nhà Lưu Văn Khánh, bạn trai cô có cuốn Gia thư Tăng Quốc Phiên cất trên gác cao bị bụi phủ lâu ngày. Cô lấy xuống xem, quả nhiên tìm thấy đoạn luận thuyết ông Thiên vừa nói hôm nay:

“Quản Tử Vân: Đầu đầy có người gạt, người đẩy trời sẽ gạt...”

Lâm Tinh tỏ ra hứng thú. Cô đọc tiếp đề lĩnh giáo lời “tự gạt” của Tăng Quốc Phiên. Thì ra chỉ có ba chữ: “Thanh, Cần, Khiêm”, nhìn chữ dễ hiểu nghĩa, không có gì khác là thanh liêm, cần cù, khiêm tốn với mọi người. Từ những lời thâm thúy của Ngô Trường Thiên, Lâm Tinh thấp thoáng một ý nghĩ con người này thật đáng kính. Xem ra dư luận tốt đẹp về ông như “doanh nhân học giả”, “nho thương đương đại”, “nửa bộ Luận ngữ” không phải là những lời khen không căn cứ.

Lâm Tinh mượn bộ Gia thư Tăng Quốc Phiên gồm ba cuốn về Văn Khánh mua bộ sách này theo phong trào, chứ chưa có ý định mở ra đọc. Từ ngày từ bỏ vai trò công chức trong một nhà máy quốc doanh chạy theo làm người môi giới chứng khoán, anh trở nên lạnh nhạt với mọi thứ. Yêu một người môi giới chứng khoán buồn nhất là anh ta luôn luôn cảm thấy cổ phiếu mạnh mẽ hơn, kích thích hơn, kịch tính hơn cả tình yêu. Cho dù Văn Khánh vẫn thường nói những lời hoa mỹ: “Anh chơi cổ phiếu là vì em!” nhưng không thuyết phục nổi Lâm Tinh, cô vẫn cho rằng, tình yêu vốn là một hoạt động tinh thần, liệu ai tin nổi một người chỉ yêu tiền còn yêu người khác được nữa? Văn Khánh chỉ cười nhạt với lập luận của Lâm Tinh: Đừng quên, đối với chúng ta, sống là thứ nhất, không sống làm gì còn tình yêu? Xã hội ngày nay nếu không có tiền làm sao sống nổi? Trước đây, những lời hùng biện của Văn Khánh vẫn khiến Lâm Tinh không nói vào đâu được. Nhưng sau khi phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, cô có một cảm giác mới: ông là một người cần gì có nấy, vậy mà vẫn coi đạo đức là tài sản lớn nhất trong đời. Mọi người đều phải sống, nhưng sống cũng cần có giới hạn! Văn Khánh nghe nói, về mặt sa sầm, nói như nhìn thấu cuộc đời: những người xưa nay vẫn coi đạo đức có giá ngàn vàng và phú quý không đáng một đồng đều là những kẻ giàu nứt đố đổ vách.

Về ông Ngô Trường Thiên mà Lâm Tinh nói đến, Văn Khánh rất xem thường nhưng không giảm bớt sự chú ý đối với con người nổi tiếng kia. Theo sự phân loại của giới học giả phương Tây, Lâm Tinh cảm thấy Văn Khánh là con người điển hình kết hợp thùy não phải và thùy não trái. Con người này ưa mạo hiểm, thích mưu kế, đối với bất cứ việc gì cũng quen phân tích, lạnh lùng, khắc nghiệt, pha chút tình cảm, đối với những thứ mình thích sẽ truy đuổi không biết đâu là giới hạn. Khi anh nghe Lâm Tinh nói đến chuyện một mình phỏng vấn ông chủ đứng đằng sau Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên có cổ phiếu

đang nóng trên thị trường, anh lập tức tỏ ra hứng thú, hỏi tỉ mỉ về nội dung cuộc nói chuyện, kể cả không khí làm việc bên trong cao ốc chi nhánh của tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, tưởng chừng những điều đó có thể trở thành đầu mối để phán đoán khả năng cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên lên hay xuống. Anh nói, hiện tại rất nhiều người đang quan sát cái thế của Công ty này dù cổ phiếu của họ đã cao ngất ngưởng, nhưng nếu tung tin có lợi, biết đâu có thể bứt phá vuron lên. Ví dụ, Hội đồng quản trị năm nay sẽ chia lãi cho cổ đông bằng cổ phiếu, chắc chắn cổ phiếu ấy sẽ còn cao nữa. Anh tiếc nhất là trong lúc Lâm Tinh nói chuyện với ông Thiên cho dù chỉ vài lời gián tiếp, ông ấy cũng không nói gì về nội dung này.

“Ông ấy không nói với em.” Lâm Tinh cảm thấy Văn Khánh như bị tẩu hỏa nhập ma.

Tất nhiên Lâm Tinh thừa nhận, đúng lý mà nói, làm việc gì cũng nên kiên trì. Nhưng cô phản đối thái độ cố chấp quá đáng của Văn Khánh, có lúc vì để đạt mục đích, tưởng chừng anh ta không từ một thủ đoạn nào. Đàn ông làm việc gì cũng chú trọng kết quả, cho nên quá mức cố chấp trở thành bệnh của đàn ông. Phụ nữ lại chú trọng hưởng thụ, chỉ cần được hưởng thụ là thỏa mãn lắm rồi, thậm chí có lúc coi quá trình là mục đích. Từ sau ngày Văn Khánh say mê cổ phiếu, Lâm Tinh tranh luận với anh không biết bao nhiêu lần về ý nghĩa cuộc sống là theo đuổi thành công hay là tìm kiếm niềm vui. Niềm vui trong đời là đạt mục tiêu cuối cùng hay là có được sự tốt đẹp trong suốt cả đời người? Hễ nói đến những chuyện này, Văn Khánh tỏ vẻ không đáng đề bàn đến. Ánh mắt và nụ cười hiện rõ sự châm biếm: như thế còn nói làm gì, vất vả suốt ngày mà không đạt mục đích còn nói gì đến niềm vui? Nhưng Lâm Tinh cho rằng, không nghi ngờ gì nữa, chân lý cuộc sống ở bản thân cuộc sống. Để đạt mục đích sống đến tám mươi mà phải sống rất căng thẳng, không chút vui vẻ cho đến ngày chết, cho dù đã đạt được mục tiêu, như vậy liệu còn ý nghĩa gì? Ngày nào cũng tranh luận nhưng không bên nào thắng. Lâm Tinh không mong thuyết phục được Văn Khánh, bởi cô biết theo đuổi thành công là bản tính của đàn ông.

Chuyện tiền nong giữa hai người cũng đầy mâu thuẫn. Văn Khánh không bao giờ né tránh quan niệm không có tiền là không có tất cả, kể cả tình yêu. Cách nói của Văn Khánh khiến cho Lâm Tinh không tìm thấy cái mà cô cần gửi gắm. Cô chỉ có thể khen tính thẳng thắn của Văn Khánh. Một người đàn ông thẳng thắn còn hơn giả dối. Văn Khánh bày tỏ thẳng thắn anh kiếm tiền là vì Lâm Tinh, chẳng cần hoa mỹ, chỉ là logic của anh về tiền tài và tình yêu. Thật ra, Lâm Tinh không có nhu cầu tiêu xài quá đáng. Cô thích ăn ngon một chút nhưng không nghiện. Cô thích mặc đẹp nhưng không cần phải là hàng hiệu; đi đâu ngồi taxi là tốt nhất. Nếu không vội, cô đi xe buýt cũng được. Mỹ phẩm dùng loại vừa túi tiền, hoặc đồ nội cũng xong, hợp mặt bạn bè nói chung thực hiện chế độ A-A... Tiền cho ăn mặc, chỗ ở và tiêu vặt của cô cũng đủ dùng. Sau khi bố qua đời, bà ngoại ở Bắc Kinh để cho cô sử dụng căn hộ ba phòng một sảnh, cô cho Aly và Hân thuê hai phòng. Tiền nhà hai cô gái Cấp Nhĩ Tân mỗi tháng trả cho cô đủ chi dùng cho cuộc sống trong khi chưa tốt nghiệp và trước khi về công tác tại tòa soạn.

Aly và Hân là hai cô gái xông xênh hơn Lâm Tinh. Hai cô này ở Bắc Kinh đã hai, ba năm nay, thay đổi nhiều công ty, làm những việc có thể nói có, có thể nói không. Bởi các cô luôn luôn thay đổi bạn trai, mà bạn trai toàn là các ông chủ công ty. Liệu ai dám nghĩ các cô ấy không có tiền? Con gái có tiền tối nào cũng giết thời gian ở các quán bar hoặc trong hộp đêm, ban ngày lăn ra ngủ, rồi đi suốt đêm với đủ loại bạn bè, hát xướng, khiêu vũ, tán gẫu, ăn đêm, xả láng đến tận ba, bốn giờ sáng. Các cô thích sống như thế, hễ màn đêm buông xuống là vui vẻ. Lâm Tinh cũng thích đến các quán bar và hộp đêm, nhưng chỉ cuối tuần, bởi hôm sau có thể ngủ muộn. Gần đây cô thích đến bar Thiên Đường. Ở đấy nội thất trang trí rất đẹp. Mỗi góc dù là sáng hay tối cũng đều có thể làm bạn bất ngờ: cái mandoline cổ lỗ, cái kèn đồng loang lổ. Cả những tấm hình chụp lại được làm cũ bằng nước trà, mấy tờ quảng cáo nhạc ngoại quốc không biết từ những năm tháng nào. Tất cả đều không giống với những gì thường thấy, cũng không giống cái cũ hoặc đã bắt gặp ở đâu đó. Lâm Tinh thích đến đây vì ở đấy có nhạc hay, không ồn ào, có thể diễn dịch thật hay hai chữ buồn thương. Lâm Tinh không rõ những quán bar đám trai gái đường phố Bắc Kinh vẫn tụ tập có bao nhiêu ban nhạc không chính thống nhưng được tập tành từ tể. Ở bar Thiên Đường có ban nhạc Thiên Đường, cái tên nghe rất trong sáng như tên quán bar. Những lúc ban nhạc biểu diễn, trên sân khấu chỉ có một ánh đèn chiếu thẳng từ trên xuống, piano và guitar hòa tấu cùng với cây saxo nghe rất hay, khiến từng nốt nhạc xuyên thấu tâm hồn.

Người chơi saxo trẻ nhất ban nhạc, đến gần có thể phát hiện khuôn mặt anh trẻ trung sáng sủa, giống

nhân vật Rukawa Kaede trong phim hoạt hình Nhật Bản “Cao thủ ném bóng”. Một người rất trẻ nhưng diễn giải từng nốt nhạc đến độ rung động tình cảm, khiến Lâm Tinh không khỏi thán phục. Có lần, Lâm Tinh gặp Aly đến Thiên Đường cùng một ông già người Canada trông như một vị nhân sĩ. Hai người ngôn ngữ bất đồng, nhưng rất chịu chơi. Aly thấy Lâm Tinh liền kéo cô vào làm phiên dịch, vì ông già vào quán bar tỏ ra rất thích nhạc. Ông say mê nghe anh chàng nhạc công chơi saxo. Bản nhạc vừa kết thúc, ông rất trịnh trọng vỗ tay hoan nghênh. Vỗ tay xong, ông nói: “Ban nhạc trình diễn rất chuyên nghiệp. Nhưng đây là điệu nhạc đưa đám, không thích hợp với nơi này.” Aly liền đi tới truyền đạt lời nhận xét của ông già với anh chàng thổi saxo, đồng thời mượn hơi rượu để cười chê, làm cho anh kia và các bạn trong ban nhạc phải ngượng. Người chơi piano lập tức đi tới, nói với ông già người nước ngoài, Chúng tôi chỉ biết đây là bản nhạc có tên gọi “Hẹn ước nơi Thiên đường”. Trong trường nhạc coi đây là bản nhạc để tập luyện, xuất xứ và sử dụng đều không biết. Lâm Tinh không chú ý đến nội dung hai người nói với nhau. Nhưng cô rất thích bản nhạc này, thích cái thâm trầm sâu sắc. Khúc nhạc làm cô nghĩ đến những nỗi xót xa và niềm khổ đau cao thượng, thậm chí cô phải rơi nước mắt.

Về sau, ban nhạc của bar Thiên Đường đã thay đổi, nghe nói ông chủ quán bar đã thay đổi. Ban nhạc mới trông phềng tung tóe thay cho không khí của những bản Jazz sâu lắng cổ xưa. Nhạc thay đổi làm cho cảm giác của quán bar cũng thay đổi theo, cảm thấy không còn linh hồn.

Sau đấy Lâm Tinh không đến đây nữa.

Cũng vì từ đấy Lâm Tinh không còn thời gian nhàn rỗi. Sau khi phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, tòa soạn chấp nhận đề tài. Cô bắt đầu bận, ngày nào cũng phải đến các cơ sở của tập đoàn Trường Thiên ở Bắc Kinh thu thập tư liệu cần thiết cho bài viết. Đây là thách thức đầu tiên đối với sự nghiệp của Lâm Tinh kể từ sau ngày ra trường, cho nên cô phải chuyên tâm, không còn thời gian đến quán bar. Nhưng khi tiếp xúc với cán bộ và nhân viên rất thực tế của doanh nghiệp, một không khí sống khác với ở các quán bar và những sinh hoạt đêm, cô có cảm giác trở về với dòng chính của cuộc sống. Thậm chí cô sống thể nghiệm mấy ngày ở trung tâm giải trí Kinh Thiên trực thuộc tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, lần lượt thể nghiệm trách nhiệm và nỗi khổ của nhân viên phục vụ, công nhân vệ sinh và nhân viên thu ngân, đồng thời kết bạn với nhiều người lớn tuổi. Trong đó có không ít người vốn là công nhân mất việc ở các doanh nghiệp nhà nước. Hầu hết họ đều tỏ ra cảm động thực sự đối với tập đoàn Trường Thiên. Trong báo cáo điều tra của Lâm Tinh, hành động của Trường Thiên thu hút đại bộ phận công nhân mất việc của các doanh nghiệp nhà nước, cũng được coi là một ví dụ cấu thành đạo đức doanh nghiệp của tập đoàn này.

Ở khu giải trí Kinh Thiên, Lâm Tinh tình cờ gặp lại anh chàng nhạc công chơi saxo trẻ tuổi. Có một thời gian, anh ta vẫn đến đây chơi bi-a. Anh lặng lẽ chơi với khách lạ kiếm một vài đồng thắng thua. Anh ăn mặc giản dị, không phô trương nhưng rất tinh tế, khác xa với hình ảnh của những chàng nhạc sĩ, nhạc công hình hài lôi thôi, lãng mạn trong ấn tượng của cô. Nhưng chỉ nhìn bề ngoài của một con người sẽ không đủ tin, cứ nhìn anh suốt ngày chơi bi-a ăn tiền với những thanh niên trông rất thấp kém kia, cũng đủ khiến cho Lâm Tinh thấy cần thiết phải khấu hao. Sự thất vọng thậm chí ít nhiều làm mất đi cái lưu luyến tốt đẹp đối với ban nhạc sâu lắng cảm động của bar Thiên Đường.

Về sau còn nhiều chuyện khiến Lâm Tinh bưng bình. Hôm ấy đúng lúc cô trực thay nhân viên phòng chơi bowling, một nhân viên lĩnh com hộp về cho cô. Trong lúc cô vào nhà vệ sinh rửa thìa, hộp com để ở bàn không cánh mà bay. Cô đang nghi ngờ thì thấy trong phòng bi-a bên cạnh, anh chàng nhạc công chơi saxo bụng hộp com của cô đang ăn ngấu ăn nghiến. Hơn nữa trong lúc cô đang ngờ ngác không biết phải làm thế nào thì hộp com của cô hết sạch. Cô đi tới, cầm cái hộp com không để ở cái bàn nhỏ, vừa bực tức ném nó vào thùng rác, vừa lạnh lùng hỏi anh ta:

“Ăn hết rồi à?”

“Hả?” Anh ta ngược lên nhìn Lâm Tinh, mặt không hề biến sắc, khẩu khí tỏ ra bất cần.

“Ngon không?”

Anh kia tỏ vẻ ngờ ngác nhìn Lâm Tinh, không chút ngượng ngùng: “Cũng được!” rồi cổ tình không để ý

đến cô, ánh mắt nhìn vào cái máy thu hình treo trên tường, xem chương trình MTV đang nhảy múa điên loạn. Nếu người bên phòng bowling chưa gọi, Lâm Tinh còn làm cho cậu thanh niên kia phải xấu hổ chứ đừng có vờ vịt ngớ ngẩn!

Sau đấy Lâm Tinh nghĩ, anh này mặt dày đến độ đáng yêu, không hề cảm thấy có lỗi và cần phải che giấu, vẫn rất tự nhiên, đàng hoàng. Tối hôm ấy sau khi hết giờ, Aly bỏ quên chìa khóa phòng. Cô chạy đến tìm Lâm Tinh. Hai người cùng ăn một bữa cơm Thượng Hải ngay tại phòng ăn của khu vui chơi giải trí. Bữa cơm do Aly mời. Cơm xong hai người còn chơi tại phòng ca múa, mãi đến khi có một anh ngà ngà say tưởng Lâm Tinh là cô gái tiếp khách, cứ đến quán lấy. Lúc bấy giờ cô mới kéo Aly ra về. Lúc này đã khuya, trước cửa khu giải trí vui chơi không còn taxi. Có mấy người vội vã đứng ngay giữa đường chờ xe. Lâm Tinh và Aly chờ phải đến mười phút mới vẫy được một chiếc taxi, nhưng bỗng đâu có một anh giành trước. Lâm Tinh nhìn, thì ra anh chàng thổi saxo, bắt giác cô nổi xung, hét lên: “Này, anh còn biết lịch sự là gì nữa không?” Anh kia tỏ ra lì lợm, tự nhiên hơn buổi trưa cướp cơm, nói, ‘Muộn lắm rồi, chúng ta có thể đi chung được không? Minh đưa hai bạn về trước, mình sẽ trả tiền xe’. Lâm Tinh định nói không được, không ngờ Aly lại rất cảm động vì sự “khẩn thiết” của anh kia, vội nói cũng được, không vấn đề gì, lên xe đi! Anh kia cảm ơn rồi vội ngồi vào ghế trước nhanh hơn cả Lâm Tinh và Aly.

Xe vừa chạy anh ta liền ngã đầu ra ngủ. Xe về đến nhà Lâm Tinh, Aly đánh thức anh ta dậy. Anh ta lau nước miếng, giọng ngái ngủ hỏi bao nhiêu tiền? Aly cười: Thôi, em trả tiền rồi. Lâm Tinh không nói gì, cứ thế xuống xe. Anh ta chào nhưng cô không đáp lời. Aly xuống xe rồi hỏi Lâm Tinh: Đàng ấy quen anh ta à? Ban nhạc của anh ta biến đâu mất nhỉ? Lâm Tinh nói: Đàng ấy đi mà hỏi anh ta. Lâm Tinh biết, bạn trai của Aly hầu hết là những đại ca “đầu ba” “đầu bốn” nhưng trong lòng Aly thật sự thích những chàng vừa đẹp mã vừa siêu hạng, anh chàng chơi saxo có khuôn mặt Rukawa Kaede, tất nhiên có sức sát thương mạnh mẽ đối với Aly. Lâm Tinh chưa dứt lời, anh kia tưởng chừng như nghe thấy gì đó, xe đã chạy được chừng mười thước bỗng đứng lại. Anh ta từ trong xe chạy đến chỗ hai người. Aly phần khởi hỏi, Có chuyện gì? Anh ta nói: Cho mình vay tiền, được không? Aly ngơ ngác ngạc nhiên: Anh là ai mà hỏi vay tiền chúng tôi? Anh quay sang nói với Lâm Tinh: Chả phải bạn làm việc ở khu vui chơi giải trí Kinh Thiên hay sao? Minh quên không đem theo tiền, cho vay hai chục cũng được. Mai mình sẽ trả. Lâm Tinh sẽ diện lấy tiền trong ví ra. Cô có tờ năm chục, đưa cho anh. Lâm Tinh nghĩ bụng, anh chàng này được những người chung quanh, kể cả các cô gái trẻ chiều chuộng quen rồi, nên không biết ngượng là gì. Thật ra, Lâm Tinh không phải chưa gặp những chàng đẹp mã. Cô biết những chàng càng đẹp mã càng khó tin.

Quả nhiên, hôm sau anh ta không còn lộ mặt ở khu giải trí Kinh Thiên. Hôm thứ ba, Lâm Tinh kết thúc đợt làm việc ở đây để chuyển sang siêu thị Trường Thiên. Lâm Tinh không lấy gì làm kỳ lạ. Đám con trai được chiều chuộng quen xài tiền của người khác là chuyện thường tình. Lúc đầu hỏi vay, nhưng chỉ ra về lịch sự vậy thôi.

Chuyện cũng chỉ làm Lâm Tinh cảm thấy buồn nôn một chút, sau đấy cô không nghĩ nữa. Cô đã nộp lãnh đạo bài đầu tiên trong loạt bài điều tra về tập đoàn Trường Thiên, một mối trong lòng cũng dịu đi khá nhiều. Nếu không có trận cãi nhau với Văn Khánh, cô sẽ mua vé tàu đi chơi Cát Hải ít hôm. Cát Hải có công viên quốc gia nổi tiếng, có khu nghỉ dưỡng, còn là nơi khởi nghiệp của tập đoàn Trường Thiên.

Gần đây Lâm Tinh hai lần cãi nhau với Văn Khánh, đều qua điện thoại. Hôm ấy Văn Khánh gọi điện mời Lâm Tinh dự chiêu đãi, không phải vì hai tuần không gặp nhau, mà đây là buổi chiêu đãi quan trọng của Văn Khánh. Một người bạn anh ta chủ trì, đặt phòng ở nhà hàng Bảo Ngự, nghe nói khách dự toàn là giám đốc các công ty và “sao” trong giới văn nghệ. Văn Khánh không biết dựa vào cửa nào cũng chen vào được buổi chiêu đãi toàn khách VIP này. Trong điện thoại, giọng anh rất khẩn thiết: “Tối nay cực kì quan trọng, em có biết ai đến không? Ông Tổng giám đốc Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên cũng được mời dự đấy.”

Lâm Tinh thấy kỳ lạ: “Ai cũng mặc kệ người ta, có liên quan gì đến em đâu? Một mình anh đi là được rồi. Em không thích ngồi ăn uống với những người không quen.”

Ở đầu kia đường dây không biết Văn Khánh vênh mặt hay đang cười: “Em không biết à, ông Tổng giám đốc ấy rất tuyệt vời. Nếu em đến nói chuyện với ông ấy về tình hình cổ phiếu của công ty đầu tư -

thương mại Trường Thiên, chắc chắn ông ấy sẽ nói ra nhiều chuyện lắm. Em hỏi, anh ngồi bên nghe, anh sẽ hiểu. Như bao giờ thì họp Hội đồng quản trị công ty, phương án chia cổ tức ra sao. Ông ấy là Tổng giám đốc một công ty trực thuộc chắc chắn biết nhiều thông tin nội bộ lắm.”

Lâm Tinh lập tức từ chối, không những từ chối mà còn gay gắt trách cứ: “Anh định đem em ra chơi trò mỹ nhân kế à?”

“Em đến ăn một bữa cơm, hơn nữa làm quen với các nhân vật ở tầng lớp trên, thế thôi.”

“Tại sao anh không ra ngoài phố kéo theo một cô nào đấy vào dự, ở trước cửa khách sạn ấy cũng có đấy.”

“Em nói lạ thế? Anh đưa bạn gái đến, danh chính ngôn thuận, em đừng gây sự.”

“Người ta có mời em đâu. Em đến ngượng lắm.”

Văn Khánh cười, nói: “Trong trường hợp này các cô gái đẹp rất được hoan nghênh, càng nhiều càng hay.”

“Được! Vậy em đem theo một đứa bạn đi cùng.”

“Được lắm, chỉ cần đẹp.” Văn Khánh cười, nhưng rồi lập tức thôi ngay, nói: “Đừng đùa, đừng đùa, không phải vì anh không thôi, kiếm tiền cũng vì em đấy.”

“Được lắm, đã vậy em tuyên bố, từ nay về sau em không tiêu bất cứ một xu nào của anh. Từ nay về sau anh cũng đừng nói vì em nữa nhé.”

Khẩu khí Văn Khánh như van xin: “Thôi thôi, coi như vì anh, được chưa nào? Tôi nay sáu rưỡi nhé, nhà hàng Bào Ngư, cảm phiền lão gia của anh đến xoi bữa cơm đưa muối, được không?”

Bỗng điện thoại bị ngắt, không biết điện thoại cầm tay của anh ta hết pin hay bị nghẽn mạch, Lâm Tinh còn nghe thấy tiếng Văn Khánh: “A lô, a lô, em nghe rõ không, tối nay sáu giờ rưỡi...” Lâm Tinh không gọi lại, dù sao tối nay cô không định đi dự. Văn Khánh ngang nhiên đưa người yêu ra làm mỗi câu nói thương trường, Lâm Tinh không thể chấp nhận. Cô quen biết Văn Khánh khi anh ta còn làm một kỹ sư của nhà máy sản xuất máy lạnh. Máy lạnh của gia đình Lâm Tinh bị hỏng, anh ta đưa công nhân đến sửa. Sau đấy lại hỏng, Lâm Tinh có cảm tình với anh kỹ sư vóc dáng cao lớn, giỏi kỹ thuật này. Hồi ấy, Văn Khánh cũng rất thích kiếm tiền, nhưng chỉ thích ở cửa miệng. Trong quan niệm của Lâm Tinh, tuổi trẻ biết kiếm tiền là một bản lĩnh. Chỉ cần “quan tử thích tiền, ắt biết tìm kiếm”, không những không phải là khuyết điểm mà còn là động lực làm nên sự nghiệp. Nhưng Văn Khánh lúc này giống như con người bị mọi người ghét, càng ngày Lâm Tinh càng không tìm thấy vị trí của mình ở nơi anh ta. Rất nhiều lần Lâm Tinh muốn khuyên nhủ, để xem anh phản ứng thế nào. Cô không dự đoán được anh ta sẽ đau đớn cực điểm hay là yêu ai đó.

Năm giờ chiều, hết giờ làm việc ở tòa soạn, tất nhiên Lâm Tinh không đến nhà hàng Bào Ngư làm gì, mà đi xe đạp về nhà, dọc đường tính xem nên ăn gì đó hay về nhà thổi cơm. Giữa lúc suy tính thì đã về đến cửa, cô đang cúi xuống khóa xe bỗng có người ở phía sau “Òa” một tiếng. Cô quay lại, thì ra anh chàng chơi saxo gảy gò. Không biết anh ta đang có chuyện gì vui. Cô nghĩ có thể đến trả tiền, vì vậy cô nhìn anh thiện cảm hơn.

Quả nhiên, anh nói: “Mình cứ tưởng bạn làm ở khu vui chơi giải trí Kinh Thiên cơ đấy, hỏi thăm mới biết bạn là phóng viên. Mình còn nợ tiền bạn.”

Lâm Tinh nói: “Ồi, em cũng quên rồi.” Tuy vậy cô vẫn chưa quên, nhưng cảm thấy cần phải nói như vậy.

Anh đưa trả năm chục đồng, hỏi: “Có phải trả lãi không?”

Lâm Tinh còn muốn nói chuyện tiếp: “Tùy đấy!”

Anh kia miệng lưỡi như cứng lại, ngập ngừng giây lát rồi mới nói: “Vây, lúc nào rồi mình mời bạn đi ăn cơm nhé!”

Nói đến ăn, bỗng Lâm Tinh nhanh trí: “Ăn thì thôi đi, em chỉ muốn nhờ anh một việc, được không?”

“Được.” Anh kia nói.

Lâm Tinh định nói nhưng rồi thôi, cô cười: “Thôi, nói ra sợ anh nổi cáu.”

Anh kia tuy chậm mồm chậm miệng, xem ra thái độ rất chân tình: “Không sao.”

Lâm Tinh vẫn cười: “Đừng cáu nhé?”

Anh kia: “Không đâu.”

Lâm Tinh nói: “Anh không coi em là điên đấy chứ?”

Anh kia cười cười lắc đầu.

Lâm Tinh nói: “Vây không khách khí nữa, anh thích giúp thì giúp, không giúp không sao. Em cũng coi như không có chuyện gì.”

Anh kia lại một lần nữa nói: “Được!”

Lâm Tinh nói: “Anh đi ăn cơm với em.”

“Mình sẽ mời bạn cơ mà?”

Lâm Tinh nói: “Anh không phải mời, đã có người mời. Anh đi với em, coi như bạn trai của em, được không?” Thấy anh ta sững sờ, Lâm Tinh cười làm cho anh ta bất cứ thẳng: “Anh có sợ không?”

Anh ta cảm thấy bất ngờ, nhưng cố trấn tĩnh: “Không, không.”

Lâm Tinh nói: “Đến đây anh cứ việc ăn, không cần phải nói gì. Em nói gì chỉ cần anh hưởng ứng, thế thôi.”

Cảm thấy từ chối yêu cầu của một cô gái chứng tỏ mình nhất gan và nhỏ nhen, nên anh ta rất mạnh dạn, nói: “Được thôi, không vấn đề gì.”

Lâm Tinh nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: “Đi!”

Vây là hai người đứng ở ngã tư, giờ tay vẫy taxi, Lâm Tinh nói với anh kia: “Em tên là Lâm Tinh, còn anh tên gì?”

Anh kia nói: “Mình tên là Ngô Hiếu.”

Lâm Tinh dặn: “Trong lúc ăn, có ai hỏi anh chúng ta quen nhau bao lâu rồi, là anh theo đuổi em, được không? Không làm anh mất lòng chứ? Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngô Hiếu đáp: “Hai mươi hai.”

“Hai mươi hai?”, Lâm Tinh nghiêng đầu nhìn Ngô Hiếu: “Trông anh không lớn hơn em.”

Ngô Hiếu nói: “Có thể bảo cho mình biết tại sao phải giả vờ làm bạn trai của bạn?”

Lâm Tinh cười: “Yên tâm, không có gì phạm pháp đâu. Trong số những người ăn cơm tối nay có một anh chàng theo đuổi em. Em đưa anh đến để làm cho anh kia tức mình.”

Ngô Hiểu cười: “Ồi!” Rồi anh hỏi rất thật lòng: “Liệu có làm tổn thương anh ta không?”

Lâm Tinh nói: “Yên tâm, không chết người đâu mà sợ.”

Hai người đứng dưới ánh đèn đường vừa bật sáng, trao đổi ngắn gọn như thông nhất lời khai, lại như tiến hành bàn giao chính sách và làm công tác tư tưởng cho nhau. Xe cũng có ngay, nhưng vì tắc đường đến nhà hàng Bào Ngư ở phía đông đường Trường An, những người dự tiệc đã xong châu rượu thứ nhất. Văn Khánh không kịp trách cô lè mề đến muộn mà chỉ đưa mắt nhìn Ngô Hiểu, khẽ hỏi Lâm Tinh: “Ai đấy?”. Chợt có người hỏi: “Khánh, bạn gái của cậu đấy à? Đến muộn phải chuộc tội ba ly!” Văn Khánh cười, giới thiệu: “Nào, đến đây để anh giới thiệu, đây là Tổng giám đốc Mã, là ân nhân của anh. Đây là nhà buôn chứng khoán, cả Bắc Kinh không ai không biết đại danh giám đốc Hoàng. Đây là chủ nhiệm Hạ, cán bộ lãnh đạo nhà nước trên bàn tiệc hôm nay... Đây là Giám đốc Kim, anh đã từng nói với em. Giám đốc Kim là ông chủ của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên...” Anh ta giới thiệu người sắm vai chính hôm nay cuối cùng, hơn nữa khẩu khí khéo léo nhấn mạnh. Nhưng ông Giám đốc Mã có thể là chủ nhân của buổi tiệc rất nhiệt tình thúc giục nhân viên phục vụ đặt thêm ghế, thêm bát đĩa, sắp xếp Lâm Tinh ngồi bên cạnh Văn Khánh, rồi ông ta nói một thôi một hỏi: “Tôi quen anh Khánh đây đã lâu. Vậy mà đến hôm nay anh ấy mới giới thiệu bạn gái, thật kinh khủng, kinh khủng!” Lâm Tinh cũng không biết ông ta nói kinh khủng là muốn nói gì. Cô đẩy Văn Khánh sang ngồi phía kia, kéo Ngô Hiểu ngồi vào chỗ của Văn Khánh, gần cô. Cô nửa cười nửa không trả lời vị Giám đốc kia: “Em với anh Khánh là chuyện cũ rồi, đây mới là bạn của em hiện tại.” Cô ngang nhiên giới thiệu Ngô Hiểu với mọi người, rồi nói tiếp: “Nhưng anh Khánh vẫn rất tốt. Những buổi chiều dài như thế này anh ấy không bao giờ quên em.”

Mọi người có phần ngạc nhiên, có người lén đưa mắt nhìn Văn Khánh. Mặt Văn Khánh tái nhợt, nhưng vẫn cười, anh biết Lâm Tinh đang gây sự. Lâm Tinh cũng biết chắc trong hoàn cảnh này, Văn Khánh không thể nào cãi lộn với cô, bởi con trai không thể vì chuyện trai gái mà không nể mặt và sự nghiệp của mình. Huống chi tiền và tình dẫu là vấn đề đầu tiên trong quan niệm của Văn Khánh đã xác định. Văn Khánh cười, nâng ly nói với mọi người nhằm tự giải thoát khỏi sự cười chê: “Xin mọi người mặc kệ cô ấy. Tính cô ấy thế đấy, tôi cũng không thua đâu. Nào, bác Kim, kính chúc bác một ly...”

Mọi người cạn ly, dần ông vốn không nhạy cảm, coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ chú ý chuyện lớn, bản ăn trở lại không khí vốn có. Lâm Tinh chỉ chọc tức Văn Khánh, mục đích đã đạt được, không muốn làm rùm beng, cùng uống rượu. Cô tỏ ra lạnh nhạt với Văn Khánh, cười nói trò chuyện với người khác, gấp thức ăn cho Ngô Hiểu, hai người cụng ly. Lâm Tinh không biết uống rượu, nhưng cô vẫn cụng ly với anh, chỉ nhấp một chút, làm ra vẻ, mục đích để cho Văn Khánh trông thấy. Ngô Hiểu không nói gì, chỉ nghe người khác nói chuyện và mãi miết ăn. Anh không ăn như hổ hôm lấy trộm cơm của Lâm Tinh, cũng không tỏ ra mất tự nhiên. Lâm Tinh vẫn được mời đến ăn cơm ở các nhà hàng cao cấp và các khách sạn lớn. Trong những bữa ăn cùng nam giới, các cô gái xinh đẹp là phong cảnh không thể thiếu. Nhưng Ngô Hiểu là một thanh niên mới lớn chưa có cơ hội ấy, nên Lâm Tinh thấy ngạc nhiên trước vẻ ung dung tự nhiên của anh. Cách ăn uống của anh ra dáng người tầng lớp trên, rất đúng phép tắc, không cố tình, nhất cử nhất động đều rất tự nhiên. Không biết sự thành thạo ấy của anh là do bản thân cuộc sống hay anh đã học được ở đâu.

Đối với Lâm Tinh, bữa cơm này không biết là thắng lợi hay thất bại. Về sau cô cũng không biết mình đã chọc tức được Văn Khánh hay chọc tức chính mình. Vì không như cô trông chờ Văn Khánh nổi giận, khó xử thậm chí ngã không dậy nổi. Qua một tuần rượu mọi người tỏ ra vui vẻ bước vào chủ đề chính của bữa tiệc. Văn Khánh nói, Ông Kim, hôm nay ông có mặt tại đây, tôi xin hỏi ông một câu, trong tay tôi nắm rất nhiều cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, chưa biết phương án cổ tức năm nay của Hội đồng quản trị ra sao. Liệu có tin tức gì vui vẻ tiết lộ được không? Dù saohôm nay cũng đều là người trong nhà cả. Rượu đã làm mặt ông Tổng Giám đốc Kim đỏ gay. Ông hỏi lại, Vậy mọi người mong có phương án nào? Văn Khánh nói, Cổ phiếu của Công ty mấy năm nay đều có giá, lúc này lại đang lên, tất nhiên nên là phương án chia cổ phiếu, dù một phần mười cũng tốt. Chúng tôi hiện đang lo phương án chia cổ tức bằng tiền mặt, như vậy không thể không rút giá, tốt nhất ngay từ bây giờ phải xả hàng, lúc này giá còn cao. Văn Khánh nói câu ấy khiến cả bàn tiệc đều chú ý, các câu chuyện khác đều tạm dừng. Mọi người nhìn vào ông Kim, không biết miệng ông ta đang ngậm tin tốt lành hay là bất lợi. Nhưng ông Kim mặt đã nóng lên vì rượu mím cười, không nhìn Văn Khánh, nhưng buông một câu thật rõ ràng: Cứ

giữ lấy.

Văn Khánh là con người thông minh, không hỏi thêm nữa, mặt mày rạng rỡ, uống một ly chúc mừng. Thấy Văn Khánh đã đạt được mục đích, Lâm Tinh lại thấy mục đích của mình sắp bị phá sản, một chút vui mừng vừa có nhưng đến khi tiệc tan cũng bay biến đâu mất. Mọi người chia tay trước nhà hàng Bào Ngư, Văn Khánh thậm chí cũng không mời cô cùng về. Anh ta không nói gì, cứ thế ngồi chung xe với người có tên là Mã. Có người mời cô ngồi cùng xe, cô từ chối. Sau những tiếng đóng cửa xe, những chiếc xe như đàn cá theo nhau chạy đi, trong chốc lát chỉ còn lại cô và Ngô Hiểu đứng bên đường.

Ngô Hiểu nói, Chúng mình gọi taxi, bạn có về nhà không?

Lâm Tinh không trả lời, lòng những bình thản. Cô nói, Anh gọi xe đi. Để một mình em đứng đây một lúc.

Một chiếc taxi Hạ Lợi màu đỏ dừng lại, người lái xe nhìn họ, Ngô Hiểu mở cửa xe, nói: Đưa bạn về trước.

Lâm Tinh vẫn đứng, xua xua tay: Anh về trước đi.

Ngô Hiểu nói: Không sao chứ?

Lâm Tinh nói: Không sao, anh cứ về trước đi, hôm nay cảm ơn anh nhiều, sẽ gặp lại anh.

Ngô Hiểu vào xe, xe chạy. Lâm Tinh đứng sững sờ hồi lâu bên đường, rồi cô chậm bước về phía đèn lửa rực rỡ. Lúc chia tay, Văn Khánh muốn để cô nghĩ đến thất bại của mình không chỉ tối hôm nay. Xưa nay cô vẫn cho rằng mình cẩn thận. Trong số bạn trai cô quen biết, Văn Khánh là người cô tin nhiệm đầu tiên ở trí tuệ và lòng can đảm, vẻ bề ngoài mạnh khỏe. Tất cả đều biểu hiện cái rắn rỏi, vững chắc của người đàn ông. Lúc này cô mới hiểu tín nhiệm một con người cũng có nhiều nguy hiểm. Nó làm cho cô thấy mình bị bốn cột, chợt nhận ra cái mà mình tín nhiệm chỉ là ảo tưởng. Chẳng qua cô đã lấy nhu cầu tinh thần ra để đặt cược, mà người thua chắc chắn là cô.

2

Sự tín nhiệm triệt để giữa người với người là vô cùng khó khăn, ít nhất cũng cần một thời gian dài. Rất nhiều người suốt đời không tín nhiệm một ai. Nhất là những người thành công hiển hách nhất thời sẽ càng có nhiều điều đáng ngờ hơn ai, chính đây là nỗi buồn quyền thế. Chỉ xét một điểm này thôi, ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên là người rất xứng đáng được vui mừng. Sau công thành danh toại, ông vẫn được hưởng thụ sự thoải mái vui vẻ giữa đồng sự vây bọc mà không cần đề phòng. Trong vương quốc doanh nghiệp của ông, nhiều năm nay chưa xảy ra sự phản bội hoặc bất ngờ làm phán, dù là rất nhỏ, có thể đây là sự đền đáp tình nghĩa của mọi người.

Xét từ góc độ lập nghiệp, ông đúng là người thành đạt. Hai mươi năm trước, ông xin thôi không giữ chức Trưởng phòng khoa học - kỹ thuật của Cục Vệ sinh môi trường thành phố Cát Hải, nhận thầu nhà máy nhựa Cát Vệ, trong tay chỉ có năm ngàn đồng vốn lưu động, đã có công đưa cái xưởng nhỏ chỉ hơn trăm người chuyên sản xuất một thứ sản phẩm cấp thấp là túi đựng rác trở thành tập đoàn Trường Thiên theo kiểu Titanic có đến mấy chục doanh nghiệp nhỏ với gần hai trăm ngàn con người. Nhất là từ năm kia, Công ty cổ phần đầu tư - thương mại Trường Thiên, con chủ bài của tập đoàn, lên sàn chứng khoán thành công, đại mưu lược trong nhiều năm và mơ ước của ông Ngô Trường Thiên, về cơ bản trở thành sự thật.

Khi quyền lực, vinh dự, địa vị và lợi ích của một cá nhân đã có, người ấy sợ nhất điều gì? Đó là sự cô đơn cùng theo đến. Địa vị của ông Ngô Trường Thiên trong tập đoàn tuy được coi là duy ngã độc tôn, nhưng thuộc hạ không vì thế mà kính nhi viễn chi. Với tín điều đạo đức, nhân cách, tin dùng, tác phong thân thiện đối xử với nhân viên trong tập đoàn suốt hai chục năm trời, ông được mọi người trong tập đoàn tôn sùng và yêu quý, thậm chí càng thân cận, càng gần gũi, quan trọng hơn cả tôn sùng và yêu quý. Xuất phát từ tấm lòng, họ tuyệt đối phục tùng. Nếu nói ông Ngô Trường Thiên là lãnh tụ anh minh của tập đoàn Trường Thiên, ông không có gì phải ngượng. Tuy chưa bao giờ ông phát động một cuộc vận động dưới bất cứ hình thức nào để tạo dựng hình ảnh, uy tín của mình.

Buổi chiều, ông Ngô Trường Thiên dặn ông Lí Đại Công - Giám đốc hành chính tìm giúp cậu con trai ông là Ngô Hiểu đã bốn năm hôm nay không về nhà. Tuy là việc riêng nhưng ông Công điều động hơn chục nhân viên của Công ty tại Bắc Kinh, cùng sáu, bảy chiếc ô tô, chia thành mấy nhóm lùng sục khắp ngõ ngách, gọi mấy chục cuộc điện thoại đến những nơi Ngô Hiểu có thể đến. Ai cũng tỏ ra nghiêm chỉnh, thành tâm thành ý. Ông Công vốn là tổ trưởng phụ trách hậu cần của xưởng nhựa Cát Vệ, theo ông Thiên hai chục năm nay. Cứ như khẩu khí của ông Thiên, tất nhiên ông Công hiểu, vị lãnh đạo này rất ít bận tâm về vai trò người cha trong gia đình và cậu con trai Ngô Hiểu độc nhất, nhất định có việc hệ trọng gì đây.

Suốt buổi chiều ông Thiên ngồi ở phòng đọc sách trong biệt thự Kinh Tây, luôn cau mày, ông Trịnh Bách Tường- Phó chủ tịch tập đoàn gọi điện đến, thông báo vị ủy viên cuối cùng trong Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên đã đáp máy bay vừa đến Bắc Kinh, đang trên đường đến khách sạn Trường Thành. Tối nay Hội nghị Hội đồng quản trị có thể họp đúng giờ. Đây là một tin tốt, vì tối nay Hội đồng quản trị phải quyết định một vấn đề quan trọng. Các ủy viên đến dự phải đủ số theo luật định. Nếu không, mọi việc đã được chuẩn bị kỹ đều phải hoãn lại, mà thời cơ thì không thể trì hoãn thêm. Luật Chứng khoán của nhà nước Trung Quốc đã ban hành, có hiệu lực kể từ tháng Bảy. Đây là tháng Bảy chết chóc mà các nhà tiên tri đã nói từ mấy trăm năm trước. Ông phải thu gom đủ cổ phiếu đã lên sàn, từ mấy tháng trước phải chuẩn bị chu đáo cho toàn chiến dịch, không để lộ tung tích dấu vết. Thời gian không chờ ai, phải sớm khởi động mới có thể vừa kiên quyết, quả đoán, lại như rất tự nhiên.

Ông biết vào lúc này ông Bách Tường đang gặp mặt từng vị trong Hội đồng quản trị để bàn luận tham khảo lẫn nhau, trưng cầu ý kiến, tranh thủ sự đồng tình đối với kế hoạch của ông ta. Lúc này ít ai biết tập đoàn Trường Thiên đang trong thời kỳ quan trọng nhất trong lịch sử mà ông Bách Tường là một người trong số đó. Ông vốn là Phó bí thư chi bộ Đảng của nhà máy nhựa Cát Vệ năm xưa, đồng thời là một trong số những người sáng lập tập đoàn, bao nhiêu năm nay là thành viên chủ yếu trong ê-kíp hạt nhân

của ông Ngô Trường Thiên. Cái sáng suốt của ông Thiên là ở chỗ dùng người. Ông không bao giờ cầu toàn đối với nhân viên dưới quyền, tùy người để sử dụng. Ví dụ, hai người Bách Tường và Đại Công cùng ở bộ đội về nhưng rất khác nhau. Ông Công có thừa lòng trung thành, trí tuệ thì không đủ, xông xáo, thuộc loại hữu dũng vô mưu. Ông Tường từng qua đại học, thích đọc sách, biết nói biết suy luận, nhưng tự tư tự lợi, tính toán cho bản thân quá nhiều, cống hiến cho người khác quá ít, so với ông Công thua kém nghĩa khí, đây cũng là do chênh lệch về trình độ văn hóa. Bản thân ông Thiên coi như một trí thức, nhưng lại tin ở câu nói dân gian: trọng nghĩa là kẻ làm thịt chó, phụ lòng đa phần là người có học. Hai con người này về mặt giao tiếp xã hội cũng thể hiện rõ quy luật ngư tử ngư tử, mã tử mã tử. Ở nhà máy nhựa, ông Tường là cán bộ nhỏ nhưng thích làm quen với giới tinh hoa trong xã hội như nhà báo, luật sư, nhà văn. Ông Công ngày nay lên chức Giám đốc hành chính của Tập đoàn vẫn bù khú, nhậu nhẹt với đám lái xe, bán hàng, tiếp xúc quen biết với những đối tượng tương đối phức tạp. Nếu có ai yêu cầu ông ta kiểm tra cho một bao bột mì trắng, một khẩu súng lục, chắc chắn sáng sớm mai ông ta sẽ đưa đến tận bàn làm việc. Hai năm trước, vì say rượu khoác lác với người khác rằng, “hắc đạo bạch đạo, đạo nào cũng thông thạo”, bị ông Ngô Trường Thiên gọi đến phê bình. Làm đến cấp nào có cách nói năng của cấp đó, làm đến cán bộ cấp phòng của tập đoàn còn nói những lời thấp kém như vậy, nhất là một vị nguyên lão của Tập đoàn Trường Thiên, cận thần của Chủ tịch, rất dễ làm ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh ông Ngô Trường Thiên. Nhưng có lúc ông Thiên lại nghĩ, là một đoàn thể, cuối cùng không thể thiếu một vài nhân vật theo kiểu “Lí Quí” như vậy. Tất nhiên ông Tường là người toan tính mưu lược phía sau để ông Thiên đứng trước ba quân. Nhưng gia đình ông Thiên có việc gì, khó khăn cực nhọc hoặc những chuyện không muốn cho người ngoài biết, ông không thể không nhờ đến ông Công có đầu óc tối tăm nhưng trung thành này.

Suốt cả buổi chiều ông Ngô Trường Thiên ngập trong đồng văn bản do thư ký đưa đến. Ông xem báo cáo hàng tháng của công ty địa ốc, gọi điện thoại lên Thẩm Dương, phê bình Giám đốc công ty đang dự hội nghị hiện trường. Ông rất ít khi nổi cáu trong điện thoại. Sau đấy, trong khoảng thời gian ít ỏi, ông phải tiếp Giám đốc một công ty xây dựng Thâm Quyển, ông mới nở nụ cười xã giao thường thấy. Công ty xây dựng kia muốn nhận một vài công trình của tập đoàn Trường Thiên, ông ta cũng đã làm việc với những bộ phận hữu quan. Từ ngày thành lập tập đoàn, ông Ngô Trường Thiên ít khi tiếp những khách hàng nhỏ như thế. Nhưng hôm nay ông khách này được một nhân vật cấp cao giới thiệu, cho nên ông không thể không tiếp.

Trong khi tiếp ông khách xây dựng Thâm Quyển, đầu óc ông lại nghĩ đến cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay. Hội đồng quản trị của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên có chín thành viên. Ngoài ông hôm nay “vắng mặt vì ốm”, trong tám vị còn lại phải có năm phiếu đồng ý phương án phân chia lợi tức bằng tiền mặt, kế hoạch của ông mới được thực hiện. Tập đoàn Trường Thiên là cổ đông lớn của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, tại hội nghị Hội đồng quản trị sẽ có năm phiếu đa số. Theo ông Thiên phán đoán, ngoài ông ra, hôm nay ông Tường thể nào cũng giành được sáu phiếu. Nếu tất cả đều thuận lợi, chỉ trong vòng ba ngày sau khi công bố phương án lợi tức, hàng vạn nhà đầu tư không đạt mục đích, nhìn cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sụt giá sẽ tháo chạy tan tác. Đến khi các công ty của tập đoàn dùng chiêu “thông đồng” sụt giá để thu hút đủ vốn, ông với tư cách là người giữ cửa xuất hiện “đẹp loạn”, thay đổi phương án phân chia cổ tức bằng cổ phiếu, kéo giá cổ phiếu lên cao, đánh xong trận cổ phiếu cuối cùng của Công ty đầu tư - thương mại do ông phát động. Có được tám vé chuyển cuối cùng đầy khoang kết quả, dong buồm ra đi, coi như ông không phụ lòng một trăm tám chục ngàn con người trong tập đoàn Trường Thiên. Sau đấy, ông rửa tay gác kiếm, không còn dính dáng gì đến những lo toan nghi ngờ trên thị trường cổ phiếu nữa. Ông vốn là người tay không chơi cổ phiếu, thiếu hẳn tâm lý thích ứng. Ông vẫn thích thành thật đầu tư kinh doanh, kinh doanh sản phẩm của mình, sống như vậy sẽ thanh thản hơn. Với triết lý xử thế của ông, ông không muốn lấy mạnh đè yếu, để hai bàn tay mình dính máu của những người vô tội. Bị kịch của những con người ấy ở chỗ, họ hy sinh oanh liệt khi đã bắn đến viên đạn cuối cùng mà vẫn không biết mình đánh ai.

Đưa tiễn ông khách Thâm Quyển đi rồi, ông gọi thư ký vào pha cho ông một cốc trà Quân Sơn Ngân Trân thật đặc. Ông nhìn những cánh trà như đang nồn nóng áp chế hơi nóng của nước, tỏ ra rất nặng nề nhưng lại âm thầm. Trà này ngon dài và dày, lâu ngấm, phải yên tâm chờ đợi. Thư ký lại đưa vào một tập giấy tờ xin chữ ký, đặt lên cái bàn làm việc rất lớn, ông để nguyên không đụng đến. Người thư ký gãi đầu, rất thận trọng báo cáo lại những cú điện thoại nhận được trong buổi chiều nay, xin ý kiến ông trả lời thế

nào. Ông như nghe như không, không trả lời thẳng câu hỏi:

“Bác Công về, bảo vào tôi gặp ngay.”

“Dạ, bác Công chưa về, có thể đang đi tìm anh Hiều.” Người thư ký trả lời.

Ông Thiên chỉ hỏi một câu rồi im lặng, người thư ký không chờ ông trả lời, anh lui ra. Ông nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, trong lòng lại nghĩ chuyện khác. Chuyện lớn còn hơn cả cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay, liên quan đến vị trí của ông trong tương lai, quan hệ đến cả sự nghiệp, liên quan cả đến... Theo ông, chuyện lớn quan hệ đến số phận của Tập đoàn Trường Thiên sắp tới.

Đây là chuyện, thân phận của ông, thân phận của tập đoàn Trường Thiên, giữa ông và tập đoàn Trường Thiên là quan hệ gì.

Hai mươi năm trước, khi tiếp nhận xưởng sản xuất đồ nhựa, cái xưởng nhỏ nhưng nợ chồng chất, tài sản là số âm. Cát Vệ hồi ấy như một đứa trẻ chết không ai muốn nhận. Theo quan niệm tài vụ trên thực tế đây là một doanh nghiệp đã phá sản. Có điều lúc ấy cả nước chưa có một doanh nghiệp nào tuyên bố phá sản để làm hình mẫu cụ thể. Chính ông Ngô Trường Thiên đã cứu sống đứa trẻ, nuôi nó lớn thành một người không lồ hiện nay. Ngày nay xã hội phát triển, ba yếu tố để doanh nghiệp lập thân đúng là ba điều hấp dẫn mọi người vào thời đó: khoa học - kỹ thuật, vốn và quyền lực. Chỉ có sự kết hợp chặt chẽ ba điều ấy mới có thể sinh ra thành tích vĩ đại của một doanh nghiệp. Trong quá khứ, điều để ông Ngô Trường Thiên cảm thấy kiêu hãnh chính là tự ông đã có được sự kết hợp ấy. Doanh nghiệp Trường Thiên dựa vào khoa học - kỹ thuật để vươn lên, dựa vào khoa học - kỹ thuật để tích lũy vốn ban đầu. Trong vòng hai mươi năm sau đây, Tập đoàn nhanh chóng mở rộng nguồn vốn là cơ sở vững chắc để ông làm bất cứ việc gì. Về quyền lực, lẽ nào ông không có quyền lực? Nếu nói trong Tập đoàn Trường Thiên, ông không có quyền lực chỉ là câu nói hài hước thuần túy. Công lao, khí phách, năng lực và phẩm chất vì mọi người của ông khiến ông trở thành lãnh tụ kiểu Mao Trạch Đông trong vương quốc của mình. Ông có đủ quyền uy và sự sùng bái cần thiết. Khi cấp dưới của ông học cách Lâm Bưu “theo gót” Mao Trạch Đông hồi xưa, nói: Đối với chỉ thị của ông Ngô Trường Thiên, hiểu phải chấp hành, không hiểu cũng phải chấp hành, trong lúc chấp hành sẽ hiểu sâu hơn, tất nhiên không phải là chuyện hài hước, mà là chân thành ủng hộ. Không ai nghĩ được rằng, sau hai mươi năm Tập đoàn Trường Thiên phát triển, bỗng ông Ngô Trường Thiên nhận ra quyền lực của mình chỉ là ảo giác hùng vĩ trước mắt, là cái bóng đảo ngược bỗng lớn bỗng bé, bỗng có bỗng không tùy theo sự xê dịch lúc lên cao lúc xuống thấp của ánh mặt trời.

Câu chuyện bắt đầu từ giữa những năm tám mươi của thế kỷ trước, khi ông lấy cái tên Trường Thiên thành lập Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên - công ty nền móng của cả Tập đoàn Trường Thiên, để được hưởng chính sách ưu đãi về thuế khu công nghiệp Cát Hải, ông đăng ký tên công ty Trường Thiên vào Cục Tài chính của khu công nghiệp. Dù sao thì hàng năm, Cục này cũng chỉ thu tiền quản lý, không hỏi han gì về hoạt động kinh doanh của ông, cũng không hỏi đến việc di chuyển nhân sự, vật tư, tài chính, mọi chuyện trong doanh nghiệp đều do ông làm chủ. Tuy các công ty con của Trường Thiên nằm rải rác ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông và nhiều thành phố khác ở Đông Bắc, nhưng ông đăng ký chúng ở khu công nghiệp Cát Hải. Thời gian ấy có trăm phương ngàn kế để được hưởng chính sách ưu đãi. Bây giờ thì Trung ương quyết định chính quyền các cấp không được quản lý các doanh nghiệp trực thuộc. Mấy tuần trước ông Cục trưởng Tài chính của khu công nghiệp tìm ông để bàn bạc, chuẩn bị chuyển quan hệ của Tập đoàn Trường Thiên sang cho Tổng công ty đầu tư của khu công nghiệp. Ngay lúc ấy ông sững sờ hồi lâu không nói được câu nào. Tập đoàn Trường Thiên là của ông, nhà nước không bỏ một đồng vốn. Tay trắng ông xây nên lâu đài, mỗi ngày xây lên một ít. Ông không cần chuyển sang Công ty đầu tư nào hết, lẽ nào ông cần một bà già quản lý ông? Để rồi có một cấp trên bổ nhiệm ông? Để rồi sau ít năm đưa ông về hưu một cách sĩ diện? Khi ông cầm đồng lương hưu bước ra khỏi vương quốc tự tay ông gian nan khổ cực dựng lên, đồng thời không còn chút quan hệ nào với nó, ông sẽ là một vĩ nhân cao thượng hay là thằng ngốc của lịch sử?

Đúng vậy, quan hệ giữa ông và chính quyền chỉ là sự nhờ vả. Quá trình phát triển của tập đoàn Trường Thiên đã chứng minh rõ ràng mấy tí vốn liếng của Trường Thiên được tích lũy từng li từng tí thế nào. Ông Bách Tường nói đúng, thiên hạ là do chúng ta tạo dựng, nhưng khi tạo dựng chúng ta quên dựng

ngọn cờ. Tài khoản chúng ta kiếm về, tiền chúng ta kiếm về, nhưng không làm bất cứ thủ tục cá nhân góp vốn. Cho nên, về mặt pháp lý, mỗi một viên gạch, mỗi một cỗ máy, mỗi một đồng của Tập đoàn Trường Thiên đều là của nhà nước. Còn anh, người sáng lập Tập đoàn Trường Thiên, đang đối diện với một đơn vị cấp trên về tiếp quản tài sản, khảo sát cán bộ, tổ chức học tập chính trị, tiến hành đủ loại thanh tra. Mỗi một đồng thu nhập của anh đều phải báo cáo rõ ràng. Mỗi một thước vuông nhà ở của anh đều phải đăng ký, vượt quá quy định phải trả lại, xe cộ, điện thoại đều dùng trong khuôn khổ công vụ, vượt chỉ phải bỏ tiền túi ra... Nhưng những điều đó chưa phải là quan trọng. Có thể kể từ ngày nhận cái xưởng Cát Vệ rách nát, chưa bao giờ ông nghĩ đến hưởng thụ. Quan trọng là bao nhiêu ngón nghề kinh doanh của tập đoàn Trường Thiên đều phải được tập thể thảo luận, phải xin ý kiến cấp trên. Mọi sự điều động hoặc miễn nhiệm, khen thưởng, kỷ luật đều bị hạn chế bởi rất nhiều quy định. Tất cả không còn tùy cơ ứng biến, không thể nhanh chóng kịp thời quyết định. Anh không thể hàng ngày chỉ nghĩ đến kinh doanh và sản xuất, tiêu thụ và kỹ thuật, mà ít nhất một nửa sức lực và tinh thần nhằm tạo nên tư thế chính trị theo sát tình hình, tạo cho mình đủ loại mặt nạ tư tưởng và hành động; anh phải chiều chuộng bà di cấp trên, lấy lòng bí thư đảng ủy do cấp trên cử về và tranh giành quyền lợi với cấp phó; phải lôi kéo bè phái, để tạo ấn tượng có “quần chúng cơ bản” đối với các quan chức thanh tra; anh phải quảng giao đoàn kết với các bà di, đến lúc ấy khó mà đếm hết các bộ phận chủ quản: tổ chức, tuyên truyền, kế hoạch, kiểm tra - kỷ luật, lao động tiền lương, thậm chí công đoàn, thanh niên, phụ nữ... Anh không còn là người chỉ huy, người đưa ra quyết sách độc lập của doanh nghiệp, chẳng qua chỉ là một cán bộ được bổ nhiệm mà mọi lúc mọi nơi phải quan sát về mặt thượng cấp, tuân lệnh tuyệt đối. Những kết quả ấy có chung từ một nguyên nhân, tài sản của Trường Thiên, về mặt pháp lý, không còn là của anh.

Ông Ngô Trường Thiên là người bước ra từ cơ chế đó. Ông khó quen với đặc điểm và quy tắc đó. Ông nghĩ, nếu từ đây ông không có quyền quyết định gì nữa, thậm chí nếu còn phải hao tổn vô ích tinh thần và sức lực với ông bí thư do cấp trên cử về và ông phó giám đốc, vậy ông coi như xong, Tập đoàn Trường Thiên cũng coi như xong.

Ông lập tức phải hành động bảo vệ thành quả của mình. Thoạt đầu, ông vạch phương án cổ phần hóa Tập đoàn: ngoài việc bán phần lớn cổ phần của Công ty đầu tư - thương mại, còn gọi vốn đầu tư vào các doanh nghiệp cốt cán khác của Tập đoàn, tạo thành các công ty trách nhiệm hữu hạn của nhiều nhà đầu tư, nhằm tăng thêm màu sắc xã hội của những công ty này, thoát khỏi sự khống chế của Tổng công ty đầu tư đối với Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng phương án này đi vào thực thi vô cùng phức tạp, cần phải có thời gian. Hơn nữa, xét đến cùng, ông không có cổ phần cá nhân trong đó. Những năm gần đây ông có quyền lực đối với các công ty, nhưng không động não để cá nhân phát tài dẫn đến giàu có. Sự trong sạch liêm khiết của ông được cấp trên công nhận. Mọi khoản thu chi tài chính, vật tư đều theo đúng quy định, kiểm soát chặt chẽ, công khai minh bạch. Ông Chủ Thời Kien của tập đoàn Hồng Tháp tỉnh Vân Nam tham ô đến tàn bạo, không hề nghĩ ngợi. Thứ nhất, phẩm cách của ông không như thế. Thứ hai, có thể ông không nghĩ rằng vào một năm nào đấy, một tháng nào đấy, một ngày nào đấy lại có một Tổng công ty đầu tư bỗng từ trên trời rơi xuống, trùm lên đầu ông, trở thành chủ nhân pháp định đối với tài sản của ông. Hiện tại tài khoản cá nhân của ông ở ngân hàng chỉ có hơn tám triệu đồng do ông bán cái xưởng may rất khá của vợ ông đã tận tảo gây dựng, sau khi bà qua đời. Về tình hay về lý, khoản tiền này thuộc về Ngô Hiểu, cậu con trai duy nhất của ông. Bởi đó là tài sản của mẹ anh để lại cho anh. Ông Thiên không nghĩ đây là khoản tiền lớn. Ông cho rằng một khi ông nhắm mắt xuôi tay, ông để lại cho con một tài sản trị giá cả tỉ, thậm chí chục tỉ. Ông buồn vì cậu con trai không biết từ lúc nào đam mê cây kèn saxophone, từ đấy không còn nghe theo sự hướng dẫn khuyên bảo của ông, không còn hứng thú học hỏi nghề quản lý kinh doanh. Con có nối nghiệp cha hay không trở thành nội dung chủ yếu của những cuộc tranh luận giữa hai cha con trong những năm gần đây. Một năm trước, Ngô Hiểu không hỏi ý kiến cũng không báo trước, bỗng dưng bỏ đại học Công nghiệp, tham gia ban nhạc nghiệp dư chỉ có thể biểu diễn ở các quán bar. Xung đột cha con lên đến đỉnh điểm. Ông Ngô Trường Thiên có thể chỉ huy thiên binh vạn mã trong Tập đoàn nhưng không bảo nổi cậu con trai. Nhất là từ sau khi vợ qua đời, đối với con, ông không sao cứng rắn nổi.

Ông đã từng nghĩ đủ cách, tự cho mình không có ý thức nông dân phong kiến, phải để lại cho con cháu vàng bạc châu báu, ruộng vườn nhà cửa mới có thể nhắm mắt nổi. Máy chỗ ở hiện tại của ông đều là tài sản của công ty chưa làm thủ tục chuyển sang cá nhân, khi đương chức có thể ở, về hưu phải trả lại. Ông cũng chưa bao giờ cho ban nhạc của con trai lấy một đồng tài trợ, ngoại trừ ban nhạc cướp mất con ông.

Ông cũng không chủ trương con mình không lao động mà có cơ ngơi, ngồi hưởng ân trạch của cha để lại, vì như vậy cũng bất lợi cho sự trưởng thành của con trai. Bây giờ ông đang tìm cách không để tập đoàn công ty trở về với cơ chế nhà nước. Điều này không chỉ vì một mình ông, mà cũng vì mấy anh em bao năm nay cùng hội cùng thuyền chịu đựng gió mưa. Ông không thể để mọi người coi bỏ bộ đồ cán bộ, đi chân đất xuống biển, xông vào sóng to gió lớn, sau đấy lại lên bờ mặc bộ đồ cũ vào người, như vậy liệu có cần phải lợi bùn vát vả?

Trước hôm về Bắc Kinh lần này, ở Cát Hải ông có nhã ý mời ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy và vợ cùng ăn bữa cơm. Ông rất quen ông Bí thư này. Trong bữa ăn có thể theo cách nói chuyện thân tình, nói về chiến lược phát triển từ nay về sau của ông, rồi chuyển dần câu chuyện sang Tập đoàn Trường Thiên. Ông Lương là người cũ của Cát Hải. Lúc ông Thiên xin thôi việc ở Cục Môi trường ra ngoài làm việc, ông Lương là cán bộ tuyên huấn của Sở Giao thông - Công nghiệp, tuổi tác, cấp bậc cũng như ông Thiên. Trong quá trình ông Thiên ra khỏi biên chế làm nhà máy thậm chí sau đấy doanh nghiệp Trường Thiên đăng ký nhờ vào Cục Tài chính khu công nghiệp, ông Lương đều biết rõ. Trong những năm đó, ở Cát Hải, Tập đoàn Trường Thiên nộp thuế thuộc loại nhất nhì, quan hệ cá nhân giữa ông và ông Lương cũng rất tốt. Cho nên ông Lương nhiệt tình ủng hộ mọi việc của Tập đoàn Trường Thiên. Trong bữa ăn hôm ấy họ bàn chuyện Tập đoàn Trường Thiên sẽ về đâu, thái độ của ông Lương hết sức cởi mở.

“Trước tiên phải nghe ý kiến của anh.” Ông Lương nói: “Tập đoàn Trường Thiên một tay anh dựng nên, anh thấy cơ chế nào thích hợp với nó? Anh là người có quyền phát ngôn.”

Ông Lương rất thành khẩn và tỏ ra thông cảm, có tác dụng khơi gợi đối với ông Thiên. Uống thêm vài ly rượu, ông Thiên vốn cẩn thận, không biết tại sao, nói một câu chưa nghĩ chín lắm: “Anh rõ rồi đấy, Tập đoàn Trường Thiên là do tôi gom góp dựng nên, đăng ký nhờ Cục tài chính là yêu cầu của cơ chế kinh tế kế hoạch hóa thời ấy. Bây giờ thì kịch giả hóa thật, trở thành tài sản của nhà nước, nhà nước không có đồng nào đầu tư vào đấy.”

Nói xong, ông lập tức thấy hối hận, vì sắc mặt ông Lương bỗng sa sầm, im lặng trầm tư, làm cho hơi men trong ông nguôi đi. Ông thử nói lại:

“Tất nhiên, bao nhiêu năm nay mọi việc kinh doanh của tập đoàn tôi vẫn để ở Cát Hải, không có gì thay đổi, ấy là vì Thành ủy và Chính quyền dành sự ủng hộ to lớn đối với tôi. Tôi phải có chút gì cống hiến cho Cát Hải. Anh biết rồi đấy, thành phố yêu cầu tôi cung cấp tiền, cung cấp người, bảo tôi làm việc gì, chúng tôi có bao giờ từ chối? Tài sản của Tập đoàn cho dù thuộc tính chất nào, tôi đối với Thành ủy, đối với Ủy ban, về nguyên tắc vẫn kiên định.”

Lúc này ông Lương mới gạt đầu: “Anh là hộ kinh doanh đóng thuế lớn nhất ở Cát Hải, tất nhiên Thành ủy, Ủy ban ủng hộ anh. Đầu não của Trường Thiên vẫn để ở Cát Hải là chính xác, Cát Hải tạo điều kiện và chính sách cho anh, đi nơi khác chưa chắc đã có. Nói về tính chất, quá trình lịch sử của Tập đoàn, mọi người đều biết, nhưng cách nhìn nhận lại không nhất trí như vậy. Các anh không dựa vào đầu tư của nhà nước, tay trắng dựng nhà, gian khổ lập nghiệp. Tinh thần ấy, lịch sử ấy, mọi người đều công nhận. Nhưng lúc bấy giờ là cấp dưới của Cục Vệ sinh môi trường, sau đấy lại đăng ký vào Cục Tài chính khu công nghiệp, coi như doanh nghiệp trực thuộc cục này. Tuy chính quyền không bỏ vốn vào đấy, nhưng chính sách dành cho anh lúc đó chính là sự giúp đỡ, đối xử giống như một doanh nghiệp nhà nước. Tất nhiên, về góc độ tiền đầu tư, làm rõ ra tài sản của tập đoàn Trường Thiên là của anh, điều này không phải không có lý. Sau Đại hội mười lăm, Trung ương cũng đề xuất phải làm rõ quan hệ quyền sở hữu tài sản của doanh nghiệp, đề xướng doanh nghiệp đi theo con đường cổ phần hóa. Nếu anh có một cổ phần trong tập đoàn Trường Thiên, với tính tích cực của anh cũng có cái tốt đối với sự phát triển của Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng mà, cổ phần là một vấn đề phức tạp, phải căn cứ vào luật pháp. Tóm lại ý kiến cá nhân của tôi đối với việc này vẫn có thể thảo luận,... vẫn có thể thảo luận.”

Ý kiến nửa sáng nửa tối, phải trái như nhau, vừa không mất nguyên tắc, lại có thể biến hóa, ông Thiên cứ lật đi lật lại, suy nghĩ hồi lâu. Có lúc thấy khó gỡ, có lúc lại thấy chút hy vọng, chợt ông cảm thấy có ngầm ý gì đây, phân tích thêm lại thấy không rõ nội dung chủ yếu là gì. Một chút ánh sáng duy nhất để lại cho ông là, câu kết thúc nhắc lại hai lần “vẫn có thể thảo luận”. Chỉ có câu nói ấy để lại cho ông chút hy

vọng, tuy ông Lương không nói không gian có thể thảo luận lớn đến mức nào.

Sau bữa cơm ấy với ông Lương, ông Thiên vội vã về Bắc Kinh. Mọi người cứ tưởng ông về Bắc Kinh để chuẩn bị cho cuộc họp Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, thật ra là không phải. Cuộc họp của Hội đồng quản trị ông giao cho ông Bách Tường chuẩn bị. Ông chỉ đứng đằng sau điều khiển những khâu quan trọng nhất. Mấy hôm nay ngoài cuộc tiếp vị khách xây dựng của Thâm Quyển ra, ông đều đóng cửa không tiếp một ai. Cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay, ông cũng cáo ốm không dự. Suốt ngày ông làm việc với thanh tra tài chính của Tập đoàn, có lúc tiếp riêng vài vị cán bộ có liên quan trong chính phủ ngay tại văn phòng. Tuy ông Lương bày tỏ thái độ quyền sở hữu tài sản của tập đoàn Trường Thiên phải theo luật pháp. Nhưng không phải vì thế mà ông không có sự chuẩn bị. Phải chuẩn bị về luật pháp, chính sách, tài chính, lý luận, quá trình lịch sử... tất thảy phải chuẩn bị. Chuyện này ông chỉ nghiên cứu với cán bộ phụ trách tài chính và luật pháp của Tập đoàn. Ngoài ra còn có Phó chủ tịch tập đoàn Trịnh Bách Tường và Giám đốc hành chính Lí Đại Công biết mà thôi. Đối với ông Tường, ông Thiên cho riêng ông mười phần trăm cổ phần. Với ông Công và mấy người cũ của Tập đoàn, tuy không cụ thể, nhưng vẫn thể hiện nhân cách của ông Thiên. Ông với họ có phúc cùng hưởng, có khó khăn cùng gánh vác, có thua thiệt cùng chịu, có vinh quang cùng chia sẻ, không để họ thiệt.

Chuyện lớn số một, chuyện lớn có liên quan đến tồn vong, lặng lẽ khởi động vào những ngày rét nhất trong mùa đông cuối cùng của thế kỷ, ngay trong thư phòng nhỏ nhỏ của ông Thiên. Có thể tâm trạng bức xúc của ông cũng là tâm trạng cuối thế kỷ. Trong lòng ông cảm thấy kì hạn của một thời đại đến gần, rất muốn trước khi thế kỷ mới bắt đầu phải giải quyết xong xuôi. Trong số những người hiểu ông, chỉ có ông Công không tham gia nghiên cứu và hành động cụ thể. Ông ta làm tốt việc chăm lo đời sống, sắp xếp xe cộ cho mọi người và chu tất sự vụ hành chính hậu cần, gồm việc suốt cả chiều nay tìm kiếm Ngô Hiểu.

Gần chín giờ Ngô Hiểu mới xuất hiện ở quán bar nơi anh sẽ biểu diễn. Ông Công đưa anh về biệt thự Kinh Tây, lúc ấy đêm đã khuya, đường phố đã yên tĩnh. Từ đáy sâu lòng mình, ông Thiên rất yêu thương cậu con trai này, tình thương ấy khó mà diễn tả bằng lời lẽ. Những lúc bận với việc giấy tờ, ông bỗng nhớ đến con. Cậu con trai là đối tượng duy nhất để ông nhớ đến gia đình, nhớ đến người vợ đã quá cố. Cho dù giữa cha và con không có tiếng nói chung, khoảng cách trong đời sống thường ngày cũng cách xa.

Ngô Hiểu nằm trên giường. Cái giường và căn phòng rất sạch sẽ. Tuy ông Thiên không cho chị giúp việc thu xếp căn phòng của con trai, nhưng căn phòng này cũng như áo quần anh mặc trên người luôn luôn gọn gàng, sạch sẽ. Nếp sống chín chu này khác hẳn với thứ âm nhạc và thói quen đang thịnh hành. Thấy bố vào, anh ngồi dậy, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Ông Thiên định gọi con vào phòng khách, nhưng do dự giây lát, rồi thôi. Ông để hộp nhạc cụ của Ngô Hiểu sang một bên, ngồi xuống sofa. “Con vẫn ở ban nhạc ấy à?” Ông hỏi.

“Vâng.” Ngô Hiểu cầm chai nước khoáng trên cái tủ để đầu giường, ngửa cổ lên uống.

“Việc quay MTV đã có tài trợ chưa?”

“Đang tìm ạ.”

Ông Thiên trầm ngâm giây lát, không biết sẽ nói gì tiếp theo. Ngô Hiểu hỏi:

“Bố, bố tìm con có việc gì?”

Nói chuyện với con, ông vẫn giữ cái giọng uy nghiêm chẳng qua là vì thói quen. Thật ra trong lòng ông chứa chan yêu thương mỗi khi đối diện với con trai. Ông hỏi: “Gần đây con có gặp cô Mai San không, con có đi tìm cô ấy không?”

Ngô Hiểu hỏi lại: “Con tìm cô ấy làm gì?”

Ông Thiên nói: “Lần trước con và cô ấy, cả mẹ cô ấy nữa, cùng đi du lịch Hồng Kông, con với cô ấy rất thân nhau cơ mà? Thế nào, không quan hệ với nhau nữa à?”

Ánh mắt của Ngô Hiểu thoáng chút nghi ngờ. Không phải vì bố hỏi câu ấy, mà vì khi hỏi, khuôn mặt ông tỏ ra dè dặt lạ kì. Ngô Hiểu nói: “Vấn quan hệ đấy chứ, nhưng rất ít.”

Ông Thiên gật đầu, nói: “Lần này, trước khi rời Cát Hải, bố mời bố mẹ cô San ăn cơm. Bà ấy nói với bố, cô San rất thích con. Không biết ấn tượng của con đối với cô ấy thế nào. Cô ấy hiện tại đang ký hợp đồng với một công ty người mẫu, con có thể tiếp xúc với cô ấy. Mẹ cô ấy muốn con ở Bắc Kinh chú ý giúp đỡ cô ấy.”

Ý của bố đã rõ ràng. Ngô Hiểu không hiểu vì bản tính ngây thơ hay cố tình làm ra vẻ ngớ ngẩn, trả lời rất tự nhiên: “Không sao, bố cứ nói với ông bà ấy, cô San có chuyện gì cứ tìm con, nhất định con sẽ giúp.”

Ông Thiên suy nghĩ hồi lâu, không hiểu tại sao lại nói rõ thêm. Hôm nay ông phải có được thái độ rõ ràng của con trai. Ông hỏi, không khỏi để lộ ý đồ: “Cô San... ấn tượng của con đối với cô ấy thế nào?”

Ngô Hiểu chưa kịp trả lời, ông lại hỏi: “Ồ Hồng Kông, bố thấy cô ấy rất tốt với con. Bà ấy nói, cô ấy một thân một mình ở Bắc Kinh dự thi người mẫu, phần lớn là vì con. Chuyện này lẽ ra mẹ con nói với con. Nhưng bây giờ bố vừa làm bố lại vừa làm mẹ, không thể không lo chuyện này cho con.”

Mặc dù đằng sau câu nói ẩn chứa thương cảm, nhưng Ngô Hiểu nghe, ánh mắt vẫn tỏ ra bình thản, lời lẽ từ cửa miệng anh chưa bao giờ tỏ ra sắc lạnh:

“Bố, có phải ông Dương Bạch Lao mượn tiền của địa chủ Hoàng Thế Nhân, nên phải đem Hi Nhi đến gán nợ?”^[1]

3

Sau khi chộc giặt Văn Khánh ở nhà hàng Bào Ngư, Lâm Tinh cảm thấy ngượng suốt một đêm. Sáng hôm sau tâm trạng ổn định, tự mình giải thoát. Cô sắp hai mươi một tuổi, nói chung đây là tuổi con gái ăn chưa no lo chưa tới. Bạn bè của cô đều thế này: muốn thành người lớn nhưng lại không chịu từ bỏ ảo tưởng, muốn độc lập tự chủ nhưng thực tế vẫn phải dựa vào người khác, được nếm trải cuộc sống bình dị nhưng lại mong chờ sự đột biến... Đây là lúc con gái dao động bất định hơn con trai. Nhưng Lâm Tinh hai mươi một tuổi chừng như đã định hình. Từ lâu cô cho rằng mình đã thành người lớn, vừa hăng say vừa thành thạo, biết kiềm chế.

Cái hăng say của cô thể hiện ở chỗ muốn làm gì phải làm bằng được, làm gì cũng tự tin. Cái thành thạo thể hiện ở chỗ, đối với tương lai không thích những quy hoạch chi tiết và những mơ ước cụ thể. Cuối cùng tương lai đi về đâu có trời mới biết, quan trọng là phải nắm vững thái độ đối với cuộc sống hiện tại, làm tốt mọi việc trước mắt. Thái độ sống của cô kiên cường và tự tin như sắt thép, đồng thời giữ gìn một chút đạo lý cơ bản. Ưu thế của cô là, quen với cô đơn.

Vì cô không cha không mẹ, không anh chị em, thậm chí không có cả thân thích để thương ngày lại qua. Cho dù rất nhiều người ở lứa tuổi như cô vẫn chưa thoát khỏi sự cai quản của bố mẹ, chán ghét sự quan tâm của bố mẹ, nhưng có hoặc không có vẫn khác nhau, bởi bố mẹ và gia đình luôn luôn là chỗ dựa tinh thần.

Ở đại học, bạn bè và thầy giáo đối tốt với Lâm Tinh. Cô có vô số bạn bè. Nhưng bạn là gì? Quân tử giao lưu nhạt như nước lạnh, cuối cùng vẫn là bản thân đối diện với tất cả. Đến lúc ấy cô đơn trở thành tài sản riêng.

Sự từng trải và môi trường sống tạo nên tâm thái lý trí, cũng khiến cho toàn bộ chương trình đại học, với môn tâm lý học cô có tiếng nói riêng. Tâm lý học không làm cho tâm hồn yên tĩnh và tê dại mù quáng như tôn giáo, mà khiến nội tâm con người chứa chan ánh sáng khoa học. Tâm lý học đánh giá cô đơn khiến con người phấn chấn, ví dụ nó cho rằng con người cô đơn luôn luôn chuyên chú vào công việc, điều ấy rất được Lâm Tinh đồng tình. Trong thời đại này, hiếm có một cô gái xinh đẹp vui đầu đọc sách và chăm chỉ làm việc. Cãi nhau với Văn Khánh, cô càng thấy chỉ có làm việc cuộc đời mới thật sự đẹp. Cho nên, sau hôm ăn cơm ở nhà hàng Bào Ngư, cô chủ động xin tòa soạn được nghỉ, mua vé tàu đi Cát Hải vài hôm. Tuy chỉ mua được vé giường cứng, nhưng cô vẫn hăng hái chuẩn bị đi. Theo kế hoạch, cô sẽ hoàn thành toàn bộ tài liệu phỏng vấn, bởi trụ sở chính của tập đoàn Trường Thiên ở đây, và ở đây cũng là nơi khởi nghiệp của tập đoàn này.

Từ cô đơn, thể thủ chuyển sang chuyên chú sự nghiệp, có thể nói, mắt cái này được cái khác, điển hình cho việc biến cái xấu thành cái tốt. Cho nên, trưa hôm sau, Văn Khánh gọi điện cho Lâm Tinh, cô chưa biết chuyện xấu tốt ra sao. Cô không về, gọi suốt một ngày, cô vẫn không về. Nhưng nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn không nổi, đến tối, Văn Khánh đến gõ cửa nhà Lâm Tinh, cô mới nhận ra rằng cô đơn cũng rất dễ bị đổ vỡ.

Lâm Tinh mở cửa, không dám nhìn thẳng vào Văn Khánh. Cô không biết ánh mắt Văn Khánh phải chăng đủ để cô từ bỏ thể thủ. Văn Khánh bước vào, giống như không có điều gì xảy ra, tự mình rót nước uống, sau đấy mở tủ lạnh như tìm gì trong đó. Lâm Tinh vênh mặt, quay người, đến bên bàn sắp xếp mọi thứ trên mặt bàn, bắt đầu mềm lòng, nhưng vẫn chờ Văn Khánh lên tiếng.

Văn Khánh đóng cửa tủ lạnh, “bốp” một tiếng bật nắp lon Coca Cola, nói: “Em có biết hôm nay anh làm gì không? Anh ra sân chứng khoán thật đã đời, mua hân hai trăm ngàn.”

Cho dù đó là chuyện mà Lâm Tinh rất không thích, nhưng khẩu khí của Văn Khánh làm cho cô sững sờ.

“Hai trăm ngàn?”

“Một trăm năm mươi ngàn của khách, năm mươi ngàn của anh.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền như thế, không bán em đi đấy chứ?”

“Em nói nghe buồn cười quá, bán ai thì bán không thể bán em. Tiền anh đi vay. Mẹ cho anh năm chục ngàn, lấy của anh trai tám chục ngàn. Các chị bỏ ra một chục ngàn, cộng với tiền của bạn bè gom góp. Bạn anh chuẩn bị mua xe, anh bảo với nó chậm vài hôm hãy mua, thêm vào đấy là tiền của anh. Đúng là dịp may, mọi người cho rằng cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên cao rồi, không dám mua vào. Anh nắm được tình hình, mua ngay. Chơi cổ phiếu phải dựa vào thông tin. Những cổ đông nhỏ đều nhìn vào thành tích của công ty, cổ phiếu nào đang giảm giá. Những nhà đầu tư lớn lại cân nhắc xem thực lực của ai mạnh, biết rồi cứ vậy nhắm mắt mà theo. Còn anh, thứ nhất anh không mua công ty. Thứ hai không mua lời lãi, anh mua xu thế.”

Sự thỏa mãn của Văn Khánh hiện ra lời nói và vẻ mặt, Lâm Tinh cười nhạt: “Xem ra bữa ăn tối hôm qua của anh không đến nỗi mất không nhỉ.”

Nói đến bữa ăn, Văn Khánh đặc ý, tiến thêm một bước: “Ông Kim, Tổng giám đốc công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Sáng nay anh vừa gọi điện định cảm ơn ông ấy, ông ấy nói chuyện rất lâu với anh, còn mời anh ăn cơm nữa.”

Văn Khánh tỏ ra tiểu nhân đặc chí, nói chuyện với Lâm Tinh vô cùng nồng nhiệt. Lâm Tinh thấy hối hận vì đã mở cửa để anh ta vào, cô nói với giọng đầy ác ý: “Thế à, xem ra em phải xa anh, hể xa là anh gặp may.”

Văn Khánh cười độ lượng, không thềm đề ý đến thái độ của Lâm Tinh: “Tính tình của em càng ngày càng tệ, cứ âm dương quái khí như vậy để làm gì. Ồi, nói với em nhé, bảy giờ tối mai, tại phòng ăn Cái thuyền khách sạn Châu Á, ông Kim đặt phòng, bảo anh đưa em đến, chỉ mời chúng ta thôi.”

Lâm Tinh biết tại sao ông Tổng giám đốc Kim kia lại mời Văn Khánh ăn cơm. Với tiền độ này, chỉ ba hôm nữa sẽ mời một mình cô. Cô không biết Văn Khánh thật sự hồ đồ hay giả vờ hồ đồ. Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, bực tức nói:

“Xin lỗi, ngày mai em phải đi Cát Hải, không thể đi với anh.”

“Đi công tác? Thật không? Giúp anh một hôm, không được hay sao?”

“Anh nhìn vé tàu của em đây.”

Văn Khánh bối rối: “Anh giúp em trả vé tàu, em đi muộn một hôm sợ gì. Ông Kim rất bận, ít khi rảnh rỗi. Hơn nữa anh đã nhận lời với ông ấy rồi. Quan hệ với những người như ông này, tín nhiệm là số một...”

Lâm Tinh không nén nổi: “Cái nhà ông Kim ấy, cái đồ Tổng giám đốc chó chết, anh nói với ông ấy, em có bạn trai rồi.” Thấy Văn Khánh định nói gì đấy, cô liền to tiếng cắt ngang: “Không phải là anh!”

Nói đến bạn trai, cuối cùng Văn Khánh tỏ ra phần nộ: “Phải rồi, anh chưa hỏi em, tối hôm qua em định làm cái trò gì? Há? Cái thằng ranh con kia làm nghề ngỗng gì? Há? Không phải là điểm đực em nhặt được ở đường phố chứ?”

Anh ta nói thật khó nghe. Cuộc cãi vã được nâng cấp: “Tại sao anh nói toàn những lời không biết ngượng như thế?”

“Tôi thế đấy! Hôm qua trước mặt bao nhiêu người, cô làm tôi chẳng còn mặt mũi nào. Cô đưa cái thằng trẻ ranh đến. Trước mặt thiên hạ, cô tỏ ra nồng nhiệt với hắn, cô không ngượng mặt à?”

Lâm Tinh run lên, cố kiềm chế, ra mở cửa. Văn Khánh cũng kiềm chế, không to tiếng nữa. Anh ta hàm hàm bước ra, trước khi bỏ đi không quên nói thêm: “Tôi cho cô thời gian, cứ nghĩ kỹ đi. Cô với hắn định

làm trò gì!”

Lâm Tinh đóng sập cửa lại ngay sau lưng anh ta.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Aly và Hân thăm dò, lần lượt từ phòng mình bước ra, giả bộ sợ hãi: “Hai bạn sao thế? Anh ta với đằng ấy sao mà gay gắt vậy?”

Lâm Tinh không có cách nào giải thích, cô thở dài thườn thượt, cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Không có chuyện gì. Muộn rồi, các cậu tại sao vẫn chưa đi? Hôm nay không có hẹn hò gì à?”

Aly nói: “Đang định đi, thấy hai bạn cãi nhau, cánh tớ không dám ra.”

Lâm Tinh cười đau khổ, xua tay như xin lỗi, lại như đánh trống lảng. Aly và Hân vừa trang điểm, thay đồ, vừa nói xấu Văn Khánh để bày tỏ sự đồng tình với chủ nhà.

Lại có tiếng động cửa, Lâm Tinh biết Văn Khánh quay lại. Cô hằm hằm quay vào phòng ngủ, khóa ngay cửa. Cô không thèm để ý động tĩnh ở phòng khách, không thèm nghe xem Aly và Hân nói gì với Văn Khánh. Một lúc sau có tiếng gõ cửa phòng ngủ, tiếp theo là tiếng Aly.

“Ra đi, Tinh, có khách đấy.”

Lâm Tinh mở cửa, không ngờ, Ngô Hiếu, anh chàng chơi saxo áo quần sạch sẽ, thẳng nếp, đứng ở phòng khách.

“Anh đến chơi đấy à?”

Ngô Hiếu không biết nói sao, anh chỉ “Hả?” một tiếng.

“Làm sao anh tìm được nhà em?”

“Hỏi thăm bà con chung quanh.”

“Có chuyện gì không?”

“Có chút việc.”

Lâm Tinh cuộn cái áo của Hân để trên sofa, ném trả cho cô ta, như tỏ ý mời Ngô Hiếu ngồi, rồi cô vào bếp lấy nước cho anh. Aly bí ẩn theo vào, khẽ cười: “Này, nếu đằng ấy không coi trọng tiền, người này còn hơn anh Khánh nhiều, rất có mã, xứng với đằng ấy lắm.”

Lâm Tinh trừng mắt: “Tớ đâu cần gì tiền của anh ấy, với lại anh ấy đâu có tiền.” Câu nói của Aly làm Lâm Tinh thêm suy nghĩ. Aly và Hân sắp đi chơi, căn nhà chỉ còn cô và Ngô Hiếu. Trong cái đầu chết tiệt của Aly sẽ nghĩ, hai người thẻ nào lừa gần rơm cũng bén. Vậy là cô không lấy nước cho Ngô Hiếu nữa, mà ra phòng khách, trước mặt Aly và Hân, nói với vị khách không mời mà đến đang ngồi ở sofa: “Em phải đi ăn tối, sau đây còn gặp bạn. Anh có việc gì thì chúng ta vừa đi vừa nói.” Lâm Tinh làm như vậy ít ra cũng tránh được cái miệng Aly, sau này đỡ chuyện đến tai Văn Khánh.

Vậy là Lâm Tinh cùng Ngô Hiếu, Aly và Hân xuống lầu. Ngô Hiếu cũng chưa ăn cơm. Họ vào quán cà phê trước mặt cùng ăn mì Italia và bánh Hamburger. Ngô Hiếu nói, Hôm qua mình ở đây, trông cửa chờ bạn. Lâm Tinh nói, Vậy à, năm chục bạc có đáng gì. Ngô Hiếu nói, Năm chục cũng không mất, lại còn được một bữa ở nhà hàng Bào Ngư. Lâm Tinh nói, Có gì đâu, đây là anh giúp em. Hôm nay anh tìm em có việc gì, tại sao không nói? Bỗng Ngô Hiếu đỏ mặt, Minh cũng muốn nhờ bạn giúp một việc. Lâm Tinh hỏi, việc gì? Ngô Hiếu nói: Muốn nhờ bạn sắm vai bạn gái của mình.

Lâm Tinh giật mình.

Rồi cô cười ngay, không ngờ có chuyện trao đi đổi lại với một anh chàng không quen biết. Chuyện thật vớ

vẫn, buồn cười.

“Anh cũng bực với bạn gái của anh à?”

“Không, là bố mình giới thiệu cho một cô, mình không thích, nhưng bố cứ ép phải gặp với cô ấy.”

“Bố anh làm gì? Thời đại nào rồi mà còn mối với lái, bao biện thay người khác. Anh không bằng lòng thì ai ép được anh?”

Ngô Hiểu im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Mẹ mình mất rồi, không thể không nghe lời bố. Chuyện công việc, mình đã phải cãi nhau với ông ấy. Phải đến nửa năm, ông ấy không nói chuyện với mình. Bây giờ mình cũng đã lớn, không thể lúc nào cũng cãi nhau với bố. Mình bảo với ông ấy mình đã có bạn gái, hơn nữa tình cảm rất mặn nồng.”

“Em hiểu rồi.”

Lâm Tinh cắt ngang, gật đầu với Ngô Hiểu. Hôm qua được Ngô Hiểu giúp, rõ ràng cô không thể từ chối.

“Em phải làm thế nào?”

“Bố mình không tin, vài hôm nữa mình đưa bạn về gặp ông ấy.”

“Không vấn đề gì, trình độ biểu diễn của em không kém anh đâu. Ngày mai em đi Cát Hải, chờ em về, anh gọi em một tiếng.”

Ngô Hiểu hơi bất ngờ: “Bạn đi Cát Hải à, hôm nay bố mình cũng đi Cát Hải. Vậy chúng ta về Cát Hải gặp ông ấy. Bạn đi chuyến bay nào?”

Lâm Tinh thấy may mắn, tưởng chừng sự việc gần với kết cấu của một câu chuyện. Cô nói: “Em đi tàu.” Cô nói giờ tàu, bỗng nhận ra đi một mình sẽ buồn, có bạn đồng hành càng vui. Lâm Tinh không ngờ Ngô Hiểu lại rất thẳng thắn:

“Mình rất ghét ngồi tàu, thời gian quá dài. Chúng ta cùng đi máy bay, để mình đi lấy vé máy bay.”

Vì chuyện ấy mà mất tiền mua vé máy bay Lâm Tinh cảm thấy tiêu xài có phần quá đáng, chỉ là một màn kịch có cần lãng phí đến thế không? Nhưng thái độ của Ngô Hiểu xem ra rất nghiêm túc, hơn nữa cũng rất kiên quyết hoặc không có ý tính toán gì. Lâm Tinh nghĩ, cho dù cái cậu nhỏ này chịu ngốc ngếch bỏ tiền mua vé máy bay, mình cũng không phải chỉ được hưởng lộc không, có gì không xứng đáng đâu.

Lâm Tinh đã đi máy bay vài lần. Một lần từ ngày còn nhỏ, một ông chú làm ở không quân cho cô đi máy bay vận tải. Cái máy bay ấy vừa già vừa cũ, bay rất nặng nề, chao đảo, người khác nôn nhưng cô không bị nôn. Các chú giải phóng quân trên máy bay đều khen ngợi, từ đấy cô thêm tự tin đi máy bay. Lần thứ hai vào kì nghỉ năm kia, cô lên Ngân Xuyên - Ninh Hạ ăn tết với bố mẹ. Vì không mua được vé tàu về Bắc Kinh, sợ trễ học, bố mẹ phải mua vé máy bay. Đây là lần đầu tiên cô đi máy bay dân dụng, tuy là máy bay nhỏ, nhưng cảm giác thật tuyệt vời. Tám vé máy bay ấy cô vẫn giữ, vì ba tháng sau bố cô bị tai nạn giao thông, tám vé ấy là tặng phẩm cuối cùng của bố.

Sau khi thỏa thuận cùng đi với Ngô Hiểu, giống như lần trước cô nhờ anh giúp, hai người bắt đầu liên minh thiết lập công thủ. Ngô Hiểu nói, Bạn phải nói với bố mình hai ta quen nhau đã lâu, bạn rất yêu mình, nếu thất tình sẽ tự tử. Lâm Tinh cười, Nhưng em không yêu anh. Anh tưởng đẹp trai là có thể hấp dẫn con gái đấy à, nhầm to. Ngô Hiểu nói, Chỉ nhờ giúp thôi, giúp đến cùng. Lâm Tinh nói, Vậy anh giới thiệu qua tình hình gia đình, để em không bị lộ tẩy. Ngô Hiểu như người phụ trách tình báo giao nhiệm vụ cho cấp dưới, nghiêm túc nhưng không kém phần hài hước: Bạn biết mẹ mình đã chết, mình phải sống nhờ vào bố. Quê mình ở Cát Hải. Còn nữa khỏi cần biết. Ngừng lại giây lát, anh nói thêm: Hồi xưa bố nuôi mình, nhưng bây giờ mình tự kiếm sống rồi. Lâm Tinh hỏi, anh sinh ở Bắc Kinh hay ở Cát Hải? Ngô Hiểu nói, Sinh ở Cát Hải, về sau lên Bắc Kinh học đại học Công nghiệp, rồi bỏ học. Lâm Tinh không ngờ cái

anh chàng này đã từng học đại học, tỏ ra ngạc nhiên: Tại sao lại bỏ học? Ngô Hiểu thần nhiên trả lời: Vì thích thứ khác, thích âm nhạc. Lâm Tinh gật đầu, hai tay làm động tác thổi kèn, nói: Phải rồi, em biết anh thổi kèn trong phường bát âm chứ gì, nhà nào có đám anh đến thổi giúp. Ngô Hiểu kinh ngạc: Sao bạn biết? Rồi hỏi: Bạn nghe bạn cùng phòng nói lại chứ gì, trước đây bạn ấy thấy mình biểu diễn rồi. Lâm Tinh cố tình hạ thấp: Diễn gì, đừng có vờ vĩnh, cẩn thận đừng có hù dọa em! Thổi kèn ở mấy quán bar hè phố phải không? Khách uống rượu, tán chuyện, nghe nhạc của anh, cũng chỉ làm nền cho các cuộc vui. Ngô Hiểu không bức, anh vẫn rất thần nhiên: Trên thế giới có rất nhiều nhạc sĩ trưởng thành từ biểu diễn ở các quán rượu. Với lại, mê nhạc không cần quan tâm đến tri âm. Lâm Tinh không tranh luận thêm, chỉ thấy chọc giỡn anh rất vui. Cô biết, anh chơi saxo khá hay, bản nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” làm cô suýt rơi nước mắt.

Ăn xong, Ngô Hiểu không ý lại như lần trước, anh vội đứng dậy thanh toán. Lâm Tinh không để anh thanh toán, cô đòi hai người phải A-A. Tối hôm ấy hai người chia tay ở quán cà phê. Sáng hôm sau Lâm Tinh đi trả vé tàu, rồi về thu xếp hành lý, vội vã trang điểm tí chút. Cô hẹn Ngô Hiểu mười hai giờ rưỡi đến đón.

Đúng giờ, Ngô Hiểu đến đón. Từ lúc ấy, Lâm Tinh nhận ra mọi chuyện thay đổi không thể giải thích nổi. Ngô Hiểu ngồi một chiếc Mercedes bóng loáng mới toanh đỗ ngay trước cửa nhà Lâm Tinh. Trong xe ngoài người lái xe còn có một người mặc đồ Tây, tuổi chừng bốn mươi, xem ra là một nhân vật tai to mặt lớn. Chiếc xe tỏ ra quá lớn không cân xứng với cái nhà vừa cũ nát vừa đơn sơ trong cái ngõ Tĩnh Nguyên này. Nếu không phải là Ngô Hiểu mở cửa xe, gọi tên cô, cô không thể nghĩ cái xe đen bóng kia có quan hệ gì với mình. Cô ngồi vào xe, lòng đầy nghi ngờ hỏi, Xe của ai, anh đúng là rất giỏi. Ngô Hiểu nói, Đây là xe của công ty của bố. Lâm Tinh cười với người đàn ông ngồi hàng ghế trước, vội vã xin lỗi. Người kia nở nụ cười lịch sự đáp lễ, nói không dám, không dám. Đến sân bay, Lâm Tinh thấy người đàn ông kia tỏ ra ân cần, giúp hai người đăng ký vé, sau đấy đưa cho Ngô Hiểu, về mặt tươi cười dặn anh vài câu rồi chào anh, không khỏi làm Lâm Tinh ngạc nhiên. Cô khẽ hỏi Ngô Hiểu: Bác ấy không đi với chúng ta à? Ngô Hiểu hỏi lại: Ai cơ? Lâm Tinh chỉ vào người kia. Ngô Hiểu nói, Bác ấy không đi, mà chỉ đưa tiền chúng ta.

Một lần nữa Lâm Tinh lại giật mình, ngồi xe xin, có người đưa tiền, tưởng đâu hai người như cán bộ cấp nào đấy. Lên đến máy bay rồi Lâm Tinh mới biết, hai người ngồi khoang hạng nhất. Tại sao hai người lại có được vinh dự ấy? Cô chiều đãi viên khoang hạng nhất vô cùng chu đáo, vô cùng lịch sự, khiến Lâm Tinh ngỡ mình lạc vào một thế giới khác. Cô hỏi Ngô Hiểu, Ngồi khoang hạng nhất này mất bao nhiêu tiền? Ngô Hiểu nói, Chẳng biết, công ty của bố mình mua vé hợp đồng của công ty hàng không. Dùng không hết quá thời hạn coi như bỏ, cho nên không ngồi cũng uống.

Ngô Hiểu giải thích. Lâm Tinh thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa hết nghi ngờ. Đến Cát Hải, vừa ra khỏi nhà ga sân bay, ngoài cửa đã đậu sẵn một chiếc Cadillac dài ngoẵng. Chiếc xe trông rất có phong độ chạy vào thành phố. Lúc này Lâm Tinh mới tin rằng, cái anh chàng thổi saxo, ăn vụng cơm lại còn vay của cô năm chục đồng, là con cái một gia đình giàu có siêu hạng.

Chiếc Cadillac chạy qua khu phố sầm uất, tiếp tục chạy về phía tây, ra ngoại thành, một lúc sau, xe chạy vào một khu rừng tuyệt đẹp. Lâm Tinh thấy một thảm rừng bách bao quanh một hồ nước trong xanh, bao quanh mấy tòa nhà nhỏ màu vàng nhạt. Khoảng đất trống trước mỗi tòa nhà có rất nhiều xe con sang trọng, những người lái xe ngồi nói chuyện. Trông thấy chiếc Cadillac dừng lại, tất cả không ai bảo ai, cùng vươn cổ ra nhìn. Anh nhân viên đi theo xe hướng dẫn hai người vào một tòa biệt thự, đi qua không biết mấy cửa, mấy hành lang rồi rẽ, đưa hai người vào một căn phòng như phòng tổng thống trong khách sạn năm sao, mời họ tạm nghỉ. Hai người vừa ngồi xuống, một cô phục vụ đưa trà nước và khăn nóng vào. Ngô Hiểu hiển nhiên đã quen với những thứ đó. Anh vào nhà vệ sinh rửa mặt, chải tóc. Từ lúc ấy Lâm Tinh bắt đầu chú ý đến thói quen của Ngô Hiểu. Trước đây cô chỉ biết phần lớn thời gian anh ngồi trầm mặc, không thích quan hệ với ai, mà không biết anh cũng chăm chút sửa soạn, áo quần tề chỉnh, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy gương cũng đều ngắm nghía. Báo chí đã nói, một trong những cái hại của người từ nhỏ sống trong nhà trẻ đến bậc tiểu học là con trai bị nữ tính hóa, nên Lâm Tinh không lấy làm lạ cái cách ngắm nghía của Ngô Hiểu.

Ngô Hiểu cứ loay hoay mãi trong nhà vệ sinh. Lâm Tinh ngồi buồn liến từ phòng khách đi ra hành lang

nhìn quanh. Chung quanh là thảm cỏ xanh mướt, tuy thời tiết chưa sang tháng Chín, nhưng cỏ vẫn xanh nhức mắt. Lâm Tinh muốn đi dạo, nhưng không biết nơi này có cấm kị gì không, đành đứng ngắm nhìn. Những ngôi biệt thự nhỏ màu vàng nhạt giống như những chú bé đứng vai kề vai, một áng mây chiều mỏng tang buông rủ. Màu sắc những ngôi nhà hài hòa với màu cỏ non tơ giống như một bức tranh thủy mặc tinh tế và mông lung mờ ảo. Không khí trong lành lừng lợ giữa mặt đất và trời chiều không thể có ở Bắc Kinh ô nhiễm, khiến Lâm Tinh tham lam hít thở. Đang lúc khoan khoái, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân bước dồn dập. Mấy nhân viên phục vụ về hết hoảng vội vã đi tới. Sau khoảnh khắc yên tĩnh vang lên tiếng người, một tốp người có bộ mặt lãnh đạo uy nghiêm từ phía hành lang đi tới, họ lớn tiếng phê bình ai đó, sự việc nào đó. Nhưng là ai, là việc gì thì Lâm Tinh không biết. Xem ra họ chỉ trích chỗ này chỗ nọ không ra gì. “Ông Tường sắp đưa người nước ngoài về. Các người cho đến lúc này vẫn chưa bố trí xong. Việc đối ngoại không có việc nào nhỏ. Tôi nhấn mạnh không biết bao nhiêu lần rồi, cuối cùng còn một đồng việc...” Những người chung quanh xôn xáo: “Phải phải, ông Công nhắc nhở nhiều lần. Chiều nay chúng ta kiểm tra không kỹ...” Đám người không để ý đến Lâm Tinh đang đứng bên thảm cỏ, họ tiền hô hậu ủng vây lấy người kia, rồi cùng biến mất nơi cuối lối đi.

Lâm Tinh quay về phòng khách, cuối cùng Ngô Hiểu cũng đã rửa mặt, chải đầu xong, mặt mày sáng sủa từ trong nhà vệ sinh đi ra. Lâm Tinh cười: “Cô gái sắp lên kiệu hoa đấy à?” Ngô Hiểu thanh minh: “Đi máy bay bận lắm, bạn không vào rửa mặt chút.” Người vừa nãy ra sân bay đón họ bước vào, mời hai người đi ăn cơm. Hai người đi theo anh ta đến nhà ăn. Dọc đường, Lâm Tinh nhìn vào những ô cửa mở, trông thấy những là phòng họp, phòng khách, phòng chiều đãi sang trọng. Lúc này là giờ ăn buổi chiều, nhân viên phục vụ đang sắp xếp. Hai người đi qua một sảnh lớn, Lâm Tinh trông thấy người ở đây đều đang bận đón mấy ông Tây tóc vàng mắt xanh vào phòng. Các vị khách nước ngoài vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Một người Trung Quốc giống như một học giả, mọi người trông thấy đều cúi chào, nhường lối đi, tỏ ra lễ độ, gọi ông là Tường. Lâm Tinh và Ngô Hiểu được đưa vào một phòng ăn nhỏ, ở đây yên tĩnh. Cơm xong, họ được thông báo, bố của Ngô Hiểu đang bận, tối nay không đến đây được, chỉ có thể ngày mai mới gặp hai người.

Lâm Tinh hỏi Ngô Hiểu: “Ngày mai không gặp được em coi như hỏng chuyện. Em còn phải đi làm việc.”

Ngô Hiểu thấy có lỗi, nói ngày mai chắc chắn sẽ gặp được bố anh.

Tuy nói vậy, nhưng Lâm Tinh trong bụng cũng tính phải giúp Ngô Hiểu đến cùng. Nhân viên phục vụ bố trí cho hai người nghỉ riêng trong toàn biệt thự ấy. Hôm sau, ăn sáng xong, xe đã được chuẩn bị sẵn, đưa họ đi theo con đường ngoại thành chừng hai mươi phút. Đi qua mấy khu biệt thự rất đẹp, Lâm Tinh trông thấy một vùng gò đồi và cây rừng, mặt hồ như mặt gương. Theo ấn tượng được xem trên báo, cô biết hai người được đưa đến một sân golf.

Ô tô dừng lại bên thảm cỏ, có người hướng dẫn họ bước lên thảm cỏ xanh non, đi vào giữa sân golf. Lâm Tinh thấy mấy người nước ngoài hôm qua gặp ở khu nhà nghỉ. Họ đang vây quanh một người Trung Quốc trông giống một ông chủ, xem ông ta đang sử dụng cây gậy golf. Ông ta đánh khá lắm, quả golf bay rất cao, rất xa, mấy người nước ngoài ra sức khen ngợi. Một nhân viên phục vụ đến bên ghé vào tai ông chủ. Ông chủ đưa cây gậy golf cho người phục vụ, nói gì đó với mấy người nước ngoài rồi đi về phía Lâm Tinh. Ngô Hiểu gọi bố, Lâm Tinh đang nhập vai, ra vẻ bên bên, bỗng đứng ngậy ra. Cô ngạc nhiên thấy người đang đi về phía mình chính là ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên.

Ông Thiên cũng ngớ ra, nhưng chỉ trong giây lát, vẻ mặt ông trở lại bình thường, hỏi Ngô Hiểu: “Bạn của con đấy à? Ông Thiên đưa tay ra, không rõ là lạnh nhạt hay nghiêm túc. Ông hỏi: “Không phải vì cậu Hiểu mà cô phỏng vấn tôi đấy chứ?”

Lâm Tinh không biết phải nói thế nào về mình, không biết phải trình bày đầu đuôi sự việc ra sao. Cô cũng không biết vào lúc này phải xưng hô thế nào với ông Thiên, gọi là bác hay gọi là Chủ tịch. Cô bối rối nói: “Xin lỗi... thưa Chủ tịch... cháu không biết là bác.”

Ông Thiên đi về phía chiếc xe chạy bằng điện, lấy một chai nước khoáng, rồi nhìn Lâm Tinh và Ngô Hiểu đứng phía sau, lại hỏi: “Hiểu nó vẫn chưa nói với cô à?”

Lâm Tinh cố kiềm chế sự khó xử bỗng từ đâu ập đến, trả lời: “Không ạ, anh ấy chỉ nói bố làm ở công ty. Thật tình cháu không biết là bác, cháu có thể thề với bác!”

Ông Ngô Trường Thiên lạnh nhạt nói: “Ừ, thật là khéo.”

Giật mình nhất lại là Ngô Hiếu. Anh nghi ngờ nhìn bố rồi nhìn Lâm Tinh, chừng như không tin lắm, hỏi: “Bố đã biết cô ấy rồi ạ?”

“Biết!” Ông Thiên trả lời dứt khoát.

Trong trường hợp này, đối với Lâm Tinh tiến thoái đều khó. Ông Thiên là đối tượng để cô phỏng vấn, cũng là nhân vật mà cô kính phục. Cô không nên, mà cũng không cần thiết phải sắm vai “lừa dối”. Nhưng màn kịch tiếp tục diễn, bởi cô không thể bỏ dở giữa chừng, phản lại người bạn cùng trang lứa, phản lại lời hứa của mình. Cho nên, khi ông Thiên hỏi hai người quen nhau từ bao giờ, cô đành phải tiếp tục diễn theo đúng kịch bản:

“Hai năm rồi ạ.”

“Từ lúc cô còn học đại học?”

Cô gật đầu, trả lời “Vâng”.

“Cô thấy Hiếu thế nào?”

Ngô Hiếu lập tức phản ứng: “Bố, bố hỏi những chuyện ấy làm gì, chả nhẽ cô ấy thấy con không tốt?”

Ông Thiên không chú ý đến con trai, vẫn nhìn Lâm Tinh: “Cô trả lời thật đi.”

Lâm Tinh đã trấn tĩnh. Cô trấn tĩnh như những lúc nói năng đầy tự tin: “Bác bảo anh Hiếu ạ, anh ấy ít nói, tốt tính, chơi saxo rất hay, rất nghệ thuật.”

“Cô làm bạn với nó chỉ vì nó có tài về nghệ thuật thôi à?”

“Không ạ, cháu thấy anh ấy rất giống Rukawa Kaede.”

“Cái gì?”

Ngô Hiếu và bố cùng hỏi, họ không biết Rukawa Kaede là ai. Lâm Tinh như nói lỏng, cô không muốn cái trò này diễn ra quá nghiêm chỉnh.

“Đây là nhân vật trong phim hoạt hình Nhật Bản, một học sinh phổ thông chơi bóng rổ, rất giống anh Hiếu, con gái bây giờ rất thích nhân vật ấy.”

Có thể ông Thiên không thấy tâm lý đùa vui trong lời nói của Lâm Tinh, nhưng ít nhất cũng coi đây là hứng thú của con gái thời nay. Ông cười, hỏi:

“Cô thấy Hiếu có khuyết điểm gì?”

“Vâng... có ạ, có lúc anh ấy tỏ ra trẻ con lắm. Còn... anh ấy rất thích ngắm nghía chai chuốt. Cháu cảm thấy con trai không nên quá chăm chút như vậy.”

Về mặt ông Thiên không hề có phản ứng đồng tình hay không đồng ý với câu trả lời của Lâm Tinh, ông lại hỏi: “Cô với Hiếu thì cô đuổi theo nó hay nó đuổi theo cô?”

Lâm Tinh định trả lời, không ai đuổi theo ai, mà cùng đến với nhau, nhưng rồi cô nói: “Anh Hiếu theo đuổi cháu ạ, bao giờ nam cũng đuổi theo nữ, rất ít có cô gái nào đuổi theo bạn trai.” Lâm Tinh thấy mình không thể sắm vai dưới trong chuyện Ngô Hiếu nhờ giúp đỡ, nhất là trước mắt một nhân vật lớn như ông

Thiên, mình không thể tỏ ra nhỏ bé hèn kém.

Ông Thiên không hỏi thêm nữa. Lâm Tinh dùng câu nói ấy cũng để kết thúc màn “ra mắt bố chồng”, khiến cô lơ mơ cảm thấy mình đã chiến được thể thượng phong, về mặt thanh thân. Ông Thiên nói: “Các cháu chơi đi.” Rồi ông đến với khách. Ông không nghĩ Lâm Tinh lại rất mạnh dạn:

“Thưa bác, cháu xin phép...”

Ông Thiên dừng bước, quay lại nhìn cô. Lâm Tinh nói: “Thưa bác, cháu đến Cát Hải chủ yếu là muốn tiếp tục làm việc về Tập đoàn Trường Thiên, bác có thể giúp cháu không ạ?”

Ông Thiên hỏi: “Cô cần gì?”

“Bác có thể nói với cấp dưới để cháu làm việc được thuận tiện hơn.”

Ông Thiên không nghĩ ngợi gì, trả lời ngay: “Tôi sẽ cử người, cho xe đưa cô đến các công ty để làm việc.”

Đây là mục đích chính của chuyến đi. Nếu được sắp xếp như thế, đúng là niềm vui bất ngờ. Cô vui mừng dường như quên mất Ngô Hiểu đang bên cạnh vai diễn của mình. Cô cảm ơn ông. Sự vui mừng của cô làm cho ông Thiên phải dừng lại một lần nữa. Ông nhìn nghiêng Lâm Tinh, hỏi với ý sâu xa:

“Cô muốn cảm ơn tôi không?”

Lâm Tinh cười: “Vâng, cháu thành thật cảm ơn bác.”

Ông Thiên gật đầu: “Sẽ có cơ hội.”

Ông Thiên đến bên khách, tỏ ra thân mật nhưng không mất đi cái vẻ của người đứng đầu Tập đoàn, dùng tiếng Anh vừa nói vừa cười với mấy người phương Tây, sau đấy cùng ngồi lên chiếc xe điện, chạy đến chỗ trái bóng rơi. Lâm Tinh và Ngô Hiểu nhìn chiếc xe chạy xa dần. Cả hai cùng ngơ ngác không biết bao nhiêu lâu. Vẫn là Lâm Tinh lên tiếng trước. Cô dang hai tay, cười với Ngô Hiểu: “Thôi nhé, em đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngô Hiểu tỏ ra cảm kích, cười với cô, nhưng tâm trạng có phần không vui, anh nói với giọng buồn buồn: “Cảm ơn bạn.”

Bắt đầu từ chiều hôm ấy, Lâm Tinh bận với hàng loạt cuộc viếng thăm, phỏng vấn, không còn để ý đến Ngô Hiểu. Trong toàn bộ tập đoàn Trường Thiên, theo chỉ thị của ông Ngô Trường Thiên, tất cả đều răm rắp tuân theo. Lúc Lâm Tinh từ sân golf về đến nơi nghỉ, ngay lập tức có một người ở văn phòng của tập đoàn đến tìm. Anh ta nói, theo chỉ thị của văn phòng Chủ tịch, anh ta sẽ đưa cô đi thăm các cơ sở của tập đoàn tại thành phố Cát Hải này, đồng thời bố trí hẳn một chiếc ô tô để cô đi lại. Những khó khăn dự kiến trong đợt công tác bỗng trở nên thuận lợi và rất thoải mái, khiến Lâm Tinh cảm thấy đúng là gặp vận may.

Đưa Lâm Tinh đi cơ sở là một thanh niên hào hoa phong nhã, tên là Hạ Vệ Hoa, chừng mười bảy, mười tám tuổi. Sáng nào cũng vậy, cậu ta cùng với chiếc ô tô đến biệt thự màu vàng nhạt đón Lâm Tinh. Sau đấy theo yêu cầu của cô, đưa cô xuống các công ty con của Tập đoàn, giúp cô tìm người cần gặp. Trong lúc Lâm Tinh phỏng vấn, cậu ta ngồi bên cạnh, lắng nghe hai người trao đổi, trò chuyện, thỉnh thoảng bổ sung vài lời vào những chuyện cậu biết rõ. Về sau Lâm Tinh quen dần. Trong lúc cô nói chuyện, cậu ta tránh vào một nơi học ngoại ngữ, chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Buổi trưa, cậu chuẩn bị bữa trưa cho Lâm Tinh, nói chung đến công ty nào sẽ ăn cơm ở ngay công ty đó. Cậu cũng hay chuyện, nói chuyện với Lâm Tinh trong lúc ăn, chuyện công ty, chuyện xã hội, cả chuyện của bản thân. Anh vào làm ở tập đoàn Trường Thiên đã được sáu năm, đầu tiên làm ở Văn phòng Chủ tịch tập đoàn, sau chuyển sang phòng nhân sự, rồi được điều về văn phòng nếp sống văn minh tinh thần. Lâm Tinh ngạc nhiên vì một thanh niên bề ngoài hào hoa phong nhã làm việc ở một Tập đoàn nổi tiếng, vậy mà chưa qua đại học chính quy, vào làm rồi mới học, hiện tại đang học thêm tiếng Anh không lấy đây làm điều xấu hổ, mà nói, ông Chủ tịch

Tập đoàn từng nói, ông Tsusumi Yeshiaki, vua của giới thương nhân, ông chủ của tập đoàn Seiku, dùng rất nhiều người học vẫn không cao, bởi vì nhiều người có học vẫn cao không muốn bỏ công bỏ sức vào các công ty nhỏ bé lợi nhuận ít ỏi. Làm việc trong các doanh nghiệp rất vất vả. Vệ Hoa tự hào nói: “Ông Chủ tịch Tập đoàn ngày nào cũng làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, bọn em cũng vậy. Bọn em không chấp hành luật lao động. Chế độ tuần làm việc bốn mươi tiếng đồng hồ với bọn em không có giá trị.” Cái tự hào của Vệ Hoa lây nhiễm sang Lâm Tinh. Mấy hôm nay nói chuyện với người trong tập đoàn, ai cũng tỏ ra tự hào với vị lãnh đạo tối cao của mình.

Buổi chiều, theo lệ thường, Lâm Tinh lại về ăn cơm ở biệt thự màu vàng nhạt. Ở đây là trụ sở chính của Tập đoàn, cũng ăn với cô không phải là Vệ Hoa, mà là Ngô Hiểu “bạn trai” của cô. Trong bữa ăn Ngô Hiểu lặng lẽ nghe cô kể lại những điều tai nghe mắt thấy trong ngày làm việc. Có lúc anh rất kiêu lời đối với những câu hỏi của cô về Tập đoàn Trường Thiên và bố anh. Lâm Tinh hỏi, Mấy hôm nay anh làm gì? Anh bảo, Mấy hôm nay không làm gì, chỉ ngủ. Lâm Tinh hỏi, Anh không bận gì tại sao không về Bắc Kinh? Ban nhạc vĩ đại thiếu anh cũng được à?

Lâm Tinh hỏi, Ngô Hiểu càng trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: “Lúc nào thì bạn về?” Lâm Tinh nói: “Còn lâu, em còn nhiều việc.” Ngô Hiểu nói: “Vậy mình chờ bạn cùng về.” Lâm Tinh nói: “Khỏi cần, việc của anh em đã giúp xong, anh về đi, em còn bận, em sẽ đi tàu về sau.” Ngô Hiểu hạ giọng: “Bạn vẫn phải tiếp tục làm bạn gái của mình. Vội vã gặp mặt rồi ai đi đường này, đừng để bố mình biết là giả vờ.”

Lâm Tinh chớp chớp mắt, sững sờ hồi lâu, miệng uể oải nhai cơm, cô hỏi: “Việc của anh đã xong chưa?”

Ngô Hiểu không trả lời, xem ra anh cũng không trả lời nổi đến lúc nào thì xong. “Bạn bảo giúp đến cùng cơ mà?”

Lâm Tinh cười, trêu Ngô Hiểu: “Chúng ta đang nói chuyện yêu thật đấy à?”

Ngô Hiểu nói: “Không phải.”

Lâm Tinh nói: “Vậy thì tốt, em cũng không muốn thế.”

Câu nói làm cho Ngô Hiểu sa sầm nét mặt, anh hỏi: “Nếu như thế thì sao?”

Lâm Tinh nói: “Em không dám làm bạn với con nhà giàu.”

Ngô Hiểu nói: “Mình đâu có giàu. Bố đâu có cho mình tiền, mình dựa vào bản thân.”

Lâm Tinh nhăn mặt, tỏ ra không tin: “Dựa vào bản thân mà đi máy bay ngồi khoang hạng nhất, có xe Cadillac.”

Ngô Hiểu nói: “Đây là bố mình muốn gặp mặt bạn. Bạn quên rồi à, hồi trước mình đi taxi còn vay tiền bạn nữa.”

Lâm Tinh không muốn tranh luận thêm với Ngô Hiểu, vậy là cô thay đổi lý do: “Em cũng không thích âm nhạc. Nhạc sĩ chỉ yêu âm nhạc. Một người chỉ say mê cái gì đó thì không hiểu nổi tình yêu là gì.”

Ngô Hiểu nói: “Trên thế giới có nhiều nhạc sĩ kiệt xuất nhưng rất lãng mạn, âm nhạc và tình yêu giống nhau. Tại sao bạn lại có cái nhìn phiến diện đối với những người chơi nhạc bọn này như thế nhỉ?”

Lâm Tinh cũng không muốn luận chiến về chuyện này: “Thôi thôi, chỉ mong anh bắt đầu. Sau này anh đến với cô nào thì hãy yêu tha thiết cô ấy, nghe thấy không?”

Ngô Hiểu bực lên vì thái độ của Lâm Tinh, anh bĩu môi: “Mình cũng ghét những người làm nhà báo như các bạn. Mồm nhà báo như gáo múc dầu, không bao giờ để lộ tình cảm thật, yêu các bạn coi như xui xẻo.”

Lâm Tinh không buông tha, phản kích: “Thôi thôi, vậy thì tuyệt quá rồi còn gì, chúng ta ghét nhau, coi

như không ai để ý đến ai nữa nhé?”

Ngô Hiểu bức thật sự, vênh mặt lên, nói một câu: “Không để ý thì thôi!” Anh đứng lên, bỏ đi.

Nhìn theo bóng Ngô Hiểu đang bức tức bỏ đi, Lâm Tinh không việc gì phải bức mình. Cô với ai cũng thế, chỉ cần đắc thắng, cô sẽ tha thứ, thậm chí đồng tình với đối phương. Cô thấy cái vẻ bức tức của Ngô Hiểu thật đáng yêu.

Hôm sau, lúc ăn sáng, Ngô Hiểu đến, cũng không chủ động nói chuyện với Lâm Tinh. Lâm Tinh hỏi: “Vẫn giận đấy à?” Ngô Hiểu nói: “Ai giận!” Về mặt anh trở nên dịu dàng. Những gì mâu thuẫn hôm qua lập tức đóng băng.

Trên đường đi làm việc, bỗng Vệ Hoa hỏi Lâm Tinh: “Anh Hiểu là bạn trai của chị đấy à?”

Lâm Tinh hỏi ngược lại: “Ai bảo thế?”

Vệ Hoa nói: “Em nghe người của văn phòng Chủ tịch nói.”

Lâm Tinh cười: “Hoa có thấy giống không?”

Vệ Hoa cười cười: “Em cảm thấy không giống.”

Lâm Tinh định giải thích, nhưng thấy Vệ Hoa nói vậy nên cô hỏi: “Tại sao không giống?”

“Anh Hiểu... nói thế nào nhỉ, hình như hai người không hợp nhau.”

“Tức là chị không xứng với anh ấy?”

“Không không, tuy ai cũng bảo anh Hiểu đẹp trai, lại có một ông bố tuyệt vời. Nhưng chị không nghe nói à, xưa nay những nhân vật tài giỏi làm to, con cháu lại không có gì nổi trội. Ông Thiên rất tài giỏi, có suy nghĩ, được rèn luyện, nhưng con trai của ông lại không theo nghiệp cha. Em cảm thấy những trí thức như chị không nhất định muốn tìm những người như vậy làm bạn trai.”

“Vậy chị nên tìm người thế nào?”

“Ít ra là phải có tiếng nói chung, người bạn đời phải là người có sự nghiệp.”

“Anh Hiểu chơi nhạc ở Bắc Kinh cũng tốt lắm.”

“Chị bảo anh Hiểu thôi cái kèn gì ấy nhỉ, hừm, chỉ là sự thích thú của tuổi thanh niên. Em đã đi làm, còn dành thời gian để học đại học, anh ấy bỏ đại học, chơi nhạc... Hừm, ai cũng phải có chí.”

Lâm Tinh trầm mặc hồi lâu, hình như đang suy nghĩ điều gì, thật ra không nghĩ gì, cô chỉ nói: “Nhưng vẫn có nhiều cô gái thích anh Hiểu.”

Vệ Hoa hỏi: “Chị có phải là bạn gái của anh ấy thật không?”

Lâm Tinh nói: “Ấy là chị nói chung. Hoa đã xem phim hoạt hình ‘Cao thủ ném bóng’ của Nhật chưa?”

“Chưa, chị xem phim hoạt hình đấy à?”

“Đúng rồi, người lớn các nước đều thích xem phim hoạt hình, những phim như ‘Vua sư tử’, ‘Hoàng tử Ai Cập’, ‘Hoa mộc lan’, ‘Truyện anh Kiến’... đều là phim hoạt hình cho người lớn, cả phim ‘Cao thủ ném bóng’ nữa. Trong phim ấy có một nhân vật tên là Rukawa Kaede đẹp trai như anh Hiểu. Hơn nữa, cũng nhỏ nhen, ít nói, rất thích ngủ, giống hệt anh Hiểu. Còn giống một điều nữa ấy là không để ý gì đến con gái.”

Vệ Hoa không hứng thú với chuyện Rukawa Kaede, cậu ta cười đùa: “Xem ra chị cũng thích anh ấy đấy nhỉ?”

Lâm Tinh không hiểu ý Vệ Hoa nói thích Ngô Hiểu hay thích Rukawa Kaede, một câu nói hiểu thế nào cũng được: “Hoa không biết đấy, bây giờ nữ sinh trung học Bắc Kinh lại thích như thế.”

“Chị đâu phải là nữ sinh trung học.”

Lâm Tinh ngó ra, cười, giải thích: “Chị không nói chị.”

Nhưng Ngô Hiểu nghĩ về Lâm Tinh thế nào, cô không biết. Cô làm việc ở Cát Hải một tuần lễ, Ngô Hiểu cũng ngồi không chờ cô một tuần lễ. Ngoài trừ sáng tối ăn với nhau, thỉnh thoảng đưa cô đi hộp đêm Disco, hai người ban ngày không có dịp gặp nhau. Lâm Tinh không biết Ngô Hiểu chờ là để diễn tiếp màn kịch với bố hay thật tình hứng thú chờ, vì anh sống nội tâm, cho nên khó đoán được suy nghĩ của anh. Lâm Tinh nghĩ, nếu không phải vì tính cách khép kín, e rằng có khối cô gái chết mê chết mệt vì anh rồi.

Buổi chiều trước hôm Lâm Tinh chuẩn bị rời Cát Hải, kết thúc chuyến công tác, Vệ Hoa, bỗng nhận được điện thoại của văn phòng Chủ tịch tập đoàn, hỏi Lâm Tinh đang ở đâu, đồng thời báo cho cô biết, ông Chỉ tịch Ngô Trường Thiên muốn gặp cô.

Vậy là, Lâm Tinh kết thúc sớm công việc chiều hôm đó, cùng với Vệ Hoa ngồi ô tô trở về trụ sở chính của Tập đoàn. Khi cô bước vào văn phòng của ông Thiên thì trời đã ngả chiều, ánh sáng giảm bớt làm cho căn phòng có phần nặng nề. Căn phòng rất lớn, liền với phòng họp, nhưng bài trí không sang trọng bằng văn phòng mà Lâm Tinh đã vào ở Bắc Kinh. Những cửa kính sát nền nhà có thể trông rõ thảm cỏ rộng lớn và hồ nước trong xanh phía xa, bóng chiều chênh chếch trên mặt hồ khiến lòng người hướng về miền huy hoàng rực rỡ. Ông Thiên ngồi quay lưng ra phía cửa sổ, khuôn mặt bị bóng tối che phủ, còn toàn thân Lâm Tinh hiện rõ trong ánh chiều màu đỏ quýt chín. Trước mặt một doanh nhân càng ngày cô càng kính nể, cô rất muốn nói lên cảm giác của mình sau mấy ngày làm việc vừa rồi. Thậm chí cô muốn nhân cơ hội này làm một cuộc phỏng vấn không hẹn trước với vị Chủ tịch tập đoàn. Đáng tiếc, ông Thiên lại không muốn có cuộc viếng thăm và làm việc. Ông không hỏi câu nào, mà chỉ hỏi về Ngô Hiểu. Ông hỏi mấy hôm nay cô và Ngô Hiểu đi những đâu, hỏi Ngô Hiểu có đưa cô đi thăm những danh lam thắng cảnh của Cát Hải không. Lâm Tinh trả lời không. Ban ngày cô phải làm việc, còn Ngô Hiểu thì ngủ, cả hai không đi đâu.

Ông Thiên ngồi trầm mặc trong bóng tối, bỗng hỏi: “Cô quen Hiểu nhà tôi bao lâu rồi?”

Lâm Tinh cười trong chút ánh chiều còn lại, chậm rãi trả lời: “Thưa bác, hai năm rồi ạ, hôm trước cháu đã nói với bác.”

“Tôi cứ nghĩ hai người mới quen nhau. Cô là phóng viên, cái nghề phóng viên là muốn hỏi đến tận cùng. Quen nhau hai năm, cô không thể không hỏi đến gia đình của Hiểu. Tôi nghĩ, cô không cần nói dối.”

Lâm Tinh chưa kịp thu về nụ cười, cô hơi bối rối.

Ông Thiên không chờ lời giải thích, xem ra ông không chờ cô giải thích, hỏi tiếp: “Hôm trước cô báo, Hiểu chủ động theo đuổi cô, sợ rằng sự thật không như thế nhỉ?”

Lâm Tinh không thể không tìm đường lùi: “Điều ấy cháu có thể bảo đảm với bác, cháu không theo đuổi anh ấy. Anh ấy chủ động tìm cháu, bác có muốn biết quá trình ấy không ạ?”

Vào lúc này Lâm Tinh định nói thẳng, tiếp tục giấu giếm sẽ làm cho ông Thiên phản cảm. Hơn nữa đối với quan hệ cha con của ông với Ngô Hiểu cũng không có lợi, cuối cùng chỉ là trò đùa trẻ con, cũng nên chấm dứt đúng lúc. Nhưng ông Thiên không coi trọng câu trả lời của Lâm Tinh, ông nói: “Tôi không muốn biết quá trình hai người đến với nhau làm gì, chẳng qua muốn hiểu con trai tôi thế nào. Nó sống rất nội tâm, rất ít chủ động với con gái, kể cả những người xinh đẹp như cô. Nó coi cô là bạn gái nhưng không có nghĩa là yêu cô, mà là để tôi thấy. Cô không hiểu bên trong câu chuyện. Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, mong cô trả lời rất thành thật.”

Lâm Tinh nhìn ông, ánh mắt cô tỏ ý chấp nhận yêu cầu. Ông Thiên hỏi: “Cô có yêu nó không?”

Lâm Tinh không biết phải nói rõ đầu đuôi câu chuyện thế nào cho thỏa đáng mà không bán rẻ bạn. Cô ngập ngừng: “Cháu đã nói, không phải cháu đuổi theo anh ấy, mà anh ấy...”

Ông Thiên ngắt lời cô: “Nếu nó không thành tâm theo đuổi cô, liệu cô có yêu nó không?”

Lâm Tinh ngập ngừng: “Cháu nghĩ, không ạ!”

Ngay cả bản thân cô cũng thoáng nhận ra cái do dự trong lời nói của mình. Nhưng ông Thiên lại tỏ ra thỏa mãn, giọng ông rất hòa nhã, hòa nhã đến độ khéo léo: “Tôi rất hiểu thẳng con tôi. Nó thích âm nhạc,

không thích con gái lắm. Nếu nó là đứa thích con gái thì nó không làm tôi yên ổn. Vì nó đã thích gì là rất say sưa, bỏ tất cả các thứ khác. Tính cách ấy đã làm hại nó. Ấy là tôi nói, tính cách ấy không thích hợp với tình yêu. Không cần thận sẽ hại chính nó, cũng hại cả cô nữa. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Nếu xuất phát từ quan niệm đối với con trai, chắc chắn Lâm Tinh không tìm một người bạn trai nửa trẻ con như Ngô Hiểu. Nhưng từ cảm nhận nội tâm, chỉ mấy hôm cùng với Ngô Hiểu, cô lại có được sự thoải mái và hài hòa chưa từng có. Tức là không cần phải mất tự nhiên và không cần thiết phải đề phòng, khác hẳn những cảm giác đối với Văn Khánh. Có thể vì cô không nghĩ giữa hai người sẽ đi đến tình yêu. Những lời nhắc nhở đúng lúc của ông Thiên khiến cô phải dẹp bỏ những cảm giác mù quáng, còn có ai hiểu con mình hơn cha? Vậy là cô nói: “Thưa bác, cháu hiểu ý bác. Nhưng chuyện này đúng là anh Hiểu chủ động, tốt nhất bác cứ nói chuyện với anh ấy. Thật ra, cháu cũng vừa mới ra công tác, cho nên cũng chưa hứng thú lắm với tình yêu.” Lâm Tinh chỉ nói mình vừa ra công tác, nhưng lại không nói mình vừa thất bại trong một tình yêu.

Ông Thiên nói: “Chính vì vậy mà rất có thể tôi không thích hợp khi nói chuyện này với nó, cho nên hôm nay tôi tìm cô. Tôi thấy cô là một thanh niên khá hiểu biết, mong cô thông cảm cho người làm gia trưởng, chúng tôi nhìn xa hơn cô.”

Lâm Tinh không biết mình cảm động bởi lời nói thành khẩn của ông Thiên hay bởi sự tín nhiệm danh tiếng, địa vị và kinh nghiệm sống phong phú của ông. Cô bắt đầu hối hận và tự trách mình đã khinh suất cuốn vào cái trò chơi này. Nhưng lập tức cô lại nghĩ, ông Thiên tất nhiên cho rằng con trai chưa thích hợp nói chuyện luyến ái, tại sao lại giới thiệu bạn gái cho con? Phải chăng ông chỉ muốn con trai mình yêu người mà ông chọn? Nghĩ như vậy, trong lòng cô chợt có cảm giác mình bị lừa gạt và xem thường, tâm lòng quẩn luyến vì con của ông Thiên lại tỏ ra giả dối. Cô không nghĩ nhiều thêm, sợ rằng một chút sùng bái cá nhân vừa có được sẽ phai màu vì một chuyện gia đình riêng tư hoàn toàn khó xác định, hoặc có xác định được cũng khó lòng phân định phải trái. Kết thúc màn kịch giữa cô và ông Thiên tưởng chừng không có nổi một chút vui vẻ, giống như hai đứa trẻ đang đùa vui bỗng bị người lớn cắt ngang. Cô nói với giọng buồn buồn:

“Thưa bác, ngày mai cháu về Bắc Kinh. Bác có thể nói lại với anh Hiểu sau này đừng tìm cháu nữa.”

Nói xong, cô lạnh lùng quay người, ra khỏi phòng làm việc của ông Thiên, quên cả phép lịch sự khi chia tay. Ấn tượng cuối cùng của cô về căn phòng này là bóng chiều đã mất hẳn trên sàn nhà.

Cô buồn, không nói gì suốt bữa ăn, nhưng Ngô Hiểu ngược lại với thói quen im lặng, chủ động hỏi han đến sắc mặt của Lâm Tinh. Cô lạnh lùng trả lời: “Hôm nay là ngày cuối cùng. Việc của anh, em đã giúp xong. Sau này đừng làm phiền em về chuyện đó nữa.” Ngô Hiểu sững sờ, không hiểu tại sao Lâm Tinh lại lạnh lùng như vậy. Tại sao? Lâm Tinh cũng không biết. Chỉ là chuyện đùa vui, không phải là chuyện yêu đương Ngô Hiểu, nhưng ông Thiên lại rất nghiêm túc, rất chính thức, thẳng thắn từ chối “quan hệ tình yêu” của con trai, khiến Lâm Tinh bị oan vô cớ. Lòng tự trọng của người con gái xinh đẹp không thể bị tổn thương. Lời ông Thiên lúc mới nghe rất sâu nặng, nghe rồi không thể suy nghĩ nhiều, nghĩ lại có biết bao nhiêu điều buồn tủi không nói nên lời. Cho nên, đây là nỗi buồn không lý do.

Hôm sau, Vệ Hoa lại đưa hai người ra sân bay bằng chiếc Cadillac. Dọc đường, cô không nói năng gì với Ngô Hiểu. Lúc sắp lên máy bay, cô cảm ơn Vệ Hoa, vì có sự giúp đỡ của cậu ta mà chuyến công tác Cát Hải này đã thành công mỹ mãn. Vệ Hoa ghi lại số điện thoại của mình cho Lâm Tinh, mong sau này lên Bắc Kinh sẽ được gặp lại cô. Lâm Tinh do dự đôi chút, nhưng vẫn để số máy nhắn tin của mình cho cậu ta. Tất nhiên hai người trao đổi số cho nhau lúc vắng mặt Ngô Hiểu.

Về đến Bắc Kinh cũng có xe ra sân bay đón. Lâm Tinh kiên quyết không ngồi xe của Ngô Hiểu. Từ hôm qua Lâm Tinh tỏ thái độ khó chịu với Ngô Hiểu, Ngô Hiểu phải hỏi bằng được. Anh xua tay ra hiệu cho chiếc xe Mercedes về trước. Anh kiên quyết hỏi, Lâm Tinh kiên quyết không nói. Lâm Tinh xếp hàng chờ taxi, anh đứng đằng sau, Lâm Tinh lên một chiếc taxi, anh cũng chen vào ngồi, về nhà cùng Lâm Tinh đang vênh mặt. Lâm Tinh xuống xe, anh tranh trả tiền. Cô chỉ nói “Chào anh!” rồi quay người, đi lên lầu. Ngô Hiểu không nói gì, cũng theo lên, theo vào phòng khách, cau mày, lớn tiếng hỏi:

“Bạn nói xem nào, cuối cùng mình đã làm gì bạn?”

Lâm Tinh tự rót nước cho mình, uống xong mới nói: “Chúng ta không nói chuyện yêu đương, phải không?”

Ngô Hiểu nói: “Nếu bạn thích thì nói cũng được.”

Lâm Tinh nói: “Bố anh đã chọn cho anh một cô rồi thôi. Người nói chuyện yêu đương với anh đã quá nhiều, em không muốn xúm vào đây làm gì. Phải chăng anh muốn mấy cô cùng một lúc theo đuổi anh mới đã đời?”

Ngô Hiểu nói: “Mình đã nói, mình không thích người mà bố giới thiệu rồi cơ mà.”

Lâm Tinh nói: “Anh không thích vì cô ấy không đẹp à?”

Ngô Hiểu nói: “Đẹp, có phần yếu điệu.”

Lâm Tinh nói: “Tiền nữ ấy là con nhà ai mà bố anh phải coi trọng đến thế?”

Ngô Hiểu nói: “Con gái ông Bí thư Thành ủy thành phố Cát Hải.”

Thì ra thiên kim của ông Bí thư, Lâm Tinh chợt buồn, cau mày: “Bố anh coi trọng thế lực và lợi ích thế à?”

Ngô Hiểu trông thấy vẻ khinh bỉ thoáng hiện trên nét mặt Lâm Tinh, anh như giải thích thay cho bố: “Có thể bố mình cũng vì công ty...”

Lâm Tinh nói: “Đúng, một tay bố anh gây dựng Công ty. Nó là tất cả của bố anh, mà tất cả cũng là của anh sau này. Bố anh làm đúng. Anh nên ngoan ngoãn nghe theo bố bỏ nơi này để về với con gái ông bí thư. Đúng thế, đây là lời tự lòng em. Đúng là bố nghĩ đến lợi ích lâu dài của anh. Với lại, chúng ta chỉ đóng kịch thôi mà.”

Ngô Hiểu cúi đầu, Anh ngồi ở sofa, cúi đầu im lặng, Lâm Tinh cảm thấy thương hại. Anh lầm bầm: “Nhưng mình không yêu cô ấy.” Lâm Tinh biết, tâm trạng Ngô Hiểu lúc này đang rối bời. Cô thôi không nói ra những lời chế giễu đau khổ nữa. Nhưng cô không thể không nói với Ngô Hiểu: “Anh biết đấy, bố anh là vị anh hùng trong lòng em. Em không muốn can dự vào việc gia đình anh. Hề nói đến việc riêng, ai cũng tâm thường. Em không muốn làm hoen ố hình ảnh bố anh trong lòng em.”

Ngô Hiểu ngược lên: “Cho nên, bạn thấy phải bóp nát mình?”

Lâm Tinh nói: “Chuyện ấy có liên quan gì đến em đâu, mà bây giờ cũng không liên quan. Anh lớn thế rồi, chả nhẽ không xử lý nổi công việc của bản thân?”

Câu nói hình như làm đau Ngô Hiểu. Anh đứng dậy, mặt hơi đỏ, bực tức định bỏ đi: “Đúng, không liên quan đến bạn, là do mình dựa vào bạn.” Anh mở cửa đi ra mấy bước rồi quay lại, giận dỗi cầm cái ba lô đang để ở sofa. Lâm Tinh muốn gọi anh lại, nhưng không sao lên tiếng nổi.

Ngô Hiểu đã đi, Lâm Tinh nghe rõ tiếng chân bước thình thịch trên cầu thang rồi biến mất trong chốc lát, lòng trống trải. Nói thật, cô rất thích, rất thích Ngô Hiểu. Trước đây cô không hề thích gì cái anh chàng chơi saxo. Ấn tượng đầu tiên về anh là một cậu thiếu niên không nơi nương náu, không có ai giáo dục, nhưng rất ngoan ngoãn. Đối với tiền tài và thế lực, lợi lộc đều lánh xa, có thể có, có thể không, những người như vậy thời nay rất ít. Cả cái vẻ đẹp trai và ít nói kiểu Rukawa Kaede; không có cái lượn tuồm kiểu Punk giống như đám nghệ sĩ trẻ ngày nay. Anh ăn mặc chỉnh tề trở nên độc đáo giữa đám thanh niên chơi nhạc. Có thể tất cả đã nhẹ nhàng in dấu vào cõi lòng cô. Cõi lòng ấy, trước đây cô chưa hề biết đến. Cô vẫn cho rằng mình chỉ thích những con người mạnh mẽ, tài năng phát tiết hoặc những trí thức hào hoa phong nhã. Cô không nghĩ rằng một khía cạnh nào đó, trong sâu thẳm lòng mình lại có thể có sự hài

hòa ngọt ngào với những con người giản dị như Ngô Hiểu. Có thể Ngô Hiểu trong hiện thực cuộc sống của cô là một loại khác có một khoảng cách rõ ràng. Trong số bạn bè của cô hiện tại, mỗi người đều có sở trường che đậy, khách sáo, ngụy trang, đón ý, tăng bốc lẫn nhau, tán tụng và giả dối. Lâm Tinh cho rằng, đây là thời đại mặt nạ.

Nhưng Ngô Hiểu là người mà cô ngẫu nhiên gặp. Anh không phải là mẫu con trai mà lòng cô vẽ nên. Hơn nữa, còn một nhân tố khác cần cảnh giác, lúc này cô bỗng thích Ngô Hiểu là bởi anh ngược lại với Văn Khánh. Sau khi chán ghét cái hám lợi, tính toán và huyên thiên của Văn Khánh, cô rất dễ bị cái đơn thuần, chân thật và trầm mặc ít nói thu hút, mà những thứ đó có thể không nhất thiết làm cô mãi mãi yêu thích về sau.

Cho nên, cô phải tiếp tục giữ khoảng cách với Ngô Hiểu như mấy hôm trước. Ngoài ra, cô cũng phải công nhận sự đánh giá của ông Thiên đối với con trai: Ngô Hiểu là người quá mê say, một khi thích cô nào thì giống như thích cây kèn saxophone, sẽ vứt bỏ tất cả. Đây không phải là nguyên tắc của Lâm Tinh đối với cuộc sống. Cô biết mình có một tình cảm mãnh liệt, có thể suốt đời khó quên đối với người con trai hăng say này, nhưng tưởng như sẽ làm cho cuộc sống mai sau trở nên điên đảo, hồ đồ.

Ngô Hiểu đã đi. Hai ngày, ba ngày, một tuần lễ qua đi, anh cũng không quay lại. Rất tự nhiên, trái tim Lâm Tinh cũng dần dần bình lặng. Cô nghĩ, chẳng qua chỉ là giấc mơ bất chợt. Đêm tối qua đi, mỗi ngày mặt trời lại lên.

Aly và Hân cũng mấy hôm không về. Vào một buổi tối, không biết hai cô đang ở một hộp đêm nào đấy gọi điện cho Lâm Tinh, cười khúc khích bảo, Tinh, đằng ấy biết cánh tớ trông thấy ai ở đây không? Thấy cái cậu bé mà đằng ấy thích, anh ta đang thổi kèn ở đây đấy. Lâm Tinh biết thừa hai cô kia nói ai, nhưng hỏi ngược lại: Tớ bảo thích anh chàng ấy lúc nào rồi? Cô rất cay nghiệt, rất bất cần nhấn mạnh mấy tiếng anh chàng ấy. Aly nói, Đằng ấy chả bảo rất thích anh chàng thổi bài “Hẹn ước nơi thiên đường” là gì, tại sao lại không thừa nhận? Qua giọng nói, Lâm Tinh biết Aly đã say, chỉ nói thêm một câu: Tớ thích “Hẹn ước nơi thiên đường” chứ đâu có thích anh ta! Nói xong cô cúp máy.

Lúc này cô đang trốn ở nhà để viết một bài báo về con đường cải cách mở cửa của tập đoàn Trường Thiên, mấy hôm nay không ra khỏi cửa, cơm nước cũng thất thường. Cô không muốn để Ngô Hiểu quấy rầy cuộc sống của mình, không muốn nghĩ đến cái trầm mặc bất chấp buồn vui. Nghe tin đó, cô lấy làm thanh thản, rất may Ngô Hiểu trở về với âm nhạc. Cô nghĩ, cú điện thoại của Aly đã đưa đến một thông tin như có như không, nghe cũng để nghe vậy thôi. Cô dồn hết tâm sức cho bài viết. Một hôm chợt nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, cô chững như không biết ngoài kia đã qua bao nhiêu sáng tối.

Người gõ cửa là Văn Khánh

Văn Khánh đứng trong hành lang tối. Ánh đèn từ trong phòng khách hắt ra cứ lay động trên khuôn mặt anh. Về chán chường không thuốc chữa trên mặt hiện rõ sự lo lắng trong anh.

Lâm Tinh quên mất mình đã bao lâu không gặp anh, cũng không ngờ Văn Khánh lại vậy. Về mặt tối sầm, râu ria tua tủa, áo quần không biết bao lâu không thay, nồng nặc mùi rượu... Lâm Tinh sợ, không dám để anh vào nhà. Nhưng anh ta bước vào, không chờ Lâm Tinh lên tiếng, cứ vậy quỳ sụp xuống trước mặt cô. Không chờ Lâm Tinh nói, nước mắt anh đã đầm đìa. Đây là Văn Khánh ư? Cô đứng ngơ ngác, không biết nên bỏ chạy hay đỡ anh dậy? Đây là người yêu trước kia của mình ư? Đây là Văn Khánh tự tin, đa mưu túc trí, nội tâm mạnh mẽ ư? Bất luận thế nào, Văn Khánh đang thể hiện sự yếu đuối trước mặt cũng làm Lâm Tinh phải xúc động. Xem ra sự vô tình của con trai chỉ là một thứ biểu tượng. Về thất tình của Văn Khánh còn đáng thương hơn con gái. Lâm Tinh nghĩ, cứ coi như Văn Khánh bỏ cô, cô cũng không đến nỗi nhếch nhác thảm hại đến mức này. Cho nên, tâm lý học đã nói, thực tế con trai yếu đuối hơn con gái là hoàn toàn được thực tế chứng minh. Trông thấy sự yếu đuối của con trai, bản thân sẽ ý thức được sự kiên cường của mình. Lâm Tinh khoan dung tha thứ đưa tay ra, muốn đỡ Văn Khánh đứng dậy. Cô hỏi: “Anh sao thế?”

Văn Khánh không đứng dậy. Anh ngược lên nhìn Lâm Tinh, ánh mắt cầu cứu van xin: “Tinh, em cứu anh, cứu anh với!” Lâm Tinh chợt sợ hãi, cô không biết Văn Khánh có chuyện gì.

Văn Khánh nói: “Anh thế là hết, thua sạch rồi! Tiền của anh, tiền của mẹ, tiền của anh trai, của chị dâu, tiền của bạn bè, tất cả đều mất sạch. Họ sẽ ăn thịt anh, anh không còn đường nào thoát thân.”

Lúc này Lâm Tinh mới hiểu, trái tim mềm yếu trong giây lát bỗng trở nên cứng rắn. Cô đã hiểu, nhưng vẫn cố tình hỏi:

“Cuối cùng thế nào?”

“Cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên ba hôm nay sụt thê thảm. Anh đặt mua hai triệu cổ phiếu, chỉ trong chốc lát mất sạch. Em biết không, tiền anh đi vay, tất cả đều vay.”

“Ông Kim của công ty Trường Thiên không nói gì cho anh biết à? Anh rất thân với ông ấy cơ mà?”

Giọng nói của Lâm Tinh đầy châm biếm. Nhưng tinh thần Văn Khánh hoàn toàn suy sụp, không còn biết lời nói tốt xấu ra sao.

“Ông ấy cũng giữ lại rất nhiều cổ phiếu của Trường Thiên, cũng mất. Ông ta cảm thấy Hội đồng quản trị điên cả rồi. Không những không đồng ý phương án phân chia cổ tức bằng cổ phiếu, mấy cổ đông lớn bán đổ bán tháo. Nếu sụt giá nữa, cả tập đoàn Trường Thiên cũng đổ bể theo, Công ty đầu tư - thương mại là số phận của Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng ông Kim không vội bán ra. Họ để lại chờ lên giá, nhưng anh thì không thể được, tiền của anh đều là tiền vay nóng, không thể chờ. Tinh, em quen ông Thiên. Em có thể đến gặp ông ta, thăm dò xem cuối cùng là chuyện gì. Tuần này cổ phiếu của ông ấy liệu có chạm đáy không, ông ấy có định đứng ra cứu không? Anh chỉ còn một tuần này nữa thôi. Bọn bạn nó hẹn tuần này phải trả cho chúng nó. Em hỏi giúp ông ấy xem liệu anh có nên bán đi không? Anh không còn đồng nào nữa, không thể để lỗ thêm.”

Lâm Tinh lạnh buốt tận chân răng. Cô tin rằng đây là lần cuối cùng mình nhận ra tiền có sức mạnh ghê gớm. Nó có thể làm cho những người quen biết nhau, thân thiết nhất không dám nhận nhau. Cũng là lần cuối cùng cô ngộ ra rằng, đây là lúc chia tay hẳn Văn Khánh, là sự cần thiết và không cần phải suy nghĩ lại. Nghĩ đến đây cô suýt bật khóc. Không phải là lưu luyến, nhưng đây là mối tình đầu. Tuy không mất mát gì, hai người nhiều lắm chỉ mới ôm hôn nhau, chưa cho phép anh ta thật sự đạt mục đích. Nhưng cô thấy mình vĩnh viễn mất một cảm giác, một tình yêu, cảm giác đối với một người con trai.

Cô chột phần nộ, không kiềm chế nổi phần nộ. Cô muốn cho Văn Khánh một cái tát, nhưng rồi không đưa tay ra nổi. Cô không quen làm như thế, mà chỉ hét lên: “Anh đi đi!” Nhưng Văn Khánh không đi, thậm chí anh đứng lên định ôm lấy Lâm Tinh. Cô đẩy mạnh anh ra. Cô vội mặc áo: “Anh không đi, tôi đi.” Văn Khánh xô tới, tóm lấy áo Lâm Tinh, miệng nồng nặc hơi rượu phát ra những lời khẩn cầu: “Tinh, Tinh, em đừng đi, hãy nghe anh, em... Mẹ kiếp em lắm, thấy chết mà không cứu!” Lâm Tinh đẩy mạnh anh, áo quần xộc xệch, cứ thế bỏ chạy ra cửa. Văn Khánh đuổi theo, hai người giằng co nhau ở chân cầu thang. Văn Khánh gào lên: “Cô vào đây!” Lâm Tinh không nói gì, cố sức vùng thoát. Trong hành lang không có đèn, một vài gia đình mở cửa nhìn ra, nhưng không ai dám can ngăn. Lâm Tinh bước hụt, mất thăng bằng, ngã lộn nơi cầu thang. Khi toàn thân chạm đất cũng là lúc cô mất hết tri giác. Trước mặt là một màu đen kịt, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng động, thế rồi không còn biết gì.

Lúc mở mắt, cô trông thấy Văn Khánh đang lay lay mình. Thấy cô đã tỉnh, anh ta như trút được gánh nặng, ngồi bệt xuống bậc thang, nói: “Em không việc gì chứ? Em đòi đánh anh, suýt nữa thì ngã chết!” Lâm Tinh có cảm giác toàn thân đang được bình phục. Trong tối cô không trông thấy rõ mặt Văn Khánh, có thể anh ta sợ hãi, có thể lo Lâm Tinh trách mắng anh, cho nên anh ta cứ lăm bằm: “Coi như anh quen biết em, không ngờ em lại ích kỷ như thế, thấy chết không cứu. Mẹ kiếp, nếu có ngã chết cũng là trời quả báo. Anh tốt với em, hơn một năm nay không nợ em lấy một đồng...” Nước mắt Lâm Tinh trào ra, cố sức ngồi dậy. Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra. Cô cố đứng dậy, vịn tường từng bước đi xuống cầu thang. Văn Khánh không đi theo, nhưng miệng lăm bằm như kẻ tâm thần:

“Tinh, từ nay về sau tôi không cần cầu cứu cô nữa. Ngày mai tôi sẽ bán sạch đồng cổ phiếu ấy đi, không chơi nữa, không có tí tiền ấy, thằng Khánh này vẫn trụ lại được. Cô bảo với lão Thiên, cái tập đoàn đuôi gà của lão ta có đồ bể thì đây cũng không thèm mua cổ phiếu của lão, cho lão ta chết!”

Lâm Tinh bỏ lại đằng sau những lời chửi rủa sắc mùi rượu. Cuối cùng cô ra khỏi cửa, ngửa mặt lên nhìn sao trời. Gió thổi mạnh hơn mọi ngày. Cô vùng vẫy đi về phía trước, giống như chạy trốn, chỉ mong càng xa Văn Khánh càng tốt. Cô đến quán cà phê nơi đã đính ước “đồng minh công thù” với Ngô Hiểu, ánh đèn trong ô cửa sổ mơ hồ trong mắt. Cô thấy bụng đang sôi. Những gì còn sót lại trong dạ dày đang trào lên, cho dù từ trưa đến giờ không ăn gì nhưng vẫn buồn nôn. Nôn mật xanh mật vàng. Con nôn làm cô mệt mỏi kiệt sức, cô đẩy cửa bằng chút sức lực còn lại, lao đảo bước đến bên một cái bàn, áp mặt xuống tấm ni-lông trải bàn, không ngước lên nổi.

Một nhân viên phục vụ đi tới hỏi câu gì đó rồi gọi ông chủ quán đến. Chủ quán thấy quen mặt, hỏi, Có phải cô ốm không, có cần gọi ai không? Dạ dày của cô co thắt, mình mẩy và tứ chi đau nhức, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Cô không nghĩ ra nên gọi ai. Không cha không mẹ, không người thân, bạn bè tốt nghiệp mỗi người một ngả, đồng nghiệp mới quen, chưa thân thiết. Aly và Hân giờ này không biết đang đắm chìm ở hộp đêm nào. Trong cái thành phố đông đúc này, cô đúng là kẻ lạc đàn. Tuổi trẻ và sự nghiệp khiến cô bỏ qua mọi hiện thực trong cuộc đời cô đơn, thậm chí cho cô đơn là vinh quang! Nhưng vào lúc này, cô đơn như đang vây bủa, đè nặng và lặng lẽ sát thương cô.

Cô cố gắng ngước lên, không muốn những người xa lạ vây quanh mình. Cô run lấy bầy tìm cuốn sổ ghi điện thoại, tìm một số điện trong những dòng chữ sô dày đặc, chỉ cho chủ quán. Ông chủ quán nhìn sổ ghi điện thoại, rồi xác nhận:

“Ngô Hiểu, đúng không?”

Không nhớ rõ bao lâu, có thể rất nhanh, có thể rất lâu, chủ quán cà phê quay lại, trả cuốn sổ điện thoại cho cô, nói:

“Anh ấy đến ngay.”

“Anh ấy đến ngay.” Câu nói làm cho Lâm Tinh thanh thản. Tay chân có chút sức lực, hơi thở cũng dần dần dễ chịu. Chủ quán nhìn sắc mặt của Lâm Tinh, hỏi: “Cô có uống chút gì không?” Cô chột tỉnh, có thể miễn tiền điện thoại, nhưng ngồi ở đây phải trả tiền. Vậy là cô gọi một ly trà nóng, ngồi chờ Ngô Hiểu. Cô không biết chờ anh đến để làm gì, nhưng vẫn chờ đợi.

Cuối cùng thì Ngô Hiểu cũng đến. Con người vừa cao vừa gầy đem theo một ngọn gió xô cửa bước vào. Lâm Tinh đứng dậy, đôi chân mềm nhũn như sắp quy xuống. Ngô Hiểu ôm lấy cô trước ánh mắt mọi người, vòng tay ấm áp và tự nhiên chở che cho tấm thân mềm yếu của Lâm Tinh. Anh áp mặt vào vầng trán cô để xem nhiệt độ. Đây là lần đầu tiên Lâm Tinh tiếp xúc với da thịt anh, trước đây hai người chưa hề bắt tay nhau. Ấn tượng của Lâm Tinh đối với Ngô Hiểu chỉ là một mầm non gầy yếu, nhưng sau khi tiếp cận cô mới nhận ra đôi cánh tay anh thật rắn chắc và rộng lớn.

Anh nói: “Bạn sốt rồi, phải đi bệnh viện thôi.”

Lâm Tinh không phản đối, cứ lặng lẽ để anh trả tiền nước, ngoan ngoãn để anh dìu ra khỏi quán cà phê. Anh ôm Lâm Tinh đứng trong gió chờ taxi, trong con mắt người qua lại đây là một đôi yêu nhau.

Từ nhỏ đến nay, Lâm Tinh chưa hề vào bệnh viện. Phòng trực đêm lúc này đã đông người, không khí lộn xộn và mùi lạ làm cho cô cảm thấy căng thẳng và không hợp. Ngô Hiểu dìu cô lên lầu rồi đi xuống qua một loạt khám và xét nghiệm, cuối cùng tìm được một chỗ nằm trên cái giường truyền dịch. Tuy căn phòng nhỏ này người qua kẻ lại không yên tĩnh, nhưng có thể vì có thuốc an thần hòa với nước muối truyền vào mạch máu, khiến cô ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại trời đã mờ sáng, ống truyền dịch trên cánh tay đã được lấy đi từ lúc nào. Người trong phòng và ngoài hành lang đi đâu hết, bệnh viện yên tĩnh không một tiếng động. Ngô Hiểu đứng bên giường, quay lưng về phía ánh sáng ban mai. Lúc này cô mới phát hiện trong phòng không có lấy một chiếc ghế. Lẽ nào anh đứng cả đêm? Lâm Tinh cảm thấy có lỗi, cô mỉm cười, hỏi anh: “Em đau thế nào?” Ngô Hiểu cúi xuống bên người Lâm Tinh, cổ nói thật khê: “Chờ mấy hôm có kết quả xét nghiệm mới biết, chắc là không có vấn đề gì lớn.”

Mặt trời đã lên cao Ngô Hiểu mới đưa Lâm Tinh về. Cô không muốn ăn, nhưng không phản đối Ngô Hiểu

vào bếp nấu mì, cô nói, Không ngờ anh cũng biết nấu nướng. Ngô Hiểu nói, Ban nhạc bọn mình sống với nhau đều tự nấu ăn, mình rất thích nấu cơm. Nằm trên giường nhìn một người con trai bận bịu vì mình, Lâm Tinh có cảm giác thật vui, lòng những yên tĩnh. Mì Ngô Hiểu nấu rất ngon, đơn giản nhưng ngon. Lâm Tinh không đói nhưng cũng ăn được nửa tô, húp hết nước mì. Ăn xong, cô cảm thấy có sức, kê cao gối, ngồi ở giường, cười với Ngô Hiểu. Cô nói, Anh Hiểu, sau này anh lấy vợ, chắc chắn vợ sẽ được nhờ. Ngô Hiểu bận thu dọn bát đĩa, anh không cười, gật đầu coi như đúng vậy, trả lời: Tuyệt đối!

Ngồi ở giường, Lâm Tinh vô tình trông thấy tập bản thảo viết về tập đoàn Trường Thiên để trên cái tủ đầu giường, Ngô Hiểu đang ở trước mắt khiến cô nghĩ đến điều thắc mắc từ lâu, cô hỏi: “Anh Hiểu, em muốn hỏi anh một chuyện, không biết anh có đồng ý trả lời không?” Ngô Hiểu đang cúi xuống quét nhà, anh ngước lên: “Chuyện gì?”

Lâm Tinh nói: “Em muốn biết anh đánh giá bố anh thế nào. Bố nuôi anh từ nhỏ đến lớn, em muốn biết anh nghĩ thế nào về bố?”

Ngô Hiểu dừng tay quét nhà, hỏi: “Phòng vấn hay sao?”

Lâm Tinh suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không, chỉ nói chuyện, bạn bè nói chuyện với nhau.”

Ngô Hiểu lại cúi xuống quét nhà, không biết phải bắt đầu nói từ đâu: “Mình cảm thấy ông ấy không có gì đặc biệt như nhiều người sợ, tôn sùng. Mình nghĩ, ông ấy là người có năng lực.”

Lâm Tinh hỏi: “Anh có thấy tự hào về người bố tài năng?”

Ngô Hiểu gật đầu, nhưng rồi nói ngay: “Nhưng ông ấy là ông ấy, mình là mình.”

Lâm Tinh hỏi: “Theo anh, bố đã thành công như thế nào?”

Ngô Hiểu có phần lúng túng: “Gian khổ phấn đấu...”

Lâm Tinh nói nửa đùa nửa thật: “Trong môi trường xã hội hiện nay, bố anh phát tài to như vậy, có một tập đoàn công ty to như vậy, chắc hẳn cũng trốn thuế, hối lộ đấy nhỉ?”

Ngô Hiểu không trả lời ngay, anh đứng thẳng người, nhìn Lâm Tinh, nói: “Mình biết, bạn không thích ông ấy.”

Lâm Tinh vội giải thích: “Không không, em chỉ muốn tìm hiểu, trong xã hội ngày nay những doanh nghiệp thành công phải chăng tất cả đều có một người tài giỏi lãnh đạo, những doanh nghiệp làm ăn thua lỗ, phải chăng đều do lỗ sâu mọt hoặc kẻ ngu dốt cầm đầu?”

Ngô Hiểu hỏi: “Có phải đây là chủ đề mà bạn làm việc, phỏng vấn vừa rồi?”

Lâm Tinh cười cười, gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không phải, không phải.” Cô nói: “Em viết một báo cáo văn học về hai mươi năm cải cách mở cửa của Tập đoàn Trường Thiên, nhưng bố anh tạo sự thích thú đặc biệt. Bây giờ rất nhiều người trẻ hiếu kỳ như em. Khi thấy một doanh nghiệp thành công, thấy các vị lãnh đạo doanh nghiệp trong cuộc cạnh tranh đẫm máu quyết liệt, cuối cùng đứng trên đỉnh cao thắng lợi, không nhất thiết họ muốn biết các ông chủ doanh nghiệp đã giành thắng lợi bằng cách nào trong cuộc cạnh tranh. Nhưng họ muốn biết có phải những người anh hùng ấy chỉ dựa vào sự phấn đấu, trí tuệ, lòng chân thành của mình để có được tất cả? Phải chăng những con người ấy không cần so đo tính toán, không cần phải tàn nhẫn, không cần lừa đảo, nguy trang, không cần nói dối? Phải chăng những con người ấy không từ một thủ đoạn nào để đạt mục đích? Đây không phải chủ đề của chuyến viếng thăm, làm việc của em, mà là em muốn biết mọi bí mật. Em muốn biết trong thời đại không có anh hùng này nếu như xuất hiện một anh hùng, thì đây là con người thế nào?”

Theo ông Ngô Trường Thiên, trong lịch sử, mỗi lần chuyển giao thế kỷ là thời nhân loại xuất hiện hàng loạt anh hùng. Ông đã từng mắt thấy tai nghe, đếm không hết những nhân vật nổi tiếng. Có thể còn nhiều người vẫn quen coi anh hùng là những liệt sĩ trong khói lửa chiến trường và gương sáng trong thác lũ. Nhưng trên thực tế, anh hùng hào kiệt giữa đời thường đều là những bậc trí giả nho nhã phong lưu, đấu tranh gian khổ, có năng lực thúc đẩy nền kinh tế Trung Quốc ngày nay. Liệu ông có xứng với vinh dự ấy không, tin rằng người đời sẽ bình xét. Bây giờ chưa phải lúc ông đến Hoa Sơn luyện kiếm, tự mình treo bảng. Hơn nữa, trong trận chiến cổ phiếu của Trường Thiên hiện tại, vẫn chưa đến hồi kết, ông chỉ ngồi đốc thúc ba quân, thắng lợi trong tầm tay. Chờ cho đến khi Hội nghị Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên kết thúc thắng lợi, con tàu cổ phiếu của ông kéo một hồi còi dài khởi hành trong mộng ảo, đến thẳng bến bờ lòng ông đã định sẵn.

Theo kế hoạch của ông, cuộc họp định kì sắp tới của Hội đồng quản trị Công ty cổ phần đầu tư - thương mại Trường Thiên diễn ra vào cuối tháng, địa điểm tại Cát Hải. Nhưng chỉ còn mấy hôm nữa sẽ họp, ông là nhân vật hạt nhân của cuộc họp này, bỗng buông rơi công tác trụ bị khẩn trương, phức tạp, vội vội vàng vàng lên Bắc Kinh.

Có thể công tác chuẩn bị cho cuộc họp Hội đồng quản trị ông rất yên tâm giao cho Phó Chủ tịch Trịnh Bách Tường, ông mới đi một cách nhẹ nhàng như vậy. Lần trước, cuộc họp Hội đồng quản trị ông vắng mặt, ông Tường điều hành, đạt được quyết định chia cổ tức bằng tiền mặt. Sau khi công bố phương án, đúng như ông Thiên dự kiến, phá tan ảo tưởng của các nhà đầu tư vơ vẩn cổ mong ngóng, giá cổ phiếu của Trường Thiên lập tức sụt giảm. Nhân cơ hội ấy, ông Ngô Trường Thiên chỉ đạo các cổ đông chủ lực liên tiếp trong mười lăm phiên giao dịch bán ra ồ ạt. Với cái trò chơi chết người bất ngờ, buộc các nhà đầu tư nhỏ lẻ phải tháo chạy. Họ mở mắt nhìn cổ phiếu vừa hôm qua còn nóng, chỉ trong chớp mắt biến thành đồng rác. Ai cũng tưởng như nắm phải củ khoai nóng bỏng tay, vội vàng vứt bỏ. Ông vẫn còn mạnh tay, nhìn cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sụt giảm, mỗi cổ phiếu đang từ hai mươi lăm đồng sụt xuống còn chín đồng chín hào. Sụt giảm thê thảm. Cho dù ông cũng đã từng có ý nghĩ dừng tay, nhưng ông biết tháng Bảy năm chín mươi chín Luật chứng khoán có hiệu lực. Trận chiến này là cơ hội cuối cùng của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Hơn nữa, lúc đầu ông quyết định nguyên tắc cuộc chơi lần này nếu thắng ít tức là thua. Ông không thể không tiếp tục nghiêng răng đánh tới, tạm thời cho ba xưởng nhỏ trực thuộc Công ty đầu tư - thương mại nghỉ sản xuất, chờ tin chuyển đổi sở hữu đăng báo, dẫn đến cổ phiếu một lần nữa sụt giảm chỉ còn sáu đồng một hào rưỡi, cuối cùng đã thấy đáy. Suốt cả tuần lễ, ông Thiên vẫn yên tâm điều độ một lượng vốn lớn. Ông lần lượt không chể vững chắc, hơn nữa mấy xưởng sản xuất nhỏ không liên quan đến sở hữu nhà nước, lặng lẽ cho mua vào một khối lượng lớn cổ phiếu giá thấp của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Mấy công ty con này làm rất kín đáo, chờ đến khi xong việc, trên thị trường bắt đầu lan truyền tin Tập đoàn Trường Thiên đứng ra cứu chứng khoán, ngay trong ngày giá cổ phiếu lên gấp ba. Trong cuộc họp báo hôm qua, người phát ngôn của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên thông báo, ba xưởng sản xuất nhỏ của Công ty tạm nghỉ sản xuất cách đây ít lâu, nay đạt được hợp đồng liên doanh với Công ty Apple của Mỹ. Được nguồn tin này cổ vũ, giá cổ phiếu cứ vậy lên vù vù, so với giá trước khi sụt giảm kém không đáng kể. Lúc này ông Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chiến thắng đã trong tầm tay. Có thể dự đoán, mấy hôm sau ông sẽ chủ trì cuộc họp Hội đồng quản trị để “dẹp loạn”, đưa ra phương án chia cổ tức bằng cổ phiếu thay cho phương án chia cổ tức bằng tiền mặt mà cuộc họp Hội đồng quản trị lần trước quyết định. Một khi tin tức công bố, cổ phiếu sẽ cất tiếng hát thăng tiến, lên không biết đến mức độ nào. Chờ đến lúc này các nhà đầu tư nhỏ lẻ lại phải chữa cháy, một lần nữa chen chúc, một lần nữa ông thừa cơ ra tay, dốc túi một phen, sau đấy ung dung thoái lui. Tất cả đều là vấn đề thời gian. Đến lúc ấy ông để lại cho thị trường và các nhà đầu tư nhỏ lẻ một cảnh tượng kinh hoàng hơn chục ngày và những ký ức không muốn nhớ lại.

Nhưng lúc này trước trận quyết chiến, bỗng ông về Bắc Kinh lâm trận là hoàn toàn vì ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy Cát Hải. Đây là gánh nặng trong lòng ông, đây là trận chiến số phận chưa biết thắng thua.

Có thể đây là chuyến bay cuối cùng tối nay, cho nên hành khách không đông lắm. Khoang hạng nhất trừ ông ra chỉ có một cặp vợ chồng người nước ngoài ngủ li bì từ khi máy bay cất cánh. Chiêu đãi viên vốn quen mặt ông, một hành khách thường xuyên, biết ông không ăn điểm tâm trên máy bay, cho nên tắt đèn sớm. Khoang hạng nhất tối lại, hết sức yên tĩnh. Ông ngả ghế, nhắm mắt dưỡng tinh thần, nhưng không buồn ngủ. Trong cái tháng Bảy cuối cùng của thế kỷ, ông sẽ mừng thọ tuổi năm mươi. Vừa rồi, trong phòng chờ máy bay, ông Lí Đại Công còn hỏi ông, kỷ niệm sinh nhật lần này sẽ tổ chức như thế nào. Xưa nay ông không coi trọng sinh nhật, rất nhiều năm về trước, sinh nhật qua rồi mới nhớ mình thêm một tuổi. Nhưng cảm giác về năm mươi tuổi không giống những lần trước, mà như trạm dừng lớn trên đường đi của đời người, rất đáng dừng chân để kỷ niệm. Hai chục năm ra khỏi biên chế đối với ông quả là một thời gian mệt mỏi, về thể lực cũng là bước ngoặt của cuộc đời. Bất luận thế nào, thế kỷ tiếp theo không còn là của những người như ông. Thế kỷ sau ông chỉ có thể sống với hoài ức, hoài ức về những năm tháng gian khổ, những thành bại vinh nhục. Đúng vậy, khi sức khỏe của ông không cho phép tiếp tục làm việc trong doanh nghiệp, liệu ông còn gì, chỉ còn những ký ức phong phú nhiều sắc màu.

Về điểm này xem ra có phần tàn nhẫn, nhưng lúc này rất có thể trở thành hiện thực, một hiện thực ông không chú ý. Ông vẫn nghĩ Tập đoàn Trường Thiên là đứa con của ông. Ông sinh, ông dưỡng, tất cả vì nó. Mọi gian khổ, hiểm nguy, những đêm mất ngủ ông phải chịu đựng, liệu có mấy người trong xã hội Trung Quốc ngày nay? Nhưng cái doanh nghiệp hút hết tinh lực của ông để ngày nay trưởng thành, một ngày nào đó không thể biết trước, ông không còn chút quan hệ nào với nó, mất hết trong khoảnh khắc bởi một quyết định nghỉ hưu theo chế độ, hoặc bởi một lệnh điều động, thuyên chuyển.

Tất cả chỉ còn lại những ký ức phong phú giàu màu sắc.

Chưa bao giờ ông nghĩ đến chuyện ấy, cho dù ông đã biết, nếu ông là một cán bộ của doanh nghiệp nhà nước, chắc chắn đây là một kết cục hợp lý và duy nhất. Có ai không như thế, mọi người đều suốt đời phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản. Bây giờ thế giới đã đổi thay, khi anh trông thấy rất nhiều người cùng bỏ sức lao động, trí tuệ và chịu mọi hiểm nguy. Thành công của họ được công nhận đồng thời được luật pháp bảo hộ, những người ấy có thể quyết định tương lai của mình, về hưu rồi nhưng vẫn được hưởng quyền lợi và cuộc sống ưu việt.

Hình như ông là một thằng ngốc, bao nhiêu năm nay ông không nghĩ đến những chuyện đó, hai mươi năm lặn ngụp nơi thương trường ông không nghĩ đến, nhưng lúc này phải nghĩ. Cái thứ mắt không trông thấy, tay sờ không đến nơi, liệu nó có liên quan gì đến cuộc sống của ông? Ông phấn đấu vì ai trong hiện tại và tương lai? Mọi vất vả cực nhọc, mọi cố gắng lẽ nào để đánh đổi tấm bằng khen treo trên tường? Có thể ông Chủ Thời Kiện ở Vân Nam đã nghĩ đến những điều ấy, cho nên chỉ trong một đêm ông ta phát điên. Chắc chắn ông ta mất hết nguồn cội sức mạnh, lạc lối trong biển khổ, cho nên ông ta điên. Ông ta có quyết định ngu xuẩn không đúng với lẽ thường, có những hành vi không chút lý trí và hiểu biết, lấy tiền ngay trong tài khoản của doanh nghiệp mà không hề che giấu giấu giếm, rõ ràng là điên. Nhưng bản khoản của người điên Chủ Thời Kiện cũng có ở những người không điên như ông ta. Những người không nghĩ đến những chuyện kia mà chỉ sợ mình không thuộc về thời đại ấy. Những người tự xưng không nghĩ đến chuyện riêng mà chỉ nghĩ suốt đời phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản, chắc chắn đây là những con người giả dối, thâm hiểm, vô liêm sỉ. Xét từ kinh nghiệm cuộc sống, ông Ngô Trường Thiên tin chắc ở điểm này!

Mấy năm nay vì lợi nhuận của doanh nghiệp, ông vắt óc nghiên cứu những cơ chế để có thể kích thích, động viên nhân viên trong doanh nghiệp. Có thể nói, hai mươi năm nay, tuyệt đại đa số nhân viên của tập đoàn Trường Thiên đều rất phấn khởi vì các khoản đãi ngộ, từ tiền lương, tiền thưởng đến các khoản phúc lợi suốt đời, từ các khoản thưởng đặc biệt cho những người có công đến tiền lương hàng năm của lãnh đạo cốt cán, từ các chế độ thành văn và những khoản điều tiết khác. Thu nhập bình quân của nhân viên trong Tập đoàn Trường Thiên, đừng nói gì ở Cát Hải, so với Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng đều cao hơn một bậc. Rất nhiều giám đốc có ô tô riêng, gửi ở ngân hàng cả mấy trăm ngàn đồng. Còn ông đã tích trữ được gì? Nếu không kể tài sản vợ để lại, hầu như ông không tích góp được cho bản thân và cho con trai được một khoản đáng kể nào.

Lúc này ông bắt đầu nghĩ đến những chuyện ấy. Bởi vì, không những chính sách nhà nước đã bật đèn

xanh cho tư nhân chiếm hữu cổ phần và tiền vốn, hơn thế, còn ghi rất rõ vào Hiến pháp, nên ông không những có thể mà còn cần phải nghiêm túc nghĩ đến vấn đề ấy. Điều ông nghĩ là làm thế nào để kịp đáp chuyến xe ấy, để nỗi gian lao vất vả trong hai mươi năm qua của mình được công nhận, để lịch sử Tập đoàn Trường Thiên từ không đến có, từ nhỏ đến lớn chuyển hóa thành vốn tự có theo luật định. Từ đây không lo một tờ lệnh điều động từ trên trời rơi xuống; không phải lo chỉ một nhát dao đưa ông về hưu; không phải lo những cuộc đấu đá phe này phái nọ và sự tranh giành chức tước thường thấy trong các doanh nghiệp nhà nước. Sau nhiều năm cảm nhận được sự xa vời và trống rỗng của cơ chế quan liêu cũ, cuối cùng ông tìm thấy mục tiêu phấn đấu rõ ràng và cụ thể. Đây là biến mình thành một nhà doanh nghiệp, độc lập chỉ huy doanh nghiệp của mình, độc lập chi phối tài sản của mình, không phải là một cán bộ cấp nào đây được cấp trên bổ nhiệm. Người có thể quyết định ông phải chăng là một nhân vật then chốt có thể thực hiện mục tiêu ấy, chính là ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy.

Mà lúc này, giờ này ông Mai Khởi Lương đang đứng trước bước ngoặt quan trọng của cuộc đời. Tin ông sắp lên ghế Thường vụ tỉnh ủy đến tai ông Ngô Trường Thiên không phải mới một vài ngày. Từ cấp cơ sở lên cấp phó tỉnh là con đường làm quan của người cộng sản, là bậc thang có hàm lượng vàng cao nhất. Cấp phó tỉnh đối với người lập chí làm quan, không phải là khởi điểm để ghi tên mình vào sử sách, ít nhất cũng đã bước vào hàng ngũ cao cấp, suốt đời được bảo đảm ở một tầng nấc nào đó. Một con người chọn con đường chính trị, vậy thì đứng vào hàng ngũ cấp tỉnh tức là đã đạt đến đỉnh cao. Hơn nữa ông Mai Khởi Lương năm nay đã năm mươi tuổi, cơ hội không còn nhiều.

Ông Lương mới hôm kia bay đi Bắc Kinh, trên danh nghĩa làm việc với văn phòng Chính phủ để giải quyết một sự vụ lớn ở Cát Hải, tiện thể thăm thú vài vị thủ trưởng cũ. Nhưng thực tế, ông Thiên biết, vào thời điểm quan trọng này ông Lương cần phải chạy đây chạy đó ở Bắc Kinh. Thư ký của ông Lương gọi điện kín đáo cho ông Thiên biết chuyện. Một người đi công cán làm gì có chuyện không đem theo bọc tiền, ông Thiên dù bận việc to lớn đến mấy cũng phải lập tức đến tìm ông Lương. Mỗi lần ông Lương lên Bắc Kinh, hễ cần tiếp khách hoặc biểu xén lãnh đạo cũ, thư ký đều báo cho ông Thiên biết. Có thể ông nhỏ tí máu rồi sẽ được sung ái hơn. Những người chưa đủ tín nhiệm sẽ không có được cơ hội ấy.

Cho nên, vừa xuống máy bay, ông Thiên bảo người cùng đi là ông Lí Đại Công gọi điện ngay về văn phòng đại diện chính quyền Cát Hải tại Bắc Kinh, bảo họ nói lại với ông Lương rằng, ông Thiên đã có mặt ở Bắc Kinh. Tất nhiên ông Lương biết chỗ ở và số điện thoại của ông Thiên ở Bắc Kinh. Sau đây ông Thiên mới về biệt thự Kinh Tây. Về đến biệt thự đã mười giờ đêm, vừa bước vào cửa thì nhận được điện của ông Lương đích thân gọi: “Anh Thiên, mới lên à?” Giọng ông Lương qua điện thoại nghe rất phấn khởi, nhưng khiến ông Thiên thấy bất ngờ là, muộn thế này rồi mà ông ta vẫn gọi điện đến trao đổi công tác, sau đây kéo sang chuyện gia đình: “Bà xã nhà tôi lần này cũng lên, lên thăm con gái.” Ông Lương rất hào hứng: “Này, nhân dịp anh có ở Bắc Kinh, hai gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm nhé. Chỉ hai gia đình thôi, không mời ai. Bà xã nhà tôi rất muốn gặp cậu Hiếu, lâu lắm không gặp.”

Tất nhiên ông Thiên đã rõ ý của ông Lương, vậy là ông trả lời bằng giọng thân tình hàng xóm cũ: “Được được, tôi cũng rất muốn gặp cháu Mai San. Cháu San ở Bắc Kinh thế nào? Tôi bảo cháu có việc gì thì cứ tìm tôi, vậy mà chẳng thấy cháu tìm.”

Ông Lương cười: “Tôi không cho phép cháu tùy tiện làm phiền anh. Nếu có gì khó khăn, tôi bảo cháu đến tìm cháu Hiếu, chúng nó còn trẻ, biết cách bảo nhau.”

Cả hai cùng phá lên cười thật sảng khoái. Cười xong, ông Thiên có phần không hiểu, bởi ông biết Ngô Hiếu không có ý đồ với Mai San, hoặc con trai ông không muốn tơ vương đến bạn gái, hoặc hiện tại cậu ta đang mê đắm âm nhạc. Mấy hôm trước cậu ta còn kéo theo một cô ở tòa soạn báo, giả vờ về ra mắt bố chồng. Ông Thiên nhận ra cô gái kia rất khôn khéo, chắc chắn không bao giờ để mắt đến một anh chàng trẻ con miệng còn hơi sữa. Ông gọi Lâm Tinh đến, chỉ dòn vài câu, quả nhiên như vậy. Ông Thiên không lo có cô nào tranh chấp con trai ông. Ông chỉ sợ tính tình cậu con trai bề ngoài không nói năng gì, thực tế đã có ý định.

Nhận lời gặp gỡ gia đình, ông Thiên gọi điện ngay đến văn phòng Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, bảo ông Công bố trí việc này. Cán bộ trực ban báo, ông Công vừa ra ngoài. Ông Thiên hỏi muộn thế này

còn đi đâu? Nhân viên trực ban đáp ứng. Ông Thiên không tiện hỏi tỉ mỉ. Ông biết ông Công cùng bạn bè quen biết đến quán bar hoặc hộp đêm nào đó uống rượu. Mấy năm nay đúng là ông Công làm ra vẻ với cấp dưới, ý thế ta đây là “người cũ của Trường Thiên”, lại được ông Thiên quý vì đức trung thành, khẩu khí khi nói chuyện với cấp dưới có phần hách dịch. Ông ta đi xe còn sang hơn xe của ông Thiên. Ông Thiên và ông Tường theo quy định liêm khiết của công ty, chỉ ngồi xe Toyota và Honda. Còn ông Công lúc thì ngồi Mercedes, lúc lại ngồi Cadillac. Ông ta quản lý xe, muốn đi xe nào ai dám cấm? Với hiện tượng lật vật ấy, ông Thiên cũng nhắm mắt làm ngơ, không muốn khắt khe. Nước trong không có cá, người giám sát chặt chẽ quá cũng không còn lỗi. Nếu khắt khe xét nét với cấp dưới từng khuyết điểm, từng chút lợi lộc nhỏ như con ruồi, sẽ không còn ai theo. Hơn nữa, ông Công lại là công thần từ thời Tập đoàn Trường Thiên mới ra đời, bây giờ có hưởng chút lộc, ông Thiên nghĩ cũng không đáng kể. Nhiều lần ông cũng nhắc riêng, ấy là chỉ mong ông ta xa cái đám bạn bè đen trắng chẳng ra gì, xa rượu, xa gái, vì ông là lãnh đạo một bộ phận của Tập đoàn Trường Thiên, cần phải chú ý đến hình ảnh cá nhân và ảnh hưởng trước mọi người. Tập đoàn Trường Thiên không phải là gánh hát đường phố, công ty giang hồ, một lũ ô hợp, tự thân cán bộ phải giữ gìn và có kỷ luật tối thiểu, phải có đẳng cấp.

Ông Thiên đặt máy xuống được một lúc thì ông Công gọi đến, rõ ràng nhân viên trực ban đã thông báo cho ông ta biết. Trong điện thoại, ông cố giấu cái giọng ngà ngà hơi rượu, hỏi: “Anh Thiên, có chuyện gì cho gọi em?” Trong máy, ông Thiên loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc và tiếng cười của con gái, ông cố tình hỏi: “Anh đang ở đâu đấy?” Ông Công trả lời không rõ ràng: “Thiết bị ở phòng tắm hơi và bể bơi của biệt thự Kinh Tây cũng cần phải thay, em đang làm việc với nhà thầu...” Ông Thiên biết nhưng không chỉ ra cái nói dối của ông ta, chỉ bình thản nói: “Ngày mai, anh tìm giúp cháu Hiếu cho tôi. Nhất định phải tìm thấy nhé, anh có điện thoại của cháu không?”

Nhắc đến Ngô Hiếu, ông Công hiểu rõ ít nhiều: “Vâng, anh có cần tìm ngay không? Cậu ấy đang ở đây, em đưa cậu ấy về ngay.”

“Nó đang ở đây với anh à?”

“Cậu ấy đang thổi kèn ở kia. Em gọi cậu ấy nghe điện của anh nhé?”

“Không cần!”

Ông Thiên đặt máy xuống, nhìn đồng hồ trên mặt bàn, đã mười một giờ đêm. Ông phải đi ngủ, nhưng bước vào buồng lại không buồn ngủ nữa. Trên tường là tấm ảnh toàn gia hạnh phúc, vợ và Ngô Hiếu còn nhỏ đều đang cười. Chỉ riêng ông tương đối nghiêm, nhưng không che nổi vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt. Nụ cười của vợ và con chợt đến khiến ông thấy mình tựa như người bị bỏ rơi, có phần cô đơn. Đối với ông, cô đơn là chuyện gần đây, tức là khi ông sắp bước vào tuổi già mới cảm thấy. Ông đứng rất lâu trước cửa sổ, muốn cho nỗi buồn trong lòng lắng xuống. Sau đấy, ông gọi điện thoại, đánh thức anh lái xe đã ngủ.

Lái xe đưa ông qua những đường phố Bắc Kinh đèn lửa rực rỡ. Ô tô chạy như mắc cửi khiến ông nhận ra về đêm ở thành phố vẫn có người qua lại. Ông nhớ cái tên quán bar vừa rồi ông Công nói. Đây cũng là nơi mà người lái xe vẫn đến, chỉ cách biệt thự Kinh Tây chừng mười phút chạy xe. Mười hai giờ đêm đang là thời điểm cao trào của quán bar ấy. Trong tòa nhà nhiều quanh co góc ngách đầy khách, bóng người, khói thuốc, ánh sáng kì quái lạ lẫm. Ông Thiên không cho người lái xe đi theo, khó khăn lắm mới tìm được một cái bàn có ngọn nến sắp tàn, mấy thanh niên đứng dậy ra về. Đúng vậy, đến đây đều là các bạn trẻ, những người lớn tuổi như ông có phần lạc lõng. Ông ngồi bên cái bàn đầy vỏ chai bia, lon nước ngọt và tàn thuốc, đồng thời trông thấy ông Công ngồi ở bàn đầu kia. Ông Công và một người bạn đang tán chuyện say sưa với hai cô gái trẻ, bất ngờ cũng trông thấy ông, lập tức đứng dậy, rẽ đám đông đi tới. Mặt ông đỏ bừng, không biết đỏ vì rượu hay vì ngượng. “Anh Thiên, anh cũng đến đây cơ à? Có cần em gọi cậu Hiếu đến không?”

Ông ta chỉ vào sân khấu nhỏ, ban nhạc của Ngô Hiếu đang chơi rất say sưa. Thấy ông Thiên lắc đầu, ông Công vội gọi nhân viên phục vụ đưa nước uống đến. Ông Thiên lấy một chai nước khoáng, ông Công lớn tiếng gọi nhân viên phục vụ: “Ghi tiền vào bản của tôi ở kia nhé!” Ông Thiên nói: “Anh cứ đến với bạn, để

tôi ngồi một mình ở đây.” Rõ ràng ông Công đã uống nhiều, nói: “Anh Thiên, có cần gọi hai cô gái kia đến ngồi nói chuyện với anh không? Anh cũng nên tiếp xúc với giới trẻ, em đến gọi các cô ấy...” Ông Thiên xua tay, nói: “Không cần, không cần, tôi muốn ngồi một mình.”

Ông Công tuy uống đã nhiều, nhưng vẫn thấy rõ vẻ mặt ông chủ. Ông ta biết phải rút lui. Ông Thiên ngồi một mình, lắng nghe những giai điệu trầm trầm của saxo. Ông trông thấy con trai ở đằng xa kia, trông thấy đáng bộ thẳng con. Chùm ánh sáng ấm áp khiến cho sân khấu trở thành trung tâm sáng rõ nhất của cả quán bar mờ tối. Con trai ông là nhân vật chính của trung tâm kia. Anh chơi rất tự nhiên, thoải mái, khuôn mặt trẻ con nhưng lúc chơi saxo lại không trẻ con chút nào. Ông Thiên bị hấp dẫn, có phần ngạc nhiên. Ông như hồi hận về việc trước đây kịch liệt phản đối con trai chơi nhạc Jazz, nhưng đây chỉ là ý nghĩ thoáng qua. Tâm trạng ông rời ngay khỏi âm nhạc, chú ý về mặt con trai. Khuôn mặt giống mẹ, ngây thơ nhưng trầm lắng, dịu dàng, cổ chấp. Ông rất muốn ôm con vào lòng, giống như hồi con còn nhỏ. Ông rất muốn thẳng con vẫn nhỏ như xưa, vâng lời, dựa vào ông, là một phần của ông.

Nhạc dừng, không có tiếng vỗ tay, không có người khen, tiếng ồn ào lặn át. Ban nhạc đi xuống, băng nhạc được mở ra, so với ban nhạc trình diễn vừa rồi quả là cách biệt và đơn điệu. Ngô Hiểu có thể được ông Công mách bảo, đi vòng qua đám người, lặng lẽ đến ngồi bên bố. Cậu không hề ngạc nhiên tại sao bố lại xuất hiện ở cái nơi không bình thường đối với bố.

Ông Thiên hỏi: “Có uống chút gì không?”

Ngô Hiểu nói: “Ở kia con có nước.”

Vẫn như thường lệ, giữa hai bố con không có chuyện gì nói với nhau. Sau một lúc im lặng, ông Thiên nói trước: “Ban nhạc diễn xong chưa?”

Ngô Hiểu nói: “Con xong rồi. Sau đây là tiết mục của các ca sĩ.”

Bố nói: “Vậy thì về với bố.”

Ngô Hiểu nói: “Con chờ để nhận tiền, hôm nay diễn xong nhà hàng sẽ trả lương tháng này.”

Bố nói: “Tiền bố cho hàng tháng con dùng vào việc gì?”

Ngô Hiểu nói: “Mua áo quần.”

Bố nói: “Con biểu diễn ở đây mỗi tháng được bao nhiêu?”

Ngô Hiểu nói: “Mỗi ngày một trăm, nhưng tháng này con có nhiều ngày không diễn, cũng có thể được hai ngàn. Chả là, tháng này con về Cát Hải mấy hôm.”

Bố lại hỏi: “Bao giờ thì phát tiền, còn chờ bao lâu nữa?”

Ngô Hiểu nói: “Bố cứ về trước, nếu bố không có việc gì, tối nay con không về.”

Bố hỏi: “Gần đây con có gặp cô San không?”

Ngô Hiểu nói: “Không gặp.”

Bố ngừng giây lát, nói: “Bố mẹ của cô ấy cũng lên Bắc Kinh. Chúng ta mời họ ăn cơm, bà ấy rất muốn gặp con.”

Ánh mắt ông Thiên dừng lại trên khuôn mặt Ngô Hiểu. Những năm gần đây ông ít khi nhìn con bằng ánh mắt thương yêu ấy. Ngô Hiểu rất thông minh, tránh ánh mắt của bố, anh biết bố sắp nói gì rồi.

“Bố, con đã có bạn gái rồi đấy thôi.”

Câu trả lời không mềm không cứng của Ngô Hiểu làm ông Thiên không vui, nhưng tình yêu thương trong ánh mắt ông vẫn không thay đổi: “Con đừng nói dối bố. Bố biết con hiện đang rất mê nhạc. Bố đã nói, bố không phản đối con chơi nhạc. Ngay lúc này con không muốn sa vào con đường yêu đương, bố rất hiểu và cũng rất tán thành. Nhưng chú Lương và nhà ta là chỗ thân tình cũ, giúp đỡ nhiều cho công việc làm ăn của bố. Chúng ta cũng nên tốt với gia đình bên ấy, ít ra cũng phải tình cảm và lịch sự. Con với cô San dù có yêu nhau hay không, chỉ làm bạn qua lại với nhau cũng được, rồi có phát triển hay không là ở bản thân con, nhưng phải tốt, phải nhiệt tình với cô chú ấy.”

Ngô Hiểu không tiếp tục né tránh ánh mắt của bố. Hai bố con nhìn nhau, nói: “Bố, con có bạn gái thật rồi mà. Con nói dối bố làm gì?”

“Cái cô bạn phóng viên ấy à? Cô ấy nói với bố tất cả rồi. Cô ấy đâu có ý gì với con, và lại bố cũng có thể nhìn ra.”

Ngô Hiểu cúi đầu, không nói gì. Ông Thiên vỗ vỗ vai con trai, nói: “Bố về trước, quyết định thời gian bố sẽ báo cho con biết.” Ngô Hiểu vẫn cúi đầu, không biết nên chống lại hay mặc nhận, bức tức hay buồn với điều bố vừa nói. Ông Thiên đứng dậy. Ngô Hiểu cũng không ngược lên, không nói chào bố.

Ông Thiên nghĩ, ai cũng qua một thời tuổi trẻ rung động, bồng bột. Tình yêu thời trẻ phần lớn là phản ứng tình dục. Bây giờ thanh niên đều muốn thể hiện mọi bồng bột, xung động. Đây là thời đại không bị gò bó, câu thúc, là một quan niệm, mọi đạo đức, qui phạm đều phục tùng cảm giác và tình cảm. Là hiện tượng của thời đại, ông Thiên hoàn toàn hiểu được. Nhưng khi hiện tượng này phát sinh ở con trai mình, tiếp nhận có phần khó khăn. Ông không yêu cầu con mình phải như người của thời đại ông, trong bầu không khí của chủ nghĩa cấm dục trai gái tiếp xúc rụt rè, xấu hổ, có cảm giác tội lỗi. Ông chỉ yêu cầu con khi quyết định chuyện cả cuộc đời phải bàn bạc với ông, một người làm cha, được sự đồng ý của ông, bởi Ngô Hiểu là người thân yêu duy nhất của ông và cũng là người thừa kế hợp pháp duy nhất. Nếu ông Thiên có thể xác định được quan hệ sở hữu tài sản hợp pháp - cho dù chỉ một phần - giữa ông và doanh nghiệp Trường Thiên theo ý mình, vậy con ông sẽ là người thừa kế mấy tỉ, thậm chí mấy chục tỉ. Nó có chọn bạn tình như thế nào vào cái nhà họ Ngô này, ông cũng không có quyền can thiệp. Hiên nhiên đây không còn là vấn đề tình cảm cá nhân thuần túy nữa.

Ông nghĩ, phải nói với con thật nghiêm túc, nói rõ nỗi lòng người cha, nói rõ đạo lý, nói rõ các mối quan hệ lợi hại. Thậm chí ông nghĩ cần thiết cũng phải buộc con trai có sự lựa chọn: lấy khối tài sản mấy chục tỉ hay chạy theo hứng thú nhất thời. Ông muốn con có lý trí tối thiểu, muốn giữa cha và con không phải nói với nhau đến mức ấy.

Từ rất lâu ông Thiên đã nghĩ đến một dịp nói chuyện sâu sắc với con trai. Ông có cảm giác thích hợp nhất là sau bữa ăn với gia đình ông Lương. Nếu không khí bữa ăn vui vẻ, ông sẽ dẫn câu chuyện lựa chọn tình cảm của con trai vào chủ đề kéo dài sự nghiệp gia đình họ Ngô, như vậy sẽ có lý hơn. Vậy là ông Thiên chuẩn bị cho buổi gặp mặt này thật kỹ, thời gian, địa điểm, thực đơn đều tính đến. Ông muốn chọn một khách sạn hoặc nhà hàng cao cấp, xem ra lúc này cũng không ít chuyện. Nghĩ đi nghĩ lại ông thấy tốt nhất vẫn là diễn ra ở biệt thự Kinh Tây, như vậy thân tình hơn, phạm vi hoạt động rộng rãi mà cũng tự do, có không khí gia đình. Ông nghĩ, trong không khí thân tình, cha mẹ con cái cùng vui vẻ cũng rất thích hợp để ông cùng với ông Lương bàn bạc thăm dò chuyện sở hữu doanh nghiệp Trường Thiên.

Ông chọn một ngày cuối tuần. Trước đây, ông dặn ông Công mua hoa về trang trí phòng ốc, lại cố tình làm cho các căn phòng lộn xộn nhưng lý thú để làm nổi bật không khí gia đình. Trước đây mấy hôm, ông triệu mấy đầu bếp giỏi ở nhà hàng Kinh Thiên đến chuẩn bị thực đơn, chuẩn bị đồ nấu, gia vị, đồng thời để làm quen với bếp biệt thự. Theo yêu cầu của ông, các món ăn không cần thiết phải quá cao cấp, cần nhất là hợp khẩu vị, không cần nhiều, nhưng phải lạ miệng. Ông Lương đã từng ăn đủ món ngon ở đời, nhà hàng, khách sạn lớn nào cũng đã đến. Bữa cuối tuần phải thể hiện rõ sự đặc sắc của bữa tiệc gia đình, phải thật tinh tế, khéo léo.

Ngày cuối tuần trời không đẹp lắm, buổi trưa nhiều mây, buổi chiều mưa gió sấm chớp âm ầm. Đây là trận mưa xuân đầu tiên, mưa lúc to lúc nhỏ, đến tối vẫn chưa có dấu hiệu tạnh ráo, nhưng ba người gia

đình ông Lương vẫn đến đúng hẹn. Biệt thự nơi ông Thiên ở thật ra là nhà khách của tập đoàn Trường Thiên ở Bắc Kinh, một ngôi nhà nhỏ ba tầng, phía trước có vườn hoa, bể bơi. Vợ chồng ông Lương lên Bắc Kinh đã đến ở đây nhiều lần. Tầng trên, tầng dưới, lối ra ngõ vào, ông ta đều thông thuộc. Chỗ nào có thêm đồ vật gì, chỗ nào có sự thay đổi, ông ta đều biết như ở nhà mình. Kiều nữ Mai San của ông cũng đã đến mấy lần. Cô thích nhất là bể bơi hình quả bầu ở phía sau. Nhưng mấy lần cô đến, thời tiết đều không đẹp, đem theo đồ bơi nhưng chưa được bơi lần nào.

Ông Thiên và gia đình ông Lương ngồi nói chuyện ở phòng khách. Lúc này đã sáu giờ rưỡi, rượu ngon và tiệc đã bày sẵn nhưng không ai nhắc phải ngồi vào bàn tiệc. Ông Thiên vẻ mặt như đang say sưa câu chuyện nhưng lại đang sốt ruột, mọi người chờ Ngô Hiểu. Cũng may, Mai San phát hiện kiểu tóc của mình bị nước mưa làm ướt. Cô kéo mẹ vào phòng trang điểm, sửa sang lại mái tóc, làm cho thời gian chờ đợi bớt đi sự khó xử.

Khi phòng khách chỉ còn lại hai người đàn ông, ông Thiên không bỏ lỡ thời cơ, bắt ngay sang chuyện đàn ông quan tâm.

“Anh Lương, việc anh vào Thường vụ tỉnh ủy bao giờ thì chính thức công bố?”

Ông cố tình nói đến thông tin ấy như sự việc đã thành, vẻ mặt, khẩu khí tỏ ra bạn bè quen biết và niềm vui của “con dân”. Ông Lương cười cười coi như không có chuyện gì, nhưng trong thâm tâm lại rất đắc ý. Ông ta trả lời bằng giọng thân mật “người nhà”, nhưng vẫn quan cách:

“Lên tỉnh làm gì, tôi chỉ thích ở Cát Hải, không muốn đi.”

Ông Thiên mỉm cười: “Nghe nói không rời Cát Hải, mà là Thường vụ kiêm Bí thư Cát Hải. Lúc này anh không thể rời Cát Hải được.”

“Hừm!” Ông Lương xua tay: “Do cấp trên quyết định, trung ương đặt đâu mình phải ngồi đấy. Nếu hỏi ý kiến tôi, tôi muốn ở lại Cát Hải thêm hai năm nữa rồi xin về hưu sớm.”

Ông Thiên tỏ ra nghiêm túc: “Về hưu cũng phải vào Thường vụ đã, lên đến cấp tỉnh tất cả đều khác. Cát Hải là thành phố lớn, lẽ ra anh phải vào Thường vụ tỉnh ủy lâu rồi.”

Ông Lương nói: “Anh nói đúng đấy, Cát Hải là thành phố lớn, có một Thường vụ mọi chuyện cũng sẽ ổn hơn. Nếu không nghĩ đến vị trí Cát Hải trong tỉnh, cá nhân tôi cũng chẳng muốn ngồi lên cang xe làm gì.”

Ông Thiên phụ họa: “Đối với Cát Hải rất tốt, đối với cá nhân anh, có lợi mà cũng không có lợi.”

Ông Lương chuyển sang chuyện khác: “Ba hôm nữa tôi sẽ về. Ngày mai và ngày kia, tôi muốn lần lượt chiêu đãi một vài ông bạn cùng học ở trường Đảng, anh thu xếp giúp tôi nhé. Tốt nhất đừng đến nơi ồn ào, chỗ nào cho khá một chút.”

Ông Thiên gọi ngay ông Công đến, ngay trước mặt ông Lương bàn bạc và quyết định hai nơi, rồi ông dặn kỹ thêm, chứng tỏ ông rất trọng thị và quan tâm. Ông Công nhận lệnh rồi lui ra, ông Thiên chuyển chủ đề vào chuyện của mình.

“Anh Lương, tập đoàn Trường Thiên bước vào thế kỷ mới, thiên niên kỷ mới. Lúc nào rồi rã tôi bàn với anh, sẽ báo cáo thật chi tiết. Hiện tại, bước phát triển tiếp theo của doanh nghiệp cũng tương đối hạn chế, suy cho cùng là vấn đề quyền sở hữu. Quyền sở hữu không rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến tính tích cực chung. Chuyện này lần trước tôi đã báo cáo với anh. Gần đây tôi tìm được ở Bắc Kinh mấy công ty kiểm toán đánh giá lại toàn bộ tài sản của tập đoàn, tình hình thế nào sẽ nói kỹ lại với anh. Tóm lại, tôi nghĩ...”

Chừng như ông Lương biết trước thế nào ông Thiên cũng nói đến chuyện này, ông ta cười, xua tay cắt ngang: “Anh Thiên, chuyện này anh không cần sốt ruột, tôi cũng đang suy nghĩ. Tập đoàn Trường Thiên là doanh nghiệp lớn của Cát Hải, bước phát triển tiếp theo, tất nhiên Thành ủy rất coi trọng. Nhưng chuyện này không những đụng đến nguồn gốc quyền sở hữu tài sản của anh mà còn đụng đến mọi

phương diện của chính sách. Sốt ruột cũng không được, chậm mà chắc. Chờ tôi về Cát Hải, chúng ta sẽ bàn trong phạm vi hẹp. Nói đùa một câu với nhau, nếu thằng con anh với con nhỏ nhà tôi thành đôi thành lứa, hai gia đình chúng ta sẽ thân thiết hơn. Chả nhẽ tôi muốn cháu San nhà tôi sang nhà anh lại không có bát ăn hay sao?”

Hai người nói đến đây thì bà Lương và cô con gái bước vào, Mai San nũng nịu: “Bố với bác Thiên nói xấu gì con đấy?” Ông bố cười khà khà: “Chúng tôi đang bàn làm thế nào để cô sớm có nơi có chốn.” Con gái cứ nắm lấy bố. Tiếng cười của ông Lương làm cho ông Thiên cảm thấy tương lai vô cùng xán lạn. Nhưng tiếng cười cũng làm ông căng thẳng, vì ông nghĩ đến cái tính ương bướng và bộ mặt trầm mặc của con trai.

Bảy giờ, cuối cùng Ngô Hiểu cũng về. Ông Công vào, vẻ không vui, ghé tai ông Thiên nói gì đấy. Nét mặt ông Thiên biến sắc, giọng nói cố giữ bình thường, xin lỗi gia đình ông Lương rồi vội đứng dậy, cùng với ông Công sang phòng con trai. Đúng như ông Công nói, không những ông trông thấy con trai mà trông thấy cả cô phóng viên xinh đẹp cùng về.

Ông nén giận, tỏ ra lịch sự chào hỏi cô phóng viên, sau đấy nói rõ ràng: “Xin lỗi, hôm nay không may, gia đình chúng tôi có cuộc họp mặt...”

Ngô Hiểu cắt ngang: “Bố, cô ấy là bạn gái của con, cũng coi như người nhà.”

Ông Thiên không muốn nổi cáu với con trước mặt người ngoài, thậm chí ông nhìn xoáy vào mặt cô phóng viên.

“Cô là phóng viên, một người có thừa bình tĩnh và lý trí. Cô nên nhận ra, nó không nhằm làm bạn với cô, mà cố tình chống lại tôi.”

“Bố!” Ngô Hiểu đi tới, lớn tiếng: “Con nói với bố, con yêu cô ấy!” Nói xong, anh kéo cô gái vào lòng, ôm nhau hồi lâu, như để trả thù, hôn lên môi cô.

Ông Thiên kinh ngạc. Ông nhận ra cô gái kia cũng kinh ngạc trước hành động mạnh mẽ và bất ngờ của Ngô Hiểu.

Ngoài hành lang có tiếng nói vui mừng của Mai San: “Bác Thiên, anh Hiếu về rồi đấy à?” Không ai kịp ngăn lại, cô ta đã đẩy cánh cửa khép hờ bước vào, trông thấy Ngô Hiểu không chút e dè ôm hôn một cô gái lạ ngay trước mặt bố, hôn xong anh nhìn bố bằng cặp mắt thị uy. Hai bố con hết sức căng thẳng đứng đối mặt nhau. Người đầu tiên không chịu đựng nổi là cô gái vừa được hôn, cô sợ hãi bỏ chạy ra ngoài. Lúc này ông Thiên mới nổi cơn thịnh nộ, tát con trai một cái thật đau.

“Mày cút đi!”

Ngô Hiểu cũng bỏ ra ngoài, đuổi theo cô bạn gái. Hai người tay nắm tay, bị phần lao nhanh ra ngoài trời mưa to gió lớn. Ông Lương và vợ về mặt nghi ngờ đứng ở cửa phòng khách, nhìn cô gái và Ngô Hiểu một trước một sau chạy đi, nhìn con gái đầm đìa nước mắt chạy về. Ông Lương như đã hiểu, không nói gì. Vợ ông đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn ông Thiên từ phòng Ngô Hiểu đi ra, bà hỏi:

“Cậu Hiếu lại đi rồi à? Cô gái kia là ai thế?”

Chỉ có tiếng sấm nơi xa trả lời bà.

Mưa to suốt hai ngày.

Khi Lâm Tinh và Ngô Hiểu chặn được một chiếc taxi thì toàn thân đầm nước mưa. Hai người ngồi trong xe ôm nhau, sưởi ấm cho nhau bằng trái tim nồng cháy. Hôm nay Lâm Tinh đến cùng Ngô Hiểu với tâm trạng bình tĩnh, hy vọng đối thoại bình đẳng về tình yêu, về gia đình về quan hệ cha con với bố của Ngô Hiểu, một doanh nhân tài năng, thành đạt, đồng thời nói rõ lòng mình về Ngô Hiểu. Nhưng sau khi gặp ông Thiên, tất cả đều bất ngờ. Ngô Hiểu ôm hôn và cái nhìn của ông Thiên làm tan vỡ không kịp đề phòng, cô không thể không hốt hoảng bỏ chạy. Cô chạy khỏi tòa biệt thự ấy cũng hàm ý chạy khỏi chiến trường mà cô không cố tình bước vào. Nhưng lúc này, trong khoang taxi nhỏ hẹp, mưa gió vây bủa, người con trai mà cô tin rằng thật lòng yêu mình đang ôm mình thật tình cảm, không hề nhắc lại về gia đình có thể sống trong giàu sang sung sướng, đi ngược lại với ông bố có thể dành cho anh tất cả, cô không thể không xúc động! Cô tin rằng, mỗi một người con gái cho dù lạnh lùng vô tình đến đâu, nhưng nơi sâu thẳm tâm hồn cũng sẽ mơ tưởng đến một thanh niên bay nhảy, khắc cốt ghi xương một tình yêu, sẵn sàng xả thân, cùng mình phiêu bạt đến tận chân trời... Đây là tình tiết làm cho người con gái phải động lòng. Cho dù xét về lý trí, Ngô Hiểu không thích hợp với cô. Nhưng sau khi chán ghét Văn Khánh đầy những hơi đồng, Ngô Hiểu một con người chân thành và nhiệt tình không giấu giếm, mạnh mẽ mở toang cõi lòng cô, khiến cho lý trí và mọi sự rụt rè mất tự nhiên đổ vỡ trong phút chốc, thậm chí không kịp nghĩ tất cả có phải là những gì mà mình đang nghĩ hay không.

Bất giác cô cũng ôm chặt Ngô Hiểu. Cô muốn vào lúc này anh nói gì đó, dù là một câu thề non hẹn biển ầu trĩ nhất cũng khiến cô được tận hưởng và cảm kích tận đáy lòng. Nhưng Ngô Hiểu vẫn im lặng, không nói gì. Người lái xe hỏi anh về đâu, anh cũng không trả lời. Anh chỉ chú ý ôm chặt Lâm Tinh trong lòng mình, áp khuôn mặt gầy lên mái tóc ướt của Lâm Tinh. Người lái xe hỏi lại: “Hai người về đâu?” Lúc này Lâm Tinh mới lên tiếng: “Về ngõ Tĩnh Nguyên.” Cô bảo người lái xe cho xe chạy về nhà mình ở ngõ Tĩnh Nguyên.

Lâm Tinh đưa Ngô Hiểu vào phòng khách nhỏ. Cô rét run, phải đi tìm áo quần khô trước đã, đồng thời vớt cho Ngô Hiểu cái áo chui vừa dài vừa rộng như áo thụng. Ngô Hiểu đứng sững giữa phòng khách, người ướt như gà rơi xuống nước. Anh không nhặt cái áo ở dưới đất, chỉ cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì. Lâm Tinh vội vã tránh vào phòng ngủ thay đồ. Cô thò đầu ra nhìn anh khó hiểu. “Sao anh không thay đồ đi, cẩn thận bị cảm lạnh đấy.” Ngô Hiểu từ từ nhặt cái áo lên, cởi áo ướt ra. Lò sưởi trong phòng đã ngừng, da thịt bị nước mưa làm cho lạnh buốt vẫn đang run lẩy bẩy. Lâm Tinh nhảy lên giường, chui vào chăn, cô gọi: “Anh Hiểu!” Ngô Hiểu vào. Cái áo chui rộng thùng thình anh mặc vào người không rộng chút nào, dài cũng chưa đến đầu gối, để lộ cặp đùi, trông rất hài hước. Vành mắt anh hơi đỏ, vẻ mặt như người mất hồn. Lâm Tinh hỏi: “Anh sao thế?” Không còn cái vẻ bất cần vừa rồi, anh lẩm bẩm với giọng sợ hãi của trẻ con:

“Bố anh tức lắm!”

Lâm Tinh an ủi: “Bố đánh là yêu, mắng là thương đấy.”

Suy nghĩ của Ngô Hiểu tưởng như trở về với sự việc vừa nãy. Anh vuốt nước mưa trên mặt, ngẩn ngơ nói:

“Bố chưa bao giờ đánh anh.”

Bộ dạng Ngô Hiểu khiến trái tim Lâm Tinh thất lại. Cô nghĩ, hai người cũng cần bình tĩnh, có thể ngay lúc này vẫn còn kịp ra tay sửa lại rào cản vừa bị những tình cảm xung động mãnh liệt xô đổ. Cô ôm cái chăn bông không biết là ấm hay lạnh, nói với giọng thật bình tĩnh: “Anh về đi, về nhận lỗi với bố, đừng để bố phải buồn.”

Ngô Hiểu không nhận ra cái châm biếm và thất vọng trong lời nói của Lâm Tinh. Thậm chí có thể anh hiểu nhầm đây là sự khoan dung và yêu thương, chớ che. Anh cúi xuống định ôm Lâm Tinh, nhưng Lâm

Tinh ngăn anh lại. Anh bỏ tay cô ra, vẫn định ôm, nhưng Lâm Tinh kiên quyết đưa hai tay ra chống đỡ. Anh hỏi: “Thế nào?”

Bỗng Lâm Tinh bật khóc: “Anh là con cưng của bố. Em không muốn vì em mà anh xa bố, xa gia đình. Trong cái nhà ấy, anh cần gì có này.”

Ngô Hiểu nói: “Nhưng anh yêu em!”

Lâm Tinh bình tĩnh như đang chỉ giáo cho cậu em trai của mình: “Anh đã yêu ai bao giờ chưa?”

Ngô Hiểu nói: “Chưa, em là đầu tiên.”

Vẻ mặt và lời lẽ của Ngô Hiểu làm cho lòng Lâm Tinh như bị một sức mạnh nào đẩy xé nát, nhưng cô vẫn muốn thử đứng yên chỗ cũ. Cô nói: “Em đã từng yêu, cho nên em nói với anh, tình yêu sẽ thay đổi. Hôm nay gắn bó với anh như keo sơn, biết đâu sẽ có lúc xa anh, không yêu anh nữa. Mãi cùng với anh, che chở anh chỉ có hai người, một là bố anh, một nữa là mẹ anh.”

Ngô Hiểu nói: “Bố yêu thương anh. Anh sẽ đền đáp công ơn bố. Nhưng anh muốn tìm một người vĩnh viễn không rời xa anh, đó là em.”

Câu nói như một thứ thuốc làm mềm, cơ thể Lâm Tinh đang cứng, bỗng nhũn ra. Cho dù cô biết thế non hèn biến rất ấu trĩ, là điều mà xưa nay cô vẫn xem thường. Lúc đầu cô đến với Văn Khánh chỉ là sự từ chối tuổi học trò. Nhưng bây giờ như được lột xác lại không chịu nổi đòn xúc động ấu trĩ này sao? Cô lại để Ngô Hiểu ôm mình vào lòng, cô cũng ôm anh. Thậm chí sững sờ, như mê sảng, cô nói: “Anh Hiểu, anh có thể đem theo người con gái anh yêu đi được không? Anh có thể đưa cô ta đến tận chân trời góc biển được không? Dù có vất vả, khổ cực bao nhiêu anh cũng đưa cô ta đi, không để cô ta bị ai dọa nạt, không để cô ta sợ hãi. Anh có thể làm thế được không?”

Ngô Hiểu rất kích động, toàn thân run lên, anh nói: “Có thể, anh thề với em!”

Hai cơ thể chỉ cách một lớp áo mỏng, tưởng như cảm nhận được nhịp tim của nhau. Trước đây, Lâm Tinh cũng đã từng ôm hôn Văn Khánh, nhưng nhiều hơn cả là một vai diễn và biểu hiện của tình dục chứ không phải là sự an ủi và rung động tâm linh như bây giờ. Tự đáy lòng Lâm Tinh nghĩ, tuyệt vời quá, cơ hội rất dễ tan biến, cũng nên chỉ một lần.

Lâm Tinh không tin rằng, ai cũng được một lần trải qua và cảm nhận sự ngọt ngào này. Nên cô nghĩ, dù kết quả ra sao cũng không cần phải hối hận. Hạnh phúc lúc này tuy bị đối phương mai sau vứt bỏ, cô cũng có thể một mình giữ lại trong tim.

Tối hôm ấy cô nấu cơm cho Ngô Hiểu, hai người cùng ăn rất vui vẻ, ngon lành. Ăn xong, họ dùng máy sấy tóc để sấy khô áo quần. Áo quần khô, đêm đã khuya, bên ngoài trời vẫn mưa, Ngô Hiểu ở lại. Một người ngủ trên giường trong buồng, một người nằm sofa phòng khách. Lâm Tinh nghĩ, anh sẽ đòi hỏi thêm, tình yêu của con trai thường rất cụ thể. Nhưng không. Rất may là không. Lâm Tinh lại thấy nếu như thế thì mọi sự dịu dàng của buổi tối hôm nay trở nên tầm thường.

Lâm Tinh không phải là người theo chủ nghĩa cấm dục, cũng không đạo đức giả. Cô không hề ghê tởm việc Aly và Hân kiếm sống bằng tình dục. Nhưng đến lượt mình, không phải là vấn đề quan niệm. Trong tâm lý của Lâm Tinh, trinh tiết vẫn rất quý. Nó cho phép cô tự hào và cảm giác trong sạch, thuần khiết. Lâm Tinh yêu Văn Khánh hơn một năm nhưng không hề có chuyện ấy, cho nên Văn Khánh bảo cô không có mùi vị phụ nữ.

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên cô giữ con trai lại nhà mình. Để con trai ở lại đã là sự đột phá những điều cấm kị. Cô rất vui vì cảm giác đột phá điều cấm kị. Trước khi ngủ, hai người còn hôn nhau nồng nàn, chúc nhau ngủ ngon. Cả hai đều lưu luyến không nỡ rời nhau.

Tắt đèn, Lâm Tinh nằm trong chăn ấm, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, cô nghĩ lẽ nào từ đêm nay mình

bước vào một tình yêu thật sự? Cô cười một mình trong bóng tối. Cuộc kì ngộ với chàng trai chơi saxo đã cho cô cảm giác về mối tình đầu, từ nay về sau ra sao cũng khó đoán trước. Điều khó đoán thường làm cho người ta mong chờ và ảo tưởng, thậm chí sung sướng hơn bản thân tình yêu.

Đêm hôm ấy Lâm Tinh rất lâu mới ngủ, không biết ngoài phòng khách kia Ngô Hiểu có như vậy không. Hôm sau trời chưa sáng hẳn cô bị tiếng ồn ào của Aly ở ngoài phòng khách đánh thức. Aly đầy hơi rượu, đầu tóc rối bù, không biết ăn đêm hay ăn sáng từ nhà hàng nào. Về đến nhà, cô ta giật mình thấy phòng khách có một người đang ngủ. Khi nhận ra đấy là Ngô Hiểu, cô ta không chút kiêng dè ngồi ngay bên cạnh anh, thăm dò xem tối hôm qua đã có chuyện gì trong cái phòng khách này. Aly hỏi, Tại sao anh lại đến ngủ ở chỗ bọn em? Ngô Hiểu nói, Trời mưa không về được. Aly lại hỏi, Cô em Lâm Tinh giữ anh lại hay anh cố tình không chịu về? Ngô Hiểu nói, Lâm Tinh giữ lại. Aly nói, Giữ lại tại sao không ngủ ở trong kia mà chiếm nơi công cộng của bọn này? Ngô Hiểu nói, Xin lỗi, dù sao thì tối qua cô không về. Aly cười ha hả, nói: Nếu không có chuyện gì, em để anh ngủ ở phòng em. Đối với anh thì miễn phí. Ngô Hiểu không biết đấy là nói đùa vui hay xàm xỡ, anh vẫn khách khí nói, Không cần, không cần.

Mặt trời lên, cửa sổ rực ánh hồng. Mặt trời không ngày nào giống ngày nào. Lâm Tinh nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài phòng khách, biết đấy là một buổi sáng hoàn toàn mới lạ. Hôm nay cô vẫn đến tòa soạn theo lệ thường. Một ngày rồi rồi. Ông trưởng phòng nói, vẫn chưa xem hết bài cô viết về Tập đoàn Trường Thiên, bao giờ xem xong sẽ nói chuyện. Buổi tối, Ngô Hiểu đến đón cô đi ăn tối, anh trả tiền. Ăn xong, anh đưa Lâm Tinh đến quán bar “Ánh Trăng” nơi anh biểu diễn để nghe nhạc. Anh chơi saxo trong quán bar có phong cách tao nhã, rất đông người, đấy là phần lý thú nhất trong cuộc sống của anh. Âm nhạc làm anh có ma lực đặc biệt, làm Lâm Tinh thêm yêu thích anh hơn. Đêm, hai người từ quán bar ra về, cùng ngồi taxi, cùng về nhà Lâm Tinh. Lâm Tinh hỏi: “Anh có lên nhà em không?” Ngô Hiểu không nói gì, chỉ nhìn Lâm Tinh. Lâm Tinh nói: “Vậy chúng ta lên.”

Lên đến nơi Ngô Hiểu tỏ ra hoạt bát vui vẻ, giúp cô dọn dẹp nhà cửa. Cô nói, cứ để mặc em, anh về kéo muộn. Ngô Hiểu nói, bây giờ muộn lắm rồi. Thấy Lâm Tinh không nói gì, anh lại nói, Anh sẽ mua một chiếc mô-tô, muộn thế nào cũng có thể về được. Lâm Tinh hiểu ý tối nay anh không về được.

Lâm Tinh nằm trên giường, xem cái ti vi mười hai inch, đó là thói quen nghỉ ngơi. Được sự đồng ý của cô, Ngô Hiểu cũng lên giường, cùng xem ti vi. Lúc đầu còn nghiêm chỉnh, nhưng sau đấy tay chân luôn ngo nguẩy, giả vờ vuốt tóc Lâm Tinh, rồi vuốt má, tiếp theo sờ người. Lâm Tinh nói, Để yên, anh làm nhột lắm. Cái tay dừng lại, tiếp theo muốn cởi cúc áo của Lâm Tinh. Lâm Tinh nhìn anh, hỏi: Anh định làm gì? Anh bảo, Không làm gì. Lâm Tinh nói, Anh thích em hay là thích làm cái chuyện kia? Ngô Hiểu nói, Không, em xem anh là người thế nào? Lâm Tinh nói, Nếu anh muốn thì cứ nói thẳng. Ngô Hiểu nói, Thật sự không. Lâm Tinh hỏi, Không thì anh cởi cúc áo em ra làm gì? Ngô Hiểu nói, Anh chỉ muốn xem, không làm gì. Lâm Tinh nhìn anh. Anh nhắc lại: Đúng thế. Lâm Tinh trả lời làm anh phải giật mình: Vậy anh mở ra mà xem.

Anh sững sờ hồi lâu, không biết Lâm Tinh nói thật hay dối. Cuối cùng anh cởi cúc áo của Lâm Tinh. Anh nửa quỳ trên giường, người dờ dẫn. Anh cởi hẳn áo của Lâm Tinh, nhìn không chớp mắt. Lâm Tinh đỏ mặt, hỏi: Được không? Anh không trả lời, đưa tay ra sờ người Lâm Tinh. Lâm Tinh như chạm vào điện, run từ trong xương cốt run ra, vừa khoái cảm vừa thấy khó chịu. Lâm Tinh do dự nhưng không phản kháng, chỉ hỏi lại: Được không?

Ngô Hiểu không nói gì, tay anh vừa xoa vừa bóp, vừa xấu hổ lại vừa mạnh dạn. Lâm Tinh để anh sờ nắn nóng ran người. Cô muốn kéo áo lên, nhưng Ngô Hiểu ôm lấy tấm thân cô, nồng nhiệt hôn không cho cô nói. Cô cảm thấy toàn thân không còn sức lực, bị anh khống chế. Nổi thẹn thùng và chút rụt rè còn lại cũng mất theo mảnh vải cuối cùng trên người. Lâm Tinh trông thấy da thịt người con trai, Ngô Hiểu khỏe mạnh hơn cô tưởng, da dẻ mịn màng như da trẻ con. Lúc anh đè lên người Lâm Tinh, cô phản kháng, Không được, không được! Lâm Tinh ngăn cản, Anh không được ‘ấy’ đâu nhé!

Nhưng Ngô Hiểu vẫn đề lên, anh áp vào mặt Lâm Tinh: Anh không làm gì đâu, chỉ nằm thế này thôi, chỉ nằm thôi, được không?

Không hiểu do lời khẩn cầu của anh hay do cảm giác da thịt chạm nhau, Lâm Tinh nằm yên. Cô nằm yên để anh ôm, cảm giác an toàn hơn. Cùng với người mình yêu tiếp xúc thân mật không chút che đậy, một khoái cảm chưa từng có, tưởng chừng mỗi tắc mỗi phân da thịt được giao hòa với tình yêu. Không biết qua bao lâu, Ngô Hiểu nói, Cho anh để vào trong của em một lúc nhé. Anh bảo đảm không để xảy ra chuyện gì đâu. Anh bảo đảm, anh không làm nó ra đâu, anh chỉ muốn để trong người em một lúc. Anh bảo đảm để yên, được không? Anh bảo đảm. Không biết tại sao lúc này Lâm Tinh bỗng nhân nhượng vô nguyên tắc, có thể đáng vẻ của anh rất ngoan ngoãn, cho nên Lâm Tinh không nổi lòng nào. Cô rất muốn tin ở anh, phục tùng anh, chỉ nói, Cần thận anh nhé, em không muốn xảy ra chuyện gì đâu. Nhưng rồi cô lập tức hối hận, bởi không ngờ lại đau đớn như thế. Cái đau làm cô co người lại. Ngô Hiểu sợ hãi, không dám cho vào sâu. Hai người cùng thăm dò, mong đối phương thích ứng. Tâm trạng ấy khiến cả hai cùng nghĩ đến nhau. Sau đấy mọi chuyện chuyển biến nhanh chóng, sợ hãi không còn, đau đớn cũng mất dần, một cảm giác căng đầy trong người Lâm Tinh. Cô nghĩ, thì ra kết hợp hai con người yêu nhau tuyệt vời thế đấy! Cảm nhận ấy nảy sinh từ mỗi tế bào thể xác, từ tinh thần, vừa dễ chịu lại vừa vui tươi. Anh nằm bất động trên người Lâm Tinh, nhưng Lâm Tinh cảm nhận được từng co giật và giãn nở nhẹ nhàng của anh trong người mình. Lâm Tinh buông lỏng tâm trạng, thậm chí bất ngờ đưa tay vuốt lên sống lưng Ngô Hiểu. Cũng chính lúc ấy, những thớ thịt trên lưng Ngô Hiểu co thắt, co thắt căng cứng. Hình như hơi thở của anh cũng thô hơn, cố gắng không để thở gấp gáp. Sau đấy Lâm Tinh nhận biết trong cơ thể mình bỗng nóng lên. Nổi sợ hãi làm các thớ thịt cô co giật. Ý thức được đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng vẫn nghĩ rằng còn may mắn, cô đẩy cái cơ thể nặng trĩu trên người mình:

“Anh sao thế, chưa xuất chứ?”

Không kìm giữ nổi, anh thở mạnh, nằm úp lên người cô, không dám ngước đầu, cũng không dám trả lời. Lâm Tinh biết cuối cùng chuyện mà cô không dám nghĩ đã xảy ra, nước mắt trào lên. Ngô Hiểu ngồi dậy, ngượng không dám nhìn, lặng lẽ vào nhà vệ sinh lấy cái khăn nóng ra lau sạch cho cô. Lâm Tinh thấy trên tấm khăn trải giường một chút máu tươi. Chút máu tươi sợ hãi khiến cô ý thức được rằng cái đau không chuẩn bị trước vừa rồi là lời tuyên bố kết thúc một thời đại của cô.

Lâm Tinh rất giận anh.

Đêm hôm ấy hai người không nói chuyện với nhau. Mấy lần anh định nói điều gì đấy nhưng vẻ mặt trầm buồn của cô đã ngăn lại. Cô không cho anh đến sát mình một lần nữa, giống như tối hôm qua, một người trong phòng ngủ, một người nằm ngoài phòng khách. Cả đêm Lâm Tinh không chợp mắt, nghĩ đi nghĩ lại chuyện kia. Rồi cô nghĩ, đâu sao mình là con gái, là con gái tất phải xảy ra chuyện kia với người con trai mình yêu. Nghĩ như vậy bỗng sự việc trở nên hợp tình hợp lý, trong đó không ai thiệt thòi, không ai bị tổn thương. Nghĩ kỹ, cô phát hiện anh rất biết thương phụ nữ, nhút nhát, sợ làm đau, sợ cô không vui, có thể là đêm đầu tiên nên không vui. Rồi cô tưởng như mình chưa trọn vẹn với anh. Sáng sớm Lâm Tinh dậy, nhẹ nhàng ra phòng khách. Trong ánh sáng xanh xám ban mai cô trông thấy Ngô Hiểu ngồi cúi đầu hút thuốc, nghe thấy tiếng động, anh ngước lên. Bốn mắt nhìn nhau, không ai biết phải nói gì trước. Vẫn là Lâm Tinh lên tiếng: “Tại sao anh không ngủ?” Ngô Hiểu không trả lời, không dám nhìn thẳng, chỉ hỏi lại:

“Em còn đau không?”

Lâm Tinh cười. Cô muốn dùng tiếng cười để an ủi anh. Cô nói: “Mấy đứa bạn gái nói với em, lúc con trai tốt nhất với mày chính là lúc chưa được. Chờ đến khi thật sự ngủ với mày, nó chán mày ngay.”

Ngô Hiểu im lặng, im lặng là lời nói của anh. Lâm Tinh muốn nghe anh phản bác và bực bực. Nhưng anh chỉ im lặng, im lặng hồi lâu, hiền lành như khúc gỗ:

“Chúng mình cưới nhau nhé.”

Lâm Tinh sững sờ, thậm chí không kịp nhận ra đấy là lời nói tùy tiện hay là trịnh trọng nghiêm túc. Cô hỏi lại: “Anh còn trẻ mà đã đòi lấy vợ?”

Ngô Hiểu nói: “Vậy chúng ta sống chung với nhau.”

Lâm Tinh lắc đầu: “Anh không nghe thấy người ta nói à, khoảng cách là lâu dài. Nếu sống với nhau chỉ cần ba hôm là đánh nhau, năm hôm là bỏ nhau.”

Ngô Hiểu không có gì phản bác lại những điều dự đoán ấy.

Đề tài không được tiếp tục thảo luận. Thảo luận vào lúc này rất có thể đạt được sự nhất trí nào đấy. Nhưng trong buổi trao đổi sáng hôm nay, quan hệ hai người không những được bổ sung đầy đủ mà còn bước vào một giai đoạn mới, tâm hồn và thể xác không còn xa lạ như trước. Trong tiềm thức của Lâm Tinh không thể nói rõ. Hình như sự kết hợp trong đêm hôm qua có một cảm giác thuộc về mình, giống như thói quen truyền thống, trình tiết trao cho ai, người đấy thuộc về mình. Rất lâu sau này cô nhớ lại, đấy là cái đêm thật đáng nhớ.

Hai người nấu ăn bữa sáng, ăn xong Ngô Hiểu liên tục ngáp dài. Lâm Tinh bảo anh vào giường mình ngủ bù, rồi cô đến tòa soạn. Trên đường đi làm, tâm trạng rất vui, rất vui, không thể hình dung nổi. Cô nghĩ lúc này ở nhà mình có một người con trai đang ngủ. Cô nghĩ lại từng chi tiết nhỏ sự việc đêm hôm qua. Thật kỳ lạ, trong lòng cô có một cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Trước bữa ăn trưa, bỗng cô buồn nôn. Cô sợ, không biết có phải đêm hôm qua mất ngủ mới cảm thấy buồn nôn. Lại nghĩ, cầu mong không phải là mang thai. Lẽ nào phản ứng mang thai lại nhanh chóng đến thế. Cô chưa từng để ý đến những điều thường thức về chuyện này, chỉ cảm thấy cười xin, nuôi dưỡng con cái là chuyện xa vời. Buổi chiều cô đến bệnh viện khám dạ dày. Ở bệnh viện cô nhận được kết quả xét nghiệm mấy hôm trước Ngô Hiểu đưa cô đi khám, mới biết mình buồn nôn không phải mang thai, không phải mất ngủ, thậm chí cũng không phải dạ dày.

Cô đau thận.

Bác sĩ chẩn đoán cô bị viêm thận bọc phát triển trọng.

Bác sĩ nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Tinh, an ủi: Không sợ, chưa phải là nhiễm độc nước tiểu, nhưng rất gần với nhiễm độc nước tiểu, cho nên phải chữa trị kịp thời. Cô không hiểu nhiễm độc nước tiểu là gì, nhưng nghe nói thận rất quan trọng, phụ nữ sợ nhất là đau thận.

Bác sĩ vẽ vẽ chỉ chỉ trên tờ giấy xét nghiệm màu hồng, giảng giải cho cô những ký hiệu trên đó, đầu là bình thường, đầu là không bình thường, thậm chí sự khác biệt giữa viêm thận và nhiễm độc nước tiểu. Bác sĩ giảng giải xong, câu hỏi đầu tiên của cô là: “Có thể lấy chồng được không?”

“Nếu chữa khỏi thì hoàn toàn có thể.”

“Nếu không khỏi?”

“Nếu kiên trì chữa, biện pháp đúng, tương đối mạnh, viêm thận có thể khỏi, nó không nghiêm trọng như nhiễm độc nước tiểu. Nhưng mà...” Bác sĩ hỏi: “Cô có bảo hiểm y tế không? Đã trừ tính để chữa bệnh nặng chưa? Bệnh này tốn nhiều tiền lắm, hơn nữa cần phải kiên trì. Người nhà của cô có thể chăm sóc không? Nếu không nằm viện, có thể bảo người nhà thuê cho một người phục vụ.”

Bác sĩ kê rất nhiều thuốc. Sau đấy, lần đầu tiên cô nghe thấy một từ của y học - lọc máu. Mỗi tuần lọc máu một lần, Lâm Tinh biết chỉ riêng tiền lọc máu mỗi tháng mất ba ngàn đồng.

Lâm Tinh chân thấp chân cao ra khỏi bệnh viện, bật khóc trong bước đi loạng choạng, nhưng ra đến phố, chạm vai người qua lại, cô không tìm được chỗ đứng khóc. Cô không có tiền, làm gì có nhiều tiền để theo thầy theo thuốc lâu dài như vậy. Cô còn trẻ, vẫn còn khỏe mạnh, không nghĩ đến bảo hiểm y tế. Còn cơ quan, cô biết tòa báo không lời bao nhiêu, đóng góp tiền để chữa bệnh, dưỡng lão, bảo hiểm thất nghiệp, mọi khoản phúc lợi đều chưa tính đến. Cho nên, câu cuối cùng cô hỏi bác sĩ: “Bệnh này không chữa có được không?” Bác sĩ cho rằng cô hỏi đùa: “Phải chữa, chữa sẽ khỏi.” “Không chữa có chết được không?” Cô lại hỏi, bác sĩ gạt đầu, tránh nói đến tiếng chết: “Sợ rằng chuyển sang nhiễm độc nước tiểu, cho nên cô phải chữa ngay.”

Đây là bệnh gì, bệnh không thể không chữa, có tiền chữa hay không vào lúc này đều trở thành vấn đề. Đứng trước tình cảnh ấy điều càng làm cô đau lòng, muốn bật khóc to là Ngô Hiểu, chàng trai cô vừa mới yêu. Cô không cha không mẹ, không người thân, muốn chuyên tâm làm việc, cho đến sáng nay mới nhận ra cô cần một tình yêu, yêu chân thành, để không cô đơn. Tình yêu ấy đã đến, nhưng chỉ một đêm, cũng sắp chạm vai qua đi.

Cô sợ về nhà, không biết Ngô Hiểu đã dậy chưa. Cô sợ trông thấy anh.

Về tòa soạn báo. Ông Tổng biên tập trông thấy, gọi cô vào nêu ý kiến để sửa chữa đôi chỗ bài điều tra Tập đoàn Trường Thiên. Tuy Tập đoàn Trường Thiên rất có ảnh hưởng, nhưng cô giới thiệu thành tích và bước đường phát triển trong mấy năm vừa rồi, có phần giống với mấy doanh nghiệp trước đây đã giới thiệu, cho nên điểm đột phá nên là nhân vật. Ông Tổng biên tập nói: Ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch Tập đoàn, là nhân vật rất đáng viết. Ông vận dụng đạo đức truyền thống của Trung Quốc là trung hiếu nhân nghĩa vào quản lý doanh nghiệp, rất được lòng người, rất đặc sắc. Nếu không có gì trở ngại sẽ viết riêng về ông. Có thể đây là bài viết rất mới. Ông Tổng biên tập nói ý kiến của mình rồi trả bài lại cho cô và hỏi: “Cô đã đi bệnh viện khám chưa, đau ở đâu?” Lâm Tinh nói: “Thưa bác, cháu đau thận.”

Ông Tổng biên tập nói: “Ôi, vậy phải chú ý, nếu mệt cô nghỉ ít hôm.”

Ông Tổng biên tập bày tỏ sự quan tâm của một vị lãnh đạo đối với cấp dưới, rồi ông vội vã đứng dậy. Lâm Tinh ngồi bên cửa sổ, thần thờ nhìn tập bản thảo. Cho đến khi bóng chiều trong văn phòng thu lại, trở nên mờ ảo không rõ ràng, cô mới đứng lên, thu gọn cái ba lô của mình, cho tập bản thảo vào ngăn kéo, không đưa nó đi theo.

Tối hôm ấy đường phố hình như đông đúc hơn. Cô chờ rất lâu ở bến xe buýt, chờ cho giờ cao điểm qua đi mới chen lên xe nổi. Lúc đứng quá mệt, cô nghĩ hay là gọi taxi, nhưng rồi lại thôi. Cô biết mỗi đồng tiền trong tay lúc này nó sẽ quyết định cô tồn tại ở đời trong bao lâu.

Ở nhà vẫn chưa bật đèn. Aly và Hân đều không có nhà, Ngô Hiểu cũng đã đi. Lâm Tinh bật đèn trong phòng ngủ mới phát hiện căn phòng và giường đệm đã được thu xếp gọn gàng. Trên cái bàn nhỏ có để một con hạc đầu đỏ nom rất vui mắt, căn phòng trở nên sống động. Đáng chú ý nhất là, Ngô Hiểu để cuốn sổ tay trên cái tủ đầu giường, nhấn lại anh đi diễn, hỏi cô có đến quán bar “Ánh Trăng” không? Còn hỏi, anh diễn xong, tối nay có đến đây nữa không. Lâm Tinh bật khóc. Cô nói trong tiếng khóc, không không, anh Hiểu, đừng đến nữa!

Mười một giờ đêm, Ngô Hiểu vẫn đến. Vừa bước vào phòng, Lâm Tinh nói: “Anh đến làm gì!” Ngô Hiểu nói: “Em không biết anh không còn chỗ nào để về nữa à?” Lâm Tinh nói: “Anh cũng không thể coi nơi này là nhà của anh.” Ngô Hiểu cười: “Anh cũng như em đều là người bỏ nhà ra đi. Bắt đầu từ hôm kia, nơi này là chỗ tị nạn của chúng ta. Anh không thể về chỗ mọi người. Anh không muốn bỏ tìm thấy anh.”

Lâm Tinh nhìn anh, vẻ mặt tươi cười, nói: “Anh Hiểu, anh nghe lời em, nên về. Bố có đánh thì cũng là bố. Còn em, em không thể cùng với anh nữa rồi...” Cô không sao nói tiếp, nụ cười trên khuôn mặt co rúm lại. Cô cố gắng tự kiềm chế. Kết quả nén được tiếng khóc nhưng không ngăn nổi nước mắt. Nước mắt như mưa. Ngô Hiểu ôm cô, hỏi: “Em sao thế, bố anh đến tìm à? Ông ấy nói gì?”

Lâm Tinh lắc đầu, ghen ngào không nói nên lời. Lúc này Ngô Hiểu trông thấy thuốc và phiếu xét nghiệm để trên mặt bàn, có cả phiếu lọc máu chưa thanh toán tiền. Anh buông Lâm Tinh để xem những phiếu xét nghiệm, xem bản thuyết minh thuốc. Nhưng anh không hiểu, chỉ vội hỏi:

“Em ốm đấy à?”

Lâm Tinh không nhớ mình đã từng ngủ ngon như thế này bao giờ chưa. Cô phát hiện mình đang đi vào một đêm trắng nguyên thủy, để tâm linh nhắm mắt cảm nhận hình ảnh tưởng tượng. Giấc mơ trong sáng bay tới, bay tới. Không còn nhớ câu chuyện trong mơ nhưng còn nhớ được vô số màu sắc sắc sỡ, từng đám nổi trôi, như mây, như sương mù, như ảo ảnh, mơ hồ, lại như giờ tay ra là có thể nắm bắt. Cho đến khi tỉnh lại cô vẫn còn tìm kiếm. Cô đoán chừng ánh nắng mềm mại trên ri-đô cửa sổ chính là cội nguồn giấc mơ.

Dưới nắng, cô trông thấy máu của mình. Máu ấm nóng và căng đầy trong những ống chất dẻo chẳng chịt. Cô không nhớ rõ mình đã nằm, đã ngủ bao lâu trong phòng bệnh sáng sủa này. Căn phòng ấm áp, vì vậy từng sợi thần kinh của cô chùng xuống, nhẹ nhàng. Chưa bao giờ cô được nghỉ ngơi thoải mái như lúc này. Cô muốn ngược lên nhìn chung quanh, song cái cổ mềm nhũn không còn sức lực, nhưng vô cùng hạnh phúc trông thấy Ngô Hiểu đang ngồi ở cuối giường.

Ngô Hiểu nói: “Em ngủ một lúc nữa đi.”

Cô lại lặng lẽ nhắm mắt. Trước lúc nằm xuống, cô đã được nhắc nhở, ít nhất phải bốn tiếng đồng hồ mới có thể lọc được hết máu trong cơ thể. Trước đây cô không thể nghĩ, lọc máu lại lâu đến thế, cũng may mỗi tuần chỉ một lần. Trong phòng có bốn máy lọc máu. Bốn bệnh nhân đều lớn tuổi, chỉ một mình cô có người thân ngồi canh bên giường. Cô trông thấy những nụ cười hăm mộ của bác sĩ và y tá.

Lọc máu xong đã quá trưa. Hai người từ bệnh viện đi ra phố. Nắng chói chang làm cả hai cùng phải nheo mắt, khiến Lâm Tinh như vẫn đang lạc vào giấc mơ vừa rồi. Họ vào một nhà hàng ăn nhỏ, cùng gọi thức ăn, những món ăn rẻ tiền, không gọi đồ uống, chỉ uống nước trà rót từ cái ấm không lấy gì làm sạch sẽ. Nước trà miễn phí. Lâm Tinh vẫn lưu luyến với giấc mơ. Thức ăn đã đưa lên. Hai người cùng ăn. Sau đây họ cùng rời giấc mơ đẹp để bàn chuyện hiện thực nhất. Lâm Tinh nói: “Em nghĩ, thôi đi, anh chỉ kiếm được chút ít tiền, đổ cả vào lọc máu, còn lấy đâu ra tiền ăn nữa.” Ngô Hiểu dùng nước trà thay rượu, cụng ly với Lâm Tinh, không trả lời. Anh hỏi: “Em còn buồn nôn nữa không?” Lâm Tinh lắc đầu: “Hết rồi.” Ngô Hiểu gật đầu. Buồn nôn là do u-rê trong máu kích thích dạ dày. Cô vừa lọc máu xong, lọc hết u-rê, ít nhất trong ba ngày không buồn nôn. Cho nên không thể không lọc máu, lọc cho đến khi hết sạch u-rê trong máu mới thôi... Còn tiền thì sao? Mỗi lần lọc máu mất bảy trăm đồng. Lâm Tinh không dám nghĩ. Nếu không đủ, mình sẽ hai tuần mới lọc một lần, buồn nôn cố chịu đựng. Không được, bác sĩ bảo ít nhất một tuần một lần. Chúng mình có thể ăn ít, nào, cạn ly, bữa cơm này coi như bữa ăn nhà hàng cuối cùng của chúng mình, lần sau tự nấu lấy. Anh nói, Lâm Tinh khóc. Những năm gần đây cô chỉ khóc khi nghe hung tin bố mẹ gặp tai nạn, nhưng mấy hôm nay nước mắt của cả cuộc đời đã chảy ra hết. Cô tự nhủ mình phải kiên cường như trước kia, nhưng rồi vẫn không cầm nổi nước mắt, không rõ vì nỗi bất hạnh hay niềm hạnh phúc đến bất ngờ.

Lâm Tinh không muốn để Ngô Hiểu thấy mình khóc. Có những người con trai rất ghét nước mắt con gái. Cô quay mặt ra ngoài cửa sổ, vờ nhìn hàng cây và người qua lại ngoài phố. Cô nghĩ, anh Hiểu, chúng mình vừa quen nhau, anh không cần thiết phải sống vì em. Em cũng không muốn chịu sức ép tâm lý. Vì em biết, tình yêu như vậy sẽ không bền lâu. Những gì không bền lâu thì không cần bắt đầu.

Ngô Hiểu bình tĩnh hơn cô. Anh như bàn bạc một việc bình thường: “Anh có thể tìm một quán bar khác, mỗi ngày phục vụ hai nơi, cũng có thể ở ba nơi, nhiều nơi mời anh lắm. Anh sẽ bàn với ban nhạc, như vậy sẽ có tiền.”

Lâm Tinh không nói gì thêm. Cô biết Ngô Hiểu vẫn còn một con đường khác, đây là tìm ông bố giàu có. Nhưng cô biết Ngô Hiểu sẽ không tìm. Cô cũng không muốn anh đi tìm bố. Bởi anh tự kiếm sống và tình yêu dành cho cô đã đủ niềm tin cho cuộc đời. Cô chỉ có thể làm tê liệt ý nghĩ tình yêu này liệu kéo dài bao lâu? Trên đời này có thể có tình yêu lâu bền, nhưng Ngô Hiểu quá trẻ, tình yêu của anh dành cho Lâm Tinh và quá trình đến với nhau tất cả đều biểu hiện sự rung động riêng của tuổi trẻ. Ai biết được tình yêu xung động sẽ dẫn đến một kết quả như thế nào. Nhưng ai cũng biết kết quả cuối cùng của sự rung động,

bồng bột phần lớn ngược lại với tình cảm ban đầu.

Kể từ hôm ấy, Lâm Tinh rơi vào những suy tư khó thoát ra nổi. Có lúc, hạnh phúc cũng là một gánh nặng, nhất là những gì vốn dĩ không đủ tư cách có nó. Cho nên, nếu hai người sống chung, cô cũng không thoát khỏi tâm lý cô đơn, cô đơn đến từ nỗi sợ về tương lai.

Giữa những người yêu say đắm thường có nhiều cam kết xúc động trái tim. Cô còn nhớ, Ngô Hiểu bảo sẽ đưa cô đến tận chân trời góc biển, rõ ràng chỉ là lời nói đẹp đẽ nhưng vẫn làm cho trái tim Lâm Tinh hy vọng, vì cô trông thấy sự lãng mạn ở Ngô Hiểu. Điều mà cô chưa nhìn ra là, chàng thanh niên bông bột này là người thích xây tổ ấm gia đình. Nếu nói những người chơi nhạc khó tránh khỏi tính chóng chán, vậy Ngô Hiểu là một trường hợp đặc biệt. Anh rất dấn thân và không chán ghét những niềm vui trong đời. Khái niệm về gia đình của anh có màu sắc hướng lạc. Ngoài cái tính trang điểm cho bản thân, anh còn thích thổi nấu, đi chợ, dọn dẹp và hứng thú với việc trang hoàng nhà cửa. Có lúc anh lấy đâu về mấy cuốn báo ảnh, cắt những ảnh phong cảnh trong đó ra, lồng vào khung kính tự tạo; có lúc đem về mấy cành hoa khô, cắm vào những chai lọ để ở những chỗ thích hợp. Một hôm anh đưa về một con gà mới nở, loay hoay nửa ngày làm chuồng cho nó. Mấy hôm sau con gà quay ra chết, anh đem xuống đất, tìm một cái hố bên gốc cây chôn nó, lại lấy một mảnh gỗ làm cho nó một tấm bia. Ngày sinh lần thứ hai mươi mốt của Lâm Tinh, cô đến tòa soạn nhận lương, lúc về, vừa bước vào cửa đã trông thấy trên trần nhà treo đầy dây hoa giấy và bóng màu, đếm được hai mươi một quả. Ngô Hiểu đưa cho cô cái kim, hai người vừa hò reo vừa nhảy lên chọc thùng bóng. Bóng vỡ, phát ra tiếng nổ lộp bộp giòn giã... Hai mươi một tiếng nổ làm cho phòng khách ngập tràn không khí vui tươi và vô lo trong đau khổ. Anh còn làm tặng Lâm Tinh cái cặp sinh nhật, trên đó khắc hình mũi tên Jupiter xuyên hai trái tim, vẽ thêm hai đứa trẻ một trai một gái đứng quay mặt vào nhau. Đứa bé trai nói: Tinh Tinh, hôm nay sinh nhật bạn. Đứa bé gái nói, mình rất thích sinh nhật. Trò vui trẻ con lây nhiễm sang Lâm Tinh. Cô lấy làm lạ tại sao mới qua một đêm mà trái tim mình trở nên giàu có và dịu dàng đến vậy.

Ngô Hiểu vẫn ăn mặc tươm tất chỉnh tề, cũng rất thích chung quanh mình gọn gàng, sạch sẽ. Phòng khách của Lâm Tinh trước đây là khu vực chung cho cả ba cô gái cùng làm biếng quét dọn, Ngô Hiểu đến, mọi chuyện thay đổi. Phòng khách không những sạch sẽ, nhà bếp, nhà vệ sinh cũng gọn gàng, không một hạt bụi. Lúc đầu Aly và Hân cảm thấy lạ và phản khởi, được anh cảm hóa, bản tính con gái lại được thức tỉnh, phân công nhau làm vệ sinh trong nhà. Nhưng hai cô vốn lười, ích kỉ, nay buộc phải quen với ý thức tập thể và vệ sinh, ví dụ vào phòng khách phải bỏ giày dép, áo quần đồ đạc không thể vứt bừa bãi. Nếu để bừa bãi, Ngô Hiểu gõ cửa buồng các cô nhắc nhở, lâu dần họ đâm trách móc anh. Xem ra sự việc gì cũng có hai mặt lợi và hại.

Tất nhiên buổi tối Lâm Tinh không để Ngô Hiểu ngủ ở sofa phòng khách nữa. Hai người chính thức bước vào thời kỳ ở chung. Trước đây Lâm Tinh rất khó chịu khi phải ngủ chung giường với người khác, nhưng nay thì hai người đêm nào cũng ôm nhau ngủ. Ngô Hiểu rất thích Lâm Tinh gối ngửa cho anh. Anh bảo thích hơn tự gối. Lâm Tinh gối cho anh, gối ngửa trở thành bài học trước khi đi ngủ mỗi tối. Lâm Tinh gối ngửa giống như nghệ thuật mát xa, mạnh nhẹ vừa độ thích thú. Ngày nào Ngô Hiểu cũng đáp lại bằng động tác xoa bóp. Những lúc ấy Lâm Tinh chủ động hỏi anh: Anh có muốn không? Nếu muốn thì cứ làm. Cô hỏi, Ngô Hiểu quay lại, bảo không được, làm như thế bác sĩ giết anh mất! Lâm Tinh gối lưng cho anh, nói rất thành thật: Anh muốn, em để anh làm, chỉ cần anh thoải mái. Nhưng Ngô Hiểu không cho vào bên trong người Lâm Tinh như đêm đầu tiên. Ngược lại điều này làm cho Lâm Tinh buồn. Cô chỉ sợ anh không thỏa mãn rồi lâu ngày sẽ chán. Cô cảm thấy mình phải bảo đảm sức hút mạnh mẽ về tình dục đối với anh. Cho nên hôm nào cô cũng dành thời gian soạn sửa trang điểm, thậm chí thử dùng các biện pháp trước đây đã nghe nói để thỏa mãn sinh lý của anh. Làm như vậy cũng rất hiệu quả. Cô không hề có cảm giác bản thân dè hèn, thậm chí mỗi lần thấy Ngô Hiểu đạt đến cao trào, tâm lý cô cũng thấy khoái cảm, cũng đạt hiệu quả. Thời gian này hai người sống rất hòa hợp.

Về sau cô đọc được trong sách, từ những năm năm mươi ở phương Tây phổ biến quan niệm đột phá về tình dục: mục đích của tình dục không phải để sinh dục, mà là nhằm thỏa mãn khoái cảm của bản thân. Cô rất đồng tình với quan niệm ấy. Quan niệm này khiến cô càng thẳng thắn coi sự việc ấy là nhân tính cơ bản và quyền sống của con người. Mỗi lần cô và Ngô Hiểu khỏa thân với nhau, trong lòng cô rất thỏa mãn nghĩ, OK, chúng ta thật sự vui về!

Cuộc sống vui vẻ đương nhiên chủ yếu ở tinh thần, là thứ cảm giác không thể thay thế. Hàng ngày, mỗi lúc Ngô Hiểu ra đi, Lâm Tinh buồn, không biết làm gì, đứng ngồi không yên, đếm từng giờ từng phút đợi chờ. Buổi tối cô ra phố ngắm nhìn bóng anh, dù mưa hay gió. Ngô Hiểu lòng đau thắt, mắng Lâm Tinh, không cho ra phố chờ, nhưng cô vẫn đi. Cô rất thích cảm giác trông thấy anh xuất hiện trong đám người qua lại.

Tinh thần được tận hưởng hạnh phúc nhất ấy là những khi cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm cái chăn, nhìn Ngô Hiểu lau nhà, bận luôn tay vì cô. Cô bảo anh nằm lên giường cùng xem ti vi, đọc báo. Cô đưa trà đưa nước đến, ra sức phục vụ, lấy dĩa để nhân đôi hưởng thụ. Được yêu là hạnh phúc, yêu người cũng là hạnh phúc. Hương vị mỗi thứ một khác nhau.

Hạnh phúc không phải là những thứ như xe hơi, nhà lầu, tiền bạc và gà vịt thịt cá cụ thể như mọi người vẫn mong muốn, mà là cảm giác nội tâm. Cảm giác của cô đối với Ngô Hiểu đến mức độ mê đắm, kể cả khuyết điểm của anh. Khuyết điểm chủ yếu của anh là quá trầm mặc. Nhưng có lúc anh cũng tỏ ra hiểu thắng, tranh giành hơn thua đến độ không biết nhường phụ nữ. Có lần, lúc đi ngủ, bụng Lâm Tinh sôi ục ục. Cô hỏi anh có nghe thấy không. Ngô Hiểu nhất định nói bụng anh đang sôi. Lâm Tinh bảo chính là bụng mình. Ngô Hiểu bảo, Anh nhận ra rồi, bụng anh sôi hay không mà cũng không biết hay sao. Hai người tranh cãi, sờ bụng nhau không phân thắng thua, cuối cùng anh nổi cáu. Đừng thấy Ngô Hiểu ít nói, Lâm Tinh biết tính anh. Lúc nổi cáu, anh thể hiện cái bướng bỉnh vô lối của một cậu bé, bình thường không thấy. Có lần, anh đưa cô đi phố, một thanh niên chừng ba mươi tuổi đi từ phía trước đến, không biết là cố ý hay vô tình chạm vai cô, chạm rồi còn ngoái đầu nhìn lại. Ngô Hiểu lập tức xông tới to tiếng, chỉ dăm câu ba điều thế là đánh nhau, cô không sao ngăn nổi. Cho đến khi cảnh sát đến can thiệp, hai người mới buông nhau. Anh kia mắt thâm tím, Ngô Hiểu xước cả mũi, ai cũng bị thương. Lâm Tinh sợ bị bắt vào đồn công an, vội vã kéo Ngô Hiểu đi, trách anh: Đánh nhau làm gì, không cần thiết. Ngô Hiểu lau máu trên mũi, mắng cô im mồm. Lâm Tinh im mồm thật. Cuối cùng cô có cảm giác mình như được bảo vệ, cho nên cũng không ác cảm đối với lỗi lầm của anh.

Cho dù hòa thuận hay cãi lộn, có lúc thống nhất, có lúc mâu thuẫn, nhưng cả hai sống với nhau rất vui vẻ. Lúc mới đầu có phần cực khổ, về sau Ngô Hiểu có được hợp đồng biểu diễn với một quán bar, khó khăn cũng giảm bớt. Từ buổi trình diễn violon của Trần Mỹ gây tiếng vang toàn thành phố, sau đấy thanh niên diễn tấu nhạc cụ cổ điển trở thành mốt. Ngô Hiểu mỗi tháng cũng kiếm được năm ngàn, cộng với tiền lương, tiền Aly và Hân thuê nhà của Lâm Tinh, một nửa dùng cho Lâm Tinh chữa bệnh, một nửa nữa đủ cho cuộc sống vui vẻ của hai người.

Có lúc Aly kéo hai người ra quán, kéo Lâm Tinh đến nơi Ngô Hiểu biểu diễn uống một ly cocktail. Lâm Tinh nhận ra, giữa Aly và Ngô Hiểu có chuyện kỳ lạ. Trong số bạn trai của Aly, Ngô Hiểu là một loại khác hẳn. Trong mắt Aly, hình như anh không phải là con người thời đại. Bề ngoài Aly thích những người có tiền nhưng bản chất lại rất hâm mộ Lâm Tinh. Tất nhiên cô ta chỉ hâm mộ vậy thôi, cũng không muốn bắt chước và kiêu chể. Bởi cô ta biết bản chất mình đã chôn vùi trong những giấc mộng hằng đêm.

Ngô Hiểu nhận ra Aly là một cô gái bi thảm. Đã có lần anh nghiêm túc hỏi Aly: Tại sao phải rời bỏ quê hương phiêu bạt tận đây? Tại sao nghĩ một đường làm một nẻo đối với những người đàn ông như khách làng chơi? Câu hỏi khiến Aly phải trào nước mắt. Aly kể hồi xưa cô cũng có một người yêu như anh. Nhưng anh kia bạc tình đi yêu người khác, khiến cô từ đấy rơi vào cảnh trầm luân thất vọng, đánh mất ước nguyện được sống bình thường. Ngô Hiểu rất cảm động. Sự đồng cảm quá mức khiến Lâm Tinh phải cảnh báo, Aly và Hân ở Bắc Kinh thực chất là các “em”. Những “em” loại này thường kể cho bạn trai mới quen những câu chuyện tình bi thảm: một thiếu nữ ngây thơ bị bạn trai phụ tình dẫn đến tuyệt vọng đối với tình yêu và cuộc sống, những mong được đồng tình và tha thứ, mà cũng là để giữ thể diện. Lâm Tinh nói với Ngô Hiểu, đừng nghe bọn chúng tụng kinh đau khổ, dung tục đến rùng cả răng. Anh thấy bọn chúng ăn nhậu vui vẻ như thế nào với những người có nhiều tiền thì biết. Thật ra chúng có thể từ bỏ bất cứ thứ gì, chỉ trừ những chuyện ấy.

Về sau Lâm Tinh không nhận lời mời của Aly. Cô cảm thấy Ngô Hiểu tiếp xúc nhiều với bọn chúng không có gì tốt. Cho đến một hôm cô từ bệnh viện lọc máu về, vừa đẩy cửa bước vào phòng khách, thấy Ngô Hiểu và Aly ngồi ở sofa cùng xem một tờ báo ảnh. Một cánh tay với các móng tô màu hoa hồng đặt trên

vai Ngô Hiểu. Còn Ngô Hiểu lại say mê với hình một cô ca sĩ ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, hoàn toàn không nhận ra sự thân mật của Aly đang từng bước lấn tới. Bị người khác lợi dụng vậy mà anh vẫn cười hồn nhiên với Lâm Tinh. Lâm Tinh tái mặt. Cô biết đã đến lúc phải mời hai cô gái này đi nơi khác.

Ngay tối hôm ấy, Ngô Hiểu vừa đi, cô gọi Aly và Hân ngồi lại, nêu yêu cầu thu hồi nhà. Tất nhiên Aly và Hân cảm thấy bất ngờ, hỏi cô đã phát tài rồi hay là kiếm có để tăng tiền thuê nhà. Lâm Tinh khéo léo giải thích: Các bạn biết đấy, mình ốm, bác sĩ bảo bệnh này phải có nơi yên tĩnh nghỉ ngơi... Aly và Hân cùng nói, Bọn này cứ tối tối là đi, thường qua đêm ở ngoài, có làm ồn đâu? Lâm Tinh đành thay đổi lý do, cô nói: Mình với anh Hiểu, như các bạn biết, chắc chắn phải sống chung, sống cùng các bạn thật bất tiện. Nhưng Aly và Hân cùng nói: Lúc đầu bọn mình đề xuất tiền nhà trả hàng tháng, nhưng đằng ấy yêu cầu trả trước một năm. Bây giờ mới được nửa năm, đằng ấy đã đuổi bọn này đi rồi. Nếu đưa ra tòa, đằng ấy sẽ thua. Bàn đi bàn lại chẳng đi đến kết quả, nét mặt ai cũng không vui.

Không còn cách nào, bọn chúng không đi, mình đi. Hôm sau Lâm Tinh cùng Ngô Hiểu xem quảng cáo trên báo tìm chỗ ở. Ngô Hiểu từng đề xuất thuê nhà ở riêng, tất nhiên anh tán thành trăm phần trăm. Hai người rất hợp ý, thậm chí có cảm giác hạnh phúc. Họ đi xem nhà trong khu nội thành, cùng gia chủ mặc cả giá, thỉnh thoảng còn tranh luận với nhau. Đi xem nhà cũng là cơ hội để Ngô Hiểu mặc sức tưởng tượng và thiết kế thể giới riêng của hai người. Anh rất thích như thế. Còn Lâm Tinh lại quan tâm đến giá cả và vị trí. Hai người thường tranh luận bắt nguồn từ quan niệm và xuất phát điểm khác nhau. Cuối cùng, mọi suy nghĩ đều nằm ở hiện thực kinh tế: trong túi có bao nhiêu tiền, cách nơi làm việc bao xa. Lâm Tinh vốn có bản năng phân tích của một phóng viên, Ngô Hiểu trầm mặc ít nói cũng khiến cho cuộc tranh luận bất phân thắng bại. Phía chiếm ưu thế rất nhanh chóng đi đến quyết định. Tối về, họ thu xếp đồ đạc và thảo luận việc cho thuê căn buồng này như thế nào.

Hai người chọn một căn gác riêng biệt trong ngõ Dương Châu. Nhà cũ một phòng một sảnh, không có đồ dùng, không có điện thoại, nhưng có đường ống ga và hơi ấm dễ chịu, vị trí trung tâm. Hai người cũng không muốn dùng đồ gỗ của người khác, ngủ trên giường người lạ quả là ngượng. Không có điện thoại cũng chẳng sao. Họ muốn tìm một nơi kín đáo, có cảm giác xa dân cư. Trước kia Ngô Hiểu có cái điện thoại di động hiệu Ericson. Đáng tiếc trong khi cãi nhau với bố, anh bỏ đi, để quên cả điện thoại.

Nhà mới này sinh tình cảm mãnh liệt mới đối với cuộc sống. Hai người sôi nổi thảo luận cách sắp xếp đồ dùng gia đình và lợi dụng không gian sống, những mong tìm được những ý tưởng hay cho không gian hai chục thước vuông nhỏ hẹp. Thoạt đầu, họ sơn lại tường. Ngô Hiểu định sơn màu đỏ làm Lâm Tinh khiếp hãi. Màu đỏ tiêu biểu cho màu nguy hiểm, và quá kích thích. Ngồi trong căn phòng màu đỏ chỉ trong chốc lát sẽ đau đầu choáng váng. Nhưng Ngô Hiểu lại bảo màu đỏ tượng trưng cho lãng mạn, tượng trưng cho dũng khí và lòng tin, có thể nâng cao hưng phấn đối với cuộc sống. Lâm Tinh phát hiện Ngô Hiểu chọn màu không xuất phát từ lý luận và cảm giác của âm nhạc, có phần nghệ thuật hóa, màu sắc trong nhà không nên quá mạnh. Lâm Tinh kiên quyết giữ quyết định cuối cùng: phòng khách sơn màu vàng nhạt, phòng ngủ sơn màu lam nhạt. Màu vàng vui tươi phấn chấn, cũng là màu có mối liên hệ thân thiết với ánh nắng. Màu lam yên tĩnh, sạch sẽ, gợi không khí tự nhiên, dễ liên tưởng đến bầu trời và mặt biển. Nhưng để chiều cô tâm lý Ngô Hiểu, hai người đi siêu thị chọn ri-đô màu đỏ thẫm nhằm thỏa mãn ý thích màu sắc của anh. Loại vải ấy rẻ tiền, màu sắc cũng thích hợp. Cả hai cùng vừa ý. Dù về tâm lý hay về khái niệm âm nhạc, màu đỏ có chức năng thức tỉnh tâm hồn, lại có cái cao sang kiểu tôn giáo Roma, đồng thời tạo hương sắc cho thị giác.

Về mặt bày biện đồ dùng lớn, Lâm Tinh rất kiên cường. Những đồ dùng nhỏ giao quyền cho Ngô Hiểu, cho dù một vài điểm không hợp ý. Ví dụ, anh treo nhiều khuôn mặt tươi cười và đau khổ của những ngôi sao ca nhạc phương Tây, làm cho chủ đề của căn phòng thêm nổi bật. Dưới con mắt Lâm Tinh, chủ đề của đồ dùng trong gia đình có thể lựa chọn màu sắc và không khí nào đó, ví dụ dịu dàng, ví dụ mùa hè, ví dụ hoài cổ, vân vân, không nên làm nổi bật một nghề nghiệp nào đấy, ví dụ âm nhạc. Hơn nữa, Lâm Tinh ngầm có ý ghen tị với âm nhạc. Cô thấy tranh giành Ngô Hiểu không phải là những cô gái lãng mạn không có nội tâm như kiểu Aly, mà ma lực của âm nhạc là vĩnh viễn tồn tại. Nhưng thấy Ngô Hiểu rất vui khi treo nhiều ảnh như vậy, cô không nỡ làm anh mất hứng. Cô thích trông thấy vẻ vui mừng của Ngô Hiểu, mong anh trong cái không gian nhỏ bé của hai người tìm thấy cảm giác chủ đạo. Hơn thế, lòng nhiệt tình của Ngô Hiểu đối với âm nhạc không hề giảm, không thể lý giải.

Đến nơi ở mới tâm tình con người cũng khác trước. Bệnh của Lâm Tinh cũng dần ổn định. Cô bắt đầu đưa tập bản thảo viết về tập đoàn Trường Thiên ra sửa chữa theo ý ông Tổng biên tập. Cô gửi thư cho cậu thanh niên Vệ Hoa vẫn đưa cô đi thăm các cơ sở, đề nghị cậu ta cung cấp thêm tư liệu để viết về đạo đức của ông Ngô Trường Thiên, chú trọng đạo đức cá nhân và doanh nghiệp, tạo nên sức mạnh của doanh nghiệp. Vệ Hoa trả lời thư rất nhanh chóng, nhưng tư liệu ít đến độ đáng thương. Cậu ta chỉ nói những câu cách ngôn quản lý doanh nghiệp của ông, còn những sự việc cụ thể thì bổ sung không bao nhiêu. Nhưng Vệ Hoa dành phần lớn nội dung thư là để nhớ lại những ngày gặp Lâm Tinh ở Cát Hải, đồng thời nói cậu ta đã gửi cho cô mấy lá thư nhưng vì địa chỉ không rõ ràng, nên bị trả lại. Trong thư Vệ Hoa báo tin: cậu ta không làm việc ở Tập đoàn Trường Thiên nữa, mà chuẩn bị đi học ở Mỹ. Ở Mỹ cậu ta có một ông cậu thuộc tầng lớp trung lưu tài trợ học phí, mong hôm nào lên Bắc Kinh xin thị thực nhập cảnh sẽ đến thăm Lâm Tinh.

Lâm Tinh không trả lời thư cậu ta. Cô và Vệ Hoa đến với nhau từ hai hướng, đi theo hai hướng khác nhau, chỉ gặp nhau nơi giao điểm ngắn ngủi. Nếu cảm tình tốt đẹp, bao nhiêu năm sau mỗi người một phương có thể vẫn còn nhớ đến nhau.

Ngoài việc sửa chữa bản thảo, cô vẫn tiếp tục chữa bệnh. Cô quan tâm chủ yếu đến cuộc sống trước mắt. Căn phòng ở ngõ Tĩnh Nguyên cũng đã cho thuê, Aly và Hân thuê thêm. Hai cô không muốn cho ai vào ở cùng, vậy là mỗi cô thêm ba trăm đồng biến căn phòng ấy thành nơi chứa đồ đạc. Hai cô cũng đã đến thăm chỗ ở mới của Lâm Tinh và Ngô Hiểu, hết lời khen cách bài trí của họ. Nhất là Aly ánh mắt lộ vẻ ghen tị. Không biết có phải tâm lý ấy không, cô ta lặng lẽ kéo Lâm Tinh ra một góc, hỏi tình cảm cô với Ngô Hiểu đã vững chắc đến mức độ nào rồi. Tất nhiên Lâm Tinh trả lời vững chắc không thể phá vỡ nổi. Aly nói, Vậy thì tốt. Trong lời nói như có ẩn ý. Lâm Tinh hỏi thế nào? Aly nói không có chuyện gì, gần đây tớ thấy anh ấy hay đi với một cô. Hai người cùng đến cùng đi, ra vào có đôi. Nghe nói cô kia yêu âm nhạc lắm, chỉ thích tiếng kèn saxo.

Lâm Tinh hoàn toàn coi những lời Aly chỉ là đùa chuyện, thậm chí có thể là những lời xúc xiểm. Nhưng câu nói cuối cùng rõ ràng đã đánh trúng Lâm Tinh, khiến trái tim cô bỗng thức dậy. Quén rũ Ngô Hiểu chỉ có thể là âm nhạc chứ không thể là gái. Nhưng nếu như gái và âm nhạc hợp sức với nhau thì cũng đáng sợ. Càng nghĩ càng nghĩ, bởi liên mấy hôm suốt cả buổi chiều Ngô Hiểu không ở nhà, bữa tối cũng bảo ăn với anh em trong ban nhạc. Thông thường mười hai giờ đêm xong việc, anh về đến nhà. Nhưng hai hôm nay mãi tận ba giờ sáng mới về, anh bảo bạn bè mời đi ăn đêm. Lâm Tinh biết có những bà nhà giàu rùng rình tiền rất thích anh, lôi anh đi ăn uống, nhận anh làm con nuôi. Lâm Tinh vẫn cho rằng, Ngô Hiểu biểu diễn ở nhiều nơi, rất nhẹ dạ với những chuyện ấy. Cô cũng nghĩ sẽ có một cô gái trẻ đẹp, mê nhạc xuất hiện bên chàng hoàng tử âm nhạc này.

Aly và Hân ra về rồi, cô vội kiểm tra Ngô Hiểu. Cô hỏi: Có phải gần đây có một cô gái mê nhạc của anh? Ngô Hiểu cau mày nghi ngờ: Bao giờ? Em bảo ai? Lâm Tinh càng bực mình. Khẩu khí của Ngô Hiểu cho biết, hình như có nhiều người mê nhạc của anh. Lâm Tinh nhấn mạnh, Cái cô gái trẻ, gần đây! Ngược lại, Ngô Hiểu rất thẳng thắn: Các cô gái trẻ đều thích anh. Lâm Tinh không còn biết nói gì. Đúng vậy, cũng giống như con trai thích Trần Mỹ, chuyện bình thường. Lâm Tinh thừa nhận, dù là tướng mạo hay tiếng kèn của anh, có nhiều người thích là điều không lạ. Lâm Tinh hỏi và không tìm thấy chỗ sơ hở, cũng cho qua, nhưng trong bụng vẫn chưa hết nghi ngờ.

Bởi có những nghi ngờ, Lâm Tinh phải chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt. Cô chú ý đến lời nói, cử chỉ của Ngô Hiểu. Buổi tối cô gọi điện nhiều hơn đến quán bar nơi anh biểu diễn, nói chuyện vài câu với anh, phân tích ngữ khí giọng điệu của anh. Về sau, phát triển đến mức lục túi áo túi quần của anh, xem có gì khả nghi hay không. Một hôm, hơn ba giờ sáng anh mới về, Lâm Tinh hỏi anh đi đâu, trả lời vẫn là bạn mời đi ăn đêm. Cô hỏi bạn nào? Bạn trai hay gái? Anh nói, đông lắm, họ nhất định kéo anh đi bằng được. Cô hỏi, ăn ở đâu? Anh nói ở đâu, ở đâu đấy. Chờ cho Ngô Hiểu vào nhà vệ sinh, cô lại lục túi, kết quả tìm thấy tờ hóa đơn thanh toán của một nhà hàng, với số tiền chỉ đủ cho hai người ăn. Không thể bình tĩnh nổi, chờ cho Ngô Hiểu từ nhà vệ sinh ra, đang định lên giường, Lâm Tinh đưa tờ hóa đơn chứng cứ: Đây, đây là cái gì? Mặt Ngô Hiểu đỏ bừng. Mặt đỏ cho thấy sự thật không thể chối cãi. Đang nửa đêm, Lâm Tinh vùng bỏ chạy, bỏ chạy khỏi ngôi nhà ấm áp. Cô không thể nhìn cái vẽ ắp úng, lúng túng của Ngô Hiểu. Cái vẽ ấy làm cho cô cảm thấy trời như sụp đổ.

Đi ngoài phố, phố vắng bóng người. Đêm lạnh vây bủa. Thành thoảng lại có một chiếc xe vận tải chạy vút qua, đem theo tất cả sự ồn ào, chỉ để lại một mình Lâm Tinh trong đêm lạnh. Cô mù quáng bỏ đi, thấy sợ hãi vô cùng, tuyệt vọng vô cùng. Cuộc sống và linh hồn trong chốc lát bay lên không trung. Cuộc sống bỗng chốc trở nên tàn khốc, không còn ý nghĩa. Cô đã sống hai mươi một năm, cho đến hôm nay mới biết trái tim tan nát là thế nào. Cô khóc không thành tiếng, khóc cho lục phủ ngũ tạng đau đớn. Thậm chí cô không giống như những người con gái khác có nhà mẹ đẻ để về. Ngoài Ngô Hiểu ra, cô không còn ai khác.

Ngô Hiểu đuổi theo. Anh đuổi theo khiến Lâm Tinh có ý nghĩ tha thứ cho anh... Lời lẽ của anh vẫn vụng về. Anh đi theo, cởi áo ngoài khoác lên người Lâm Tinh. Lâm Tinh đứng lại, ôm chầm lấy Ngô Hiểu, nói, Em yêu anh, em yêu anh, anh đừng xa em, đừng xa em!

Ngô Hiểu cũng ôm lấy Lâm Tinh, anh nói, Yên tâm, Tinh Tinh của anh, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau. Tại sao em không tin? Anh lặng lẽ ôm chặt Lâm Tinh, rồi cả hai nắm tay nhau đi về.

Về sau, để tránh sự gay gắt của Lâm Tinh, anh nói rõ sự thật, thừa nhận sai lầm. Đúng là có một cô bé, nói là cô bé nhưng không bé, lớn hơn Ngô Hiểu năm tuổi, thích nhạc của anh, hôm nào cũng đến nghe, say đắm mê mẩn, mời anh đi ăn. Một chàng trai thiếu thốn tình cảm, cho nên hôm ấy cô gái mê nhạc mời anh đi ăn đêm, Ngô Hiểu giành lấy thanh toán. Cho dù Ngô Hiểu nói rõ sự thật. Lâm Tinh nghe, lời giải thích còn hơn cả bản kiểm điểm, có những chỗ làm khác đi, có những chỗ chưa thật thỏa mãn, nhưng sự thật như thế là rõ ràng, mà cũng chỉ như thế. Lâm Tinh thầm nghĩ, mình phản ứng có phần quá mức. Mấy hôm sau, cô cố tỏ ra nhẹ nhàng, ôn tồn hơn nhằm bày tỏ khiếm khuyết của lòng mình. Chả trách có người nói, có những lúc hai người yêu nhau tranh cãi lại càng gia tăng tình cảm, ít ra giữa hai người là như thế.

Cuộc sống trở lại trạng thái vui vẻ bình thường, vui vẻ bắt nguồn từ nội tâm chú ý đến đối phương. Lúc Vệ Hoa ở Cát Hải lên Bắc Kinh xin thị thực nhập cảnh ở Đại sứ quán Mỹ, gọi điện cho Lâm Tinh mấy lần, muốn gặp cô. Nhưng cô không đến, thậm chí không trả lời điện thoại. Cô coi sự trung thành với Ngô Hiểu là một niềm vui. Bởi thế, cô cẩn thận có phần quá mức. Nhưng nghi ngờ vẫn là nỗi khổ tâm lớn nhất trong cuộc sống. Vẫn như thường lệ, ngày nào cô cũng lục túi Ngô Hiểu, lục túi trở thành thói quen. Thậm chí còn lén đi theo dõi. Nhưng lại không được huấn luyện về theo dõi cho nên không thành, đi theo được nửa đường rồi chẳng thấy người đâu. Hơn nữa, theo dõi giá thành quá cao, ngồi xe rẻ tiền thì không đuổi kịp, ngồi xe Santana thì quá đắt, cô theo dõi một vài lần rồi thôi. Về sau, cô tìm trong sổ điện thoại của anh xem có tên cô gái nào không, rồi ra điện thoại công cộng ngoài phố gọi thử. Nếu có tiếng con gái trả lời, cô nói xin gặp Ngô Hiểu. Có lúc đối phương trả lời, chị gọi nhầm rồi, nhưng phần lớn đều hỏi: Chị là ai? Cô bịa chuyện để biết thân phận của đối phương, thậm chí cả quan hệ với Ngô Hiểu. Điều tra trình sát theo âm mưu kế hoạch, cô lần lượt tìm tên các cô gái trong sổ điện thoại của anh. Phần lớn nghi ngờ được loại trừ, chỉ một số ít không rõ, mà cũng không thể tìm ra một bằng chứng nào.

Trên trận địa do cô tự bố trí, Ngô Hiểu là mục tiêu duy nhất của mọi trận chiến. Lúc Ngô Hiểu ở nhà, Lâm Tinh thích hỏi những câu đại loại: Anh sống với em có thấy hạnh phúc không? Tất nhiên anh trả lời “hạnh phúc”. Lâm Tinh lại dồn thêm một câu: Chưa thấy ai được hạnh phúc như anh. Có những lúc Ngô Hiểu mệt mỏi, thờ dài, cô vẫn hỏi: Anh sống với em tại sao cứ thờ dài như vậy? Ngô Hiểu giải thích: Đầu có, anh chỉ thờ thế thôi. Cô nói: Rõ ràng em nghe thấy anh thờ dài. Tình yêu đến mức độ này là sự giằng vò lẫn nhau. Hơn nữa, những hoạt động bí mật của cô, Ngô Hiểu vẫn rất hồn nhiên, không hay biết gì. Hằng ngày hai người xem ra vẫn rất hòa hợp, mỹ mãn. Buổi sáng, nếu Lâm Tinh không phải đến tòa soạn, có thể ngủ với anh đến tận mười giờ, mười một giờ. Sau đấy dậy, Ngô Hiểu thổi cơm, Lâm Tinh viết lách. Hoặc cô thổi cơm, anh ngồi bên cửa sổ chơi saxo. Những giai điệu của anh làm cho Lâm Tinh đang mộng lung liên tưởng chợt nhớ đến một ý thơ. Anh chơi nhiều nhất và hay nhất là bản nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” thật buồn, thật xúc động, khiến Lâm Tinh đang thái rau sơ ý thái cả vào tay.

Lâm Tinh không biết mình cuối cùng vui hay buồn. Cô vẫn cho rằng mình là người con gái không cần con trai, là người con gái lạnh lùng, cô đơn, tất cả đều thấy rõ, không có gì là không chịu đựng và không thích ứng nổi. Vì cô không cha không mẹ, không anh chị em, không bạn thân, không như thế không thể sống nổi. Cô vẫn kiêu hãnh, tự tin, không dựa vào bất cứ ai. Vậy mà lúc này cô trở nên như thế này.

Ngay cả khi máy nhắn tin của Ngô Hiểu vang lên cô cũng vội chụp lấy xem, xem ai nhắn tin cho anh. Nếu là một cô gái nào, trái tim Lâm Tinh bỗng bùng tình, đập thành thạch. Cô biết làm như thế chỉ gây phản cảm, nhưng vẫn thắc mắc: Cô ấy là ai? Tại sao quen anh? Tìm anh làm gì? Thậm chí cô điên lên đòi cùng anh trả lời điện thoại, cho đến khi nghe ra không có vấn đề gì, hồn vía mới trở lại. Lâm Tinh không còn kiềm chế nổi mình. Có lúc cô muốn trở về tâm thái trước ngày sống chung, giữ thái độ vô tư hoặc có hoặc không có Ngô Hiểu để cứu lấy bản thân. Nhưng đây chỉ là sự lừa dối, lý trí không thể vẫn hồi trở thành một đòn không chịu nổi. Nhất là những lúc Ngô Hiểu không có nhà, một mình cô với căn phòng trống vắng. Cô chờ anh, không còn lòng dạ nào viết lách gì. Cô kêu lên trong im lặng: Thật rồi, thật rồi, mình không thể xa nổi anh! Rồi lắng nghe hồi âm của lòng mình. Đó là những ngày buồn đau và cũng là những ngày hạnh phúc vô cùng.

Những lúc rảnh rỗi, Aly và Hân gọi điện cho cô, hẹn ra quán *bar* nói chuyện, hoặc giới thiệu với cô một thầy lang dân gian, hoặc một phương thuốc kì quặc. Bọn chúng quen rất nhiều anh có tiền, theo đó bản thân cũng quen biết rộng rãi hơn. Lâm Tinh không muốn thôi cách điều trị hiện tại, cũng chưa đến thời kỳ bệnh nặng, nhưng cô vẫn để ý đến vị cao thủ Hạnh Lâm thiền ẩn trong chùa Đàm Chá được Aly và Hân giới thiệu. Một biên tập viên cũ của tòa soạn cũng đã nói đến người này, nghe nói chữa bệnh thận rất giỏi. Cô nhờ bạn của Aly và Hân liên hệ để được bắt mạch kê đơn, nhưng chờ mãi không thấy hồi âm. Lâu ngày Lâm Tinh cũng quên bằng chuyện này.

Những việc cánh con trai thường thấy phiền hà lại là việc lý thú của cánh con gái. Aly và Hân rất hay rủ Lâm Tinh đi làm tóc. Các cô này quen nhiều người làm tóc mốt ở các mỹ viện, Aly và Hân đưa Lâm Tinh đi, hai cô trả toàn bộ tiền cắt, gội, sấy và làm đẹp da mặt, rồi bảo thợ cắt gội miễn phí cho Lâm Tinh. Trong lúc làm đầu, các cô lại tán chuyện Ngô Hiểu, hỏi Ngô Hiểu gần đây đối với cô thế nào, có được như xưa không. Có lúc Lâm Tinh vờ lạnh nhạt, nói Ngô Hiểu chỉ yêu nhạc thôi, đối với con gái vẫn như vậy. Các cô lại hỏi, Ngô Hiểu kiếm được tiền đều đưa cả cho Lâm Tinh hay giữ lại để của ai người ấy xài? Chuyện này Lâm Tinh nói thật: Anh ấy đưa cả cho tớ, lúc nào cần lại lấy. Hai cô gật đầu bảo thế thì được, nhưng hai người không có nhiều tiền. Lâm Tinh không cảm thấy khó xử, qua lời nói mọi người có thể nhận ra sự thỏa mãn và chân thành, hạnh phúc. Tiền nhiều hay ít không sao, vấn đề ở thái độ của hai người đối với tiền, mình rất ghét phải cãi nhau vì tiền nong.

Hân hỏi: “Mọi thứ trong nhà đằng ấy, ai mua?”

Lâm Tinh nói: “Ai cũng mua. Anh ấy mua nhiều hơn, vì anh ấy thổi nấu. Ngoài ra, anh ấy còn thích trang trí nhà cửa, thích mua những thứ đồ chơi nho nhỏ về treo. Tớ bảo đừng mua, tốn tiền lắm, anh ấy bảo tớ khô khan.”

Aly nói: “Tại sao đằng ấy không bảo anh Hiểu về tìm bố. Bố anh ấy được mệnh danh là người giàu nhất Trung Quốc đấy.”

Lâm Tinh cười, nói: “Tớ không bao giờ đụng đến chuyện anh ấy với bố. Với lại, bố anh ấy là lãnh đạo một doanh nghiệp lớn của nhà nước, không phải doanh nghiệp tư nhân, không thể nói là giàu nhất được.”

Nói đến bố Ngô Hiểu tức là nói đến Công ty Trường Thiên, nói đến Công ty Trường Thiên tức là nói đến Văn Khánh. Hân hỏi Lâm Tinh: “Đằng ấy có biết anh Khánh vừa rồi thất bại không? Anh ấy mua cả đồng cổ phiếu của Tập đoàn Trường Thiên. Kết quả là vừa mua xong, giá cổ phiếu sụt thê thảm, anh ấy không có cách nào phải bán tháo, vừa bán xong giá cổ phiếu lại lên, lúc xuống lúc lên, lỗ mất mấy trăm ngàn. Tiền anh ấy đi vay, cả tiền của bà chị dâu. Nghe nói vì chuyện này mà bà chị dâu suýt ly hôn với anh trai anh ấy đấy.”

Lâm Tinh vẫn còn quan tâm đến Văn Khánh: “Gần đây các bạn có gặp anh ta không?”

“Hôm trước anh ấy còn đến tìm đằng ấy. Sau khi xảy ra chuyện cổ phiếu, trông anh ấy khác hẳn. Đằng ấy không trông thấy đấy, trông thấy chắc phải sợ chết khiếp, râu ria tua tủa, giống như vừa ở tù ra. Bọn tớ bảo đằng ấy dọn nhà đi rồi. Anh ấy hỏi đi đâu, có phải để tránh mặt anh ấy không, bọn tớ bảo không biết, anh đi mà hỏi nó.”

“Đăng ấy có bảo với anh ta tớ bây giờ ở đâu không?”

“Không, tớ bảo không biết, anh cứ nhắn tin cho nó.” Aly nói tiếp: “Hai hôm trước có một anh đến, tìm đăng ấy, để số điện thoại lại. Tớ quên đem đến đây, nghe nói đã hẹn gặp đăng ấy để bàn công chuyện.”

“Bàn chuyện gì?”

“Anh ấy không nói, chỉ bảo nếu đăng ấy rỗi rãi thì gọi điện cho anh ấy, đã gọi chưa?”

Lâm Tinh suy nghĩ, không biết ai đã tìm mà không để tên lại, vậy là cô nói với Aly: “Các cậu gọi điện trả lời giúp tớ, hỏi xem anh ta là ai. Nếu tớ gặp anh ta, các cậu cùng đi với tớ. Nếu tớ có bị người ta bắt cóc còn có người đi báo công an.”

Aly bảo được, lại nói: “Giống như một con sói háo sắc, bắt cóc đăng ấy không phải vì tiền. Đăng ấy làm gì có tiền, chỉ có thể cướp sắc đẹp. Chắc chắn hẳn ta nhầm trúng đăng ấy ở đâu rồi, hoặc là trước đây đã bị kích thích.”

Lâm Tinh cười: “Nếu nghe điện đúng là sói háo sắc thì đừng gọi tớ. Đối phó với sói háo sắc, các cậu càng có kinh nghiệm.”

Tối hôm ấy Aly gọi điện cho Lâm Tinh, bảo đã gọi giúp cho vị thầy lang ẩn cư ở chùa Đàm Chá, hẹn hôm sau đến để thầy xem mạch. Nghe nói, vị thầy lang đông y chuyên trị bệnh thận, lại thêm những những truyền kì đủ màu sắc ở ẩn trong rừng. Trong ấn tượng của Lâm Tinh chưa hề gặp ông ta đã phảng phất tiên khí, bất giác muốn đi ngay. Cô rất cảm kích sự giúp đỡ của Aly.

Hôm sau, trời vừa sáng, Aly thuê taxi đến ngõ Dương Châu đón Lâm Tinh. Dương Châu tuy gọi là ngõ, nhưng thực tế là một con phố nhỏ kiểu cũ, xe tải có thể vào. Những con phố chưa cải tạo thế này ở Bắc Kinh không còn nhiều, còn giữ được dấu tích kiến trúc của thời Thanh, thời Dân Quốc và thời Cách mạng Văn hóa. Cho nên có rất nhiều khách nước ngoài muốn thăm dò sưu tầm đồ cổ đều đến đây săn tìm cái lạ. Lúc Aly đến, Lâm Tinh đã đứng chờ ở đầu ngõ. Hân bảo nhân thể đi lễ Phật nên cũng đi theo, ba người ngồi cùng xe. Dọc đường Aly nói với Lâm Tinh. Tối hôm qua anh chàng bí mật hẹn gặp Lâm Tinh lại gọi điện đến, hỏi đã tìm thấy Lâm Tinh chưa. Aly chơi khó anh chàng bị nghi là sói háo sắc, bảo Lâm Tinh ngày mai mới có thì giờ. Nếu có gì thì đến chùa Đàm Chá để bàn, mười một giờ rưỡi ngày mai, quá giờ ấy thì đừng chờ nữa.

Lâm Tinh cười: “Các cậu làm khó người ta, biết đâu có chuyện nghiêm túc.”

Hân nói: “Theo tớ đoán, chắc chắn mẹ đăng ấy trước đây có người tình bí mật, nay đến tìm nhận họ hàng. Nếu đúng như vậy có xa xôi gian khổ đến mấy anh ta cũng sẽ đến, đăng ấy yên tâm.”

Lâm Tinh cầu Hân một cái, nói: “Đăng ấy quay sang nói xấu người khác đấy à?” Về mặt Hân rất sùng kính, mong đấy là thật. Lâm Tinh không biết Hân đã đọc truyện Oliver Twist chưa, tuy thân thể phong trần, nhưng trong lòng lại viết nên những câu chuyện lãng mạn, thường mơ tưởng thậm chí mong đến một ngày nào đó bản thân có được quãng đời thần bí không ai biết. Hân rất thích hình dung mình là hậu duệ của một gia đình quý tộc đắm chìm dưới đáy xã hội.

Xe chạy hai tiếng đồng hồ trên con đường núi ngoằn ngoèo nhưng phong cảnh tuyệt đẹp. Trong thành phố đã là đầu mùa hè, nhưng miền núi vẫn mát mẻ. Thung lũng vẫn đậm sắc xuân, hoa đua nở, thắm tươi rực rỡ, cảnh sắc thành phố không thể nào có. Những ngọn gió trong lành thổi ngoài cửa sổ ô tô thấm vào từng tế bào của Lâm Tinh. Mọi bệnh tật tưởng chừng bị quét sạch trong chớp mắt. Hôm nay dù không được gặp vị thần y nương cửa Phật cũng coi như không phí một chuyến đi. Cô rất muốn nói bệnh tật của mình là bởi ô nhiễm trong thành phố gây nên.

Cuối cùng họ cũng đến được chùa Đàm Chá. Trước khi vào lễ Phật, họ ra dãy nhà mái bằng phía sau chùa nhờ thầy xem mạch. Thầy lang trông giống một ông cán bộ đường phố, hoàn toàn ngược với hình ảnh tiên phong đạo cốt như trong tưởng tượng, xem mạch hỏi bệnh rất sơ sài, kê cả kê đơn chỉ mất năm,

sáu phút. Lúc ra, Aly và Hân tỏ ý thất vọng và bực tức thay cho Lâm Tinh. Lâm Tinh cảm thấy chuyển đi như bị lừa dối.

Ba người quay ra phía trước, nói với nhau hôm nay đến đây lễ Phật là chính, nhằm tự an ủi. Chưa bước vào cửa chùa, chợt trông thấy bên đường đầy những hàng quán bán hương nến, đồ thờ và nước ngọt, các cô cùng ngó nhìn. Có hai chiếc ô tô màu đen đang từ từ chạy đến bên bức tường đỏ của tăng tháp viện, dừng lại trước bậc đá xanh trước chùa. Một người đàn ông mặc đồ Tây từ trên chiếc Mercedes bước xuống, trong đó có một người Aly rất quen. Cô ta kêu lên: “Ôi, anh ta đến thật đấy à?” Lâm Tinh cũng nhận ra người này. Đây là ông Lí Đại Công, Giám đốc hành chính của Tập đoàn Trường Thiên. Cửa chiếc xe Audi phía sau mở ra, một người có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt nhàn từ bước xuống. Aly và Hân bận nói chuyện với ông Công, chỉ có Lâm Tinh nhìn vào mắt người kia.

8

Ông Ngô Trường Thiên và Lâm Tinh bước vào tháp viện chùa Đàm Chá lúc mặt trời vừa đứng bóng. Tùng bách cao vút và ngân hạnh xanh tươi đung đưa cành lá xum xuê, rắc hoa nắng trên mặt đất, chõ che hơi ẩm đầu hạ. Trước đây rất lâu, có lần tâm sức mệt mỏi, một mình ông đã đến dạo chơi nơi này. Chùa dựa núi, sâu không thấy đầu thấy cuối. Mấy chục tháp mộ của các vị cao tăng lặng lẽ canh giữ trăm ngàn mùa xuân hạ thu đông, đất đai, hương thơm của tùng bách thấm đẫm huyền bí lịch sử đại triệt đại ngộ, khiến nơi này thành cảnh đẹp tụ ngưng dưỡng khí, cúi đầu suy tư.

Cậu con trai giận dỗi bỏ đi chỉ là sự tùy hứng nhất thời. Nếu là trước đây ông Thiên sẽ không để tâm. Nhưng con người đến tuổi năm mươi, tự nhiên có cảm giác ngả chiều, bắt đầu có phản ứng với nhiều sự việc với tâm thái của người già. Trước đây ông không để ý nhiều đến tình cảm đối với con cái, bây giờ bỗng nhiên chạm vào một sợi thần kinh nào đó, dẫn đến những thương cảm. Ông cảm thấy con là một giẻ xương trên người, bị ai đó rút ra khỏi cơ thể, tâm lý bị ức chế, đau đớn khó chịu.

Thằng con ra đi vì tình, ngày hôm ấy và trong trường hợp ấy tất nhiên đối với gia đình ông Mai Khởi Lương khó có thể nói được gì. Bản thân ông Lương còn đỡ, vì ông là cán bộ cao cấp, chỉ cười cười rồi cho qua, thậm chí còn nói, chuyện trẻ con, để chúng tự giải quyết, chúng ta khỏi phải bận tâm, để ông Thiên đỡ khó xử. Nhưng Mai San và mẹ chừng như bị kích động mạnh mẽ, cho đến lúc về vẫn chưa khô nước mắt, vẫn còn giận. Việc của ông Thiên cũng không xong, đành gượng gạo để lại.

Mấy hôm đầu đúng là ông rất giận con, tất tưởi trở về Cát Hải họp Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Rồi ông lại bận với hàng loạt công việc liên quan đến luận chứng pháp lý về tài chính nhằm phân định quyền sở hữu Công ty. Việc kia tạm thời gác sang một bên. Không còn nhớ đêm hôm nào đầy mắt ngủ, ông chợt nghĩ đến cậu con trai, không biết đã bao nhiêu ngày bất vô âm tín, tiếp theo lại nghĩ đến người vợ quá cố, nghĩ đến một đời lận đận, để đến ngày nay phải nếm vị vợ con mỗi người một ngã, khiến lòng xót xa muốn rơi nước mắt. Buổi sáng dậy, ông nhờ người tìm giúp cậu con trai. Buổi trưa nhận được tin không vui, cô phóng viên xinh đẹp kia đã đưa con trai ông đi khỏi nơi ở cũ, không biết đến tận nơi nào.

Ông định bảo con trai đừng lẩn tránh nữa, đừng giận bố nữa. Mấy việc trước đây con làm tùy hứng, gồm cả việc bỏ học đại học đi thổi cái kèn saxophone, chuyện hiện nay yêu một cô gái không hợp ý gia đình, làm bố tuy phản đối nhưng cũng không có cách nào, con đừng nên tránh mặt bố. Nhưng nghe ông Công báo cáo lại tình hình, lập tức ông do dự với thái độ định bày tỏ với con trai.

Ông Công nói: “Anh Thiên, cái cô gái kia bị bệnh thận rất nặng, phải lọc máu. Đây là triệu chứng ban đầu của bệnh nhiễm độc nước tiểu. Cái bệnh ấy kéo dài không biết bao nhiêu năm mà kể. Anh Thiên, nếu không tin anh có thể hỏi bác sĩ.”

Mặt ông Thiên biến sắc. Ông là con người theo chủ nghĩa duy vật. Khi con người già đi, ý nghĩ chân thành nhất, tự nhiên nhất trong lòng lại không muốn đoạn tuyệt với con cái. Nếu đến đời ông tuyệt căn, hình như không biết nói sao với các bậc tiền nhân của họ Ngô, với người vợ, chừng như kiếp trước mình có điều nghiệp chướng gì đây.

Ông Công thấy sắc mặt ông Thiên tái dại nên không nói tiếp nữa, nhưng lộ vẻ không vui. Ông Thiên hỏi: “Còn gì nữa không?” Ông Công ngập ngừng. Ông Thiên lớn tiếng, ông mới nói tiếp: “Anh Thiên, cái cô gái kia bám lấy cậu Hiếu, sẽ làm hỏng cậu ấy mất, với lại tiếng đồn cũng không lấy gì làm hay ho.”

Ông Thiên sững sờ: “Đồn gì?”

“Cô này chìm đắm trong các quán bar, các hộp đêm. Mấy người bạn làm ăn của em thường gặp cô ta ở những nơi ấy. Em nói với anh một câu khó nghe, không khéo trước đây cô ta là gái làm tiền!”

Ông Thiên giật mình, nhưng không để thất sắc. Hình như ông cố thanh minh cho mình và cho con trai:

“Không đâu, cô ta là sinh viên, là phóng viên, không phải là loại ấy.”

“Anh Thiên, có thể anh đọc báo nhưng ít đọc những tin tức xã hội, bây giờ có rất nhiều nữ sinh viên, nữ nghiên cứu sinh làm việc ấy không còn là chuyện mới lạ.”

Việc thứ nhất, có thể ông Thiên xuất phát từ đạo đức, không ghét bỏ một nàng dâu mang bệnh thậm chí ảnh hưởng đến đường sinh nở bước vào nhà mình. Việc thứ hai, có thể ông không đủ tin những lời ông Công nghe nói, thiếu căn cứ xác thực. Nhưng hai việc ấy cộng lại, thái độ của ông Thiên đối với con trở nên cứng rắn hơn.

Lúc này, ông với cô gái không thể tiếp nhận kia cùng đi trong tháp viện tôn nghiêm tĩnh mịch, suy ngẫm sự trầm mặc của nhau. Cành lá tươi tốt che kín bầu trời, chung quanh một màu xanh hóp hờn. Ai cũng biết màu xanh lá cây tượng trưng cho cuộc sống và sinh mệnh, có thể thống nhất mọi sắc màu không hài hòa, là màu sắc hòa giải. Ít nhất vào lúc này có tác dụng ổn định tâm trạng ông Thiên, để ông giữ được cái nhìn đôn hậu và kính trọng với một cô gái nghe nói cả tâm hồn và thể xác đều không khỏe mạnh đang ở trước mắt. Giọng ông ân cần: “Nếu tôi không nhớ nhầm, đây là lần thứ năm chúng ta gặp nhau. Có thể coi chúng ta đã quen nhau. Chúng ta có gì cứ nói thẳng, cháu thấy có được không?”

Cô gái nói: “Vâng ạ!”

Cô gái nghĩ rằng, ông sẽ nói ra những lời nặng nề sắc lạnh, nên mặt cô trông căng thẳng, nghiêm nghị. Nhưng không. Ông chỉ quan tâm hỏi thăm sức khỏe: “Bệnh của cháu thế nào rồi?”

Cô gái sững sờ: “Tại sao bác biết cháu có bệnh ạ?”

Ông nhìn về mặt nghi ngờ và ngạc nhiên của cô gái, nói: “Có bệnh không phải là chuyện xấu hổ, có bệnh phải nhìn thẳng vào nó. Nhất là bệnh này, nếu không...” suýt nữa ông buột miệng nói “nếu không sẽ chết”. Nhưng may mắn, ông giữ lại được, điều chỉnh câu nói: “Nếu không rất khó chữa, rất phiền phức.”

Có thể vì nói đến bệnh tật, có thể lời lẽ uyển chuyển, nhưng không phải không có ý khuyên giải, về mặt cô gái tỏ ra kích động, giọng nói run run: “Cảm ơn bác đã quan tâm, cháu sẽ cẩn thận với bệnh của cháu. Tức là phải chữa cho khỏi, nhưng cũng khó. Xin bác đừng lo.”

Ông Thiên trầm ngâm không biết nói gì để cải thiện không khí căng thẳng lúc mới gặp. Ông nói: “Cháu còn trẻ mà đã bị bệnh này, sau khi biết tin, bác rất lo. Không biết cháu có cần gì hay không? Bác mong giúp được chút gì cho cháu. Lúc này cháu có cần tiền không? Ngoài ra, bác có thể giúp cháu chuyển đến một bệnh viện tốt hơn.”

Cô gái đứng đấy, ngược nhìn ông: “Thưa bác, không cần thiết đâu ạ. Anh Hiếu chăm sóc cháu rất chu đáo. Có anh ấy, cháu không sợ bệnh tật gì cả.”

Ông Thiên ngừng lại trong giây lát, chưa biết nói gì. Chừng như vẫn chưa cân nhắc đắn đo nên biểu đạt ý mình thế nào cho khéo léo, rõ ràng, không làm tổn thương người nghe. Ông đã hỏi bác sĩ về bệnh thận, vậy là ông nói: “Tinh thần cháu vui vẻ lạc quan thế là tốt, nhưng vẫn phải chạy chữa. Điều quan trọng, mà cũng có thể nói là duy nhất để chữa bệnh này là phải có tiền. Nếu bệnh phát triển, e rằng cháu phải lọc máu hàng ngày. Không lọc máu, cháu sẽ luôn luôn buồn nôn, thậm chí hôn mê, nặng nữa phải thay thận. Thay thận rồi vẫn phải lọc máu, phải uống thuốc, tốn hàng mấy trăm ngàn, thậm chí cả triệu cũng chưa chắc đã khỏi. Nhưng có tiền, bệnh này hoàn toàn chữa khỏi, ít ra là giữ được sinh mệnh. Như cháu, một cô gái trẻ, đụng vào chuyện sinh tử cần phải hết sức cẩn thận.”

Cô gái cúi đầu như đang suy tư điều gì. Sau giây lát, cô ngược lên: “Thưa bác, cháu có thể hỏi bác một câu được không ạ?”

Ông Thiên gật đầu: “Cháu cứ hỏi.”

Cô gái nói: “Tại sao bác lại quan tâm đến cháu như vậy?”

Ông Thiên nhìn quanh, nhìn những tòa tháp bằng đá đầy tí vết, rồi trả lời: “Không tại sao, Đức Phật đã dạy ‘vô duyên đại từ, đồng thể đại bi’ rồi. Một người gặp điều bất hạnh, mọi người phải cùng thương yêu, không nhất thiết có duyên do quan hệ gì. Lẽ nào cháu không tin con người ai cũng có lòng từ bi?”

Ánh mắt cô gái long lanh, nói không chút giấu giếm: “Chúng ta đều là những kẻ phạm phu tục tử, không hận thù vô duyên vô cớ, không yêu thương vô duyên vô cớ. Có phải lòng từ bi của bác là vì con trai bác?”

Ông Thiên không hề ngạc nhiên trước những lời sắc sảo của cô gái. Ông gật đầu hiểu rõ, nói: “Cháu nói cũng đúng. Người Trung Quốc chúng ta thích đi lễ Phật. Nhưng trong cốt tủy vẫn là cương thường đạo lý của Nho gia: quân thần phụ tử, tam tông tứ đức, yêu thương và hận thù vì có mối quan hệ với nhau. Cháu phân tích rất đúng, rất phù hợp với nhân tình thế thái. Bác quan tâm đến cháu là bởi một trong những nguyên nhân quan trọng ấy là bác yêu con trai của bác.”

Cô gái cười nhạt, hỏi tiếp: “Chẳng phải bác không tán thành anh Hiếu với cháu sao? Tại sao bác vì anh ấy lại quan tâm đến cháu?”

Ông Thiên thoáng chút do dự, thẳng thắn dứt khoát như với người cùng trang lứa, nói một câu quan trọng nhất: “Bác quan tâm đến cháu còn xuất phát từ một quan hệ khác.”

“Thưa bác, đó là quan hệ gì?”

“Quan hệ trao đổi.”

Cô gái không nói được gì. Cô buộc ông phải thẳng thắn, nhưng khi ông thẳng thắn, cô lại khó bề tiếp nhận. Hồi lâu sau cô mới run run hỏi: “Bác định trao đổi gì?”

“Cháu trả lại con cho bác. Bác sẽ bảo đảm sự sống cho cháu.”

Cô gái và ông Thiên bốn mắt nhìn nhau, tưởng như không tin nổi giữa họ đang có cuộc giao dịch nghiêm túc có liên quan đến sự sống. Bỗng nước mắt cô gái tràn bờ mi, nhưng vẻ mặt tươi cười, nụ cười buồn. Cô ngăn dòng nước mắt, dần mạnh từ chữ:

“Giá của sự sống rất đắt, giá của tình yêu càng đắt hơn.”

Ông Thiên ngắt lời cô, với giọng hiểu biết, ông nói hết suy nghĩ của mình: “Bác biết, Hiếu rất thích cháu. Cháu cũng rất thích Hiếu. Bác không nên can dự vào tự do của tuổi trẻ. Nhưng bác cũng muốn cháu hiểu cho, sau khi mẹ nó qua đời, Hiếu là người thân duy nhất của bác, là con bác. Tất cả vì con, không những bác mong nó có tình yêu, cũng mong đời nó từ nay về sau có hạnh phúc. Tình yêu rất ngắn ngủi, mà đời người lại quá dài. Mong cháu hiểu cho người làm cha phải dùng cách này để trao đổi với cháu. Với thực tế hiện tại của cháu, đúng là không vội nói chuyện tình yêu hôn nhân. Nhiệm vụ đầu tiên của cháu là chữa bệnh. Cháu phải chữa trị thật tốt. Nếu bố mẹ cháu còn, chắc chắn sẽ tán thành câu nói của bác. Đối với một cá nhân, sự sống là số một.”

Cuối cùng nước mắt của cô gái cũng lăn xuống, giọng nói trở nên cứng rắn: “Vì sự sống, có thể từ bỏ tình yêu, từ bỏ niềm tin, từ bỏ lương tâm được không?”

Ông Thiên dường như không còn lời nào để trả lời. Ông đã buộc một cô gái dùng sự sống quý báu của mình, dùng sự sống không một thứ gì có thể thay thế để đánh đổi một tình yêu khắc cốt ghi xương. Có thể là quá tàn nhẫn, nhưng tất cả đều hợp lý. Bề ngoài của ông vô tình, bản chất lại rất lý trí. Hai người cứ như vậy không ai sẽ có được gì tốt đẹp. Đáng tiếc ông không có tâm tư nào để giải thích rõ những câu chất vấn của cô gái, chỉ có thể thờ dài để bảo vệ lập trường của mình: “Đây không phải là sách vở mà là cuộc sống. Cuộc sống rất hiện thực... cuộc sống rất lãng mạn.”

Nước mắt cô gái như mưa, cô khóc không thành tiếng: “Cháu yêu anh Hiếu, cháu yêu anh ấy. Dù phải chết, cháu cũng yêu anh ấy...”

Trái tim tan nát, cô che mặt bỏ chạy. Ông Thiên gọi theo: “Cháu yêu anh ấy thì hãy suy nghĩ vì anh ấy!”

Cô gái không dừng lại, chạy nhanh hơn, nhưng bước chân chệnh choạng. Ông biết câu nói cuối cùng đã đánh trúng lòng cô.

Ông Thiên một mình bước ra khỏi tháp viện tĩnh lặng. Tùng bách và ngân hạnh che rợp đang đung đưa, tiếng gió nghe như tiếng khóc. Ánh mắt lạnh lùng của ông nhìn thẳng vào chiếc ô tô, thậm chí không trông thấy hai cô gái rất mới đứng nói chuyện với ông Công ngay phía sau xe. Người thư ký đi theo mở cửa xe cho ông. Ông Công trông thấy vẻ mặt trầm buồn của ông Thiên, không dám hỏi, vội lên xe, hai chiếc xe cùng chạy. Lúc này ông Thiên mới chợt nghe thấy tiếng của một cô gái gọi theo có phần thô lỗ:

“Này, người của chúng tôi đâu rồi?”

AAA

Tối hôm ấy tại khách sạn Điều Ngự Đài, ông Ngô Trường Thiên mở tiệc chiêu đãi đại biểu của Tập đoàn Yamada do ông Yamada Ichio dẫn đầu, đàm phán về cảng xăng dầu Giang Hán. Ông ngồi vào vị trí chủ tiệc, nâng cốc chạm ly, nói cười vui vẻ, tâm trạng nơi tháp viện Đạm Chá mấy tiếng đồng hồ trước đây không còn chút gì. Ông hiểu rằng, sự nghiệp và thành tựu là nền tảng của người đàn ông. Tình cảm cá nhân và chuyện con cái phải nâng được lên và đặt được xuống, không thể triển miên vì nó. Tiệc tàn, ông cùng với người đưa ra quyết sách về phía Nhật Bản là ông Yamada Ichio hội đàm hơn một tiếng đồng hồ, hai bên trao đổi những điều kiện hợp tác. Lúc chủ khách chia tay rời khách sạn đã mười một giờ. Ông Trịnh Bách Tường, Phó chủ tịch Tập đoàn bảo có việc cần bàn, hai người ngồi cùng xe về cùng đường.

Dọc đường, hai người nói tiếp vài câu về chuyện vừa rồi. Sau đấy, ông Tường hỏi ông đã biết chuyện một kỹ sư trưởng của Công ty vật tư đặc chủng trực thuộc Tập đoàn vừa qua đời vì bị máu tràn màng não. Mấy người bạn thân đòi phải được đối đãi như người chết vì việc công. Ông Thiên nói, có nghe nói ông kỹ sư trưởng ấy đi uống rượu với bạn sau giờ làm việc và bị chết. Gia đình bảo ông ấy lợi dụng chuyện ăn uống để làm công tác tư tưởng cho bạn bè, coi như chết vì việc chung là quá miễn cưỡng. Như vậy sẽ có phản ứng dây chuyền, hơn nữa sẽ làm chuyện cười cho thiên hạ. Vẫn coi như người chết bình thường, tôi sẽ đến dự lễ tang. Ông Tường gật đầu, nói đã bố trí người của phòng nhân sự và công đoàn lo giúp, nếu tập đoàn đến dự lễ tang, tang quyến cũng sẽ thỏa mãn.

Ông Tường chuyển sang chuyện khác, chuyện mừng thọ ông Thiên ngũ tuần. Ông bảo sinh nhật lần này phải làm to một chút. Ông nói với ông Thiên: “Anh Thiên, chuyện này anh cho một nguyên tắc, cụ thể sẽ để tôi thu xếp.” Nhiệt tình và lòng chân thành của ông Tường bao hàm nhiều ý nghĩa, vừa là sự tôn kính của phó tướng đối với chủ soái, vừa là tình nghĩa bạn bè nhiều năm. Ông Thiên hoàn toàn hiểu được, nhưng vì chuyện cậu con trai nên ông cũng giảm hứng thú đối với lễ mừng thọ của mình. Với ông Tường, ông không hề giấu giếm nỗi buồn của lòng mình.

“Thôi, hiện tại kinh doanh của Tập đoàn cũng không khởi sắc lắm. Chuyện mừng thọ vào lúc này không thích hợp, chờ đến năm sáu mươi hãy làm.”

Ông Tường không đồng ý, cứ thúc giục: “Thọ năm mươi không thể bỏ qua. Anh tâm huyết với Tập đoàn Trường Thiên bao nhiêu năm nay, chúng tôi chưa được chúc mừng. Mọi người muốn mượn cơ hội này để làm to một chút. Là chuyện cát lợi của anh, mà cũng là cát lợi của chúng tôi, không thể bỏ, quyết không thể bỏ.”

Ông Thiên trầm mặc giây lát nhưng rồi vẫn không hứng thú gì chuyện ấy. Nhưng ý ông Tường lấy chuyện mừng thọ để tượng trưng, mượn hình thức này nhằm tập hợp các vị trọng thần và nguyên lão của tập đoàn Trường Thiên, cô vũ sĩ khí và gia tăng sức mạnh, nhất cử lưỡng đắc. Nếu như trước đây ngộ ra rằng, với ý nghĩa này ông Thiên sẽ không chấp nhận. Nhưng lúc này ông nghĩ, thôi đi, không thể suốt đời đem tâm tình và cuộc sống của một con người ra phục vụ mãi sự nghiệp tập thể được. Với lại, vấn đề quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên cho đến nay vẫn treo đấy chưa quyết, sau này không biết sẽ dưới bầu trời của ai. Nếu thật có một ngày bị quét ra khỏi cửa, vậy cần gì cái vinh quang hảo hùm nay làm gì nữa?

Nhưng lời nói sau đây của ông Tường làm ông thay đổi ý kiến: “Anh Thiên, tháng sau anh Lương phải lên Bắc Kinh học trường Đảng, có thể đây là động tác chuẩn bị lên Thường vụ tỉnh ủy. Chúng ta từ Cát Hải lên, anh ấy đã hỏi sinh nhật lần này của anh tổ chức ở Bắc Kinh hay ở Cát Hải. Nếu tổ chức ở Bắc Kinh sẽ báo cho anh ấy biết.”

Ông Thiên suy nghĩ giây lát, cuối cùng gật đầu, nói: “Vậy thì thế này, chúng ta làm một bữa tiệc trong phạm vi hẹp, mời anh Lương, anh cũng tham dự, thêm mấy vị cao niên nhất Tập đoàn. Cũng không nên tổ chức ở ngoài, làm ngay trong biệt thự Kinh Tây, coi như tôi mời mọi người ăn bữa cơm thân mật, thế thôi.”

Ông nói với giọng quyết định, ông Tường cũng gật đầu tán thành: “Như vậy cũng được.” Ông nói thêm: “Nếu vợ và con gái anh Lương không đến, bảo anh Công mời mấy cô trẻ đến khiêu vũ với anh Lương. Tôi biết anh thế không bao giờ khiêu vũ, nhưng anh Lương lại nghiện, mời mấy cô gái trẻ đến cho có không khí.”

Ông Thiên cười miễn cưỡng, nói: “Anh Công thì quen nhiều cô trẻ đẹp lắm.”

Nhắc đến ông Công, trong đầu ông Thiên bỗng thoáng ý nghĩ độc ác, tưởng như đây là ý nghĩ chưa từng có trong đời ông. Không ai trong giới giang hồ không biết ông Công. Bản thân ông Thiên là nhân vật cao quý trong giới công thương, vậy mà âm thầm khuất phục một cô phóng viên, lặng lẽ chấp nhận nỗi đau để cô ta cướp mất con. Cứ nhờ ông Công mượn mấy tay đầu gấu dạy cho cô ta một bài học, để cô ta hiểu thế nào là đạo lý ở đời, mà cũng để cô ta trả giá cho hành động ích kỉ của mình. Ông nghĩ, bất chợt cảm thấy thích thú, nhưng trong lòng cũng biết đây chỉ là ý nghĩ.

Ai cũng có lúc bức tức. Người và thú vật cùng một nguồn gốc. Nơi sâu thẳm tâm linh của mỗi con người đều có những ý nghĩ thầm kín, chỉ một mình biết. Điều mà ông Thiên không biết đó là, giá thử có ai đó hoặc sự việc nào đó dồn ông vào chân tường, dồn cho đến nước hoặc sống hoặc chết, liệu ông có thể trở thành một con người vô tình, không từ một thủ đoạn nào?

Từ một người theo chủ nghĩa nữ quyền công khai và một người theo chủ nghĩa độc thân tiềm ẩn biến thành một người coi tình yêu là trên hết, bản thân Lâm Tinh cũng khó định nghĩa cuối cùng mình từ bỏ tín điều hay là sự giác ngộ đối với cuộc sống. Cô có thể khẳng định, chuyển biến này thực tế là quá trình trao gửi tất cả những gì là của mình: độc lập, nghị lực, lòng tin. Còn lại chỉ là sự ỷ lại, tình yêu cháy bỏng cuối cùng là sự sợ hãi bình thường.

Sau khi chạy khỏi tháp viện chùa Đàm Chá, cô ẩn náu rất lâu trong cánh rừng trúc rậm rạp bên sườn núi, không muốn trông thấy ai. Aly và Hân gọi tìm rồi đưa cô về bằng taxi, về đến nhà thì đã hoàng hôn. Tường phòng khách sơn màu vàng nhạt ánh chiều càng làm nhức mắt. Ngô Hiểu đang trong nhà vệ sinh rửa mặt, chải tóc, mái tóc chải keo, có thể biết anh đang chuẩn bị đi đâu đấy. Lúc Lâm Tinh bước vào, mắt anh vẫn không rời tấm gương, chỉ hờ hững hỏi một câu: Em có gặp thầy lang không, tại sao phải đi lâu như thế? Lâm Tinh ngồi ở sofa, không trả lời, định nói gì đấy nhưng rồi chỉ “Ồ” một tiếng.

Ngô Hiểu từ trong nhà vệ sinh ra, nói: “Anh với mấy đứa bạn họp mặt làm một bữa, anh phải đi ngay.”

Lâm Tinh nhìn anh, cô có nhiều chuyện muốn nói với anh vào lúc này, nhưng anh vội vã ra đi. Từ rất lâu cô chưa thấy anh chải chuốt cẩn thận như hôm nay. Cô vô cớ liên tưởng đến yêu cầu vui vẻ mỗi tối trước đây của anh, nhưng lâu rồi anh không còn yêu cầu ấy nữa. Bỗng cô bừng tỉnh, thật ra từ lâu phải ý thức được rằng, người cướp hạnh phúc hiện tại của hai người không phải là bố Ngô Hiểu, mà chính là bản thân hai người.

Cô nén lại sự không yên tâm, giấu đi mối hoài nghi, hỏi: “Anh đi đâu, với ai?”

“Mấy đứa bạn cũ, em không biết đâu.”

Ngô Hiểu như nhớ ra phải đem theo cái gì đấy, tay chân bối rối chạy vào phòng ngủ lục tìm. Khẩu khí của anh rất miễn cưỡng giải thích một câu tại sao không đưa cô đi. Cô kiên trì hỏi: “Các anh họp mặt ở đâu?”

Ngô Hiểu từ trong buồng ra, không hiểu do cố ý hay vô tình, trả lời không vào câu hỏi: “Anh đi nhé, em kiếm cái gì đó ăn tạm.”

Lâm Tinh gọi anh lại, không muốn cho anh đi, như để làm phép thử, cô nói: “Anh Hiểu, hôm nay em mệt. Anh có thể ở nhà với em được không?”

Ngô Hiểu cau mày: “Không được, anh đã hẹn với mọi người rồi.”

Lâm Tinh nhìn anh, ánh mắt không thỏa hiệp. Ngô Hiểu bước đến, sờ tay lên trán Lâm Tinh một cách hình thức: “Em có sốt không? Không sốt. Anh phải đi, sẽ về sớm.”

Cô chưa gặt đầu anh đã bỏ đi. Một mình ngồi ngẩn ngơ, tâm trạng rối bời. Trời đã tối, nhưng cô vẫn ngồi bất động. Gần đây lòng hai người không có lúc nào rối như thế, rối giống như hồi còn ở ngô Tĩnh Nguyên trước khi Ngô Hiểu đến chung sống. Đồng thời, cái cô đơn từ lâu rồi Lâm Tinh không còn thể nghiệm nay trở lại và có thêm nỗi đau tâm hồn xa lạ. Nỗi đau khiến Lâm Tinh ý thức được mình không thể xa nổi tình yêu cháy bỏng, biết rõ tình yêu ấy đang nhạt dần và vô vị, nhưng cô vẫn mơ tưởng có thể phá vỡ hoàn cảnh hiện tại. Hoàn cảnh hiện tại như nhiều lần cô được nghe người khác nói: người con trai không còn yêu người con gái bắt đầu từ sự nhàm chán trong sinh hoạt tình dục giữa hai người. Còn nội dung tình yêu của người con gái lại là thời gian cùng sống, hai bên hiểu nhau, thậm chí là sự an ủi, trung thành, yêu thích và quý trọng nhau, rộng mở và giàu chất thơ. Còn tình yêu của đàn ông, tình yêu của đàn ông thật đáng ghét, dù là nội dung hay hình thức, tình yêu của đàn ông không thể xa rời tình dục.

Lâm Tinh cũng không đứng dậy đi làm thức ăn. Cô rất tức giận, buồn và cảm thấy oan ức, ngồi co ro trên sofa. Trong nhà không bật đèn. Rất yên tĩnh. Không còn nghe thấy những âm thanh cố hữu của

thành phố mỗi đêm. Cô biết, nếu không có Ngô Hiểu, cô sẽ chết sớm. Vì dù phải xa Ngô Hiểu cô cũng sẽ không dùng một đồng nào của bố anh. Nghĩ đến cái chết, cô không nén nổi nghẹn ngào buồn thương. Cô nghĩ, khi chết sẽ cố gắng để tâm trạng thật bình tĩnh, vì không có gì hối hận. Cô đã được nếm vị hạnh phúc lớn nhất ở đời, đấy là tình yêu của Ngô Hiểu. Cho dù ngắn ngủi nhưng cũng đủ huy hoàng, rực rỡ. Cho dù sau đấy Ngô Hiểu thay lòng đổi dạ, yêu người khác. Lúc chết cô sẽ gọi tên anh, sẽ đem theo tên anh. Nơi chín suối cô vẫn cảm kích vì anh. Anh đã từng tốt với cô. Không có anh, cô sẽ không biết cuộc đời tươi đẹp là thế nào.

Vì nghĩ đến cái chết nên cô khóc rất lâu. Tâm trạng sau khi khóc tự nhiên có những điều chỉnh lớn. Cô nghĩ, thật rồi, vào một lúc nào đó mình sẽ từ giã cõi đời, cho nên những năm còn lại phải rất yêu Ngô Hiểu. Tình yêu chân chính không nên trừng phạt nhau, mà nên bù đắp cho nhau. Vậy là cô lau khô nước mắt, đứng dậy, vào nhà vệ sinh, bật đèn rửa mặt, trang điểm lại. Sau đấy cô thu gọn những thứ Ngô Hiểu vứt bừa bãi ở phòng khách, phòng ngủ, ngâm đồ lót và tất của anh vừa thay ra. Rồi, với tâm trạng chứa chan hạnh phúc, cô ngồi chờ anh.

Đã gần mười hai giờ đêm Ngô Hiểu mới mệt mỏi về đến nhà. Rất lạ là, muộn thế rồi nhưng vẻ mặt Lâm Tinh vẫn tươi cười. Anh hỏi: “Em đã đỡ mệt chưa?” Lâm Tinh nói: “Đỡ rồi.” Hai người lên giường, Ngô Hiểu hỏi Lâm Tinh chuyện hôm nay đến chùa Đạm Chá khám bệnh thế nào. Lâm Tinh nói rõ mọi chuyện, cô không câu giằn, bực mình. Bình thường, Ngô Hiểu nói năng đơn giản, nghe Lâm Tinh nói chuyện, anh chỉ nóng lòng chờ xem kết quả ra sao. Nhưng Lâm Tinh lại thích kể rõ quá trình và thật chi tiết, cảm thấy như thế mới có hứng thú nói chuyện.

Đêm hôm ấy hai người đã đi ngủ như thế. Dẫu sao cô vẫn được ngủ bên cạnh người mình yêu, được đón hơi thở của anh, nghe anh trở mình và nói mê. Tất cả những gì trong quá khứ không câu mà đến, lúc này trở nên quý giá vô ngần, hình như có thể mất đi bất cứ lúc nào. Trời sáng, cô dậy từ lâu, không dám gọi anh, cho đến khi ánh nắng nhuộm đỏ tấm ri-dô, soi sáng căn phòng, cô mới đánh thức anh dậy. Mỗi động tác của cô rất nhẹ nhàng, tinh tế, cố tình biểu hiện khát khao tình dục. Cô rất muốn anh thỏa mãn nhằm thể hiện giá trị của mình. Ngô Hiểu được Lâm Tinh vuốt ve nửa người dưới nên rất nhanh chóng có phản ứng. Anh nằm để tận hưởng, rồi đột ngột vùng dậy, nói: “Anh phải dậy.” Lâm Tinh không biết anh đã đạt được mục đích hay chưa được gì.

Lâm Tinh để anh dậy. Hai người lặng lẽ mặc áo quần, rửa mặt. Cô gấp chăn, Ngô Hiểu vào bếp hấp lại cơm hôm qua hay hôm kia còn lại. Hai người không ai nói chuyện với nhau. Trước đây mỗi lúc họ ở bên nhau, Lâm Tinh thường kiểm chuyện để nói. Chuyện của cô hoặc vô tình hoặc cố ý nhắc lại những gì khi hai người mới quen biết và lúc mới yêu. Ví dụ cô thích hỏi Ngô Hiểu ấn tượng sâu sắc nhất giữa hai người là gì. Ngô Hiểu nói, là chuyện vay tiền, chuyện anh vay năm chục đồng để trả tiền taxi. Ấn tượng sâu sắc nhất của Lâm Tinh là, Ngô Hiểu lấy trộm cơm của cô ở khu giải trí vui chơi Kinh Thiên. “Anh là con một ông chủ nhiều tiền, vậy sao phải đi lấy trộm một hộp cơm của nhân viên?” Cho đến lúc này, mỗi khi nghĩ lại, Lâm Tinh vẫn không thể hiểu nổi. Nhưng Ngô Hiểu quên chuyện này từ lâu, anh nghĩ mãi mới nhớ: “Ôi, hôm ấy anh lười không đi lấy cơm, nhờ bọn chúng đi lấy giúp. Trông thấy trên mặt bàn có hộp cơm, cứ ngỡ chúng nó lấy về và để ở đấy.”

Ngoài việc nhắc lại những chuyện trong quá khứ, Lâm Tinh còn rất thích nói đến tương lai. Nhìn xa, không hiểu khi anh già người sẽ như thế nào? Có còn sống với nhau không, có còn như bây giờ không, cùng ăn cơm, cùng lên giường, cùng ra quán bar? Hai người có con hay không? Hai người không mong có con, chỉ muốn sống với nhau là đủ. Cứ thử nghĩ mà xem, suốt mấy chục năm trời hoạn nạn có nhau, quả là chuyện tốt đẹp, cảm động. Nhìn gần, sắp đến thời điểm chuyển giao thiên niên kỷ, hai mươi bốn giờ đêm ba mươi một tháng Mười hai năm 1999, hoặc không giờ ngày mùng một tháng Giêng năm 2000, hai người ở đâu, sẽ trải qua khoảnh khắc không ngủ ấy của sáu tỉ con người trên trái đất như thế nào? Lâm Tinh nói, nên đến đài Thế kỷ Trung Hoa, đấy là công trình mừng thiên niên kỷ mới. Ngô Hiểu nói, đấy là nơi các vị lãnh đạo nhà nước đến, chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt. Lâm Tinh lại đề xuất một nơi khác: Trường Thành, Trường Thành tượng trưng cho Trung Quốc. Nhưng sau đấy hai người lại nghe nói, nhân dân thế giới coi Trường Thành là tượng trưng cho toàn trái đất, cái ngày vắt qua hai thế kỷ, người nước ngoài đã vây lấy Trường Thành. Ngô Hiểu nói, hay là đến quán bar Thiên Đường, chắc chắn hôm ấy ban nhạc của anh sẽ biểu diễn. Lâm Tinh nghĩ rồi nói, cũng được, “Thiên Đường” tượng trưng lý

trường của loài người. Đây cũng là nơi lần đầu tiên Lâm Tinh gặp Ngô Hiểu, là thánh địa tình yêu của cô. Vào khoảnh khắc bước vào thiên niên kỷ mới được nghe lại khúc nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” ở “Thiên Đường” vừa tượng trưng cho nơi bắt đầu của hai người và cũng là chốn về của họ. Vậy là đã quyết định.

Bây giờ những câu chuyện như thế giữa hai người càng ngày càng ít, có thể chỉ còn nói những chuyện nhạt nhẽo không chút hứng thú. Gấp xong chén, cô giúp Ngô Hiểu hâm nóng lại cơm và bày bát đĩa lên bàn. Lúc ăn, hai người chỉ ăn cơm, ngoài tiếng bát đĩa leng keng ra không ai nói năng gì.

Ăn xong thì đã mười một giờ, bữa cơm không ra bữa sáng, không ra bữa trưa. Đang rửa bát trong bếp, bỗng Lâm Tinh nói với Ngô Hiểu:

“Anh Hiểu, hôm qua em gặp bố anh đấy.”

Ngô Hiểu cầm cái khăn lau bàn vào bếp, nghe vậy đứng sững lại.

“Em gặp ở đâu?”

“Em gặp ở chùa Đàm Chá. Hình như bố anh theo đạo Phật.”

“Em có nói chuyện với bố không?”

“Có nói, bố bảo anh về.”

Ngô Hiểu sững sờ giây lát rồi phoi cái khăn lau bàn, nói: “Nếu không, hôm nay anh cũng định về thăm bố.”

Lâm Tinh không biết anh hỏi hay là câu nói, trung cầu ý kiến cô hay là đã quyết định. Cô nói: “Anh về đi, em sẽ biết tự chăm sóc mình.”

Ngô Hiểu nói: “Anh chỉ về thăm bố thôi. Tại sao em lại nói thế.”

Lâm Tinh tay cầm cái bát đã rửa sạch, cô lại rửa một lần nữa, nói: “Bố không cho anh quay về đây đâu. Ông ấy bảo em phải xa anh. Bố anh rất tốt với anh. Em bị cái bệnh này mà cứ bám lấy anh cũng thật ích kỉ.”

Ngô Hiểu đứng sau lưng Lâm Tinh, không biết đang cầm cái khăn lau bàn hay làm việc gì, anh lặng lẽ không trả lời. Bỗng anh ôm Lâm Tinh. Cô dựa vào lòng ngực vừa rộng vừa ấm áp. Tất cả những gì trôi nổi trong tim bỗng phút chốc trở về chốn cũ. Cô quay người lại, cũng ôm lấy Ngô Hiểu, nghẹn ngào một câu: “Anh, em không thể xa anh!”

Cuối cùng Ngô Hiểu không về thăm bố. Liên trong mấy hôm Lâm Tinh vừa yên tâm, thư thái, vừa lo lắng. Ngô Hiểu vẫn giữ quan hệ “trốn nhà theo gái”, cố nhiên là minh chứng cho một tình yêu. Nhưng Lâm Tinh không thể dập tắt tình cha con, mà cô cũng không có quyền. Về sau, cô bắt đầu khuyên anh nên về, cố tình đưa anh vào con đường hiểu dễ. Mỗi khi cô khuyên anh về, anh đều cảnh giác nhìn, cho rằng cô không thật lòng, thậm chí “dẫn rắn ra khỏi hang”, sau đây sẽ khóc lóc, giận dữ để phản công. Thật ra, Ngô Hiểu có về nhà, Lâm Tinh cũng hoàn toàn chấp nhận. Đây là việc sớm muộn gì cũng sẽ đến. Một hôm, Aly đưa về cho Ngô Hiểu một cái va-li, bảo bố của anh nhờ ông Công, Giám đốc hành chính chuyển. Trong valy đầy áo quần rất mới và đồ dùng thường ngày, có cả những thức ăn anh vẫn thích, nhưng không có tiền. Lâm Tinh nhận ra Ngô Hiểu vui mừng nhận được những thứ của bố gửi, nhất là áo quần. Áo quần hàng hiệu, dây lưng da và giày, thứ nào cũng đắt tiền. Lâm Tinh nhìn Ngô Hiểu đứng trước gương thử đồ, lòng đầy cảm xúc nhưng cô không nói ra. Cô muốn vứt tất cả những “viên đạn bọc đường” kia đi. Nhưng cô biết Ngô Hiểu không mặn mà với ăn ngon mà chỉ thích mặc đẹp. Anh đã đẹp rồi nhưng vẫn chải chuốt làm đẹp, thích áo quần mới, giống như con gái. Lâm Tinh rất phản cảm với cách “dụ dỗ vật chất”, định buông vài câu xem thường, nhưng không sao nói ra nổi. Bởi suốt hơn nửa năm sống chung, Ngô Hiểu mua cho Lâm Tinh mấy thứ áo quần, còn anh không mua gì. Theo đó Lâm Tinh

tình ngộ, không lo liệu sắm sanh áo quần cho Ngô Hiểu quả là thất sách. Ngô Hiểu thích hàng hiệu, anh chỉ kiếm được chút ít tiền thì mua thể nào được!

Từ đấy về sau, cách vài hôm ông Công nhờ Aly đưa về cho Ngô Hiểu những thứ “chăm sóc vật chất” của bố anh gửi. Đến lúc này Lâm Tinh mới nhận rõ tình thế. Cách làm của ông Thiên một mặt lôi kéo tình cảm con trai, mặt khác làm cuộc “chiến tranh lạnh tinh thần” đối với Lâm Tinh.

Một buổi tối Chủ nhật, Lâm Tinh chạy thận xong, về đến nhà thấy Ngô Hiểu chuẩn bị đi, anh cũng không thổi com. Cô nghi ngờ hỏi anh đi đâu? Anh nói, đi ghi hình chương trình ca nhạc. Hôm nay ban nhạc mời những người trong ban ca nhạc đài truyền hình ăn com. Tối nay em ra phố ăn tạm thứ gì đó, ở nhà không còn thức ăn. Lâm Tinh không hỏi thêm gì nữa. Ngô Hiểu đi, cô cũng ra phố, nhưng ra phố không “ăn tạm thứ gì đó” mà vậy một chiếc taxi, lặng lẽ bám theo chiếc xe màu vàng mà Ngô Hiểu vừa lên.

Vì là Chủ nhật, xe trên đường phố không đông. Cô lên xe đưa ngay cho lái xe năm chục đồng, bảo bám theo chiếc xe màu vàng kia. Xe của cô tốc độ có phần trội hơn, đuổi theo đến nhà hàng trong câu lạc bộ Quốc tế mà không bị “cắt đuôi.”

Trời đã tối, đèn đường đã bật sáng. Cô thấy Ngô Hiểu xuống xe, vội vã vào nhà hàng. Cô theo vào, đi qua sảnh lớn trang hoàng rực rỡ, đến một bar bài trí theo kiểu Mỹ cổ điển nơi góc khuất. Cô không vào theo, mà tiếp tục đi dọc theo dãy cửa kính bên cạnh bar, nhìn vào bên trong trông trải, chỉ có một người cao lớn đang ngồi. Ngô Hiểu bước vào, người kia đứng dậy. Cả hai cùng lặng lẽ không nói gì. Tiếp theo, hai cánh tay to rộng của người kia ôm lấy Ngô Hiểu của cô.

Người kia không phải là lãnh đạo ban ca nhạc mà chính là bố của Ngô Hiểu.

Màn hai bố con bí mật gặp nhau làm cho Lâm Tinh nóng ran, chùng như sắp khóc, không phải khóc vì Ngô Hiểu mà vì chính mình. Trông thấy cảnh tượng ấy tưởng như mình sắp bị bỏ rơi. Cô phải để cho hai bố con Ngô Hiểu đoàn tụ, nếu không trong cuộc chiến tranh lạnh này phần thất bại chắc chắn sẽ thuộc về cô.

Một mình ra khỏi câu lạc bộ Quốc tế không khỏi cảm thấy lẻ loi, cô đơn. Tối hôm ấy Lâm Tinh không ăn gì, mà cũng không cảm thấy đói. Rất muộn Ngô Hiểu mới về. Cô đi lấy nước, treo áo quần cho anh, không nhắc gì đến chuyện ở câu lạc bộ Quốc tế, cũng cố tình không nói gì đến chuyện đài truyền hình và chương trình MTV. Sau khi lên giường, tắt đèn, cô định nói, anh Hiểu, chúng mình có chuyện cần nói với nhau thì Ngô Hiểu nói trước.

“Hai hôm nữa đến sinh nhật bố anh, anh cũng định về thăm nhà.”

Ngô Hiểu nói trước, khiến Lâm Tinh có phần bị động và lúng túng. Cô bày tỏ rõ ràng: “Ừ, anh nên về.” Ngừng giây lát, cô lại chủ động: “Ngày mai chúng mình đi mua tặng phẩm mừng sinh nhật bố. Có thể biểu với danh nghĩa hai ta.” Nói xong, cô thêm một câu: “Bố sẽ không vui, chỉ với danh nghĩa một mình anh cũng được.”

Cô nói rất dịu dàng, có tính sự vụ, hoàn toàn không có ác ý hoặc tình cảm. Rõ ràng Ngô Hiểu rất phấn khởi, anh nói:

“Chúng mình sẽ tặng gì?”

Lâm Tinh chú ý, chỉ cần cô bình tĩnh hòa nhã nói đến bố Ngô Hiểu, vẻ mặt Ngô Hiểu tươi lên, lòng những phấn khởi, lời lẽ cũng chủ động. Dần dần cô mới nhận ra điều ấy, dần dần mới biết anh rất nhớ bố. Lòng Lâm Tinh đôi phần bối rối, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh hỏi:

“Bố thích gì nhỉ?”

Hai người nằm trên giường bàn chuyện tặng phẩm sinh nhật, bàn hồi lâu mà không có kết quả... Lâm Tinh chủ trương đưa tặng thuốc bổ, thuốc bổ chứng tỏ lòng trung hiếu của con cái. Nhưng Ngô Hiểu nói, sẽ

có nhiều người biểu thuốc bổ, ở nhà thuốc bổ để cả đống không dùng hết. Lâm Tinh nói, vậy tặng hoa tươi, trung niên, người già đều thích. Ngô Hiểu lại phản đối: Nhà ở biệt thự Kinh Tây thường xuyên có người đưa hoa đến, hoa chậu, hoa cắm lọ, hoa trồng, hoa gì cũng có. Lâm Tinh nói, xem ra những người quyền thế thứ gì cũng có, anh bảo bổ còn thiếu thứ gì nữa không?

Ngô Hiểu ngửa mặt lên trời, thở dài: “Anh cũng không biết bổ thiếu thứ gì.”

Lâm Tinh nhồm người lên, nhìn Ngô Hiểu từ trên cao xuống: “Em biết bổ thiếu gì rồi, bổ thiếu tình cảm. Bổ chỉ có một mình anh là con trai, chỉ sợ mất, cho nên mới giận em.”

Ngô Hiểu nói: “Bố anh không có tình cảm với con cái thế đâu. Ông ấy là người coi trọng sự nghiệp, đối với anh không bằng đối với cấp dưới của ông ấy. Bố với cấp dưới rất tình cảm, anh chỉ là đứa trẻ trong lòng bố.”

Lâm Tinh nói: “Em không phủ nhận tình đồng chí giữa cấp trên đối với cấp dưới, nhưng tình cảm cấp trên với cấp dưới bao hàm rất nhiều quan hệ lợi ích, nhiều khi người khác không thấy được đây là thật hay giả. Bố với con không như thế, bố yêu anh là đức trời sinh. Hơn nữa càng ngày càng quan tâm đến anh.”

Tất nhiên Lâm Tinh cũng nghi ngờ những lời thúc đẩy tình cảm bố con của mình có thật tâm, đúng nghĩa không. Cô là người yêu Ngô Hiểu chân thành, cảm thấy mình nên nói như vậy, nên có thái độ như vậy.

Về chuyện tặng phẩm mừng sinh nhật hai người kéo dài mãi tận buổi chiều hôm sinh nhật ông Thiên, cuối cùng Lâm Tinh quyết định, mua bộ đồ ngủ lụa tơ tằm. Mọi người đều nói, con gái là áo bông của mẹ, vậy con trai là áo ngủ của cha, dù sao thì đồ cũng có ý nghĩa ấm lòng. Hơn bốn giờ chiều, Ngô Hiểu cầm tặng phẩm về biệt thự Kinh Tây. Anh đi rồi Lâm Tinh cảm thấy trống trải, một mình ngồi bên cửa sổ lúc chiều tà, cứ phỏng đoán tối nay anh có về không, vì lúc đi cô bảo với anh, anh nên ở nhà với bố vài hôm. Nhưng nếu Ngô Hiểu không về, có thể Lâm Tinh không ngủ được, chưa bao giờ cô ngủ một mình trong căn nhà này.

Không biết qua bao lâu, máy nhắn tin của cô có tín hiệu, đã biết rõ không thể, nhưng cô vẫn hy vọng tin nhắn của Ngô Hiểu. Đáng tiếc không phải, có thể vào lúc này Ngô Hiểu đang bước vào phòng khách hoa lệ của bố. Tin nhắn là của Hạ Vệ Hoa, cậu thanh niên ở Cát Hải mà cô vẫn lẩn tránh.

Lần này thì cô gọi điện trả lời.

Qua điện thoại, Lâm Tinh biết Vệ Hoa đang ở Bắc Kinh. Anh đã lấy được vé máy bay đi Chicago, chuyển máy bay ở Bắc Kinh, nhiều lắm chỉ dừng lại năm tiếng đồng hồ, mười một giờ đêm nay sẽ lên máy bay xuất cảnh. Qua điện thoại, cô không phân biệt nổi giọng nói của Vệ Hoa là bình tĩnh hay kích động. Cậu ta nói không ngờ Lâm Tinh lại hồi âm, tỏ ý trước khi đi rất muốn được gặp mặt Lâm Tinh.

Đúng lúc Ngô Hiểu không có nhà. Cũng nên gặp Vệ Hoa, không nên từ chối sự tạm biệt của bạn bè. Cô ngồi taxi ra sân bay. Nửa năm nay không gặp, Vệ Hoa tỏ ra thành thạo hơn, cậu ta mặc bộ đồ mới, vẫn tỏ ra hăm hở phấn chấn như ngày nào. Gặp Lâm Tinh, câu đầu tiên của cậu ta là: “Đi với em đi!” Lâm Tinh cười, nói: “Được, có vé của chị không?” Vệ Hoa nói: “Chị cứ chờ em, em sẽ về đón chị.” Lâm Tinh nói: “Thôi đi, chị không thể ngày nào cũng ăn McDonald’s.” Vệ Hoa nói rất nghiêm túc: “Ở Mỹ có nhiều nhà hàng Trung Quốc, có phố Trung Quốc, ở đây thứ gì cũng có.” Thấy cái vẻ nghiêm túc của Vệ Hoa, Lâm Tinh nói: “Em biết không, lúc này chị đang ốm.”

Vệ Hoa ngớ ra, nghe Lâm Tinh có phần thổi phồng căn bệnh của mình, cậu ta nói: “Vậy thì em không yên tâm cho chị. Chị ở đây một mình liệu có ai chăm sóc?”

Lâm Tinh rất cảm kích, nghĩ bụng ở đời này có nhiều người tốt. Cô nói: “Em cứ yên tâm, chị có người chăm sóc rồi.”

“Ai đấy?”

“Bạn trai của chị.”

“Bạn trai?” Vệ Hoa bán tín bán nghi, cười nhạt: “Không phải anh Hiếu chứ?”

Lâm Tinh cũng cười: “Chính anh ấy.”

Vệ Hoa có phần ngạc nhiên, có phần trào lộng: “Anh ấy chăm sóc được chị cơ à?”

Lâm Tinh không hiểu Vệ Hoa hỏi vậy là vì có cái nhìn không đúng với con nhà giàu hay vì ác ý với Ngô Hiếu, cô nửa đùa nửa thật chỉ vào Vệ Hoa, cảnh cáo: “Em đừng nói xấu anh ấy!”

Vệ Hoa gơ hai tay làm ra vẻ đầu hàng: “Thôi thôi, em không nói anh ấy nữa. Em rất phục bố anh ấy. Chị biết không, hồi đầu năm cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên suýt nữa đổ bể. Chính ông ấy đã đứng ra cứu, chỉ một thoáng là đảo ngược tình thế. Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên không những không chết, chỉ trong vòng hai tháng tập đoàn của chúng em kiếm được bảy tám trăm triệu, không ai không phục. Tất nhiên cũng có người nói, câu chuyện thần thoại ấy đều do một tay bố của anh Hiếu làm nên. Đây là đòn hiểm của ông ấy, gom tất cả cổ phiếu của các nhà đầu tư nhỏ lẻ. Tuy vậy, ít ra cũng đủ chứng tỏ bố anh Hiếu là người có bản lĩnh, có khí phách, làm cho bao nhiêu người toi tã không còn mảnh giáp, bản thân vẫn không bị lộ.”

Lâm Tinh không lạ gì với trận hải chiến cổ phiếu ấy. Trong trận hải chiến ấy chiếc thuyền nhỏ của Văn Khánh bị chìm ngấm. Nhưng cô không biết được sự phải trái quanh co của trận chiến, nên không thể nói gì về những lời ca thán của Vệ Hoa. Chỉ đến khi Vệ Hoa hỏi bài điều tra về Tập đoàn Trường Thiên của cô viết đã đăng chưa, cô mới trả lời: “Vẫn chưa đăng, là bởi chị chưa biết đánh giá như thế nào về cái ông chủ của xã hội chủ nghĩa Ngô Trường Thiên.”

Tất nhiên Vệ Hoa không hiểu sự băn khoăn của Lâm Tinh, cậu ta tỏ ra khó hiểu: “Chị đã phỏng vấn rất nhiều người rồi cơ mà?” Rồi như sự tỉnh: “Hay là chị sắp thành người một nhà, nên không tiện khen? Có điều gì đâu, cứ khách quan mà nói.”

Từ lúc nghe nói Lâm Tinh và Ngô Hiếu kết bạn, lời lẽ của Vệ Hoa pha chút chế giễu, tất nhiên có đôi chút ghen tị, Lâm Tinh nhìn ra. Hai người đứng nói chuyện đến nửa tiếng đồng hồ bên cái cửa kính to, lúc chia tay, Vệ Hoa mong giữ liên lạc với nhau, mong có dịp tâm tình trò chuyện. Cậu ta nói với Lâm Tinh, bắt đầu từ khi làm thủ tục đi du học Mỹ, cậu không muốn lên máy bay ngay, nhưng hôm nay đến cửa máy bay rồi mới phát hiện có quá nhiều chuyện lưu luyến, nhất là đối với Lâm Tinh. Cậu ta nói: “Chị là người con gái duy nhất mà em thích. Chị là nguyên nhân để em lưu luyến.”

Lâm Tinh biết cậu ta nói câu ấy rất chân tình, nhưng cậu ta không phải là người kích động như Ngô Hiếu. Tiếp theo không xảy ra bất cứ câu chuyện lãng mạn nào không tính đến hậu quả. Hai người chia tay rất bình thường, chúc mừng lẫn nhau, cùng hẹn gặp lại và cũng đều biết có thể không bao giờ gặp lại.

Lâm Tinh rời sân bay về thẳng nhà. Ở cửa có một người đàn ông đang đứng. Trời đã tối, qua mái tóc xõa ngang vai, cô nhận ra đấy là tay chơi organ trong ban nhạc của Ngô Hiếu. Vừa trông thấy Lâm Tinh, anh này nói ngay: “Ôi, Hiếu không đi với em à?”

“Không, anh ấy về chỗ bố.”

“Em với Hiếu... vẫn sống chung đấy chứ?”

Suýt nữa thì Lâm Tinh không hiểu câu nói ấy, cô ngó ra hồi lâu. Năm ấy, trai và gái hợp rồi tan là chuyện thường tình. Cô gật đầu: “Vẫn sống với nhau. Anh tìm anh ấy có việc gì?”

“Bọn này quay MTV, tối nay người của đài truyền hình đến, muốn nghe thử. Nhưng đến lúc này không thấy Ngô Hiếu đâu, nhắn tin cũng không trả lời, mọi người sốt ruột lắm. Em có biết số điện thoại của bố cậu ta không?”

Lâm Tinh lắc đầu: “Em không biết.”

Tay chơi organ lại hỏi, có biết số điện thoại công ty bố Ngô Hiểu không. Lâm Tinh lại lắc đầu. Từ sau khi sống chung với nhau, cô không đến công ty Trường Thiên nữa. Tay chơi organ tỏ ra sốt ruột bỏ đi, chỉ dặn nếu Ngô Hiểu về bảo cậu ta đến ngay ban nhạc, đây là việc vô cùng quan trọng.

Lâm Tinh cũng biết đây là việc quan trọng của Ngô Hiểu. Nhưng cô không có cách nào tìm anh, biết mà không giúp được gì. Vào nhà, cô thấy cái quần Ngô Hiểu treo ở đầu giường, phát hiện máy nhắn tin có tín hiệu. Anh thay quần, để quên máy nhắn tin trong túi. Chợt Lâm Tinh nhớ đến Aly và Hân, hai cô này biết số điện thoại của ông Công trợ thủ của ông Ngô Trường Thiên, gọi cho ông Công có thể tìm được ông Thiên, cũng có thể tìm được Ngô Hiểu. Vậy là cô chạy ra trạm điện thoại công cộng gọi cho Aly và Hân, gọi ba lần mà không thấy hồi âm. Cô đứng bên sạp báo cạnh trạm điện thoại, mắt nhìn những tờ tạp chí in màu lòe loẹt, nghĩ bụng hay là mình đến biệt thự Kinh Tây, nơi đang tổ chức mừng sinh nhật ông Thiên?

Tiệc mừng thọ ở biệt thự Kinh Tây vừa kết thúc. Ngô Hiểu ở trong phòng riêng gọi điện cho đám bạn bè, rồi chạy ra bảo phải đến gặp đài truyền hình bàn chuyện diễn cho chương trình ca nhạc. Anh vội vã chào ông Lương, ngồi lên cái xe ông Công bố trí, không biết đi đâu. Ông Thiên không hỏi nhiều, nghĩ, dù sao thì bữa tiệc mừng sinh nhật này cũng nhất cử lưỡng đắc: thằng con trai về; những khúc mắc giữa hai bố con đã được hóa giải; hợp mặt vui vẻ với những trợ thủ cũ một thời long đong vất vả, đối với sự phát triển của Tập đoàn cũng có triển vọng. Với ông Mai Khởi Lương, suốt cả buổi tối trong bầu không khí thân tình, cùng bàn bạc, thảo luận, có thêm những câu chuyện thực tế.

Ông Mai Khởi Lương là khách cuối cùng đến mừng thọ, vừa trông thấy Ngô Hiểu liền ghé tai ông Thiên, cười nói: “Thế nào, giảng hòa với con trai chưa?” Ông Thiên cười, có đôi chút an ủi, đôi chút bối rối, đôi chút tự trào, nói: “Tôi có thể chỉ huy ngàn vạn binh mã, nhưng không bảo được con, không biết cách dạy con. Vài hôm nữa tôi sẽ bảo nó đến xin lỗi cháu San. Hôm nay tại sao anh không cho cháu đến, cháu vẫn ở Bắc Kinh chứ?”

Ông Lương lạnh lùng lắc đầu, không trả lời. Ông Thiên rất hiểu biểu hiện ấy của ông Lương, ấy là muốn nói, việc gì phải hỏi. Ông Thiên cũng hiểu được, nếu Mai San đến, ngộ nhờ Ngô Hiểu tỏ ra lạnh nhạt với cô, chẳng hóa ra làm hai người lớn cùng mất mặt. Vậy là ông không nói thêm, chuyển sang chuyện tiệc mừng sinh nhật.

Tiệc mừng thọ ngũ tuần ông Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên không xa hoa như mọi người tưởng. Trong bữa tiệc, ngoài món vẩy cá của nhà hàng Kinh Thiên đưa đến, còn đều là những món ăn bình thường do một đầu bếp của biệt thự Kinh Tây làm. Mọi người uống chút rượu trắng, uống không nhiều. Sau bữa cơm, mấy vị cán bộ cũ cáo từ ra về trước, ông Thiên giữ ông Tường lại cùng tiếp ông Lương, cùng nhảy valse, nhảy tango với mấy cô gái trẻ được ông Công mời đến. Ông Thiên hình như đã gặp hai cô gái này ở đâu rồi, nhìn kỹ, ông không quen. Hai cô đều tươi như hoa đào. Ông Công giới thiệu, hai cô nhảy với ông Lương và ông Tường mấy bài. Ông quên mất tên cô gái đang nhảy với ông Lương. Cô này mặc áo đen váy đen, khiến ông Thiên cảm thấy như tang tóc. Tuy ông biết bây giờ thanh niên thích mặc những màu ngả đen, nhưng theo ông, màu đen dù sao cũng ám chỉ tang tóc, không may mắn. Cô gái nhảy với ông Tường mặc đồ kiểu Trung Quốc đã được cách tân, môi son, lông mày trang điểm giống như các tiểu thư thời xưa, nhưng cái tên Aly rất hiện đại, rất Tây, không hợp với trang phục và cách trang điểm. Ông Thiên biết rằng mình không hiểu nổi lớp thanh niên ngày nay.

Ông quen với những người như ông Mai Khởi Lương. Hai người quen nhau nhiều năm, thuộc lòng tính cách và những ý thích trong đời sống của ông ta như thuộc bàn tay mình, thậm chí biết rõ ông ta thích ăn món gì, thích uống rượu gì. Ông Lương không giấu giếm mình thích khiêu vũ. Họ Mai được coi là nhà tư sản dân tộc nổi tiếng ở Thượng Hải phồn hoa đô hội. Ông Lương sinh ra trong chế độ Trung Quốc mới, lớn lên dưới ngọn cờ đỏ, tuy không được giáo dục Tây học thời cũ, không được rèn luyện trong trào lưu Âu hóa, nhưng là con nhà thế gia, ăn đồ Tây, chơi quần vợt, nhảy đầm... tất thấy đều thạo. Bây giờ, có thể tuổi đã cao, mới khiêu vũ vài vòng trán đã lấm tấm mồ hôi, miệng thở phì phò. Ông Thiên thấy vậy, liền bảo ngừng nhạc, sau đấy cùng ông Tường mời ông vào thư phòng uống trà. Ông Công đưa hai cô gái ra bể bơi sau nhà đi bơi. Họ vừa đi, tất cả trở nên yên tĩnh. Chủ khách ba người uống trà bích la xuân, bắt đầu câu chuyện trong thư phòng.

Ông Tường mở đầu câu chuyện từ bữa tiệc mừng thọ hôm nay: “Anh Lương, có thể anh không biết, buổi lễ mừng sinh nhật hôm nay là do chúng tôi ép anh Thiên mới chịu tổ chức đấy. Anh Thiên chưa bao giờ tổ chức mừng sinh nhật. Chúng tôi phải nói đến anh, anh sẽ đến, anh Thiên mới đồng ý đấy.”

Ông Lương cười, nói: “Tôi cũng vậy, về cơ bản không tổ chức mừng sinh nhật. Thế hệ chúng ta ngay từ nhỏ đã được Đảng giáo dục, hơi một chút cái chữ đấu tranh chống chủ nghĩa cá nhân lại lóe lên, đến bây giờ vẫn còn chứng tật ấy.”

Ông Tường thao thao bất tuyệt: “Đấy chỉ là vấn đề quan niệm. Thực tế thì nghĩ đến cái riêng không phải

là xấu, cái riêng là động lực phát triển của xã hội. Chúng tôi làm quản lý doanh nghiệp, trước hết phải giải quyết được vấn đề lợi ích cá nhân của nhân viên mới có thể động viên được tính tích cực của mọi người. Cho đến nay, xây dựng kinh tế xã hội chủ nghĩa mới tỉnh ra rằng, chế độ tư hữu không phải là xấu. Hiến pháp nước ta tuy không như hiến pháp các nước tư bản định nghĩa rõ ràng tài sản tư hữu là thiêng liêng, không được xâm phạm, nhưng ít ra cũng đã chỉ rõ, kinh tế tư hữu là bộ phận cấu thành kinh tế xã hội chủ nghĩa, được Nhà nước bảo hộ theo pháp luật, đây cũng là giác ngộ lịch sử, là tiến bộ lắm rồi!”

Tất nhiên ông Lương hiểu ý trong câu nói của ông Tường, nhưng cái thông minh của ông ta ở chỗ cố ý làm ra vẻ ngu dốt. Ông ta nói: “Ồi, hiến pháp sửa đổi như vậy rồi, ấy là căn cứ theo tình thế thay đổi. Dẫu vậy, hiện tại chế độ công hữu vẫn là chủ thể của kinh tế xã hội chủ nghĩa. Bước tiếp theo, Thành ủy Cát Hải sẽ căn cứ vào sự nhất trí của tỉnh ủy, nắm lại vấn đề cải cách doanh nghiệp nhà nước. Doanh nghiệp Trường Thiên của các anh đi đầu, sẽ cho một vài kinh nghiệm.”

Ông Ngô Trường Thiên nói: “Cái khó của cải cách doanh nghiệp nhà nước theo tôi là không có chủ sở hữu đúng với ý nghĩa, tức là, doanh nghiệp nhà nước không có chủ. Quyết sách đầu tư, lợi nhuận, lợi ích, phương hướng phát triển lâu dài của nó, khen thưởng và kiểm soát đối với các cấp kinh doanh, vẫn chưa có ai với chức năng chủ doanh nghiệp lao vào lo lắng, đứng ra gánh vác trách nhiệm. Bây giờ chủ doanh nghiệp nhà nước là ai, là nhà nước. Nhà nước chỉ là một khái niệm, không phải là cá nhân cụ thể. Nhà nước chuyên trách quản lý vốn của nhà nước cũng chỉ là một cơ cấu, người phụ trách cơ cấu ấy cứ vài năm lại thay đổi, từ bản năng đến tâm thế đều không giống như chủ doanh nghiệp tư nhân cùng sống cùng chết với doanh nghiệp. Cho dù có thể, tình cảnh nhân sự cấp trên cấp dưới của doanh nghiệp nhà nước hết sức phức tạp, miệng lưỡi thì lớn, mặt nào cũng quản thật chặt. Nếu quản lý lỏng lẻo sẽ chẳng khác gì diễn hình Chữ Thờ Kien của doanh nghiệp Hồng Tháp tỉnh Vân Nam. Các bộ phận hữu quan của nhà nước là chủ doanh nghiệp Hồng Tháp đã quản lý ông Chữ Thờ Kien ra sao? Công lao của ông ấy thật to lớn, tạo cho nhà nước một khối tài sản lớn, nhà nước đã cổ vũ và tặng thưởng cho ông ấy bao nhiêu vật chất? Rất ít rất ít. Được thôi, anh không tặng thưởng cho ông ta, ông ta tự tặng thưởng cho mình. Ông ta lập một quỹ đen nho nhỏ trị giá trên trăm triệu, không phải là công lao một ngày, liệu ai đã phát hiện? Liệu ai ngăn cản ông ta, giám sát ông ta, hạn chế ông ta? Người đứng đầu doanh nghiệp nhà nước có thể không phải một mình ông Chữ Thờ Kien.”

Ông Thiên có phần kích động. Ông Lương cười, giúp ông thả lỏng: “Thế nào, anh cũng muốn làm một Chữ Thờ Kien nữa à?”

Tuy là những lời thả lỏng, nhưng ông Thiên và ông Tường vào lúc ấy nói rất đúng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Ông Tường rất nghiêm túc:

“Nếu chúng tôi muốn làm Chữ Thờ Kien thì đã làm rồi, thuận tiện hơn ông ta. Tham ô trên tài khoản, không còn gì ngu xuẩn hơn. Lần này Chủ tịch Tập đoàn của chúng tôi trừ hoạch một chiến dịch, chỉ trong hai tháng riêng thị trường cổ phiếu đã lãi mấy trăm triệu. Nếu cá nhân chúng tôi muốn kiếm ngoài, bản thân cứ lặng lẽ đăng ký một công ty hoặc để vợ con tham gia, cũng chỉ cần một đêm sẽ trở thành triệu phú. Nhưng những chuyện như vậy chúng tôi cũng không nghĩ đến, tiền kiếm được đều là của công ty. Điều này không phải sợ chính quyền thanh tra, giám sát. Chúng tôi tin ở anh Thiên học được lý thuyết “tự gặt” của Tăng Quốc Phiến, tự mình quản lý mình.”

Ông Lương cứ vờ hồ đồ, nói với giọng nghiêm túc: “Điều này đủ chứng minh, bản thân các anh là những người vì chung quên riêng, rất nghiêm khắc với bản thân. Nếu tổng kết kinh nghiệm thành công của doanh nghiệp nhà nước, điều quan trọng nhất là ê-kíp lãnh đạo phải liêm khiết, tự mình phải gương mẫu chấp hành mọi quy định, luật lệ.”

Cái mẹo chuyển chủ đề câu chuyện của ông Lương vừa rõ ràng lại rất khéo léo. Ông Thiên buộc phải từ từ đưa câu chuyện trở lại: “Sở dĩ chúng tôi không làm như vậy là vì mấy người khai sáng Tập đoàn Trường Thiên trước sau đều coi công ty là của bản thân. Tập đoàn Trường Thiên dựa vào vốn chúng tôi huy động, bản thân phần đầu gian khổ, từ nhỏ đi lên. Nếu Thành ủy các anh bổ nhiệm cán bộ, chính quyền cấp đủ vốn thì không thể được như ngày hôm nay.”

Để lái câu chuyện, ông Lương không hề đồ chút nào, kịp thời tiếp luôn một câu: “Ồi dào, các doanh nghiệp nhà nước ở Cát Hải, phần lớn cán bộ đều do Thành ủy bổ nhiệm, nhà nước cấp vốn, cũng không ít doanh nghiệp ăn nên làm ra. Những hiện tượng vừa rồi các anh nói, đúng là có ở một số doanh nghiệp nhà nước. Nhưng kết luận của các anh có cả quan điểm cá nhân.”

Câu chuyện đã được nói ra, lại nói rất sâu, tất nhiên ông Thiên không thể thoái lui. Ông vẫn từ tốn tranh biện:

“Đúng là cũng có nhiều doanh nghiệp nhà nước làm ăn tốt, nhưng phân tích tỉ mỉ thì mỗi doanh nghiệp đều có nguyên nhân. Có doanh nghiệp theo kịp thị trường, có doanh nghiệp mượn tay cơ chế độc quyền, có doanh nghiệp là do phẩm chất đạo đức người lãnh đạo. Nhưng vấn đề không chỉ xuất phát từ những trường hợp riêng lẻ, mà phải nghiên cứu chung. Tôi nói là nói chung, tức là bản tính con người. Nhất là động lực hành vi của người Trung Quốc chúng ta không thể tách rời chữ “tư”. Điều này hình thành trong quá trình lịch sử truyền thống văn hóa ngàn năm, không thể coi nhẹ. Văn hóa Trung Quốc lấy tư tưởng Nho gia làm mạch chính, mà trung tâm của văn hóa Nho gia là nhân luân. Hiện thực xã hội Trung Quốc là thế này: một con người, dù là làm việc, dù là tận tụy với trách nhiệm, đều trước hết lấy bản thân làm điểm trung tâm. Từ đây lần lượt xem xét, xem sự việc này có quan hệ thân sơ, gần xa gì với mình, sau đây mới quyết định làm thế nào, tận tụy với trách nhiệm ra sao. Trung quân tức là trung với ‘vua’ của bản thân, giữ hiếu tức là giữ hiếu với cha mẹ mình, yêu con trẻ trước hết yêu con cái mình, cha mẹ con cái mình có ăn có mặc rồi mới tính đến người khác. Cái gọi là ‘tôn kính cha mẹ mình như thế nào thì hãy tôn kính cha mẹ người khác như thế, yêu thương con cái mình như thế nào thì hãy yêu thương con cái người khác như thế’ cũng là từ mình mới đến người. Nếu việc này không vì bản thân, mà làm vì người khác, thậm chí chỉ vì cái thứ chủ nghĩa rỗng tuếch, làm vì tinh thần hoặc vì cơ cấu, lại hoàn toàn khác. Ở Trung Quốc chúng ta, tự cổ chí kim không thiếu những việc vì cá nhân bất chấp gia đình. Vì gia đình bất chấp đoàn thể, vì đoàn thể mà tổn hại đến quốc gia, tổn hại dân tộc, tổn hại thiên hạ! Lợi ích quốc gia và lợi ích bản thân trên cán cân nội tâm của đại đa số người bình thường, nói chung đều nghiêng về lợi ích bản thân. Không phải không có Lôi Phong, nhưng ngày nay không còn là thời đại Lôi Phong, ý nghĩa hiện thực biểu dương tinh thần Lôi Phong chỉ là trừng trị cái ác, khuyến khích cái thiện, đề cao công đức và yêu thương, không phải là tăng tốc đi lên cộng sản chủ nghĩa bằng cơ chế phân phối xã hội.”

Quan điểm lý luận này của ông Ngô Trường Thiên định nói lên điều gì, kì thật ông đã để lộ cốt tủy, nhưng ông vẫn cố tình không liên hệ đến thực tế của bản thân. Ông Lương nghe rồi cười khà khà, tiếng cười thật chua cay, Ông phải đưa ông Thiên và ông Tường đến thẳng với chủ đề của mình:

“Các anh nói từ này đến giờ chẳng phải là nói về chuyện xác định quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên hay sao? Không phải các anh không biết, ở Trung Quốc, cho phép thăm dò tham khảo về mặt lý luận, nhưng trên thực tế thì không nhất thiết làm ngay. Có thể làm được gì trong hiện thực, vẫn còn phải xem luật pháp và chính sách cụ thể nói thế nào.”

Ông Thiên biết việc này cuối cùng phải trở về với luật pháp, chính sách. Ông cười, trong lòng đã có chủ định: “Anh Lương rất quan tâm đến Tập đoàn Trường Thiên chúng tôi. Về vấn đề phân định quyền sở hữu tài sản, gần đây chúng tôi căn cứ vào luật pháp, chính sách và tài chính, có trực tiếp, có cả gián tiếp... đã chuẩn bị một phương án, đang định đưa trình anh, nghe ý kiến của anh, ngày mai tôi cho anh Công đưa đến trường Đảng cho anh.”

Ông Lương gật đầu, cái gật đầu nghiêm túc và hiểu ý, khiến ông Thiên thấy nhẹ nhàng thanh thản. Ông Lương kết thúc câu chuyện chưa thể có kết luận ngay một cách tự nhiên và đúng lúc. Ông đứng dậy, nói: “Anh Công đâu nhỉ, một mình anh ấy đang khiêu vũ với các cô kia à?”

Ông Thiên và ông Tường cũng đứng dậy, nói: “Họ đang bơi ở sau nhà. Anh Lương vẫn bơi đấy chứ?”

Không ai đề nghị, cả ba người cùng ra khỏi thư phòng, đi về phía bể bơi ở sau nhà, ông Lương nói: “Tôi đâu còn thời gian để bơi, chỉ có công không có tư, thời gian đều dồn cả cho công việc.” Ông Tường nói toạc: “Bơi là thứ vận động lỗi thời. Bây giờ anh Lương chuyển sang chơi quần vợt rồi. Tôi nghe nói anh đánh khá lắm, vợt trái tay rất giỏi.” Ông Lương không phủ nhận, nói: “Tôi vợt trái, tay phải rất khỏe cho

nên khó đề phòng.” Ông Thiện lập tức tiếp lời: “Ngày mai anh Lương có rỗi không, chúng ta chơi một hiệp. Tôi với anh tay phải đánh với tay trái.” Ông Lương nói: “Tối mai tôi có chương trình làm việc rồi.” Ông Thiện nói: “Ban ngày, buổi sáng buổi chiều gì cũng được.” Ông Tường đứng bên nhắc ông Thiện: “Sáng mai đi viếng anh Lương - kỹ sư trưởng công ty vật liệu đặc chủng, anh bảo đến dự lễ truy điệu. Tôi đã thông báo cho gia đình họ biết rồi. Gần đây gia đình làm ầm lên bảo anh ấy chết vì việc công.” Ông Lương nghe, liền nói: “Các anh cứ bận, chơi bóng còn nhiều dịp lắm.”

Ở bể bơi sau nhà, ông Công và hai cô gái lần đầu đến đây đang đánh trận nước. Ông Công tập trung vào một điểm, chống lại chiến thuật của từng cô. Ông tấn công mạnh cô gái mặc đồ đen. Cô gái có tên Aly không phân biệt địch ta, lúc tấn công bên này, lúc đánh bên kia, đúng là kẻ cơ hội chủ nghĩa, cả hai đều là địch. Cuối cùng cô gái mặc đồ đen không chống nổi, nhảy lên bờ, cơ thể trắng lôm lôm. Ông Công vẫn chưa từ bỏ, xông lên tóm gọn. Có thể vừa rồi trong bữa tiệc ông uống nhiều rượu, phờn cái bụng to đuối theo cô gái, gặp ông Thiện, ông Tường cùng ông Lương đi tới, ông ta vẫn bất chấp, trông bộ dạng rất xấu. Trước mặt ông Lương, ông Thiện cũng không tiện ngăn lại, sợ phá hỏng bầu không khí, đành dùng lời lẽ để che đậy: “Hôm nay anh Lương đến, mọi người phấn khởi. Anh Công hôm nay cũng uống thật đã, bình thường tôi không cho mọi người thoải mái thế này đâu.”

Ông Lương không để ý, cười theo. Ông Tường góp vui, không sợ đánh mất thân phận, giúp ông Công ngăn cô gái đang chạy quanh bể bơi, một người tóm tay, một người tóm chân, kéo đến bên thành bể, dùng đũa tựa đánh đu, hô một, hai, ba... ném xuống bể. Ông Thiện kêu lên “cẩn thận”. Chưa dứt lời thì hai người phối hợp không chặt chẽ, ông Công buông tay, ông Tường vẫn tóm chân cô gái, chỉ nghe một tiếng “bịch”, đầu cô gái đập vào thành bể. Ông Tường ném mạnh chân cô gái xuống nước, cô gái chìm ngấm.

Tai nạn xảy ra thật bất ngờ, chỉ trong gang tấc, không ai chuẩn bị, chỉ có cô gái tên Aly đang ở dưới nước kêu lên. Trên bờ mọi người đứng đực ra như những khúc gỗ, mặt ông Tường tái nhợt. Ông Công không biết đã tỉnh rượu hay vẫn đang say, hét to xuống bể nước: “Sao rồi?” Cho đến khi ông Thiện kêu lên: “Cứu nhanh lên!” Lúc này họ mới bừng tỉnh, nhảy vội xuống nước.

Ông Thiện thấy mọi người vội vã kéo cô gái lên bờ, vội vã làm hô hấp nhân tạo. Ông sợ hãi trông thấy trên đầu cô gái có máu, máu nhuộm đỏ những viên gạch lát thành bể. Ông nói: “Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!” Rồi ông đi vào, chợt nghe thấy tiếng khóc của Aly lẫn với tiếng an ủi trấn tĩnh: “Không sao...”

Ông Lương cùng đi vào, theo ông Thiện lên thư phòng, lặng lẽ tìm số điện thoại cấp cứu, phải gọi hồi lâu mới được. Không ai nhớ phải gọi số 112 thường trực. Ông Thiện thấy ông Lương không nói năng gì, liền nói: “Anh Lương, anh về trước đi, ở đây tôi sẽ giải quyết.” Ông Lương vẫn im lặng. Ông Thiện chạy lên đây nhà phía trước gọi anh lái xe của ông Tường đang xem tivi, đưa ông Lương về. Anh lái xe vẫn chưa biết sau nhà xảy ra chuyện gì, rất cung kính đưa xe đến. Lúc chia tay, ông Thiện nói khẽ với ông Lương: “Thành thật xin lỗi anh, bọn họ thật hồ đồ.” Ông Lương không nói nhiều, chỉ nói: “Đưa cô ấy đến bệnh viện nhanh lên.”

Đưa ông Lương đi rồi, ông Thiện quay về thư phòng tiếp tục gọi điện cấp cứu. Cuối cùng điện thoại cũng đã thông, vừa nói được nửa câu thì ông Tường vào, đập máy.

“Thế nào?”

Ông Thiện nghi ngờ nhìn ông Tường toàn thân ướt lướt thướt. Ông Tường vờ mặt lúng túng, nói không rõ ràng, giọng run run:

“Đừng gọi nữa cô ấy chết rồi!”

Đầu óc ông Thiện căng thẳng, nói như hét lên: “Chết cũng phải gọi người của bệnh viện đến!”

Ông lại bấm máy, nhưng ông Tường một lần nữa đập máy.

Ông Thiện trừng mắt nhìn ông Tường, nhìn xem ông ta có điên không.

Về mặt, giọng nói của ông Tường run run. Sự run rẩy ấy đủ chứng minh ông vẫn bình thường, vẫn còn biết sợ. Ông nói: “Anh Thiên, anh đừng vội gọi điện, dù sao thì người cũng đã chết, đưa đến bệnh viện sớm hay muộn đều thế cả. Chuyện này rất phức tạp, xin anh cho ý kiến.”

“Phức tạp? Anh định giữ cho mình hay giữ cho anh Công, hả?” Ông Thiên nổi cáu, lớn tiếng hỏi.

“Chuyện này do chúng tôi làm, rất phức tạp. Anh Thiên, cũng phiền đến anh, phiền cả công ty.”

“Phiền phức là tất nhiên! Tôi đã bảo anh Công uống ít rượu chứ, nhưng không nghe. Anh Công phải chịu trách nhiệm chính, anh cũng có trách nhiệm. Tất nhiên tôi có trách nhiệm của người lãnh đạo.”

Ông Tường về mặt đau khổ: “Anh Thiên, không phải chúng tôi sợ trách nhiệm, chuyện này sẽ kéo theo hàng loạt hậu quả. Cơ ngơi chúng ta gây dựng hai chục năm nay, biết đâu vì thế mà tan nát.”

Sự kích động của người cộng sự này khiến ông Thiên không thể không hạ giọng, nói năng chân tình: “Anh Tường, cũng tại các anh rượu vào rồi lỡ tay, một hành động quá tay, không phải cố tình. Tôi với anh Lương cũng có mặt, đều có thể làm chứng cho các anh. Về mặt luật pháp có xét đến hành vi không cố ý. Ngoài ra, cô gái này là người của đơn vị nào trực thuộc chúng ta, tôi có thể yêu cầu đơn vị ấy bồi thường cho gia đình, làm tốt công tác đối với người thân. Chỉ cần gia đình thông cảm, không làm to chuyện.”

Tâm trạng rối bời của ông Thiên bỗng được chính những lời lẽ này của mình gỡ rối. Ông Tường vẫn giữ máy điện thoại, nói: “Quan trọng là, cô gái này không phải người của đơn vị trực thuộc nào. Tôi vừa hỏi anh Công, hai cô này đều không phải nhân viên trong Tập đoàn chúng ta.”

“Các cô ấy làm gì?”

Cổ họng ông Tường nghẹn lại, về mặt buồn bã, hận trời oán đất: “Các cô ấy là gái làm tiền.”

Ông Thiên cảm thấy như có ai đó đánh mạnh lên đỉnh đầu làm ông choáng váng. Bao năm nay ông trải qua vô số vực sâu sóng lớn, tự cho rằng mình là người từng trải dâu biển, gặp bất cứ việc gì cũng không sợ. Vậy mà câu nói tồi tệ nhất của ông Tường khiến ông không còn thấy nông sâu trước mắt.

Gái làm tiền?

Ông Thiên dính vào gái làm tiền!

Ông Tường dấn thêm một bước: “Anh Thiên, Tập đoàn chúng ta có tính xã hội, bao nhiêu người nhìn vào. Nếu công an đến điều tra, chắc chắn chuyện mua bán cổ phiếu đầy sóng gió, rồi ra tin tức và dư luận thừa gió bẻ măng. Chỉ mấy hôm giá cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sẽ sụt giảm. Tồn hại về kinh tế lúc này đã trông thấy. Điều mà chưa thấy ấy là, hình ảnh xã hội, nhân cách, danh dự bao nhiêu năm nay anh dày công vun đắp, báo chí thêm dấm thêm ố, cũng sẽ đổ vỡ tan tành. Ngoài ra, sự việc này lan ra ngoài, phiền phức nhất là anh Lương, Bí thư Thành ủy. Bây giờ đang là thời điểm quan trọng đối với anh ấy, dính vào chuyện này, việc vào Thường vụ tỉnh ủy chắc chắn sẽ gác sang một bên, có còn nguyên chức hay không lại là một dấu hỏi. Nếu anh ấy miễn cưỡng không bị mất chức, anh ấy có nói giúp chúng ta trong việc phân định quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên nữa không? Anh ấy không nói giúp, chuyện sở hữu tài sản coi như đi đứt!”

Mỗi câu nói của ông Tường làm cho ông Thiên cảm thấy ông ta đang thổi phồng mọi chuyện, nhưng nghĩ kỹ lại mỗi câu nói đều rất thật và chính xác. Còn ông, dẫu sao thì không muốn tin, cổ phiếu có sụt giá vì chuyện bất ngờ này, danh tiếng của ông có bị liên lụy cũng khó nói. Điều khó tiếp nhận ấy là, cái kế hoạch giành lại quyền sở hữu Tập đoàn Trường Thiên một cách hợp pháp mà họ đã dày công chuẩn bị bao nhiêu lâu nay, sẽ phá sản không lý do. Dù sao thì ông cũng không muốn tin, tất cả đều nằm trong dự đoán, hơn nữa cũng không tránh khỏi.

Ông Tường định nói, nhưng rồi dừng lại, chỉ nói: “Anh Thiên, việc này vẫn phải do anh dàn xếp, chỉ đạo.

Anh quyết định thế nào chúng tôi sẽ chấp hành như thế.”

Đầu óc ông Thiên rồi tung rồi mù. Ông cố trấn tĩnh, cố giữ tính thận trọng, không bối rối như vốn có: “Mời anh Công vào đây.”

Ông Công vào, người cũng ướt lướt thướt, không biết ông ta rét hay sợ, đứng trước mặt ông Thiên cứ run lẩy bẩy.

Điều bất ngờ là, ông Thiên không trách mắng, chỉ hỏi, giọng trầm trầm: “Cô gái này tên gì?”

Sắc mặt ông Công ngớ ra, trả lời: “Em biết cô ấy tên là Hân, để em xem trên người cô ấy có giấy tờ tùy thân gì không?”

Ông Thiên lại hỏi: “Còn cái cô gái đến cùng cô ấy?”

Ông Công nói: “Cô kia tên là Aly, nhưng, có thể các cô ấy ở Bắc Kinh dùng tên giả.”

Ông Thiên nhìn người thuộc cấp của mình, tức giận không làm gì nổi, gào lên: “Tại sao anh lại bám lấy những loại người ấy!”

Ông Công lúng túng giải thích: “Hai cô này, vốn là... vốn ở cùng cô Tinh...”

Ông Thiên sực nhớ, cách đây không lâu, ông Công đã nhắc ông: cái cô Lâm Tinh bám lấy Ngô Hiểu qua lại thân mật với loại gái ấy... Ông chợt nhớ, thái độ không mấy thiện cảm, nói với ông Công: “Mọi việc đều do anh gây nên, anh phải đến cơ quan Công an để trình bày cho rõ.”

Nói xong, ông giận dữ nhìn ông Tường. Mặt ông Tường tái nhợt, đứng im lặng cúi đầu. Mặt ông ta bóng loáng, không biết là nước hay là mồ hôi.

Mắt ông Công đỏ ngầu, ông nói: “Anh Thiên, việc em làm em chịu, bây giờ em đưa thi thể đến cơ quan Công an. Em không nghĩ cho mình, em chỉ là thứ tiểu tốt, giết người đền mạng không có gì phải phàn nàn. Nhưng chuyện này ảnh hưởng đến anh, ảnh hưởng đến Tập đoàn, em, em...” Ông Công nghẹn ngào: “Em xin lỗi anh... xin lỗi anh Tường...”

Ông Công khóc nức nở, căn phòng buồn đau nặng nề. Ông Thiên dịu giọng, hỏi: “Cái cô Aly kia đâu rồi?”

Ông Tường giọng khàn khàn, trả lời thay ông Công: “Cô ấy sợ hãi, chúng tôi vừa đưa lên gác để cô ấy được yên tĩnh.”

Ông Thiên châm một điếu thuốc. Ông biết thời gian không cho phép do dự. Nếu không đưa ngay thi thể vào bệnh viện, hai ông Tường và ông Công không đến ngay cơ quan Công an, kéo dài không lý do rồi sẽ dẫn đến vô vàn nghi vấn. Ông suy nghĩ, rồi tắt điếu thuốc, nói với ông Tường:

“Anh Tường, chuyện này không thể giấu nổi, không có cách nào khác. Giá cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, tiếng tăm anh và tôi rồi sẽ theo nó mất đi. Anh và anh Công sẽ bị tòa xét xử, cố gắng để được tại ngoại, tôi đang cố nghĩ cách.” Ông quay sang nói với ông Công: “Dù sao cũng đã xảy ra án mạng, hai anh không thể không gánh phần trách nhiệm.”

Ông nói rồi định ra khỏi thư phòng, dặn ông Tường: “Không gọi được xe cấp cứu, anh chuẩn bị xe ngay, chúng ta đưa thi thể vào bệnh viện.” Không ngờ ông Tường bước tới, ngăn ông Thiên lại, khép cánh cửa vừa được mở ra. Bất giác ông Thiên kêu lên một tiếng:

“Anh Tường, anh không được hồ đồ.”

Ông Tường van xin: “Anh Thiên, anh hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại đi. Đây không phải là ván cờ chết, chúng ta phải suy tính thật kỹ, xin đừng sẩy chân để rồi ân hận một đời.”

Ông Thiên trừng mắt: “Đúng, chuyện này tôi sợ lắm. Nếu tôi che giấu cho các anh tức là làm hại các anh.”

Ông lại mở cửa, cánh cửa thư phòng vừa mở ra, ông Tường lập tức đóng lại. Cánh cửa nặng nề của thư phòng cứ người đóng, người mở thành thành. Ông Thiên quát to: “Anh làm cái trò gì đấy, mở cửa ra!” Ông Tường vẫn giữ chặt cánh cửa, dần giọng:

“Ngày mai, cơ quan Công an, mọi người trong xã hội đều rất hứng thú sẵn đón tin tức này. Sẽ chẳng bao lâu báo chí sẽ rút tit thật giật gân, những là: Mừng thọ ngũ tuần của Chủ tịch Tập đoàn Trường Thiên vui quá hóa buồn! Ôi, đã đời hay chưa! Còn nữa: Bí thư Thành ủy, Chủ tịch tập đoàn gọi gái mua vui dẫn đến đổ máu! Còn nữa: Cán bộ lãnh đạo và chủ doanh nghiệp lộ mặt hủ bại! Như thế đã đủ chưa? Tôi và anh Công bị xét xử, tổng giam, không sao, chúng tôi là những người vô danh, không đáng để báo chí nêu tên, vai diễn chính tiếp theo là anh với anh Lương.”

Ông Thiên sững sờ, nói: “Sự việc đến nước ấy tôi sẵn sàng gánh trách nhiệm.”

Ông nói, nhưng bàn tay mở cửa bỗng chùng xuống. Ông Tường nói: “Anh Thiên, chúng tôi theo anh bao nhiêu năm nay. Anh không được hưởng phúc, chúng tôi cũng không được hưởng. Anh nổi tiếng, chúng tôi được gì? Tại sao chúng tôi một lòng theo anh?”

Lâu lắm ông Thiên không nói chuyện sâu sắc với những người thân tín của mình. Ông mở lòng, nói: “Nếu giữ được quyền sở hữu tài sản của tập đoàn, anh cũng có một phần, tôi cũng đang tính cả anh Công.”

Ông Công bật khóc, những thớ thịt trên mặt co giật. Ông ta vừa khóc vừa nói: “Anh Thiên, em không lấy bất cứ đồng nào đâu, chỉ cầu mong suốt đời theo anh, cầu xin anh đừng bỏ em.”

Sự kích động tình cảm của ông Công khiến ông Thiên phải đau lòng. Hai mươi năm sóng gió cùng hội cùng thuyền, lúc này quá khứ hiện về. Ông Tường nói: “Việc quyền sở hữu tài sản nếu làm được, chúng tôi có cổ phần hay không, không quan trọng. Anh là con người vì mọi người. Theo anh, chúng tôi không sợ đói. Nhưng việc hôm nay để lộ ra ngoài, anh Lương Bí thư Thành ủy coi như xong. Tên anh ấy bị dính bẩn, liệu còn ai đứng ra giúp anh trong chuyện này? Chẳng bao lâu sau Thành ủy sẽ cử người về tuyên bố: tài sản của tập đoàn Trường Thiên thuộc quyền sở hữu của Công ty đầu tư vốn, trực thuộc Ủy ban quản lý vốn nhà nước, cán bộ do ban tổ chức quản lý. Công lao của anh Thiên coi như mất trắng, khí tiết tuổi già không giữ nổi. Không cách chức anh nhưng cũng sẽ tăng cường giám sát, tăng cường ban lãnh đạo. Anh được gán chức Chủ tịch Tập đoàn nhưng Thành ủy cử về một Tổng giám đốc điều hành và một Bí thư đảng ủy! Anh Thiên, anh không tin những điều chúng tôi nói hay sao?”

Ông Thiên từng bước lui khỏi cánh cửa, ngồi phịch xuống sofa. Ông Tường miêu tả cái kết cục của bản thân ông Thiên và của tập đoàn Trường Thiên. Ông rất rõ, quyết không phải là một pho truyện diễn nghĩa đầy tính li kì. Lúc này đúng là thời khắc quan trọng của ông Lương chốn quan trường, cũng là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời ông Thiên, vào lúc sóng gió này chuyện nọ sẽ đề ra chuyện kia, không thể nói mạnh. Việc phân định quyền sở hữu tài sản có liên quan đến ông, tất nhiên liên quan cả đến ông Tường, ông Công và lợi ích thiết thân từ nay về sau của rất nhiều cốt cán trong Tập đoàn; quan hệ đến hai mươi năm phấn đấu của ông, cuối cùng liệu có được hưởng thành quả mà cá nhân đáng được hưởng không? Lẽ nào mở mắt nhìn công lao của mình mất sạch!

Ông Tường, ông Công toàn thân mệt mỏi, ngồi xuống sofa. Căn phòng yên tĩnh, một lúc sau mới nghe thấy ông Công cố nén tiếng khóc: “Anh Thiên, em có lỗi, anh cứ để em chết. Em đã làm hỏng chuyện, em có chết cũng không chuộc được lỗi.”

Ông Thiên hít thở thật sâu, rồi từ từ thở ra, cuối cùng ông hỏi một câu có tính chất bước ngoặt:

“Cô gái này chết, có những ai biết?”

Câu hỏi của ông Thiên làm ông Công thôi không khóc nữa, ông ta đáp: “Chỉ có ba chúng ta.”

Ông Thiên cố tình nhìn thẳng vào mắt ông Tường. Ông Công lại nói: “Cô Aly trên gác cũng biết.” Ngừng giây lát, ông lại nói: “Còn... anh Lương, Bí thư. Nhưng anh Lương chưa biết chết.”

Ông Tường nói: “Có thể cho tiền cô gái trên lầu. Những cô gái này chỉ cần cho tiền mọi chuyện đều ổn.”

Ông Thiên cúi đầu, rất khó quyết tâm. Một lúc sau ông cảm thấy đây cũng là một đường, một lúc sau lại đau xót tự hỏi: Làm thế nào để đi được con đường ấy? Lúc này họ nghe thấy tiếng chuông ở cổng biệt thự vọng vào. Tiếng chuông không lớn, nhưng cả ba đều giật mình.

Muộn thế này rồi ai đến?

Rất nhanh chóng, chị giúp việc gõ cửa thư phòng, thông báo có một cô gái còn trẻ đến tìm Ngô Hiểu.

Lại là một cô gái. Ông Thiên mệt mỏi đứng dậy, định ra phòng khách phía trước xem ai. Ông quay lại, nhìn ông Tường, nói:

“Anh lên nói chuyện trước với cô gái trên lầu.”

Hình như đây là một quyết định, một quyết định vội vã và tất nhiên. Ông Tường và ông Công cùng gật đầu, vẻ mặt không biết là được giải thoát hay nặng nề hơn. Ông Thiên đi qua dãy hành lang tối om, lòng ông cũng tối đen. Khi bước vào phòng khách sáng đèn ông mới nhìn thấy, ngồi chờ ở kia là bạn gái của Ngô Hiểu. Cô gái xinh đẹp đã từng phỏng vấn ông, sau đây là tình yêu trên hết.

11

Máy lạnh của phòng khách như được người giúp việc vừa mở. Không khí trong phòng vẫn còn oi bức, ngoại trừ ngọn đèn bàn nửa thức nửa ngủ uể oải tỏa ánh sáng trên cái bàn trà. Toàn bộ căn phòng nép mình trong bóng tối, nhưng trong cái nhìn của ông Thiên, vẻ mặt Lâm Tinh vẫn sáng sủa. Cái cô gái không được hoan nghênh này sau khi cướp con trai của ông, có thể đây là lần đầu tiên cô bước vào cửa nhà họ Ngô. Dáng vẻ của cô khiến ông Thiên nhớ lại nửa năm trước đây cô tự xông vào văn phòng của ông và đòi phỏng vấn. Cô ngồi ở sofa với cái tư thế cố làm ra vẻ lão luyện. Để so sánh, ông Thiên tin rằng dáng vẻ mình lúc này với ngày ấy của nửa năm trước đã khác xa. Vẻ mặt ông âm đạm, tinh thần và thể xác mệt mỏi, giọng nói cũng mất đi cái bóng bấy bình thường.

“Cô đến tìm Hiếu à?”

Thấy ông bước vào, Lâm Tinh rất lễ phép đứng dậy chào, rồi rất lễ phép hỏi thăm: “Thưa bác, bác có khỏe không ạ?” Trong trí nhớ của ông Thiên, hình đây là lần đầu tiên cô gọi ông là bác, không rõ khiến ông cảm thấy dễ chịu hay xấu hổ. Lúc này mọi cảm xúc của ông trở nên tê dại. Ông hồ hồ hỏi lại:

“Cô tìm Hiếu à?”

“Vâng, anh ấy có nhà không ạ?”

“Nó không có nhà.”

“Anh ấy bảo hôm nay về chúc mừng sinh nhật bác.”

“Ừ, nó về, nhưng đi rồi, ban nhạc của nó vừa có điện gọi nó đi rồi.”

“Có phải đi bàn chuyện quay MTV với đài truyền hình không ạ?”

Dòng suy nghĩ của ông Thiên đang lộn xộn, ông phải cố gắng chăm chú, định thần: “Ừ... hình như vậy.”

Lâm Tinh vẫn với vẻ tự nhiên thoải mái: “Vậy thì được, cháu đến chỉ để báo cho anh Hiếu biết chuyện ấy.”

Ông Thiên nở nụ cười đáp lễ, hỏi: “Cô còn chuyện gì nữa không?” Vẻ mặt mệt mỏi, giọng nói khàn khàn như có ý đuổi khách. Ông không thể để Lâm Tinh ở lại lâu hơn, thậm chí cũng không mời cô ngồi.

Lâm Tinh biết ý, nói: “Không còn việc gì nữa đâu ạ, anh ấy đi là được rồi. Cháu chỉ sợ nhờ việc của anh ấy cho nên mới đến đây, xin lỗi đã làm phiền bác đang nghỉ ngơi.”

Nhân cơ hội, ông Thiên nói: “Tôi cũng vừa mới đi ngủ.”

Lâm Tinh chuẩn bị cáo từ, cô lấy cái túi xách để trên *sofa*, đeo lên vai, hỏi: “Đêm nay anh Hiếu còn về đây nữa không ạ?”

Lúc Ngô Hiếu đi, ông Thiên dặn chốc nữa về đây ngủ, tối nay ông có việc muốn nói với anh. Nhưng ông sợ cô gái này ở lại chờ, vậy là ông nói: “Nó không về, không về đây nữa đâu.”

Lâm Tinh gật đầu, tỏ ra thanh thản hơn vừa rồi. Cô nói: “Cháu xin chúc sinh nhật bác vui vẻ!” rồi cô bước ra cửa phòng khách. Trước khi Lâm Tinh bước qua cửa, ông Thiên như nhớ ra điều gì, gọi cô lại:

“À... cảm ơn cháu đã tặng quà sinh nhật bác, nghe Hiếu nói cái áo ngủ ấy là do cháu chọn.”

Lâm Tinh nở nụ cười bền bỉ, rất trẻ con. Trong ấn tượng của ông Thiên về cô, chưa bao giờ ông thấy nụ cười ngây thơ trẻ con như vậy. Dù rằng khi phỏng vấn hay nói chuyện, cô luôn giữ vẻ sắc sảo, nghiêm trang, mắt tự nhiên. Hình như cho đến lúc này ông mới phát hiện cô gái này có cái vẻ trong sáng khiến

con trai gặp mặt phải xiêu lòng. Khí chất của cô so với Aly và cô gái vừa chết lúc khiêu vũ, thiếu hẳn cái vẻ che đậy giả dối, hơn hẳn về sự trong sáng thật thà, là loại người càng nhìn càng dễ ưa. Nếu không phải là Ngô Hiểu vốn không để ý đến con gái làm sao có thể chịu bái lạy trước cô ta, làm tù binh của sự trong sáng, thuần khiết.

Nụ cười của cô gái khiến ông Thiên vô tình xóa bỏ gần hết sự căm ghét đối với cô. Thậm chí trong lúc này ông cảm thấy con trai mình rất xứng đáng với vẻ bề ngoài của cô gái này. Nhưng tình thế lúc này ông không thể phân tâm nghĩ đến chuyện của con trai. Ông vội đưa tiền cô, rồi quay về thư phòng. Ông nghĩ, phải xử lý xong mọi việc trước khi con trai về. Nhưng cho đến lúc này ông vẫn do dự, chưa quyết. Ông cảm thấy mình đang đứng giữa ngã tư đường, mà con đường nào cũng dẫn ông đến sai lầm, mất mát. Ông Tường từ trên lầu đi xuống, hỏi ông ai đến vừa rồi. Ông nói bạn của Ngô Hiểu, đã đi rồi. Ông hỏi ông Tường: “Cái cô Aly kia thế nào rồi?” Ông Tường thuật lại cuộc trao đổi vừa rồi với Aly.

“Xong rồi, cho cô ta ba trăm ngàn, để cô ta rời khỏi Bắc Kinh.”

Ông Thiên cảm thấy sự việc không thể đơn giản như thế: “Cô ta là bạn thân với cô Hân, hai người sống với nhau, tối nay cùng đến. Không thấy cô Hân, nhất định mọi người sẽ hỏi, cô ấy trả lời thế nào?”

“Nói rằng, ở chỗ chúng ta đây cùng về. Dọc đường cô Hân bảo đi tìm bạn, hai người chia tay nhau.”

“Cô Hân mất tích, cô ấy rời khỏi Bắc Kinh, như thế có đáng ngờ hơn không?”

“Những cô gái này không có ai thân thích ở Bắc Kinh, cũng không có hộ khẩu, đi rồi cũng không ai hỏi, cũng không ai có thể tìm. Các cô ấy sang một thành phố khác lập tức đổi tên, còn tốt hơn ở lại đây bị Công an gọi đến thẩm vấn.”

Ông Thiên không nói gì, chỉ cúi đầu suy nghĩ, thực tế đầu óc ông trống rỗng. Trong lúc hoang mang, ông nhớ đến một sự việc độc ác: “Còn cô Hân, chúng ta làm thế nào?”

“Để anh Công xử lý, anh ấy có cách.”

“Xử lý thế nào?” Ông Thiên hỏi dồn.

Ông Tường im lặng giây lát, rồi nói: “Tìm một chỗ không có người chôn cô ta. Bảo ông ấy đưa đi thật xa, xa Bắc Kinh.”

Ông Tường nói tự nhiên như khi bàn công tác. Ông Thiên nhìn vào mắt ông ta, nhìn hồi lâu rồi rầu rĩ nói: “Anh Tường, chúng ta làm thế nào để có thể làm nổi việc ấy? Chúng ta không thể làm.”

Ông Tường tránh cái nhìn của ông Thiên, hồi lâu sau mới nói: “Vậy thì, không còn cách nào.” Ngừng giây lát, ông nói tiếp: “Người đời vẫn nói, cuộc sống là trên hết. Vì sự sống, việc gì cũng có thể làm. Bản thân anh không bảo vệ bản thân, sẽ không có ai bảo vệ anh. Bao nhiêu năm nay chúng ta cố gắng không ít, nhưng một khi xảy ra việc xấu xa, xã hội sẽ không buông tha chúng ta. Với lại, không phải chúng ta cố tình gây nên cái chết. Nhưng dù sao thì cô ấy cũng đã chết, anh có đưa đến nhà xác bệnh viện, đưa chúng tôi đến công an, liệu còn ý nghĩa gì? Trừ phi lương tâm chúng ta thanh thản hơn một chút. Chúng ta cùng chịu gian khổ hai chục năm trời chỉ để cho mấy chục phút lương tâm thôi ư?”

Ông Thiên không trả lời, lúc này không phải là lúc biện luận về đạo đức. Không phải ông Tường không hiểu đạo đức là gì. Có thể mọi người như nhau, vào lúc gay cấn một sống một chết, dù là đạo đức phẩm chất gì, đến lúc đụng độ hiện thực đều phải tan rã, không ai xoay chuyển nổi. Ông Thiên chỉ còn biết im lặng. Ông và ông Tường đi ra phía sau, xem ông Công kéo thi thể cô gái vào phòng thay đồ bên cạnh bể bơi. Ông cùng với hai người cố tránh không giẫm lên vết máu trên nền gạch, trông thấy mà sợ hãi. Trong phòng thay đồ, họ dùng bộ váy áo đen như đồ tang đặt lên mặt và lên cơ thể nửa khóa thân của cô gái. Mặt cô gái tái nhợt như được phủ một lớp sáp, mắt hé mở, không ai dám nhìn. Ông Thiên thấy ông Tường và ông Công không biết tìm đâu một tấm thảm len cuộn cô gái vào trong và dùng một sợi dây thừng bó lại. Găng tay, giày của cô ta cũng cho luôn vào trong bọc thi thể. Ông Thiên nói: “Xem trong

người cô ta có giấy tờ tùy thân gì không, sau này có thể gửi tiền cho gia đình cô ấy, chắc chắn cô ấy còn cha mẹ.” Nhưng hai người không để ý đến lời ông Thiên. Ông Công vác thi thể cô gái đi ra. Ông Tường lấy giẻ lau sạch vết máu trên nền nhà. Nhìn ông Thiên đứng sững sờ trước cửa phòng thay đồ, ông Tường nói:

“Như thế chẳng hóa ra lạ ông tôi ở bụi này hay sao?”

Ông Thiên không nói được câu nào, lặng lẽ rời khỏi phòng thay đồ, một mình đi lên lầu. Ông đứng trong phòng ngủ không bật đèn, qua khe hở của ri-dô cửa sổ nhìn xuống nhà. Cửa sau của khu biệt thự đã mở, ánh đèn đường vàng vọt chiếu sáng lối đi nhỏ, ở đây đã đậu sẵn một chiếc ô tô. Đêm, không nhìn rõ bầu trời quang mây hay u ám, vài ngôi sao thưa thớt, sương mù bao phủ. Ông Công rất vất vả để thi thể Hân vào cốp, kéo Aly cúi đầu, chân bước lảo đảo vào trong xe. Ông Tường không lộ mặt. Xe lặng lẽ chuyển bánh. Người sống và người chết cùng đi.

Lúc này ông Thiên mới nhận ra, mừng thọ ngũ tuần của mình vào một đêm tối trời không trăng.

Có tiếng động ở cầu thang, ông Tường lên, bật chùm đèn treo trong phòng ngủ. Lần đầu tiên ông Thiên thấy ngọn đèn chói mắt. Ông nói: “Đừng bật đèn.” Ông không muốn trông thấy mặt ông Tường, cũng không muốn cho ông Tường trông thấy vẻ mặt cau có của ông để biết tâm trạng ông lúc này. Lúc này ông Thiên muốn ẩn náu trong tối, muốn một mình lặng lẽ ngồi.

Ông Tường tắt đèn, nói: “Anh Thiên, sang thư phòng uống trà, uống trà cho đỡ sợ.”

Ông Thiên không trả lời đồng ý hay không, cứ thế ra khỏi phòng ngủ, cùng ông Tường đi xuống dưới nhà. Trong thư phòng vẫn còn một ngọn đèn bàn. Ông biết đây là một đêm dài không sao ngủ nổi. Dưới bóng tối của cây đèn bàn, ông và ông Tường lặng lẽ ngồi đối diện đến nửa đêm. Ngô Hiểu không về.

May mà Ngô Hiểu không về. Không hiểu tại sao đêm hôm ấy ông Thiên ngại gặp mặt bất cứ ai, nhất là cậu con trai lương thiện, hiền lành.

Trời sắp sáng, ông và ông Tường mới về phòng riêng, nằm nghỉ chốc lát. Trời sáng, người thư ký gọi điện thoại vào tận giường ông, hỏi ông có đi dự lễ truy điệu ông Lương, kỹ sư trưởng của Công ty vật liệu đặc chủng hay không. Nếu đi, nên đi sớm, đường rất dễ bị kẹt xe. Ông do dự giây lát, cuối cùng ông vẫn đi. Ông cúp máy, đi xuống dưới nhà, không còn lòng dạ nào để ngồi ăn sáng, ông bảo lái xe chuẩn bị xe. Ông Tường cũng đã gọi xe về Công ty, chuẩn bị tham gia cuộc họp giám đốc kinh doanh hàng quý. Hai người đều hiểu lòng nhau: mấy ngày gần đây bất cứ hoạt động nào theo kế hoạch đã định đều không được vắng mặt. Bất cứ cuộc họp thường kì nào cũng không được vắng mặt. Bất cứ chỗ nào cần có mặt cũng không được vắng mặt; hành vi và khí sắc không được để lộ vẻ hoảng hốt, bất thường.

Đúng chín giờ sáng, ông Thiên đến nghĩa trang Bát Bảo Sơn. Lúc ông đến, tất cả bạn bè, thân bằng cố hữu người quá cố đều tỏ ra xúc động. Trước đây, ông chưa hề gặp người nhà của người quá cố, nhưng họ không thể không biết người lãnh đạo toàn Tập đoàn Trường Thiên này. Mọi người ngừng khóc, vây quanh ông, vẻ mặt kích động và vinh dự, thuật lại với ông về những lời lẽ giản dị, xúc động và những nguyện vọng chưa thực hiện của người chết. Những lời lẽ và nguyện vọng ấy phản ánh tấm gương sáng của người chết lúc còn sống một lòng vì việc chung quên việc riêng và công lao đối với doanh nghiệp.

Công ty vật liệu đặc chủng là một Công ty lớn, có hơn năm ngàn nhân viên, rất đông người đến dự lễ truy điệu. Mọi người tự động nhường lối, nhìn theo ông Thiên được mấy vị lãnh đạo Công ty vật liệu đặc chủng và nhân viên của ban tang lễ tiễn hô hậu ủng, dẫn đầu vào phòng tang lễ. Ông Thiên lặng lẽ mặc niệm trước linh cữu. Ông không quen lắm ông kỹ sư trưởng này, chỉ nhớ có lần ông này lên báo cáo công việc, không nhớ rõ giọng nói và vẻ mặt của ông ta. Khuôn mặt người chết đã được hóa trang rất khác với khuôn mặt lúc sống, lại càng khó nhận. Ánh mắt ông dừng lại trên khuôn mặt như đắp bằng sáp của người chết, đầu óc trống rỗng bị cô gái chết đêm hôm qua chiếm cứ. Cũng là khuôn mặt đắp bằng sáp, đôi mắt khép hờ được phóng đại nhiều lần cứ cố chấp chòn trước mắt ông, không sao xua đi nổi. Ông cúi lạy người kỹ sư trưởng mà tưởng như cúi đầu tạ tội với cô gái tên Hân, toàn thân ông bất giác chao đảo. Nhân viên trong ban tang lễ thấy vậy vội đến đỡ ông, đưa ông ra khỏi nơi quần linh cữu, nghỉ

rằng ông quá đau buồn. Từng người trong tang quyến bắt tay cảm ơn ông. Toàn thể tang quyến tận mắt trông thấy màn đau thương chân tình của ông Thiên, một tên tuổi lẫy lừng trước linh cửu, không ai cảm nổi nước mắt. Ông Thiên cũng đỡ dẫn bắt tay từng người, sau đẩy đi ra, được các vị lãnh đạo Công ty vật liệu đặc chủng đưa tiễn tận xe.

Trước lúc lên xe, ông nói với mấy vị lãnh đạo Công ty vật liệu đặc chủng: “Tang quyến cùng với mấy người bạn viết thư cho tập đoàn, đề nghị được hưởng chế độ chết trong lúc công tác, tôi không đồng ý. Vì chết trong lúc công tác có những quy định rõ ràng, cái chết của anh ấy không phù hợp quy định. Nhưng anh ấy có nhiều cống hiến cho Công ty, tôi đề nghị các anh có thể tham khảo chế độ chết trong công tác để chi tiền tang lễ và tiền tuất. Nếu cần tập đoàn sẽ có văn bản, như vậy các anh cũng dễ làm việc.”

Đây là quyết định tạm thời của ông, không hiểu tại sao vào lúc này ông lại bất ngờ có tấm lòng từ bi đặc biệt như vậy. Trước cái chết con người thường có những ý nghĩ nào đó, lúc này ông Thiên nghĩ, thế sự thật vô thường. Xin đừng say sưa với thực quyền trong tay, với vinh quang chói ngời và sự ngưỡng mộ của rất nhiều người, hãy giữ lời hứa đáng giá ngàn vàng! Tất cả không thể vĩnh viễn tồn tại, nhất thành bất biến. Trong vũ trụ, mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, sáng tối thay đổi, thịnh suy nhất thời, biết đâu một hoàng hôn nào đó sẽ biến mất tất cả những gì anh có hôm nay. Nghĩ đến ngày mình như mặt trời lặn, ông bất giác muốn ban phát thiện tâm cho mọi người. Ngày nay sự nghiệp huy hoàng, đỉnh cao quyền lực cá nhân, chắc chắn rồi sẽ như mây khói trôi qua trước mắt.

Rời nghĩa trang Bát Bảo Sơn, suy tư của ông trở về với hiện thực. Ông bảo lái xe đưa đến quán trà Tử Đằng Lư phố Nam Trường phía Tây thành phố. Chưa đến trưa, trong quán vắng khách. Ở đây có những góc kín đáo vách ngăn có những ô cửa hoa kiêu Trung Quốc cổ, bày biện toàn bàn ghế kiêu An Huy rất bình thường. Mỗi đồ dùng đã cũ đều bóng nước son như được chứng kiến bao nhiêu điều bí mật trong quá khứ đồng thời học được cách im lặng đối nhân xử thế. Trên tường và trên những ô cửa sổ hoa treo mấy chữ Trung, Hiếu, Nhân, Nghĩa viết bằng nét chữ đầy đặn, cứng cáp. Ông Thiên ngồi dưới chữ Trung, chờ ông Mai Khởi Lương đến. Rồi ông lại chuyển sang ngồi dưới chữ Nghĩa, chiếm cái bàn nhỏ ít bắt mắt nhất trong quán trà. Nếu như nói, ngồi dưới chữ Trung với ông Lương có không khí vua - tôi, vậy ngồi dưới chữ Nghĩa nói chuyện với nhau rõ ràng ngụ ý bạn bè bình đẳng tương hỗ. Ông Thiên ngồi ngay ngắn trên cái ghế tựa, gọi loại trà Đông đỉnh Ô Long, loại trà đặc biệt của quán, chậm rãi thưởng thức. Sáng nay, trước khi đến nghĩa trang Bát Bảo Sơn, ông đã gọi điện thoại cho ông Lương, hẹn ra đây. Cái quán trà Tử Đằng Lư yên tĩnh, vắng vẻ thuận tiện chuyện trò, hai người đã đến đây mấy lần.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, đúng ngọ, ông Lương mới vội vã đến, vẻ mặt nghi ngờ. Ông Lương bảo nhân viên phục vụ lấy thêm chén và nước sôi, không cần phục vụ gì thêm. Người phục vụ biết ý lui ra ngoài, ông Lương sốt ruột hỏi ngay:

“Xảy ra chuyện gì à? Cái cô gái bị thương tới hôm qua thế nào rồi? Có nặng lắm không?”

Ông Thiên không né tránh ánh mắt ông Lương, chậm rãi trả lời: “Cô ấy chết rồi!”

Ông Lương trở mặt, rồi từ từ bình thường trở lại. Ông ta hít thở, hạ thấp giọng, tỏ ra kinh ngạc: “Hừm, tại sao lại như thế?”

Ông Thiên nói: “Chuyện thật bất ngờ, nhưng đã như thế rồi. Có chuyện này, tôi phải nói thật với anh.”

Ông Lương nhìn miệng ông Thiên, không biết còn “chuyện” gì nữa. Ông Thiên cân nhắc câu chữ, rồi nói:

“Cô gái này, là gái làm tiền.”

Ông Lương mặt biến sắc, kinh ngạc không biết nói gì hơn: “Anh Thiên, không phải nhân viên một đơn vị dưới quyền anh. Tại sao anh gọi gái làm tiền đến?”

Về mặt ông Thiên trêu hấn xuống, nói: “Anh Công gọi đến. Anh biết anh ấy rồi đấy, rất trung thành, nhưng có vài tật xấu.”

Ông Lương vô cùng căng thẳng, bức tức: “Đã biết anh ấy có tật xấu, tại sao còn bảo làm việc ấy? Anh là lãnh đạo một tập đoàn lớn có đến hơn trăm ngàn con người, đối với những cán bộ cũ trình độ thấp, cho dù trước kia có công lao to lớn, nhưng thấp kém, anh vẫn phải kiên quyết thải hồi.”

Ông Thiên đưa tay ra hiệu cho ông Lương nói nhỏ: “Chuyện này sẽ nói sau, bây giờ bàn xem chúng ta phải làm thế nào. Tôi làm doanh nghiệp, có dính đến gái làm tiền thì xã hội sẽ cười chê, nhưng tôi không thể để ảnh hưởng đến anh. Anh là cán bộ Đảng, đang trong thời kỳ quan trọng, lúc này không thể để sa sẩy, tôi không thể có lỗi với anh.”

Ông Lương sững sờ, không biết là để thanh minh cho mình hay che đậy bộ mặt, nói: “Tôi thì không việc gì, không dính dáng đến gái làm tiền, cũng không làm chết người. Điều này tôi có thể nói rõ.”

Ông Thiên tỏ ra thành khẩn và bức xúc: “Anh Lương, anh nói thật lòng như thế, tôi cũng dễ xử lý. Nhưng chuyện này, liệu có giải thích rõ ràng được không? Anh ôm cô ấy khiêu vũ, trông thấy họ lôi kéo cô ấy cho đến mức xảy ra án mạng, anh có mặt tại hiện trường, liệu anh giải thích rõ được không? Chuyện này rất nhạy cảm đối với báo chí và xã hội. Cứ coi làm tốt mọi mối quan hệ, không đưa tin công khai, nhưng một khi có ai đó xía vô, làm hại anh, liệu anh có vào Thường vụ được không? Anh có còn là Bí thư Thành ủy được nữa không? Cuối cùng đã xảy ra án mạng, đúng là một đề tài hấp dẫn báo chí! Tôi chỉ là dân thường, theo truyền thống Trung Quốc, với dân đen kém hiểu biết không thể dùng lễ nghi phép tắc để yêu cầu họ, có chuyện băng hoại đạo đức, không sợ. Nhưng anh là quan, là Bí thư Đảng, làm quan không thể dính đến chuyện đó. Người Mỹ đã giải phóng tình dục mấy chục năm nay rồi, nhưng ông Clinton không thể làm việc ấy, vấp vào chuyện ấy suýt mất chức Tổng thống. Người dân thường Trung Quốc chúng ta có thể bậy bạ, nhưng rất ghét cán bộ lãnh đạo có vấn đề về tác phong sinh hoạt. Chuyện này nếu bị lộ, quần chúng sẽ nói anh là con người hủ bại!”

Ông Lương cúi đầu, im lặng hồi lâu. Rồi ông giận dữ bức tức: “Các anh gây phiền phức cho tôi quá!”

Ông Thiên không giải thích, nhìn ông Lương, nói: “Hôm qua anh về đã nói chuyện này với ai chưa? Đọc đường anh có nói với lái xe của anh Tường không?”

Ông Lương nhìn ông Thiên, tỏ ra không bằng lòng: “Tôi nói làm gì, đâu phải chuyện tốt lành, nói làm gì!” Ông Lương tỏ ra bức tức, ông Thiên không nói gì nữa, để ông ta bình tĩnh lại, cũng để bản thân tìm lời lẽ. Lúc này ông muốn để mình qua khỏi sự khó xử hơn là tìm cách bảo vệ ông Lương. Vì xác chết ông Công đã đưa đi, mà cũng đã mua được Aly. Lúc này, về bề ngoài là để thông báo tình hình cho ông Lương biết và thảo luận đối sách. Trên thực tế thì hướng đi của toàn bộ sự việc đã xác định từ đêm hôm qua. Mũi tên đã rời khỏi dây cung, nước đã đổ khó mà lấy lại. Cuộc mật đàm hôm nay ở quán trà Tử Đằng Lư tuy ông Thiên bắt đầu bằng lời lẽ phân tích, bàn bạc, nhưng kết luận cuối cùng lại là không còn đất lùi, ép buộc ông Lương phải đồng hành mạo hiểm. Cho dù vừa rồi ông nói rõ ràng, nhưng theo phản ứng của ông Lương, trước mắt ông chỉ nghĩ đến hậu quả do sự việc này đưa lại, không nghĩ cách che đậy sự việc. Điều này cũng khó trách ông, đã xảy ra án mạng sẽ che đậy thế nào đây, liệu ai dám che đậy?

Không chịu đựng nổi cái trầm mặc của ông Thiên, ông Lương mặt đỏ bừng mồ hôi, khẽ hỏi: “Chuyện này anh xử lý thế nào?”

Ông Thiên biết phải đưa ông Lương đi cùng đường, nói rõ sự việc đã diễn ra: “Chúng tôi đã xử lý xác chết. Cô gái làm tiền này là người phiêu bạt khắp nơi, mất tích cũng sẽ không có người tìm. Cái cô gái cùng với cô ta chúng tôi đã bàn xong. Cô ta cầm tiền của chúng tôi rồi rời khỏi Bắc Kinh, đổi tên, tiếp tục làm cái nghề của cô ta. Ở bất cứ thành phố nào thì các cô ấy đều là người có lý lịch phức tạp, có khuôn mặt không rõ ràng. Hơn nữa, chẳng sợ gì các cô ấy rệu rã, nói năng lung tung, ai cũng biết miệng các cô ấy nói ra toàn những lời không thật.”

Ông Lương ngược mắt nhìn ông Thiên, giống như nhìn một người xa lạ. Ông hạ giọng: “Anh Thiên, tại sao anh hồ đồ đến nước ấy, như thế không được, không thể giấu nổi, anh to gan quá đấy!”

Ngược lại ông Thiên rất trấn tĩnh, ông nhấn mạnh: “Đây là tôi vì anh. Anh Lương, không vì anh, việc gì tôi phải làm như thế. Người, không phải tôi tìm về, không phải tôi làm chết. Tôi chẳng có trách nhiệm gì

trong chuyện này, nhiều lắm là dư luận ồn ào vài hôm, tôi vẫn là tôi. Điều tôi sợ là, anh mất chức, coi như tôi mắc nợ anh, món nợ suốt đời không trả nổi!”

Không rõ ông Lương kịch liệt phản đối hay không biết phải thế nào, ông hạ giọng: “Nhưng rồi có ngày sẽ bị lộ, các anh làm như thế tính chất sự việc trở nên khác hẳn.”

Ông Thiên nghĩ, không thể đòi co mãi được, ông nói: “Tôi xin nói, tôi, anh Tường, anh Công đã bàn suốt một đêm, vì anh mới quyết định làm như thế. Chuyện này, ngoài cô gái còn sống, chỉ có bốn chúng ta biết. Anh Tường và anh Công cùng tôi hai chục năm nay, hai anh ấy vừa là cấp dưới, lại là anh em tình nghĩa. Tôi với anh cũng thế, anh là lãnh đạo của tôi, mà cũng là bạn. Bao nhiêu năm nay lẽ nào anh vẫn không tin tôi?”

Câu chuyện đến đây ông Lương đành bắt đầu dĩ gật đầu: “Tôi tin anh, không phải tôi không hiểu anh Tường, còn anh Công là con người thiếu đầu óc chính trị, lại thích uống rượu, rượu vào nói toàn những chuyện...” Ông Thiên nói: “Chuyện này anh ấy không dám nói đâu. Hơn nữa, hai con người này rất trọng nghĩa khí. Đối tốt với họ, họ cũng sẽ tốt lại. Nhưng nếu bắt nạt với họ, họ cũng không bắt nạt đâu. Chuyện này như ván đã đóng thành thuyền, chỉ còn biết đẩy thuyền xuôi theo dòng nước. Nếu đưa họ ra Công an, nhất định họ sẽ hợp sức cắn cho một miếng, bảo chính anh vẽ đường để xóa dấu tích, họ bị ép buộc phải hành sự. Đến lúc ấy lấy ai ra làm chứng?”

Tất nhiên đây là những lời đe dọa, nhưng ông Thiên nói tương đối khéo và làm vơi nỗi lo của ông Lương, cho nên nghe cũng lọt tai. Ông Lương lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, vơi vẻ không quen, hỏi: “Xử lý cái xác thế nào, liệu có ổn không?”

Đó là biểu hiện đồng tình. Ông Thiên nói: “Anh Công làm việc này, cũng ổn thôi, anh yên tâm. Nếu bị lộ, chúng tôi sẽ nói anh hoàn toàn không biết. Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây chỉ có ông trời trông thấy. Chỉ cần anh như bình thường, trong thời gian này Tập đoàn chúng tôi nhờ anh giải quyết vấn đề gì, chỉ cần không vi phạm pháp luật, anh đừng né tránh, nếu không sẽ tỏ ra không bình thường.”

Câu nói ấy thật ra ám chỉ ông Lương phải giúp đỡ Tập đoàn Trường Thiên trong việc xác định quyền sở hữu tài sản hơn là nhắc nhở ông ta phải chú ý đề phòng. Thực tế là một vụ giao dịch có tính chất đe dọa. Ông Lương chỉ biết gật đầu, vẻ ngán ngẩm: “Tôi sẽ xử lý tốt.”

Hai người chia tay dưới chữ “Nghĩa” nơi góc quán trà Tử Đằng Lư. Ông Lương đi trước, giống như khi đến, ông ra cửa vẫy một chiếc taxi về trường Đảng. Ông ta đi rồi, ông Thiên cố ngồi lại để trấn tĩnh, tưởng chừng ông đã tiêu hao nhiều sức lực, toàn thân lộ vẻ mệt mỏi. Ông run rẩy uống nốt chén trà, gọi điện thoại cho xe đỗ ở một con phố gần đây, rồi về thẳng Công ty.

Buổi chiều, ông Công về, ông Thiên không muốn nghe, nhưng lại không thể không nghe báo cáo chi tiết về việc đưa Aly về nhà. Xác của Hân buộc theo một vật nặng thả xuống một khúc sông vắng vẻ thuộc địa phận tỉnh Hà Bắc. Ông Tường cũng rón rén vào phòng ông Thiên, bàn xem làm cách nào để chi khoản tiền bịt miệng Aly. Ông Thiên nói: “Không lấy tiền của Công ty, lấy ba trăm ngàn tiền mặt không thể không gây chú ý, cho dù chỉ với bất cứ khoản nào, cô ta còn phải ký nhận. Tốt nhất lấy tiền của tôi.” Ông Tường nói: “Tôi cũng bỏ vào một ít, ba người chung khoản tiền ấy.” Ông Thiên xua tay: “Lấy tiền của anh thế nào chị ấy cũng biết. Đừng để chị ấy làm cho cơ quan Công an có thêm manh mối. Cứ lấy tiền của tôi.” Ông mở két sắt, lấy ra một tờ ngân phiếu tiết kiệm có kì hạn, đưa cho ông Công, dặn ông ta lĩnh rồi đưa tận tay cho Aly. Ông không thể không dặn kỹ ông Công vốn có tính đại khái: “Anh đừng đưa về nhà cô ấy. Hãy hẹn cô ấy đến chỗ nào đây mà đưa, rồi giục cô ta nhanh chóng rời khỏi Bắc Kinh.” Ông dặn thêm: “Sau này anh không được đến với cô ấy nữa.” Ông Công cầm tờ ngân phiếu, cúi đầu thờ dãi: “Anh Thiên, chúng em đào hố, lấy tiền của anh lấp đầy. Em không biết nói thế nào, coi như nợ anh. Nếu kiếp này em không trả nổi, kiếp sau nhất định em sẽ trả anh đầy đủ.” Ông Thiên mặt trĩu nặng, không nói gì. Ông Tường nói: “Ông Chủ Thời Kiện có quỹ đen ấy vậy mà hay, chúng ta không nghĩ đến cơ sự này.”

Ông Thiên không tỏ ra tiếc tiền. Nếu ba trăm ngàn có thể xong việc, liệu còn vụ giao dịch nào hơn? Nhưng khi trao tờ ngân phiếu cho ông Công, lòng không khỏi xót xa. Đây là tiền của vợ cho con trai, mấy

năm nay ông không dùng đến. Vợ dưới chín tuổi làm sao biết hôm nay có chuyện phải dùng đến khoản tiền mồ hôi nước mắt này?

Cái đêm không trăng ấy, Lâm Tinh ra khỏi biệt thự Kinh Tây. Cô không về nhà, mà đến quán bar Ánh Trăng.

Quả nhiên Ngô Hiểu đang ở đây. Lúc Lâm Tinh đến, cả bar đang vang lên khúc nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” buồn thương dịu dàng. Xem ra, Ngô Hiểu và ban nhạc của anh rất thích bản nhạc này, không quan tâm nó là khúc nhạc tang lễ. Tuổi trẻ cuối thế kỷ chỉ muốn biểu thị nỗi khát khao của riêng mình, liệu ai truy tìm xuất xứ và nguyên nghĩa của những thích thú đó? Hơn nữa, đây là âm nhạc, là thứ chủ đề vô định. Hơn nữa, phản ứng âm nhạc sinh ra thường thường không phù hợp với nguyên ý. Thứ âm nhạc rút bỏ nguyên ý có thể biểu đạt hàm ý thâm mỹ của riêng từng người. Mỗi lần Lâm Tinh nghe thấy những giai điệu duy mỹ rực rỡ giống như trở về với ngày đầu quen biết Ngô Hiểu. Đáng tiếc lúc bấy giờ cô không biết mình được Ngô Hiểu thầm yêu và theo đuổi là một việc vô cùng hứng thú.

Nhạc dừng lại. Ngô Hiểu và ban nhạc đi xuống, ngồi quanh một người đã lớn tuổi, rất cung kính gập đầu nghe người kia ba hoa chuyện trên trời dưới bể. Có thể anh ta là biên đạo hoặc nhà sản xuất của đài truyền hình. Nhìn cái anh chàng có bộ mặt khó coi đang được Ngô Hiểu và bạn bè thành kính vây quanh, Lâm Tinh hết sức bất bình. Ai bảo mọi người bất hạnh sinh ra trong thời đại chủ nghĩa bá quyền truyền hình, bất luận ngành nào nghề nào hễ trông thấy người của đài truyền hình đều phải cúi đầu gọi bằng thần thiêng. Bởi đài truyền hình có quyền tạo danh tiếng cho một bọn người tầm thường, có quyền làm cho một ngành nghệ thuật, một môn thể thao hoặc một mặt hàng rất bình thường nào đó bỗng thịnh hành khắp thế giới. Tất nhiên, gồm cả âm nhạc.

Anh chàng đạo diễn truyền hình đứng dậy định đi. Mấy bạn trẻ vội vàng và rất nhiệt tình đưa ra tận cửa. Họ đi bên cạnh Lâm Tinh. Cô gọi Ngô Hiểu, làm Ngô Hiểu giật mình. Cô cười, xua tay, bảo anh cứ đi tiễn khách.

Ngô Hiểu tiễn anh chàng đạo diễn kia, rồi quay lại tìm Lâm Tinh. Anh hỏi: “Tại sao em đến đây?” Cô không trả lời, cố tình hỏi lại: “Tại sao anh ở đây, anh bảo về chúc mừng sinh nhật bố cơ mà?” Ngô Hiểu giải thích. Nhưng Lâm Tinh lại nói dối: “Em cứ ngỡ hôm nay anh không diễn nên mới đến ngồi đây.” Ngô Hiểu hỏi, tại sao không có anh thì em đến? Lâm Tinh cười, nói để anh khỏi làm phiền em.

Ngô Hiểu đã kết thúc buổi biểu diễn. Lâm Tinh nói, em đói bụng, anh có thể đưa em đi ăn đêm được không? Ngô Hiểu bảo được. Thật ra Lâm Tinh không đói, cô chỉ muốn kéo dài thời gian để Ngô Hiểu không cho cô về một mình còn anh về biệt thự Kinh Tây.

Họ rời bar Ánh Trăng, gọi một chiếc taxi, đến một nhà hàng ăn đêm rất nổi tiếng. Lâm Tinh gọi cháo trứng muối. Gần đây cô có phần thiếu tiền, cho nên cô cố không chế chỉ tiêu trong vòng một trăm đồng. Mất một trăm đồng để được hưởng bữa ăn đêm thật thoải mái và thân mật với người mình yêu, với Lâm Tinh, dù đồng tiền có eo hẹp nữa cũng rất xứng đáng.

Trong nhà hàng ăn cháo và bánh ngọt thật dễ chịu, lúc tính tiền, rất bất ngờ, họ lại gặp Văn Khánh đã lâu không gặp.

Văn Khánh uống say, không biết có chuyện gì đó mà đang đánh nhau, đám đánh nhau rất đông. Mấy người vừa đánh vừa đá tổng cổ anh ta ra cửa. Lâm Tinh và Ngô Hiểu ra cửa còn thấy anh ta say bí tỉ, nằm bẹp trên vỉa hè, mặt đầy máu. Lâm Tinh thương hại, cùng Ngô Hiểu vực anh ta dậy, thuê xe đưa về nhà anh ta. Dọc đường cô sức nhớ, Aly và Hân nói, vì chuyện cổ phiếu, tiền nong mà anh ta trở mặt với bố mẹ, anh trai, chị dâu, cho nên bỏ đi chỗ khác. Lâm Tinh hỏi lúc này anh ở đâu, Văn Khánh say bết, miệng lảm nhảm không thành câu. Không còn cách nào, Lâm Tinh bảo người lái xe đưa về ngõ Tĩnh Nguyên. Vì cô còn nhiều thứ ở đây, cho nên khi dọn đi, Aly và Hân bảo cô giữ lại chìa khóa cửa.

Đến ngõ Tĩnh Nguyên, Văn Khánh vừa xuống xe thì nôn thì nôn tháo, làm cho Ngô Hiểu vắng câu chửi tục, nhưng anh với Lâm Tinh vẫn đề cánh tay đỡ nhau như bị gãy của Khánh, đưa anh ta lên lầu. Lâm Tinh

lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện cửa chốt trong, gõ mãi mới có người lên tiếng. Cửa hé mở, bên trong có tiếng Aly: “Ai đấy?” Aly hỏi, giọng run run.

“Tớ đây!” Lâm Tinh trả lời.

“Tớ là ai?”

Lâm Tinh cảm thấy kỳ lạ, ra sức đẩy cửa. “Tớ mà đăng ấy cũng không nhận ra. Lâm Tinh đây!”

Họ vào nhà, Aly sợ hãi nhìn mọi người hồi lâu mới nhận ra toàn người quen. Lâm Tinh hỏi: “Tại sao hôm nay ở nhà? Hay là về sớm?” Aly đáp ứng, bảo hôm nay hơi khó chịu, nên ở nhà. Lâm Tinh cũng nhận ra cái vẻ không khỏe của Aly, sắc mặt tái nhợt, nói ít. Trước đây, mỗi lần gặp Ngô Hiểu, Aly miệng như tép nhảy, hôm nay rất khác thường, ngay cả nhìn anh cô cũng không thèm nhìn.

Lâm Tinh nhờ Aly giúp một tay rửa sạch đất bẩn và máu trên người Văn Khánh. Nhìn anh ta nằm thờ hờn trên sofa rồi để lại nhờ Aly trông coi giúp, cô và Ngô Hiểu ra về. Đêm đã khuya, Ngô Hiểu không nhắc đến chuyện về biệt thự Kinh Tây, Lâm Tinh cũng không nhắc, hai người lên taxi về ngõ Dương Châu.

Về đến nhà, cô rửa mặt qua loa, lên giường rồi mới hỏi Ngô Hiểu chuyện ghi hình thu thanh cho MTV. Ngô Hiểu mệt, anh trả lời đại khái. Lâm Tinh cũng không nói gì đến chuyện gặp Vệ Hoa. Hai người cứ thế đi ngủ. Sáng hôm sau, Lâm Tinh ngỡ ngàng như quên việc gì đó, cho đến tận hôm thứ ba cô mới nhớ ra đã bỏ quên túi xách ở ngõ Tình Nguyên.

Sáng hôm ấy đúng ngày cô phải vào bệnh viện chạy thận, trước khi vào bệnh viện cô tạt qua nhà để lấy cái túi. Aly không có nhà, rất bất ngờ, Văn Khánh vẫn ở đấy, anh ta không còn nhếch nhác như hôm trước, lúc này trông rất tươi tỉnh. Lâm Tinh vào, anh ta đang ăn trái cây. Anh ta dùng con dao quá lớn gọt trái cây rất thành thạo. Thấy Lâm Tinh, anh ta tỏ ra phấn khởi, nghĩ rằng Lâm Tinh không biết chuyện say rượu đêm hôm trước, khoác lác với Lâm Tinh, biến việc anh ta bị đánh thành chuyện anh ta đánh người, nhằm giải thích vết thương trên trán.

Lâm Tinh không muốn vạch mặt nói dối của anh ta, chỉ hỏi: “Aly và Hân đi đâu?”

Văn Khánh trả lời: “Các cô ấy à, đi rồi, không ở Bắc Kinh nữa.”

Lâm Tinh hỏi: “Đi đâu?”

Văn Khánh trả lời: “Không biết, có thể đi miền nam, vùng duyên hải miền nam cởi mở hơn ở đây, tiền cũng dễ kiếm.”

Lâm Tinh nghĩ rằng Văn Khánh nói đùa: “Vậy anh ở đây làm gì?”

Anh ta thẳng thắn: “Aly đồng ý cho tôi ở đây, giúp cô ấy trông nhà. Cũng may, tôi đang không có chỗ ở.”

Lâm Tinh cau mày, càng nghe càng bức mình: “Aly đồng ý, tôi không đồng ý, đây là nhà của tôi.”

Văn Khánh cười nhạt: “Em đã cho mấy cô kia thuê rồi cơ mà, các cô ấy chồng đủ tiền thuê một năm, chưa hết hạn. Em đã học Luật hợp đồng rồi chứ? Luật hợp đồng mới vừa được ban hành, có cần tôi mua cho em một cuốn không?”

Lâm Tinh ngó ra, lúc này mới trắng mắt nhìn: “Anh nói thật hay đùa đấy? Tôi không có tâm trạng nào nói đùa với anh đâu.”

Văn Khánh ngồi trên sofa ăn táo, rất thoải mái vắt chân chữ ngũ, lắc lư thân mình, nói: “Chúng ta bây giờ không còn quan hệ, tôi đùa em làm gì.”

Lâm Tinh tìm thấy cái túi xách của mình trên mặt bàn. Cô không muốn ngồi lại thêm nữa. Giọng điệu của

Văn Khánh làm cô rất ghét. Cô mở cửa, nói: “Bao giờ Aly và Hân về bảo các cô ấy gọi điện cho tôi. Trong hợp đồng có điều khoản không được chuyển nhượng cho người khác đấy.”

Văn Khánh đứng dậy theo ra tận cầu thang, nói: “Làm gì thế, đừng như vậy. Tôi đây sắp phát tài to rồi, sợ tôi chiếm mất của em à? Dù sao thì trước kia chúng ta cũng là bạn, đừng có khắt khe làm khó nhau như vậy.”

Lâm Tinh đi xuống, không trả lời anh ta.

Từ đây Lâm Tinh đến thẳng bệnh viện, không biết có phải chỉ số u-rê tăng cao hay vì những lời Văn Khánh nói vừa nãy, dọc đường cô thấy buồn nôn. Cô nôn ọe hồi lâu trong nhà vệ sinh bệnh viện, nhưng không nôn được gì. Hai bác sĩ cùng khám, trong đó có bác sĩ chủ nhiệm khoa, vẻ mặt nghiêm khắc tìm cô nói chuyện. Bác sĩ chưa nói thì cô đã dự cảm được điều chẳng lành.

Quả nhiên, bác sĩ đề nghị hiện tại mỗi tuần chạy thận lọc máu một lần, nay tăng lên ba lần. Về mặt bác sĩ vẫn bình thường, nhưng ông rất tường tận giảng giải bệnh của cô và lý lẽ của nhiều chuyên ngành y học, giảng giải cho cô hiểu hậu quả nếu không tăng số lần chạy thận. Tuy hiện tại y học đang tìm cách gia tăng lợi nhuận, nhưng từ về mặt của các bác sĩ, cô tin rằng họ rất có trách nhiệm. Song điều cô nghĩ ấy là tiền! Chưa tính chi li nhưng đại thể cô biết nếu mỗi tuần ba lần, cô và Ngô Hiểu sẽ không kham nổi.

Từ bệnh viện ra, cô đứng bên đường, gọi taxi, xe đến, cô lại xua tay bảo đi. Cô nghĩ mình lúc này không thể vẫy tay là ngồi lên taxi. Cô biết, sáng nay Ngô Hiểu đi, trưa không về, nhưng cô không dám bỏ tiền ra ăn bữa trưa ở nhà hàng. Ngồi xe buýt về đến nhà, cô lấy miếng bánh hấp từ mấy hôm trước đã khô cứng, dùng nước canh làm cho mềm đi rồi ăn. Sau đấy chờ Ngô Hiểu về.

Nhưng Ngô Hiểu về cô sẽ nói thế nào? Tiền thuê nhà Aly và Hân đặt trước một năm, đã cạn đến đáy. Số tiền mỗi ngày Ngô Hiểu có hai buổi biểu diễn phần lớn chi dùng cho cô. Trông bề ngoài Ngô Hiểu vẫn như trẻ con, điều ấy khiến Lâm Tinh không đành lòng. Cô biết anh ham chơi, thích mặc đẹp, thích đi làm tóc, thích tụ tập bạn bè, thích bày biện sắp xếp lại mọi thứ trong nhà, đi phố lúc nào cũng vẫy taxi, ít ra là loại taxi Hạ Lợi, những xe rẻ tiền khác cũng ít ngồi... Nhưng chừng nửa năm nay anh từ bỏ nhiều ý thích và thói quen, phải tiết kiệm dành tiền chữa bệnh cho Lâm Tinh. Hai người vẫn thích dạo siêu thị, siêu thị cao cấp nào mới khai trương họ cũng đến. Nhưng chỉ đi dạo vậy thôi, chẳng mua bán gì. Thấy Ngô Hiểu cứ đứng tần ngần chăm chú đến những thứ đồ dùng đẹp, lòng Lâm Tinh những xót xa. Trông thấy anh mặc thử những bộ đồ hàng hiệu, soi gương rồi không nỡ cởi ra trả lại cho nhân viên phục vụ, cô cảm thấy mình không còn chỗ nào để trốn. Cô không dám nghĩ đến phải chạy thận ba lần mỗi tuần, hai người sẽ túng đến mức nào. Cô cảm thấy mình không có quyền để Ngô Hiểu phải cùng sống thiếu thốn cực khổ.

Nhưng Lâm Tinh lại không thể xa Ngô Hiểu, đừng nói gì đến tiền nong. Ngô Hiểu còn là trụ cột tinh thần của cô. Nếu cô không có những cảm nhận sống chết bên nhau với Ngô Hiểu, cô hoàn toàn có thể tiếp nhận lời đề nghị của bố anh - dùng tiền của ông Ngô Trường Thiên để chữa bệnh, sau đấy xa con trai ông ta. Giả sử phải xa Ngô Hiểu, cô thà không chữa bệnh, để chết còn hơn!

Buổi tối, Lâm Tinh đoán Ngô Hiểu sẽ về sớm, cô bắt đầu thổi cơm. Càng ngày cô càng buồn nôn nhiều hơn, không muốn ăn gì, nhưng vẫn chuẩn bị bữa tối, tuy không có món gì ngon nhưng cố gắng bữa ăn cho thơm tất, phong phú. Một quả cà chua và hai quả trứng, rau xào và thêm một tô canh, thái một quả dưa chuột ngâm dấm, một củ khoai tây xào với ớt ngọt, như vậy đã có một bữa ăn. Lâm Tinh chưa xào thì Ngô Hiểu đã về. Mỗi lần nghe thấy tiếng anh lạch cạch mở cửa, tim cô lại rộn ràng niềm vui, tưởng như mỗi ô cửa trên cơ thể cùng mở toang. Vào lúc ấy dạ dày cũng không còn cào buồn nôn. Vừa vào nhà, Ngô Hiểu phải gặp cô ngay, anh nói: “Sắc mặt em không được khỏe lắm.” Cô rất muốn thông báo cho anh biết đề nghị của bác sĩ, nhưng không làm sao nói nên lời. Cô sợ, không biết nói ra Ngô Hiểu sẽ phản ứng như thế nào.

Ngô Hiểu vào bếp nấu nướng thay cho Lâm Tinh, để cô lên giường nằm. Lâm Tinh không đi nằm, lấy cái ghế ngồi ở cửa bếp nói chuyện gặp Văn Khánh. Cô nói chuyện này như nói chuyện bình thường, không chút bức mình. Ngô Hiểu hình như không để ý đến chuyện Văn Khánh ở trong căn nhà bên ngõ Tỉnh Nguyên, chỉ nói anh ta ở đấy, từ nay về sau em ít về bên ấy. Anh cũng sẽ nói với bố có cho gì cũng đừng

nhờ Aly và Hân chuyển, nếu không các cô ấy sẽ đem chuyện nói với nhiều người. Các cô gái này cũng có nhiều cô hiền lành, tử tế, nhưng phần lớn rất hay đưa chuyện.

Hai người lại nói sang chuyện khác, chuyện trên trời dưới biển. Ngô Hiểu nói hôm nay anh không đi diễn, cho nên hai người rất ủng hộ anh rồi. Ăn xong, thu dọn bát đĩa, Ngô Hiểu mới nhớ đến và hỏi:

“Hôm nay em có đến bệnh viện không? Bác sĩ bảo thế nào?”

Lúc này Lâm Tinh mới nói lại ý kiến của bác sĩ: “Bác sĩ bảo phải tăng số lần lọc máu, nếu không, không thể không chế nổi chỉ số độc tố. Em bảo gần đây cảm thấy buồn nôn nhiều hơn.” Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng thoải mái.

Ngô Hiểu dừng tay quét nhà, cau mày hỏi: “Phải tăng lên mấy lần?”

Lâm Tinh thấy anh cau mày, lòng những căng thẳng: “Mỗi tuần phải ba lần.”

Ngô Hiểu tiếp tục quét nhà, không nói gì. Tim Lâm Tinh đập thình thịch, cô nói: “Em không đồng ý với bác sĩ. Em muốn mỗi tuần chỉ lọc máu một lần, dù sao thì buồn nôn cũng đã quen, cứ để đấy xem sao.”

Ngô Hiểu buồn rầu nói: “Như thế không được!”

Không được nhưng phải thế nào, anh không nói. Quét nhà xong, anh đứng bên cửa sổ, không biết đang nhìn ngoài kia hay đang sững sờ. Lâm Tinh cũng không nói lại chuyện ấy nữa. Cô vào phòng ngủ, thu dọn áo quần trên giường. Cô thoáng nghe ngoài phòng khách Ngô Hiểu đang gọi điện cho ai đó bằng máy điện thoại di động. Cái máy điện thoại di động anh vừa lấy ở nhà. Cô mở cửa buồng lên nhìn. Anh đứng quay lưng về phía này, giọng nói kích động. Cô nghe rõ, anh đang gọi điện cho bố, hai bố con cãi nhau. Tiếp theo, cô lại nghe thấy hai bố con tranh cãi chuyện của cô. Ngô Hiểu nói: “Yêu cầu của con rất đơn giản, tại sao phải mấy hôm nữa bố mới nói chuyện trực tiếp? Con biết bố đang họp, bố chỉ cần nửa phút nói với con có được hay không mà cũng không được à?” Không biết bố Ngô Hiểu nói gì mà giọng anh bỗng dịu lại: “Bố, con xin bố đấy, có được không, xin bố, mỗi tháng cho con ba ngàn đồng...” Không biết bố nói gì mà anh nghe hồi lâu, rồi không nghe thấy gì nữa, anh từ từ tắt máy, ngay cả câu chào bố cũng không.

Anh quay lại, thấy Lâm Tinh đứng ở cửa buồng ngủ, anh tránh ánh mắt của cô. Nhưng Lâm Tinh nhìn anh, hỏi:

“Anh nói chuyện với ai đấy?”

Ngô Hiểu nói: “Nói chuyện với một người bạn.”

Lâm Tinh có cảm giác ngực mình như có cái gì chẹn lại, buồn nôn, nhưng cố gắng chống đỡ. Cô nói: “Anh Hiểu, anh biết em không muốn anh cầu xin bố, không muốn vì em mà anh phải cầu xin. Em biết anh là con ông Ngô Trường Thiên. Nhưng em, em và anh sống với nhau, em rất muốn được tôn trọng, anh cũng nên để em tôn trọng.”

Ngô Hiểu muốn giải thích: “Ông ấy là bố anh. Anh là người thân duy nhất của bố, tại sao lại không yêu cầu?”

Bỗng Lâm Tinh rất kích động, cô có vô số nỗi khổ tâm, lo lắng và buồn tủi chẹn ngang ngực, chợt không không chế nổi, bất chấp thời cơ, cứ thế trào ra: “Em sẽ không dùng tiền của bố anh! Bố rất kì thị em, phản cảm đối với em, liệu em có thể dùng tiền của bố anh được không? Em là người, không phải động vật để người khác đến cho ăn.”

Ngô Hiểu đang tức giận, lại bị cô lớn tiếng dồn ép, anh cũng nổi nóng: “Được, em là con người khí khái, thà chết không húp cháo ngô, đúng không? Được, vậy thì anh nói, hiện tại anh không có tiền. Bà Ánh Trăng cũng hủy hợp đồng với bọn anh rồi. Anh nói với em cũng không tác dụng gì. Anh không kiểm tra

tiền cho em. Em cần tôn trọng, anh cũng cần tôn trọng. Em cần tôn trọng thì đừng suốt ngày kêu khó chịu với anh.”

Chẳng qua đây chỉ là lời cãi nhau, có đúng hay không, cũng không nên coi là thật. Nhưng Lâm Tinh nhạy cảm, rất sợ sẽ có một ngày nào đó Ngô Hiểu không tốt với mình. Ngô Hiểu lớn tiếng, tâm trạng Lâm Tinh bị đổ vỡ, cô bỏ chạy như điên ra khỏi cửa. Cô nghĩ, có thể mình cũng nên chết! Chết sẽ không còn buồn nôn, thể xác và nội tâm không còn bị giày vò.

Cô thất thểu ra khỏi con ngõ nhỏ, đi qua trạm xe buýt Dương Châu. Đường phố về đêm xe chạy như mắc cửi. Cô không biết nên đi về hướng nào, cứ mù quáng ôm hai vai đi trong dòng người qua lại, thực tế trong lòng lại mong Ngô Hiểu đuổi theo dỗ dành, khuyên nhủ như lần trước. Nhưng lần này Ngô Hiểu không làm như lần trước khiến cô vô cùng thất vọng.

Lâm Tinh một mình đi ngoài phố rất lâu, tâm trạng bị giày vò bởi ý nghĩ sống không bằng chết. Nhưng lúc nghĩ đến cái chết, cô lại cảm thấy không nỡ rời bỏ Ngô Hiểu. Bình tĩnh lại, cô nghĩ đến những câu nói vừa rồi của Ngô Hiểu, mình phản ứng có phần quá mức. Cô muốn quay về nhà, bên ngoài có thể còn băng giá. Đi ngoài phố cho đến lúc không còn sức lực, cô vẫn phải trở về.

Trong nhà đèn đã tắt. Cô nghĩ, Ngô Hiểu giận mình nên đi ngủ sớm. Vào phòng ngủ bật đèn mới phát hiện anh đã đi. Cô khóc, vì ngay lúc ấy bỗng có cảm giác bị bỏ rơi. Cô nghĩ, có thể Ngô Hiểu về biệt thự Kinh Tây, sẽ không về đây nữa.

Nỗi sợ ập đến làm cô như phát điên. Cô lê đôi chân tê dại, bất chấp tất cả, xông ra đường, vẫy taxi đến ngay biệt thự Kinh Tây. Cổng biệt thự yên tĩnh, ánh đèn uể oải, chung quanh không một bóng người. Cô bấm chuông gọi cửa, nghĩ mình sẽ chết ngay trong đêm nay cũng phải gặp được anh. Cô muốn nói với anh rằng, rất yêu anh. Muốn nói với anh, không bao giờ giận anh, lại muốn nói với anh, ở dưới âm phủ cô sẽ phù hộ cho anh... Cửa mở. Một phụ nữ giống như người giúp việc hỏi cô tìm ai? Cô thờ dốt, nói tìm Ngô Hiểu. Người giúp việc nhìn cô, nói: “Anh Hiểu lâu lắm không về, với lại bố anh ấy cũng đã về Cát Hải, trong nhà không có ai.”

Câu trả lời của chị giúp việc khiến Lâm Tinh đang kích động mạnh chợt chùng xuống, lồng ngực như có sức sống. Cô cảm ơn chị giúp việc lạ mặt, lại ngồi taxi đến quán bar Ánh Trăng. Trên sàn diễn có một ban nhạc khác đang trống phèng ầm ỉ. Lúc này cô mới nhớ, Ngô Hiểu nói chủ quán đã hủy hợp đồng với ban nhạc Thiên Đường. Cô lại ngồi taxi đến một quán bar khác có tên Chim Vành Khuyên, cuối cùng ở đây Lâm Tinh thấy ban nhạc Thiên Đường, thấy người chơi piano, thấy người chơi trống và tay chơi organ, nhưng không thấy Ngô Hiểu. Ban nhạc cho biết, hôm nay Ngô Hiểu kêu mệt, nghỉ một buổi, nhưng vừa rồi anh đến vay tiền anh em trong ban nhạc, bảo để cho cô chữa bệnh. Lâm Tinh nghe nói, vừa cười, nước mắt lưng tròng. Anh em trong ban nhạc hết người nọ đến người kia an ủi, cổ vũ, bảo với cô đừng sợ, rất nhiều người bị bệnh này nhưng cũng chẳng sao, có nhiều người chữa khỏi.

Lâm Tinh không sợ, thậm chí quên cả mệt mỏi và buồn nôn, về nhà với tâm trạng âm ập. Đúng như mong đợi, Ngô Hiểu đã nằm ở giường, nghe thấy tiếng cô vào phòng khách anh vội tắt đèn phòng ngủ. Lâm Tinh vào, không bật đèn, mò mẫm trong tối cởi đồ, lên giường. Ngô Hiểu nằm quay lưng ra ngoài, giả vờ ngủ, mặc kệ cô. Lâm Tinh lặng lẽ nằm sau lưng anh, giống như mọi ngày gối ngửa cho anh, gối xong cô ôm anh suốt đêm, suốt đêm không ai nói chuyện.

Sáng hôm sau, Ngô Hiểu lôi cô đi bệnh viện, nộp đủ số tiền mười hai lần chạy thận trong tháng. Sau đấy, anh ngồi chờ cô chạy thận suốt buổi sáng, gần một giờ hai người mới ra khỏi bệnh viện. Ngô Hiểu nói, lúc này đã muộn, hai người đi ăn thứ gì ngoài phố. Nhưng Lâm Tinh kéo anh ngồi xe buýt về nhà. Cô nói về ăn ở nhà cho tiết kiệm, em làm cơm cho anh.

Lọc máu xong, thể lực và cảm giác của cô đều rất tốt, làm cơm cho Ngô Hiểu cũng là một sự hưởng thụ. Bữa tối cũng do cô làm. Đêm, Ngô Hiểu về, cô nấu sẵn cháo cho anh ăn đêm. Cô biết, những người tới nào cũng biểu diễn ăn bữa đêm đã trở thành thói quen. Hai người vẫn ôm nhau ngủ. Lâm Tinh không vội ngủ, cô thích tắt đèn rồi ôm Ngô Hiểu, thì thầm nói đủ thứ chuyện. Thông thường, cô hay hỏi để anh trả lời, Lâm Tinh đã quen hỏi năm câu, anh trả lời một câu. Nhưng hôm nay cô hỏi nhiều câu nhưng anh

chưa trả lời câu nào, hình như trong lòng có điều gì nặng nề lắm. Lâm Tinh vuốt ve anh, hỏi anh có điều gì không vui? Lâm Tinh không ngờ, trong bóng tối Ngô Hiểu trả lời một câu không hỏi:

“Em, chúng mình cưới nhau nhé!”

Lâm Tinh giật mình, nói: “Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện này?”

Ngô Hiểu giọng buồn buồn, nói: “Chỉ có cưới nhau bố anh mới chịu giúp. Anh không thể cứ đi vay tiền anh em mãi được.”

Lâm Tinh không hiểu nổi ông Thiên, một người làm cha. Nhưng trước mặt Ngô Hiểu cô không muốn nói một câu không tốt về ông. Cuối cùng thì hai người là cha và con, có những tình cảm tự nhiên. Trong vương quốc doanh nghiệp của ông, ai cũng công nhận ông là lãnh tụ đạo đức và là một chính nhân quân tử, có thể chỉ có Lâm Tinh mới cảm thấy đằng sau cái bộ mặt đạo mạo nghiêm túc ấy tiềm ẩn một sự nguy hiểm nào đó. Để hôn nhân của con trai phù hợp lợi ích kinh doanh, ông không tiếc gì cố chấp và tàn nhẫn. Có thể trong con mắt lớp người như ông, tình yêu giữa cô và Ngô Hiểu không là gì, quấy phá cũng vậy, tùy hứng cũng vậy, chỉ là sự bông bột nhất thời của tuổi trẻ.

Nhưng lúc này, bóng tối bỗng ngưng tụ. Lâm Tinh coi chuyện cầu hôn của Ngô Hiểu chỉ là bông bột nhất thời, hoặc vì anh tức giận bố. Cho dù Ngô Hiểu thực tâm vì bệnh tật của cô, cô cũng không muốn để hôn nhân của mình, để việc tốt đẹp lớn nhất trong đời trở thành thủ đoạn câu móc viện trợ kinh tế của ông Thiên. Cho dù lấy Ngô Hiểu và giữ được giấc mơ đẹp trong đời, nhưng cô vẫn cần sự tinh táo cần thiết. “Cưới đâu phải chuyện vội vã như thế, quá vội vã sau này anh sẽ hối hận. Hơn nữa, bây giờ chúng ta không có tiền, muốn cưới cũng không có cách nào.” Lâm Tinh nói.

Ngô Hiểu nói: “Không có tiền không cưới được à? Chẳng phải đã có lần em chủ động nêu vấn đề cưới, chỉ sợ anh không có tiền đấy thôi?”

Nước mắt Lâm Tinh tràn bờ mi, cô ôm chặt Ngô Hiểu, nức nở: “Em có thể chề anh không có tiền ư? Anh Hiểu, em sống với anh chỉ làm khổ anh, em buồn lắm, buồn lắm. Em không biết phải đền đáp công ơn anh thế nào, em có thể chề anh không có tiền ư!” Cô nói, rồi nằm co người trong lòng anh, khóc sụt sùi.

Ngô Hiểu ôm Lâm Tinh, hôn cô, nói: “Vậy thì được, chúng ta cưới.”

Hôm sau trời vừa sáng, hai người lặng lẽ dậy, lòng chứa chan hạnh phúc và buồn thương. Họ tay nắm tay nhau đến văn phòng hộ khẩu đường phố nơi Lâm Tinh thường trú để đăng ký kết hôn. Nhân viên phòng đăng ký bảo với họ chỉ chứng minh thư chưa đủ, phải có chứng nhận chưa vợ chưa chồng, giấy kiểm tra tình trạng hôn nhân, phải ký cam kết kế hoạch hóa gia đình... Hai người chạy đôn chạy đáo mất ba hôm, chạy đủ giấy tờ hợp pháp. Tuy rất mệt, nhưng tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Chỉ có khi Ngô Hiểu đến phòng đăng ký hộ khẩu nơi anh thường trú để lấy chứng nhận chưa vợ, mọi người nhận ra anh là con ông Ngô Trường Thiên đều lấy làm lạ: “Ôi, cậu còn ít tuổi vậy mà đã lấy vợ à?” Ngô Hiểu nói: “Đủ tuổi rồi còn gì.” Họ lại hỏi: “Lấy ai đấy?” Ngô Hiểu trả lời: “Lấy một cô gái.” Anh bất chấp những cán bộ đường phố xì xào bàn tán, cầm tờ giấy chứng nhận rồi đi ngay.

Ngay chiều hôm đó, vào lúc phòng đăng ký kết hôn sắp hết giờ, con dấu tượng trưng cho hôn nhân hợp pháp cộp vào tờ giấy chứng nhận kết hôn, chị phụ nữ trung niên sợ không rõ, cố ấn thật mạnh con dấu, rồi ngược lên, nói to theo phép công: “Chúc anh chị có cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc trăm năm!”

Tiệc cưới chỉ một bàn được đặt tại một nhà hàng nhỏ không bắt mắt trong một con phố nhỏ không bắt mắt, nhà hàng có tên “Tiểu Tứ Xuyên.” Bàn tiệc tính cả rượu chỉ ba trăm đồng. Khách dự không có song thân phụ mẫu và họ hàng thân thuộc, chỉ mời mấy thành viên trong ban nhạc Thiên Đường. Chứng kiến tình yêu quan tâm, hiểu biết, tán thành và tự nguyện này chỉ có mấy người bạn của Ngô Hiểu. Trừ cô dâu và chú rể trang điểm như kim đồng ngọc nữ ra, bên bàn tiệc không có cao lương mỹ vị là mấy người khách trang phục bình thường, người khác nhìn vào không thể biết đây là đám cưới của một cô gái xinh đẹp và con trai một vị cự phú.

Hôm ấy mọi người uống rất nhiều rượu, cười đùa vui vẻ. Tay chơi organ say rượu, nói với Ngô Hiểu: “Cậu lấy vợ mà chẳng báo trước cho tớ biết, nhà tớ có cuốn hoàng lịch của Hồng Kông. Tớ xem rồi, hôm nay không tốt ngày, hoàng lịch bảo hôm nay không phải là ngày cưới xin.” Ngô Hiểu và Lâm Tinh nhìn nhau. Những người khác an ủi họ: “Cái thằng này uống nhiều quá, chỉ nói nhảm!” Anh chàng chơi organ cãi lại: “Tớ uống không nhiều, không tin các cậu về nhà tớ xem...” Cho đến khi mỗi người một tay ấn cậu ta ngồi xuống, cậu ta kêu lên: “Hiểu, không sao đâu, vợ chồng cậu sau này có chuyện gì, bọn tớ sẽ dạy cậu một tuyệt chiêu...”

Đều là những lời nói vui của cánh trẻ sau khi rượu vào, không ai cho là thật, không cảm thấy có gì là xui xẻo, Ngô Hiểu và Lâm Tinh không bức mình.

Sau bữa ăn mọi người chia tay, đứng trước nhà hàng Tiểu Tứ Xuyên, mọi người trong hơi rượu nói những lời chúc mừng. Không ai theo họ về để bắt họ chơi trò động phòng. Trong phòng tân hôn của họ bày biện hoa tươi và những tặng phẩm của bạn bè và tòa soạn tạp chí nơi Lâm Tinh làm việc tặng, ngoài những thứ đó ra, còn nữa không khác gì ngày thường. Tặng phẩm đều là những đồ dùng hàng ngày: chăn len, xoong nồi, một bộ ly... nhưng tất cả đều gói giấy kim tuyến có in hình hai trái tim liền kề và chữ song hỉ đỏ thắm, làm cho căn phòng tràn ngập không khí vui tươi.

Ngô Hiểu nói, mấy hôm nay chạy mệt quá, chúng mình đi ngủ sớm. Anh vừa nói vừa tung chăn, Lâm Tinh ngồi lên giường, cô nói: “Anh Hiểu, đây là đêm tân hôn của chúng ta đây.” Ngô Hiểu ngáp dài, nói: “Ồ, đều là vợ chồng lâu rồi, còn nói gì đến tân hôn.” Lâm Tinh có vẻ bức mình: “Tại sao anh không hiểu lãng mạn là thế nào, cả cuộc đời chỉ có một đêm tân hôn, tại sao anh nằm xuống là ngủ ngay?” Ngô Hiểu uể oải bò dậy, nói: “Tại sao anh không hiểu lãng mạn là gì, anh mua hoa cho em. Em có mua hoa cho anh không nào? Anh tổ chức sinh nhật cho em, em có tổ chức sinh nhật cho anh không nào? Lâm Tinh hỏi: “Anh tổ chức những gì?”

Ngô Hiểu lờm: “Sinh nhật của em, anh treo hai mươi một quả bóng bay, chọc vỡ làm pháo. Anh còn vẽ cho em một tấm thiệp mừng sinh nhật...” Anh kể ra những việc làm lãng mạn, có những thứ anh không nhắc thì Lâm Tinh cũng quên mất.

Đêm tân hôn có thể làm gì, nghĩ lại cũng chẳng có gì đáng làm. Từ lâu họ không còn vuốt ve âu yếm nhau, đúng là vợ chồng già. Chỉ cần Lâm Tinh gãi lưng cho anh, gãi một lúc anh lăn ra ngủ. Đêm tân hôn Lâm Tinh vẫn gãi lưng cho anh. Gãi xong, cô ôm anh, muốn được anh vuốt ve. Cô không muốn tình dục, chỉ muốn được thể hiện tình yêu, muốn được có bằng chứng về tình yêu. Cô biết rõ, con trai sẽ không còn thèm khát đối với người con gái ngày nào cũng bên mình, nhưng cô vẫn rất muốn được anh vuốt ve, âu yếm. Cảm ơn đêm tân hôn, khi tắt đèn, Ngô Hiểu rất hiểu biết, rất có tình có lý, vuốt ve Lâm Tinh, tuy chỉ vài cái rồi anh ngã vào lòng cô mà ngủ, nhưng đã đem đến cho cô niềm vui và sự thanh thản đủ để nhớ đời.

Sáng hôm sau Lâm Tinh đem ít kẹo và thuốc đến cơ quan để cảm ơn. Vì cô là người mới trong tòa soạn, chưa thân lắm với mọi người, nên cô không mời ai đến dự hôn lễ tối hôm qua. Lại vì câu chuyện của cô cũng chưa nói với ai trong tòa soạn, một người con gái xinh đẹp nhưng tổ chức hôn lễ quá mức đơn giản và keo kiệt, đồng nghiệp trông cũng kỳ lạ. Biếu kẹo và thuốc như thế cũng đủ lịch sự, trong một đơn vị hầu hết là trí thức, như thế cũng coi được.

Đường phố buổi sáng rất đông. Đông người khiến Lâm Tinh thêm vui. Tự đáy lòng cô cảm nhận giữa đám người tấp nập này, mình là người hạnh phúc nhất. Cô lên xe buýt rồi tàu điện, lòng vui phơi phới đến tòa soạn đúng giờ làm. Có thể người vẫn chưa đến, cửa tòa soạn còn vắng vẻ. Từ xa cô trông thấy một chiếc ô tô màu đen đậu gần đây. Cửa xe mở, một người bước xuống, cô giật mình, bất chợt dừng bước. Người ấy không ai khác chính là ông Ngô Trường Thiên, bố của Ngô Hiểu, người đứng đầu một doanh nghiệp nổi tiếng, người có tiền và có thế lực.

Ông Ngô Trường Thiên từ Cát Hải lên Bắc Kinh trưa hôm qua. Ông đem theo toàn bộ tư liệu phân tích về quyền sở hữu tài sản của tập đoàn Trường Thiên và phương án phân định cụ thể về quan hệ quyền sở hữu khối tài sản này. Phương án đã được thảo luận, điều chỉnh nhiều lần trong mấy tháng qua, cuối cùng có thể trình cơ quan chủ quản để thẩm tra, xem xét. Trước khi trình thẩm tra, ông Thiên nghĩ, nên đưa lên Bắc Kinh để ông Mai Khởi Lương đang học ở Trường Đảng xem.

Xuống máy bay, ông bảo người cùng đi đưa phương án này từ sân bay thẳng đến Trường Đảng, một mình ông về Công ty. Suốt cả buổi chiều ông ở trong văn phòng tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh để xử lý hồ sơ, văn kiện, nghe mấy vị chủ chốt của Công ty tại Bắc Kinh báo cáo. Nghe báo cáo xong, người thư ký vào hỏi ông có nhận một cú điện thoại không rõ người gọi không. Theo thông lệ, ông Thiên không nhận những cú điện thoại không rõ tên người gọi. Ông vẫn không ngược lên, nói: “Bảo với họ, tôi không có nhà.” Người thư ký ra, hai phút sau lại vào, báo cáo lại có điện thoại, nghe giọng nói hình như vẫn là người gọi vừa rồi, bảo có việc khẩn cấp, nhất định phải nói chuyện với ông.

Ông Thiên cau mày, nói: “Anh ghi lại tên người ấy, bảo tôi lúc này không có nhà.” Người thư ký nói: “Người ấy vừa xưng tên, tên là Hân.”

Ông kêu lên một tiếng, tưởng như vừa gặp ma, chợt ngồi ngây ra.

Hân? Trước mặt ông hiện lên khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt khép hờ, ướt lướt thướt. Đầu óc ông rất nhanh chóng quyết định có nhận cú điện thoại này không. Tất nhiên đây là cú điện phải nhận, nhưng cái tên Hân đã in vào đầu óc người thư ký mà không sao gỡ ra nổi. Nếu như ông nhận, một khi chuyện kia bị bại lộ, người thư ký sẽ trở thành nhân chứng bất lợi. Ông chỉ nghĩ trong giây lát, rồi tỏ thái độ không quen biết người kia và giữ nguyên mệnh lệnh.

“Bảo tôi không có nhà. Sau này, tất cả những cú điện tôi không nhận, các anh phải ghi lại số điện của họ.”

Ông cố tình không nhắc người thư ký ghi lại số điện của người có tên Hân, để phòng tạo ấn tượng cho người thư ký. Thư ký vừa ra, ông bấm điện thoại gọi ông Tường ông Công đến ngay văn phòng. Trước khi họ đến, người thư ký đưa vào mấy số điện thoại anh ta vừa ghi lại, để lên bàn làm việc của ông. Người thư ký vừa quay ra ông cầm lên xem, trên đó có tên Hân, để lại số máy nhắn tin. Vừa trông thấy chữ “Hân”, ông đã rùng mình, mồ hôi đầm trán.

Ông Tường và ông Công đến, họ vừa bước vào cái văn phòng rộng lớn đã trông thấy ngay bộ mặt tái nhợt của ông Thiên. Ông Công hỏi: “Thưa anh, anh khó ở ạ?” Ông Thiên không trả lời, ra hiệu cho họ đóng cửa, sau đấy nói thẳng:

“Vừa rồi có người gọi điện cho tôi, tự xưng là Hân.”

Câu nói làm cho ông Tường và ông Công cùng sững sờ, định ngồi nhưng rồi vẫn đứng trơ ra. Ông Tường sợ tai vách mạch rừng, liền hạ thấp giọng:

“Người ấy muốn gì ạ?”

Ông Thiên nói: “Tôi không nhận điện. Anh ta để số máy nhắn tin lại.”

Ông Thiên đưa số máy cho hai người. Ông Tường và ông Công nhìn nhau, không ai biết đã có chuyện gì, đồng thời ai cũng biết sẽ có chuyện gì.

Ông Tường nói: “Có cần gọi cho anh ta để biết đây là ai không?”

Ông Thiên gạt đầu. Ông Công rất sốt ruột cầm ngay cái máy điện thoại ở bàn lên, ông Tường giữ lại: “Anh đừng gọi máy này.”

Ba người cùng ra khỏi tòa nhà của Công ty, ông Công lái xe đến biệt thự Kinh Tây. Điện thoại ở dọc đường, nhưng họ gọi bằng máy di động của ông Công. Chỉ một lúc sau, đối phương gọi lại. Quả nhiên, một người đàn ông, nói tiếng Bắc Kinh, giọng hơi nặng, hỏi ai gọi. Nghe giọng nói có thể đoán là một người đã đứng tuổi. Ông Tường nhận điện, hỏi:

“Xin hỏi, ông muốn gặp ông Thiên à?”

Người kia: “Vâng, ông Thiên đây à?”

Ông Tường không trả lời, hỏi lại: “Xin hỏi, ông là ai?”

Đối phương không trả lời, tỏ ra không tin, hỏi lại: “Ông là ông Ngô Trường Thiên đây à?”

Giọng ông Tường khẳng định: “Tôi đây! Xin hỏi ông là ai?”

Đối phương im lặng giây lát, hỏi: “Ông có biết cô Hân không?”

Ông Tường cố tình chưa nhận ra: “Ai? Cô Hân?” Ông Thiên đã biết ý đồ của đối phương. Ông lắc đầu ra hiệu cho ông Tường, ông Tường trả lời: “Tôi không biết.”

Người kia cười trong máy điện thoại, nhưng vẫn chưa vạch trần sự dối trá của ông ta, ngược lại nói thẳng: “Cô Hân không được khỏe. Cô ấy nhờ tôi vay ông ít tiền, ông có cho vay không?”

Tất nhiên ông Thiên đã hiểu chuyện gì. Đúng như câu nói: không có tường nào gió không lọt qua. Rõ ràng họ đang phải đối mặt với một vụ tổng tiền.

Thái độ của ông Tường rất cứng rắn, nhưng khẩu khí hòa nhã: “Xin lỗi, ông nói gì mà tôi không hiểu. Xin hỏi, phải chăng ông đã nhầm người?”

Ngay cả ông Thiên cũng nhận ra ngữ khí thiếu hẳn sự mềm dẻo tự tin. Đối phương vẫn cười hì hì: “Tôi vay ba triệu, với ông chỉ là con số không đáng kể. Tháng trước ông làm một cú áp-phe cổ phiếu kiếm được mấy trăm triệu.” Ông Tường đổi giọng, giọng nói nghiêm khắc, vẫn là giả vờ: “Xin hỏi ông là ai?”

Thái độ của đối phương vẫn rất ôn hòa, trong đó có chút hài hước, có chút thách thức: “Tôi là thảo dân, là kẻ trọc đầu, không sợ làm to chuyện. Các ông chuẩn bị ba triệu, ngày mai tôi sẽ gọi điện lại. Các ông phải mở máy, đừng làm phiền tôi.”

Nói xong, người ấy tắt máy. Ông Tường nhìn ông Thiên, mặt rầu rĩ như cha chết. Ông Công nhìn hai vị Chủ tịch và Phó chủ tịch cùng im lặng, liền đánh xe vào con đường vắng người, dừng lại, quay về hàng ghế sau, hỏi: “Chúng ta phải làm thế nào?”

Làm thế nào?

Không ai nghĩ được phải làm thế nào. Ông Tường nghĩ không ra: “Làm sao có thể lộ chuyện, chỉ có mấy người chúng ta biết? Giọng người này nghe quen quen.”

Ông Thiên hỏi: “Hắn đòi tiền à? Đòi bao nhiêu?”

Ông Tường nói: “Cái miệng sư tử, đòi những ba triệu.”

Ông Công kinh ngạc kêu lên: “Ba triệu!”

Ông Tường nói: “Không cho! Cho, có nghĩa là chúng ta thừa nhận sự việc. Nếu hắn lấy ba triệu mà cảm miêng, còn có thể. Nhưng rồi hắn đòi lần này đến lần khác coi như chúng ta vào bẫy của hắn.”

Ông Công như thảo luận công việc: “Nếu để mặc hắn, ngộ nhỡ hắn tố giác, chúng ta càng khó lòng đối phó, cho tiền còn có hy vọng, không cho coi như nước cờ đi đến thế bí.”

Nỗi lo của ông Công, ông Tường cũng không sao giải đáp nổi. Hai người cùng nhìn ông Thiên. Mỗi lần cấp dưới đưa ánh mắt dựa dẫm nhìn ông, chắc chắn ông tỏ ra quyết đoán, đưa ra quyết định của mình. Ông nêu lên hai điểm:

“Thứ nhất, cho hẳn tiền, đến nước này rồi không thể chờ may mắn. Tiền lấy trong khoản tiết kiệm của tôi. Thứ hai, thông qua việc cho tiền, nhất định phải làm rõ hẳn ta là ai. Không thấy người, không đưa tiền.” Còn một chuyện khác ông Thiên vẫn đề bụng, không nói ra. Xem ra chuyện đã đến lúc phải tính đến trường hợp xấu nhất, cho nên ông chợt nghĩ đến một người, đó là Lâm Tinh, cô bạn gái của con trai.

Ông chợt nhớ cái buổi tối xảy ra sự việc, Lâm Tinh đến, ông gặp mặt cô. Ông nhớ, lúc ấy ông bảo với cô ông vừa đi ngủ, cô ngồi ở phòng khách chừng bốn, năm phút mới đi. Lúc ấy, hình như ông vẫn rất bình tĩnh, không để lộ dấu vết. Lúc cô ta đi, ông còn cảm ơn cô đã chọn quà sinh nhật cho ông. Tất nhiên ông không nghĩ, cô gái không hẹn mà đến rất có thể trở thành nhân chứng sau này.

Đến tối, ông suy nghĩ, cho rằng rất cần thiết gặp Lâm Tinh. Ông định thông qua Ngô Hiểu để hẹn gặp, nhưng lại sợ Ngô Hiểu cùng đến, nói chuyện rất không tiện. Vì bất cứ thế nào ông cũng không để Ngô Hiểu biết chuyện, làm không khéo sẽ dính đến tội danh tạo chứng cứ giả, ông sẽ biết nói với vợ dưới chín tuổi thế nào?

Vậy là ông gọi điện đến tòa soạn tạp chí nơi Lâm Tinh làm việc, sáng sớm hôm sau, ông tự lái xe đến cửa tòa soạn để đón cô. Đây là cách thô thiển nhất, ngộ nhỡ cô không đi làm, chẳng hóa ra công toi? Nhưng không dùng cách ấy cũng không còn cách nào khác, cho nên ông phải đến. Không ngờ, vừa chờ nửa tiếng đồng hồ thì cô gái kia đã xuất hiện nơi đầu phố. Điều này chứng tỏ số ông còn may mắn. Ông xuống xe, định chào cô. Ông chưa kịp nói thì cô gái đã trông thấy ông, tỏ ra ngạc nhiên và đứng lại.

Ông cũng nở nụ cười ngạc nhiên chào lại, thoát khỏi sự lúng túng: “Ồi, chúng ta lại gặp nhau, cháu vẫn đi làm ở đây à?”

Nắng rực rỡ trên đường phố, nắng khiến vẻ mặt cô gái rạng rỡ, tuy trông cô vẫn có nét mệt mỏi, nhưng tinh thần khá hơn hai lần ông gặp ở chùa Đàm Chá và biệt thự Kinh Tây, trông cô tươi tỉnh, mạnh khỏe hơn nhiều. Cô nghi ngờ nhìn ông, không biết mình nên nghiêm túc hay nên thân tình. Cô hỏi: “Tại sao bác lại ở đây ạ? Bác có việc tìm cháu?”

Ông Thiên gật đầu: “Đúng.” Ông ngừng lại, không biết nên nói thế nào về việc mình đến đây: “Ờ..., bác nói chuyện với cháu mười phút được chứ? Lúc này có gì trở ngại cho cháu không?”

Cô gái gật đầu dưới nắng, động tác ấy khiến ông Thiên phải mềm lòng. Ấn tượng trong ông về cô phóng viên nghênh ngang đắc ý, kiêu ngạo, bỗng trở thành thiện cảm với cô gái nhu mì, ngoan ngoãn. Vẻ nhu mì ngoan ngoãn khiến đường nét khuôn mặt cô càng thanh tú, nước da non tơ trong suốt. Ông nhìn quanh, nói:

“Chúng ta ngồi đâu để nói chuyện nhỉ?”

Cô gái chỉ tay về phía trước: “Ở kia có một vườn hoa, có được không ạ?”

Ông quay lại nhìn, được lắm. Một vườn hoa nhỏ yên tĩnh, có hàng rào, một ngôi đình hóng mát màu xanh, hành lang thấp, có hàng cây cao thấp xen kẽ. Hai người cùng vào vườn hoa, trong con mắt người đi đường giống như hai bố con đi dạo sau bữa ăn.

Vào trong vườn hoa, rất tự nhiên, hai người ngồi ở đình hóng mát hình tròn ở giữa. Tất nhiên ông Thiên không vào đề ngay. Ông tuần tự bài bản, đầu tiên hỏi về con trai của mình.

“Dạo này Hiểu bận gì hả cháu?”

Nhắc đến Ngô Hiểu, cô gái định nói gì nhưng rồi thôi. Điều ông Thiên không ngờ là, vẻ mặt cô vẫn còn đôi chút bẽn lễn, xấu hổ, không có cái vẻ kích động và cứng rắn như hôm ở chùa Đàm Chá. Cô trả lời:

“Thưa bác, anh Hiểu rất muốn về thăm bác, nhưng mấy hôm nay bác không ở Bắc Kinh. Có phải bác tìm cháu để hỏi tình hình anh Hiểu không ạ. Có thể lúc này anh ấy mới ngủ dậy, bác có cần để cháu báo anh ấy về thăm bác không?”

Ông Thiên vội xua tay: “À, không cần, bác muốn tìm cháu để bàn một việc khác.”

Cô gái nhìn ông, chờ đợi.

“Này... cháu còn nhớ, hình như một tuần lễ trước, một hôm vào buổi tối, cháu đến nhà bác tìm Hiểu. Bác với cháu còn nói chuyện với nhau, cháu còn nhớ không nhỉ?”

Cô gái ngập ngừng rồi gật đầu: “Cháu nhớ, sau đấy cháu đến quán bar Ánh Trăng thì gặp anh Hiểu.”

Ông Thiên vẫn bình tĩnh, làm ra vẻ không chú ý, nhưng trong bụng lại đang cố tìm lời lẽ. “Hôm ấy, tối hôm ấy, Hiểu và mấy người bạn của bác, mừng sinh nhật bác. Mọi người cùng ăn cơm, ăn xong thì Hiểu đi ngay, sau đấy người của Công ty bác có mời mấy cô gái đến tổ chức khiêu vũ gia đình. Hai cô bạn của cháu, bác nhớ một người tên là Aly, một người tên là ... là gì ấy nhỉ, à, tên là Hân cũng đến, cùng nhảy. Bác không thích khiêu vũ, với lại hôm ấy cũng mệt, nên đi nghỉ sớm. Bác đi nghỉ thì họ cũng giải tán. Nhưng hai hôm nay bác nghe nói, hai cô bạn của cháu hình như có chuyện gì, cháu có nghe nói không? Hình như không tìm thấy cái cô tên là Hân, không biết có phải ai dụ dỗ rồi đem bán. Có người nghi đã xảy ra chuyện gì ở chỗ bác... thật kỳ lạ! Hiểu đi, bác cũng đi nghỉ, bác đi nghỉ thì vũ hội cũng tan, các cô ấy về, sau đấy cháu đến ngay. Bác muốn cháu nhớ lại, hôm ấy cháu đến lúc mấy giờ?”

Trong câu chuyện, ông Thiên đã tính kỹ. Ông cố tình ngụy trang không để lộ tung tích, xem ra tìm Lâm Tinh chỉ để xác minh thời gian cô đến vào buổi tối hôm ấy. Nhưng khi nói ông lại lần lượt kể đầu đuôi sự việc, thời gian từng người đến dự và ra về, trên thực tế lại hướng dẫn người sắp ra làm chứng, hơn nữa rất kín đáo ghi vào ký ức cô một ấn tượng nào đó. Lâm Tinh không cảnh giác, trả lời theo câu nói của ông:

“Cháu đến chỗ bác khoảng mười giờ, có lẽ hơn mười giờ một chút. Vì sau đấy, từ nhà bác ra, cháu đến bar Ánh Trăng đã gần mười một giờ. Anh Hiểu và ban nhạc đang biểu diễn, cháu nhớ rõ lắm.”

Ông Thiên nói: “Phải phải, cháu đến lúc ấy gần mười giờ. Bác với cháu còn nói chuyện ở phòng khách, nói đến món quà của cháu mừng sinh nhật bác, cháu nhớ không? Đúng đúng, cái áo ngủ ấy bác rất thích. Hôm ấy hai bác cháu nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ.”

Tất nhiên đây là sự hướng dẫn sai lầm đã được tính toán tỉ mỉ, tuy không hoàn toàn ý thức, nhưng cô xác nhận thời gian, rõ ràng vượt quá rất xa so với thời gian hai người nói chuyện hôm đó...

“Không ạ, hôm ấy cháu với bác chỉ nói chuyện chừng mười lăm phút. Cháu thấy bác có vẻ mệt, cho nên cháu không ngồi lâu.”

Ông Thiên làm như cố nhớ lại: “À, thế à?” Câu chuyện đến đây hình như ông đã thỏa mãn, có thể đã đạt được mục đích thống nhất mọi tình tiết sự việc. Nhân đây, ông nêu một yêu cầu, và cũng là mục đích hôm nay ông đến:

“Cháu ạ, sau này nếu có cơ quan nào đến tìm hiểu tình hình bác, bác có thể tìm cháu giúp đỡ. Bây giờ trí nhớ của bác kém lắm, cháu nói rõ ràng hơn bác. Nếu có người đến tìm hiểu, cháu hãy nói giúp, coi như cháu là người làm chứng, được không?”

Lâm Tinh gật đầu, nhưng vẻ mặt nghi hoặc: “Bác có biết cô Aly và cô Hân đã xảy ra chuyện gì không ạ? Hình như hai cô ấy đã rời Bắc Kinh và xảy ra chuyện gì đó.”

Ông Thiên nói, lời lẽ lộn xộn: “Bác cũng nghe các anh trong Công ty nói, hình như hai hôm nay người của bên Công an gọi điện đến hỏi chuyện tối hôm ấy hai cô đến chỗ bác khiêu vũ. Hôm ấy chuyện ra sao bác cũng không nhớ rõ, vậy là nhớ đến cháu. Sáng nay trên đường đi làm, tiện đường ghé qua xem cháu có nhà không, muốn nhớ cháu nhớ lại, rất may gặp được cháu. Bệnh tình của cháu có đỡ chút nào không?”

Ông Thiên vội vàng kết thúc câu chuyện, sợ rằng nếu tiếp tục, trong lúc nói chuyện để lộ một tình tiết bất lợi nào đó, cho nên ông chuyển sang hỏi về sức khỏe của Lâm Tinh. Nhưng ông lập tức ý thức được rằng, hỏi thăm bệnh tật của cô vẫn chưa thỏa đáng, vì mấy hôm nay Ngô Hiểu gọi điện về Cát Hải, khẩu khí rất bức xúc xin tiền ông để chữa bệnh cho cô. Ông không cho, kiên quyết chờ con trai về để bố con gặp mặt sẽ nói sau, con trai bức mình cúp ngay máy. Nếu hôm qua không có vụ tổng tiền bí mật kia làm cho ông đứng ngồi không yên, hôm nay ông sẽ gặp con trai để nói chuyện. Ông muốn thuyết phục con trai hãy thận trọng suy nghĩ. Ông có thể đồng ý để con trai làm bạn với Lâm Tinh, bây giờ thanh niên có xu hướng kết bạn khác giới không nhất thiết đạt mục đích yêu và lấy nhau. Nhưng cho dù thời đại khác nhau, việc lớn cũng không thể quyết định vội vã. Con trai ông còn trẻ, mấy năm nữa mới tính đến chuyện yêu và lấy vợ cũng chưa muộn. Mấy năm nữa con trai ông và Lâm Tinh có thể không còn rung động như bây giờ. Hơn nữa, nói một câu có phần tàn nhẫn: mấy năm nữa bệnh tình của cô gái này tốt xấu ra sao, sống hay chết, cũng chưa biết đâu.

Nhắc đến bệnh tật, vẻ mặt cô gái như có rất nhiều cảm xúc, muốn khóc, nhưng nén lại, cô cười để che giấu: “Thưa bác vẫn ổn ạ.” Lại nói: “Cảm ơn bác đã hỏi thăm.”

Ông Thiên nhìn đồng hồ với ý buổi nói chuyện đến đây là kết thúc. Trong buổi nói chuyện ngắn ngủi, vẫn như những lần trước, ông vẫn giữ được thái độ hiền từ và hòa nhã của người lớn tuổi. Ông nói: “Bác đã làm cháu đi làm muộn, lần sau sẽ nói chuyện nhiều.” Ông đưa một tay ra cáo biệt cô gái.

Cô gái bắt tay ông, tay cô mềm mại hơn trước. Ánh mắt của cô cũng có thêm sự ngượng ngùng khó đoán, nhìn thẳng vào ông, không lảng tránh như mọi lần, cô nói: “Thưa bác, trước đây cháu không biết nên gọi bác là Chủ tịch hay gọi bằng bác. Bây giờ, cháu cũng không biết, không biết gọi bằng bác hay gọi bằng... gọi bằng bố.” Ông Thiên ngó ra, chưa kịp phản ứng, cô nói tiếp: “Cháu và anh Hiểu, chúng con đã làm lễ thành hôn từ hôm qua rồi ạ.”

Cái gì? Nụ cười của ông Thiên chưa kịp tắt, vẻ mặt ông bỗng sững sờ.

Vì quá kích động và ngắn ngủi, mặt cô gái cũng đỏ ửng, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, không kích động, giọng nói rừ rừ: “Việc này, lẽ ra để anh Hiểu thưa chuyện lại với bố. Nhưng vì sợ bố giận, cho nên chúng con không dám mời bố dự hôn lễ. Chúng con không cầu xin bố chúc mừng hạnh phúc. Nhưng con nghĩ, bố tin con sẽ mãi mãi, mãi yêu anh Hiểu. Con sẽ làm cho anh Hiểu hạnh phúc. Con xin bố hãy tin như vậy. Con chào bố!”

Cô gái ung dung quay đi, cô gọi “Bố”, sau đấy biến mất nơi lối vào vườn hoa. Ông Thiên không nói gì, hoặc không nói được gì. Không chúc mừng hạnh phúc, không trách cứ, thậm chí không kịp bày tỏ nghi ngờ. Ông hoàn toàn kinh ngạc, sững sờ, không biết là mơ hay thực, không biết tâm trạng mình lúc này như thế nào, không rõ lời tuyên bố vừa rồi của cô gái có ý nghĩa gì với mình. Có ý nghĩa thẳng con trai của ông đã xa hẳn ông rồi chăng? Lòng ông trống trải, chậm bước về xe của mình, những ngón tay run run tưởng như không cầm nổi chìa khóa xe vào lỗ khóa. Trong giây phút trấn tĩnh đầu tiên, lòng ông không nén nổi cảm giác bị sỉ nhục và phẫn nộ, không biết nên giận cô gái này hay giận con trai mình. Hai người nêu ý kiến phản đối rất bình thường với ông. Một người làm bố, nhưng lại hành động phản kháng và trả thù quyết liệt như vậy. Giấu ông để làm lễ cưới, không báo tin cho ông, ngay cả thông điệp cuối cùng cũng không, cứ vậy tổ chức lễ cưới! Ông không nghĩ được thẳng con mình lại trở nên vong ơn bội nghĩa đến vậy. Ngô Hiểu là người thân duy nhất của ông. Ông phải chịu đựng từng hớp cháo từng hạt cơm để nuôi Ngô Hiểu khôn lớn và dành trọn yêu thương. Vậy mà Ngô Hiểu đối với ông như vậy, đã làm tổn thương tình cảm ông mà không để lại một chút gì. Con trai làm như vậy coi như một trò cười trước những người dưới quyền, bạn bè và ông Mai Khởi Lương, một nhà lãnh đạo. Ông nghĩ, không còn nghi ngờ gì nữa, mọi sự phiền hà bắt nguồn từ cô gái này. Nếu không có cái cô gái coi mình cao hơn mọi mục tiêu, cái cô gái việc gì cũng làm bằng được mà không hề tiếc bất cứ một thứ gì, cái cô gái làm ông tức giận vì không cho cô tiền chữa bệnh, liệu con trai ông có thể hành động như vậy được không?

Ông ngồi lặng trong ô tô, rất lâu, rất lâu, tức giận và thương cảm thiêu đốt, toàn thân toát mồ hôi, khó chịu như người ốm. Ông rất phản cảm với cô gái này từ lần đầu tiên cô ta bắt cháp tất cả, không hiểu mọi quy tắc, cứ thế xông vào văn phòng đòi phỏng vấn ông. Về điểm này trai và gái không giống nhau, con

trai giàu tính công kích cũng hiểu được phải lựa chiều, nhưng tính công kích của con gái không khỏi có chút thoải mái, không kiêng dè, thường xâm phạm trực diện đối phương. Cho đến lúc ấy, ông rất hận cô gái này, cha con bất hòa xa nhau, thảm án đổ máu trong đêm sinh nhật. Ông gặp phải bao nhiêu điều bất hạnh và bế tắc, chừng như đều có liên quan đến người con gái này, vì quen biết cô ta mới nên chuyện. Nếu cái cô Tiểu Tinh Tinh này là ngôi sao chiếu mệnh của ông, vậy thì sáng nay ông tìm đến cô để nhờ giúp đỡ cho tai qua nạn khỏi, chẳng hóa ra tự mình chui vào lưới? Một cảm giác bất hạnh bao trùm ông, khiến ông không rét mà run.

Nghĩ đến tai họa ở ngay trên đầu, tâm trạng ông co lại, không còn tự giác nghĩ đến cô gái về thực tế hay về pháp lý đã trở thành nặng đầu, mà chìm vào nỗi sợ vì cú điện thoại bí ẩn hôm qua. Buổi sáng, ông Công cầm chứng minh thư của ông Thiên đi ngân hàng lặng lẽ rút tiền. Buổi trưa, ông đem ba triệu đồng về biệt thự Kinh Tây, ba người hẹn gặp nhau ở đây, sau đây liên hệ với kẻ tổng tiền. Đây là một việc lớn họ phải dồn sức để kết thúc, còn những việc khác đến đâu hay đấy. Ông Thiên tự trấn tĩnh, cầm chìa khóa vào, cho xe chạy.

Ông đến văn phòng Công ty xử lý vài văn bản không mấy quan trọng, sau đây về biệt thự Kinh Tây sớm để chờ ông Công.

Buổi trưa, ông Công về. Khi ông xách cái cặp nặng bước vào thư phòng, ông Thiên và ông Tường đã chờ sẵn. Com trưa cũng bảo người đưa đến tận nơi. Ba triệu đồng phải lấy ở những quỹ khác nhau, từng bó tiền cho vào cặp. Sau khi xem tiền, ông Thiên dặn cho cặp tiền vào tủ tường, sau đây ba người ngồi lại, hút thuốc, im lặng chờ điện thoại của kẻ tổng tiền.

Họ chờ đợi trong tâm trạng nặng nề. Ba tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua, căn phòng nhỏ đầy khói thuốc nóng, sốt ruột. Gần bốn giờ chiều, tiếng chuông điện thoại di động réo vang, vẫn là ông Tường nhận điện. Đối phương “Alô” trước để thăm dò, tiếp theo là câu hỏi của ông Tường: “Xin hỏi, ông là ai?” Đối phương đã nhận ra tiếng ông Tường, câu đầu tiên là:

“Đã chuẩn bị đủ tiền chưa?”

Cho dù tiền đã chuẩn bị, ba triệu để trong tủ, nhưng ông Tường phải ngắc ngứ một lúc mới nói, vì câu nói hàm ý thừa nhận tội lỗi.

“Chuẩn bị rồi.”

“Đủ ba triệu chứ?”

“Làm thế nào để trao cho ông?”

“Cầm tiền, ra cửa thuê taxi, nhớ mở điện thoại di động. Ngoài tôi ra, cấm không được liên lạc với ai. Mình ông đi. Tôi biết ông, trên truyền hình tôi đã trông thấy ông. Nếu không phải ông, coi như vụ giao dịch không thành.”

Điện thoại lập tức bị cúp, trong ống nghe chỉ còn tiếng “tít... tít...” báo bận. Ba người nhìn nhau, ông Công nói: “Anh Thiên, để em đi.”

Ông Thiên không nói gì. Ông Tường nói với ông Công: “Trong điện thoại hẳn không nhận ra tiếng anh Thiên, chắc hẳn anh không quen biết anh. Anh đi trước tiếp xúc với hắn. Tôi đi sau tiếp ứng, không việc gì đâu, đừng sợ.”

Ông Công gật đầu: “Tôi đi không việc gì, hẳn không dám làm gì tôi đâu. Anh Thiên cầm điện thoại, nếu có việc gì chúng ta liên lạc với nhau.”

Họ nói, rồi lấy cặp tiền trong tủ ra, chưa ra khỏi cửa, ông Thiên gọi hai người lại.

Ông đứng dậy, vẻ mặt không chút biểu cảm, cầm cái cặp trong tay ông Công, nói: “Tôi đi.”

Ông Tường và ông Công cùng ngó ra, nhưng qua sắc mặt ông Thiên họ biết không cần thiết phải giành lại.

Bốn giờ chiều, ông Thiên tay xách cặp ra cửa sau của biệt thự Kinh Tây vắng lặng. Năm phút sau, ông đứng bên đường, vẫy một chiếc taxi. Đang giữa mùa hè, tháng Bảy nắng như đổ lửa, tuy mặt trời đã ngả về Tây nhưng vẫn nóng bức. Ông Thiên vóc người cao to ngồi vào taxi chật hẹp, thấy không tương xứng. Trong xe không có máy lạnh, nóng như trong lồng hấp. Ông nghĩ, đúng là tháng Bảy sinh tử.

Người lái xe hỏi ông đi đâu, ông nói đại một địa chỉ nào đấy, xe chạy về hướng mặt trời. Ông cố giữ bình tĩnh, không nhìn trước ngó sau, cho dù ông rất muốn ngó lại phía sau xem xe ông Tường và ông Công có bám theo được không.

Xe chạy một quãng chưa xa, điện thoại của ông đổ chuông, người kia hỏi: “Lên xe chưa?” Ông trả lời: “Tôi đang ở trên xe.” Người kia hình như không nhận ra giọng nói khác với giọng nói của ông Tường, ông Công, liền ra lệnh: “Đến Trung tâm triển lãm Quốc tế, có biết chỗ ấy không?” Ông đáp: “Biết!” Đối phương tắt máy.

Lúc này chưa phải giờ cao điểm, xe chạy nửa tiếng là đến Trung tâm triển lãm Quốc tế. Ở đây đang lúc hết giờ của triển lãm đồ điện gia dụng, lại là lúc đông nhất của chợ Gia Lạc Phúc gần đấy, cho nên đường phố người xe chen chúc, tắc trước tắc sau, xe của ông Thiên cũng kẹt ở giữa.

Lại có tiếng chuông điện thoại: “Xuống xe, qua phố trước mặt đôi xe, đến Quảng trường Trung Lương.” Người kia ra lệnh rõ ràng, rành mạch.

Ông xách cái cặp, rất vất vả len qua dòng người và xe, đi sang con phố trước mặt, lên một chiếc taxi khác, đi ngược con đường vừa đến. Tất nhiên ông biết tại sao ở nơi người xe chen chúc, ồn ào, xe không có cách nào quay đầu, bắt ông phải đổi xe chuyển hướng. Hơn nữa, đối thủ đã đạt được mục đích, ông Tường và ông Công mất hút mục tiêu.

Hai mươi phút sau xe đến Quảng trường Trung Lương, đúng lúc có tiếng chuông điện thoại: “Xuống xe, đi về phía trước.” Theo mệnh lệnh, ông xuống xe, tay xách cặp đi về phía trước. Mỗi lần có điện thoại là lúc ông đến một vị trí nào đó. Chứng tỏ kẻ tổng tiền bám theo ông, theo dõi hành tung của ông. Bất giác ông nhìn bên phải, nhìn bên trái, phía trước phía sau, người đi lại đông đúc, ồn ào. Ông nhìn theo bản năng, muốn phát hiện tên điều khiển ông bằng điện thoại di động, tất nhiên chỉ là ảo tưởng ngu ngốc.

Ông cứ vậy đi về phía trước, đi mãi, đi mãi, trước mặt là ga xe lửa Bắc Kinh. Điện thoại một lần nữa vang lên: “Vào ga, mua vé tàu, chuyến tàu 301 đi Mãn Châu Lí, giường nằm cứng.” Ông bức tức hỏi: “Giao hàng ở đâu?” Đối phương lập tức cúp máy.

Ông đứng trước quảng trường nhà ga mới được sửa chữa, suy nghĩ hồi lâu rồi đi tiếp. Ông vẫn phải làm theo yêu cầu của người kia. Người kia đòi tiền không phải đòi sinh mệnh. Ông nghĩ mình sẽ không gặp nguy hiểm. Người kia bắt ông phải đi lại loanh quanh, có thể là vì an toàn của bản thân.

Ông mua vé chuyến tàu nhanh số 301 đi Mãn Châu Lí. Vé rất dễ mua, có thể người kia đã thăm dò trước. Ông mua được tám vé nằm giường dưới. Đối phương lựa chọn chuyến tàu này cũng phải tính toán kỹ càng lắm, bởi chỉ còn chưa đầy hai mươi phút nữa thì tàu chuyển bánh, xem ra tên tổng tiền tính thời gian rất khớp.

Lúc này ông Thiên mệt lắm rồi, nhưng vẫn cố xách theo cặp hành lý không nhẹ nhàng, vội vã lên đoàn tàu số 301. Ông không nhớ nổi mình bao nhiêu năm không nằm giường cứng trên tàu, lạ cả với những thủ tục như kiểm tra vé, đổi vé. Ông nằm toa số mười hai, đây là toa xe cuối đoàn tàu. Hành khách không đầy toa, chỉ chừng sáu, bảy phần mười, trên giá để hành lý đã đầy bọc lớn bọc nhỏ, ông đành để cái cặp dưới gầm giường.

Trên sân ga vang lên tiếng nhạc tiễn biệt, giọng người phát thanh sôi nổi có tính nghi thức tràn vào tai ông. Ông Thiên chú ý hành khách qua lại trên sân ga và những người đi tiễn vội vã xuống tàu, không còn

tâm trạng nào để lắng nghe tiếng phát thanh. Chỉ một lúc sau, đoàn tàu từ từ chuyển bánh trong tiếng nói hòa tiếng nhạc của nhân viên phát thanh, đi về phía ánh mặt trời đỏ rực, rồi rầm rập rời Bắc Kinh.

Không thấy điện thoại gọi tiếp, ông Thiên đi lại vài bước nơi ông nằm, chú ý quan sát hành khách nằm giường bên, tưởng như ai cũng có hành tung khả nghi, ánh mắt lần tránh, nhưng khi ông đưa mắt nhìn họ tất cả lại như vô tội.

Dọc đường không có động tĩnh gì, ông ngồi bên cửa sổ dọc lối đi trên tàu, nhìn cảnh vật dọc đường Bắc Kinh - Thiên Tân cứ lùi về phía sau, lòng những cảm thấy vô cùng bất hạnh. Tàu sắp đến Thiên Tân, tiếng loa thông báo: Sắp tới là ga Bắc Thiên Tân, quý khách xuống tàu xin chuẩn bị, tàu chỉ dừng lại ở ga này một phút. Tiếng loa chưa dứt thì có tiếng chuông điện thoại, ông Thiên nghe mệnh lệnh cuối cùng của người kia:

“Đi lên toa trước, đi thẳng, không được ngoảnh lại, không đem theo hành lý.”

Ông đóng điện thoại, đứng lên đi sang toa trước, đi qua hai toa tàu thì tàu vào ga Bắc Thiên Tân. Ông vừa đi vừa nhìn ngoài cửa sổ toa tàu, người xuống ga này không nhiều. Trời đã nhá nhem tối, không trông rõ mặt người trên sân ga. Ông đến toa số bảy thì tàu lại chạy, ông đứng lại. Dù không có lệnh nhưng ông vẫn bước nhanh trở về toa số mười hai, về chỗ của mình. Có bốn người ngồi quanh cái bàn nhỏ đánh tu-lơ-khơ. Ông ngồi xuống, cúi nhìn gầm giường, quả nhiên cái cặp không còn.

Ông Thiên xuống ga Thiên Tân, về đến Bắc Kinh đã mười một giờ đêm. Ông không muốn nhớ lại từng chi tiết hành trình vừa rồi, mỗi chi tiết đều rất mệt mỏi và nhục nhã. Hy vọng duy nhất của ông là sự việc đến đây kết thúc, đồng thời có thể quên hẳn.

Trong tòa soạn tờ tạp chí có lịch sử lâu ngày này, tuy Lâm Tinh là một người mới, không quen biết ai, nhưng tin cô cưới rất được mọi người quan tâm hơn cả dự đoán. Cái vẻ xinh đẹp làm lóa mắt hơn bốn chục phóng viên, biên tập viên hàng ngày ra ra vào vào, lại vì tuổi lấy chồng của cô, đối với đa số nữ trí thức cũng thật hiếm. Hơn nữa, hiện tại cô đang có bệnh, người không được khỏe, ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, việc gì phải vội vã lấy chồng? Cái nơi văn nhân có cả đồng, đối với những việc không bình thường sẽ không tránh khỏi những tình tiết và hậu quả phức tạp được thêu dệt đủ vẻ. Cho nên, lúc Lâm Tinh đưa kẹo, đưa thuốc đến, mọi người nhìn nhau, không khỏi có những phỏng đoán và tự cho mình biết chuyện.

Cuối cùng, cô đưa quà vào phòng ông Tổng biên tập. Ông ta gọi cô lại, đầu tiên ông chúc mừng, sau đó hỏi: “Bản thảo viết về Tập đoàn Trường Thiên cô còn giữ nữa không? Lâm Tinh hỏi lại, để làm gì, tòa soạn không thích lắm cơ mà. Ông Tổng biên tập nói, gần đây có mấy doanh nghiệp liên minh bình tuyển các doanh nghiệp Trung Quốc nổi trội trong năm chín mươi chín, nghe nói, trong số được đề cử có ông Ngô Trường Thiên. Tòa soạn đang định giới thiệu vài nhân vật có ảnh hưởng trong lĩnh vực kinh tế cuối thế kỷ, tạo đà cho đầu thế kỷ mới. Tôi sức nhớ bài viết của cô có thể lấy ra sửa chữa đôi chút. Nhất là cô bình luận về chòm sao và sao Bắc Đẩu, tôi thấy khá sinh động. Nếu sửa chữa, cô có thể phải mất khá nhiều thời gian, cô không đi nghỉ tuần trăng mật à? Lâm Tinh lạnh lùng nói: “Bản thảo hình như vẫn để ở nhà cũ, để cháu tìm.”

Thái độ của Lâm Tinh hình như không mấy hứng thú với kì vọng của ông Tổng biên tập, thậm chí có phần hờ hững. Bây giờ bảo cô viết lại về ông Ngô Trường Thiên, cô phải viết như thế nào? Cô đã là nàng dâu mới trong gia đình ông Thiên, tuy chưa được ông bố chồng này chính thức thừa nhận, nhưng về mặt pháp luật, quan hệ này đã được chính thức công nhận. Những người trong tòa soạn gồm cả ông Tổng biên tập chỉ biết cô lấy chồng, nhưng chưa thấy chú rể, càng không ai biết chú rể là con trai ông Ngô Trường Thiên.

Buổi chiều, từ tòa soạn về, cô ghé qua bệnh viện để lấy thuốc. Từ sau ngày mỗi tuần ba lần lọc máu, bệnh tình của cô đã được khống chế, người trông cũng tươi tỉnh hơn. Cũng có thể con người gặp niềm vui mới tinh thần cũng sáng khoái, tuy cả tuần vừa rồi phải chạy lo đủ thủ tục kết hôn, nhưng buổi chiều đến bệnh viện lấy thuốc, cô trông thấy phiếu kết quả xét nghiệm máu hai hôm trước, các chỉ tiêu đều tốt hơn ở những mức độ khác nhau, quả là một kì tích.

Về đến nhà, nhân lúc Ngô Hiểu đi vắng, cô rất phấn khởi sắp xếp căn phòng nhỏ của họ. Cho dù đã ở đây mấy tháng nay rồi, nhưng sau ngày cưới lại có cảm giác không như trước. Đây mới đúng là “nhà” của hai người. Tâm trạng làm vợ cũng thật ngọt ngào, khiến cô rất hứng thú và có cảm tình với việc sắp xếp, trang hoàng nhà cửa. Tâm trạng vui vẻ khiến Lâm Tinh suy nghĩ mọi điều đều rất thoáng. Hai người không có tiền, còn nợ bạn bè, còn lo tiền chữa bệnh, nhưng sống trên đời này cả hai đều vui vẻ, hạnh phúc. Cô lấy những tấm hình minh tinh treo trên tường xuống, treo lên đấy cái khăn hoa của một chị ở tòa soạn tặng, họa tiết trên cái khăn đậm phong cách Đông Âu, giống như một sản phẩm mỹ nghệ dân gian. Bên cạnh giường là tấm thảm ngồi bằng len nhân tạo, đầu giường bên phía Ngô Hiểu trái một tấm da cừu châu Úc trắng tinh. Da cừu và thảm len đều là tặng phẩm của bạn bè vừa tặng cô làm quà cưới sáng nay. Kết hôn không chỉ cho cô tình cảm để sắp đặt căn phòng mà cũng đưa lại cho cô thêm điều kiện vật chất.

Đêm, Ngô Hiểu về, trông thấy căn phòng đổi khác, anh cười, tuy có khen có chê, nhưng cách bài trí của cô về tổng thể được coi là tốt. Anh rất thích cách bài trí này, được sự gợi ý, chợt hứng lên, đang đêm anh tìm các thứ cần thiết để bổ sung, điều chỉnh chỗ này, chỗ nọ. Lâm Tinh cũng không phản đối, về lý mà nói, đây là nhà của hai người, bố trí sắp xếp phải thể hiện sự yêu thích chung của cả hai và cũng cho phép có sự hứng thú của từng người. Hơn nữa, lúc này chỉ cần một mình Ngô Hiểu vui, còn cô thì thế nào cũng được.

Nhìn Ngô Hiểu treo lại tấm hình bảo bối vừa gỡ ở phòng khách vào nhà vệ sinh, Lâm Tinh không phản

đổi. Cô đứng ở cửa phòng vệ sinh thông báo với anh, chuyện sáng nay gặp bố. “Em với bố nói chuyện rất thân tình. Lần này bố không nói gì đến chuyện chúng ta, bố còn hỏi thăm bệnh tình của em.” Lâm Tinh nói: “Em thấy không khí lúc ấy rất tốt, nên em nói với bố chúng ta đã cưới nhau.”

“Cái gì? Em nói với bố rồi à?”

Ngô Hiểu lập tức từ trong nhà vệ sinh ra, chừng như cảm thấy bất ngờ. Lâm Tinh nhìn vẻ mặt hốt hoảng không yên của anh, chợt thấy kỳ lạ: “Em nói rồi, chả nhẽ anh giấu suốt đời à?”

Ngô Hiểu rất bức xúc, hỏi: “Bố có nói gì không?”

“Không nói gì, sau đấy bố về.”

“Bố không giận chứ?”

“Không. Em cảm thấy không. Bố không nói gì, hình như chỉ gạt đầu.”

Ngô Hiểu sững sờ, không nói gì nữa, nhưng xem ra trong lòng vẫn phân vân. Biểu hiện ấy của anh khiến Lâm Tinh không vui. Cô nghĩ, lúc anh nói đến cưới rất dứt khoát, không có gì phải suy tính.

Có thể vì muốn để chứng minh, sau khi lên giường, tắt đèn, cô chủ động dịu dàng với anh. Cô muốn Ngô Hiểu đòi hỏi. Nhưng Ngô Hiểu nói: “Hôm nay anh hơi mệt.” Lâm Tinh làm bộ bức mình: “Bây giờ những lúc anh không mệt cũng rất ít yêu em. Hôm qua là đêm tân hôn anh cũng không chủ động.” Ngô Hiểu lòi cô vào lòng, nói: “Em có bệnh, không được một cơ mà.” Tiếp theo, anh đòi hỏi, trong cảm giác của cô, anh vẫn rất nồng nàn, rất tận tình tận hứng. Xong việc, cô vẫn hỏi anh như mọi khi: Có dễ chịu không anh? Anh nói: Dễ chịu. Dễ chịu thật hay giả vờ? Dễ chịu thật. Câu trả lời như của học sinh tiểu học trả lời trên lớp, khiến người khác phải đau lòng. Anh giống như hôm nào đánh nhau ngoài phố, hai con người hoàn toàn khác nhau.

Sáng hôm sau Ngô Hiểu đưa Lâm Tinh đi lọc máu. Lúc cô lọc máu, anh ra ngoài gọi điện cho bố, chính thức thông báo anh đã làm lễ cưới. Buổi trưa, hai người từ bệnh viện ra, Lâm Tinh rất nhạy cảm nhận thấy vẻ không vui của Ngô Hiểu, liền hỏi bố nói thế nào, thái độ của bố ra sao. Ngô Hiểu không vui, im lặng một lúc rồi nhìn xa xa, nói:

“Có thể chúng ta không nên cưới giấu bố như thế. Bố sinh ra anh, nuôi nấng anh hai mươi hai năm, chúng ta làm bố buồn.”

Ngô Hiểu thay đổi thái độ khiến Lâm Tinh không chịu nổi. Cô rất nghi ngờ và thấy tủi thân, bức tức đứng lên.

“Anh Hiểu, có phải anh hối hận, hối hận vì đã lấy em?”

Ngô Hiểu đứng lại, quay nhìn Lâm Tinh, cau mày nói: “Em đừng gây thêm phiền toái cho anh, được không? Đi!” Lâm Tinh cố nén nước mắt, nói: “Nếu anh hối hận, chúng ta có thể ly hôn. Bây giờ đi ngay. Tự do kết hôn cũng tự do ly hôn.”

Ngô Hiểu nói: “Em lại thế rồi!”

Nước mắt Lâm Tinh trào ra, cô giơ hai tay, bồng nức nở không thành tiếng: “Em biết, em biết, anh Hiểu. Em biết em ốm đau, bệnh tật, tiền chữa bệnh cũng không có, nếu xa anh em sẽ chết. Cho nên, cho nên, anh lấy em là để chữa bệnh cho em, em rất cảm kích! Anh Hiểu, anh làm cho em biết hạnh phúc là gì, biết yêu là gì, biết nhà là thế nào. Em biết và đã được trải qua, đã được hưởng thụ! Có thể, bây giờ anh có thể bỏ em! Em không oán hận anh, càng không ý lại vào anh, sẽ không bao giờ, không bao giờ quên ân tình của anh...” Lúc đầu là trút giận, một thứ buồn đau, bức tức, sau rồi, bất giác biến thành những lời thổ lộ tâm can. Ngô Hiểu đứng lặng im, không nói, cũng không nhìn Lâm Tinh, nghe cô khóc. Tiếng khóc không như mọi lần. Cô biết đấy là tiếng khóc đau thương ẩn sâu trong lòng.

Không hiểu tại sao Ngô Hiểu nhận ra, tiếng khóc ấy không thể can ngăn, khuyên giải, cứ để cô khóc, chờ cô khóc xong, anh mới buồn rầu nói: “Đi!”

Lâm Tinh khóc đã mệt, khóc làm cho mọi nỗi ưu sầu trong lòng trút ra hết, mắt cô đỏ, đi theo anh về nhà.

Dọc đường không ai nói chuyện.

Về đến nhà tâm trạng dần dần bình tĩnh. Hai người bắt đầu nấu cơm, nấu mì, ăn với thức ăn hôm qua còn lại. Ăn xong, lại vào căn bếp chật hẹp cùng rửa bát, cọ nồi, không ai nhìn ai.

Cuối cùng Ngô Hiểu lên tiếng trước: “Về nhà với anh một hôm, lấy nhau rồi cũng cần phải về thăm bố.”

Lâm Tinh không nói gì, cô im lặng ra khỏi gian bếp mới hỏi: “Anh định bao giờ?”

Ngô Hiểu nở nụ cười bên khóe miệng: “Theo em thì lúc nào?”

Ngày chiều hôm ấy, hai người tay nắm tay về thăm bố anh. Đây là lần đầu tiên anh đưa Lâm Tinh về thăm nhà sau ngày cưới. Dọc đường họ phải đổi nhiều chặng xe buýt, gần tối mới về đến biệt thự Kinh Tây. Hai người chen chúc trên xe buýt mồ hôi nhễ nhại. Để làm dịu bầu không khí giữa hai người, Lâm Tinh ghé vào tai Ngô Hiểu thì thầm với giọng hài hước, tình cảm: “Coi như nhà họ Ngô của anh đón nàng dâu đây nhỉ?” Ngô Hiểu bật cười, đúng là câu nói đùa vui hơn là tự giễu: “Cứ coi như thế đi, làm em tủi thân!” Trước lúc bước vào cửa, Ngô Hiểu vẫn chưa yên tâm, anh hỏi:

“Em có còn phản cảm với bố nữa không?”

Lâm Tinh lắc đầu, cô vừa lắc đầu vừa thở dài: “Có gì mà phản cảm. Dù sao thì cũng là bố, mãi mãi là bố, em không thể trách bố.”

Ngô Hiểu cười: “Em với bố cũng có chấp lăm.”

Hai người vào nhà, không vào thẳng phòng khách, cũng không lên thư phòng. Ngô Hiểu đưa Lâm Tinh ra phía sau, đến bên bể bơi đang lặn tẩn gợn sóng trong gió nhẹ, để cô ngồi ở cái ghế trên thảm cỏ chờ anh, rồi anh lên lầu, anh phải gặp bố nói chuyện trước.

Ngô Hiểu đi rồi, Lâm Tinh tỏ ra mất tự nhiên, đứng ngồi không yên, ánh mắt nhìn khắp nơi. Lúc cô nhìn vào phòng thay đồ yên tĩnh, cánh cửa phòng khép hờ, lúc lại nhìn lớp gạch nhỏ bên thành bể, ở đây còn những vết đỏ giống như vết máu bị phai màu. Đây là lần đầu tiên cô ngồi một mình ở nhà Ngô Hiểu, nghe thấy tiếng chân bước ngẫu nhiên cũng giật mình. Ông Công, Giám đốc hành chính của Tập đoàn Trương Thiên từ cửa sau bước vào làm Lâm Tinh giật mình. Ông Công cũng cảnh giác với Lâm Tinh đang nhìn quanh nhìn quất cái bể bơi. Cả hai cùng cảnh giác, cùng có phần bối rối, nhưng vẫn gật đầu chào nhau. Lâm Tinh lúng túng nhìn theo bóng ông Công biến mất trên lối đi nhỏ không biết dẫn về đâu rồi mới quay lại ngồi lên ghế.

Ánh chiều vàng rực soi bóng ngôi biệt thự xuống mặt nước. Tất cả cảnh vật đều không sáng, nhưng màu sắc tươi mới, chừng như rõ hơn nắng trưa chiếu thẳng. Hoàng hôn nổi ngày và đêm, tượng trưng cho sự chuyển tiếp, càng làm cho tâm trạng Lâm Tinh không yên. Cô thầm cầu xin cho mình, nhưng tất cả đều xa vời. Không thể biết Ngô Hiểu và bố nói chuyện bình tĩnh với nhau hay mặt đỏ tía tai.

Cuối cùng, trời sắp tối thì Ngô Hiểu mới xuống, gọi cô vào ăn cơm. Qua biểu hiện của Ngô Hiểu có thể thấy, cuộc nói chuyện của anh với bố kết thúc trong hòa giải. Cùng ra với anh còn có người giúp việc, nên Lâm Tinh cũng không tiện hỏi kỹ. Người giúp việc rất ân cần đón nhận cái áo trên tay cô, dẫn cô vào một ngôi nhà nhỏ, vào phòng ăn sáng trưng ánh đèn.

Phòng ăn rất lớn, giữa phòng là một cái bàn dài có thể để được hai chục cái ghế. Ông Thiên, bố của Ngô Hiểu đã ngồi vào vị trí chủ tiệc. Thấy cô vào, ông nở nụ cười mời cô ngồi bên cạnh, khẩu khí vẫn hiền từ,

thêm vẻ thân tình chưa từng có. Thức ăn trên mặt bàn rất phong phú, sắc hương vị đủ cả, nhiều loại đồ uống. Lâm Tinh không biết mình đã bao lâu mới được ăn những món xa xỉ này. Ngô Hiểu nhìn cô, nụ cười hạnh phúc nở trên khuôn mặt, có thể vì ở nhà mình, được ngồi ăn cùng cô. Hai người nhìn nhau cùng cười, nhưng phần lớn thời gian vẫn chưa thể tự nhiên.

Mọi người ngồi vào vị trí, ông Thiên không nói vào chủ đề chính, đầu tiên ông giới thiệu các món ăn, tiếp theo là những lời bình luận về đầu bếp. Ngoại trừ hôm kỷ niệm sinh nhật, có thể đã nửa năm Ngô Hiểu mới về ăn bữa cơm nhà. Nhìn Ngô Hiểu rót cho Lâm Tinh một ly nước trái bưởi giải nhiệt, ông Thiên nâng cái ly của mình lên.

“Nào, bây giờ chúng ta đã là một nhà rồi. Trước hết mừng con trở thành người của họ Ngô. Nghe Hiểu nói, bố mẹ con không còn. Vậy từ hôm nay, không, từ ngày hôm kia bắt đầu lúc các con làm lễ cưới, bố của Hiểu cũng là bố của con. Nào, bố chúc các con vui vẻ, chúc các con luôn quan tâm đến nhau, giúp đỡ nhau, sống hòa thuận suốt đời.”

Mấy câu nói làm cho Lâm Tinh nước mắt lưng tròng, không chỉ là cuối cùng đã được nghe những lời chúc mừng từ lâu mong đợi, đồng thời làm cô nhớ đến bố mẹ mình. Cô nghĩ, nếu bố mẹ còn sống, bố mẹ sẽ vui sướng biết chừng nào.

Bữa cơm gia đình lần đầu tiên có ông Thiên cùng dự diễn ra không thoải mái, nhẹ nhàng. Sau lời chúc mừng thân thiết, ông không giấu nổi tâm sự nặng nề hiện lên khuôn mặt. Ông nói không nhiều, bởi vậy trong bữa ăn vẫn tiềm ẩn điều xa xôi gì đó không thể đụng đến. Ăn xong, ông Thiên kêu một rồi lên lầu đi nghỉ. Ngô Hiểu hỏi Lâm Tinh ở lại đây hay về? Tất nhiên Lâm Tinh không muốn qua đêm ở một nơi mà mình không được tự nhiên, cô đòi về. Vậy là Ngô Hiểu lên lầu chào bố rồi hai người ra khỏi cửa biệt thự Kinh Tây.

Cho đến khi ra đến ngoài phố, Lâm Tinh mới thở phào nhẹ nhõm. Họ ngồi taxi, xe chạy qua những đường phố trong đêm. Thành phố về đêm mỗi năm một sáng hơn. Họ đi trên đường Trường An rộng thênh thang về phía đông. Trên mỗi kiến trúc to lớn dọc đường được trang trí đèn rực rỡ như ngày hội. Nhìn từ xa, con đường Trường An xuyên suốt trong dòng ánh sáng không biết đâu tận cùng. Lâm Tinh thích màn đêm bởi ánh sáng về đêm tượng trưng cho sự phồn vinh và sức sống thành phố. Đêm yên tĩnh, trời đêm thăm thẳm khiến lòng người rộng mở không một chướng ngại. Biên giới bầu trời là biên giới cảm giác của con người, mọi suy tư của con người trở nên sinh động. Lúc này, nếu không có mấy giọt mưa bên ngoài cửa ô tô, kích hoạt chút ít hơi thở bụi đất, đầu não Lâm Tinh rời xa không gian và thời gian, suýt rơi vào vùng ảo giác mê mông.

Về đến ngõ Dương Châu, xuống xe, Ngô Hiểu lấy ra một tờ một trăm đồng còn mới tinh đưa cho người lái xe thối lại. Lâm Tinh nhìn, biết rằng anh đã có được nguồn tiếp tế mà xưa nay chưa bao giờ có. Vừa vào đến cửa, không hẹn, hai người cùng ôm nhau, lặng lẽ ôm nhau để chúc mừng cho thắng lợi của tình yêu. Hồi lâu sau, Lâm Tinh mới buông Ngô Hiểu, giống như người mẹ hiền vợ thảo pha cho Ngô Hiểu ly sữa nóng, lòng những muốn có cảm giác của một người làm vợ. Cô hỏi Ngô Hiểu: “Anh nói chuyện gì với bố, bố đồng ý ngay hay tư tưởng chuyển biến dần dần?” Ngô Hiểu nói: “Bố đồng ý ngay, dù thế nào anh cũng là con của bố.” Ánh mắt Lâm Tinh tỏ ra nghi ngờ: “Bố không nói gì mà đồng ý ngay à? Không mắng chúng ta chứ? Không mắng em chứ?” Cô chú ý ánh mắt Ngô Hiểu có vài giây né tránh, ngữ khí cũng có chút ngập ngừng, cái né tránh và ngập ngừng kỳ lạ cuối cùng để lộ đôi điều khả nghi đáng sợ.

“Bố nói, bố mong chúng ta đáp ứng một điều kiện...” Lâm Tinh ngồi xuống ghế, nói: “Anh Hiểu, em rất thích anh, vì anh yêu em, tiếp nhận em vô điều kiện.”

Ngô Hiểu cười hiền hòa: “Anh làm nghệ thuật, nghe ra to tát nhưng chẳng làm được gì; bố kinh doanh, nên quen với việc trao đi đổi lại. Có thể mỗi người đều mang trong mình căn bệnh nghề nghiệp.”

Nơi xa, bỗng vang lên tiếng sấm, làm họ giật mình. Tiếng sấm qua đi, căn phòng trở lại yên tĩnh. Lâm Tinh ngẩn ngơ hỏi:

“Bố bảo em phải đáp ứng điều kiện gì?”

Con trai đã đưa vợ mới cưới về. Trong con mắt ông Thiên, buổi nói chuyện với con thật khó xử. Nếu trước đây mấy tiếng đồng hồ, ông sẽ không nói chuyện như vậy.

Buổi trưa ông có kế hoạch dự cuộc họp báo của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, vì buổi sáng nhận được thông báo cho biết, lãnh đạo thành phố Bắc Kinh đi thị sát Xương Bình. Buổi trưa về xem cơ sở nghiên cứu máy tính của tập đoàn Trường Thiên đặt tại huyện Xương Bình, mong ông có mặt hướng dẫn tham quan. Ông lập tức bỏ dở cuộc họp công tác nhân sự của tập đoàn, vội vã đi Xương Bình. Ở Xương Bình, sau khi tiễn các vị lãnh đạo thành phố, ông quay về. Lúc về đến văn phòng Công ty, cơm trưa cũng không kịp ăn. Những năm gần đây nhịp điệu công tác của ông vẫn gấp gáp như thế. Người thư ký đưa đến cho ông một đĩa bánh, ông vừa ăn vừa đọc các văn bản. Một nhân viên của bộ phận quan hệ công chúng đưa đến cho ông một tập biểu mẫu để ông duyệt. Đây là tập biểu mẫu gồm các nhân vật nổi trội của mười doanh nghiệp lớn trong cả nước, có một số nội dung cần ghi, xin ý kiến ông phải ghi thế nào. Ông vốn không thích cái trò bầu bán bình chọn này, thậm chí còn rất phản cảm. Bây giờ, có nhiều nhân vật đứng đầu doanh nghiệp được khen thưởng, rất dễ tạo nên sự ghét bỏ nhưng lời biểu dương huyênh hoang, nhưng nghĩ đến công việc làm ăn và tranh thủ phân định chủ quyền sở hữu tài sản, cảm thấy có tiếng, có ảnh hưởng xã hội nhiều hơn cũng sẽ có lợi. Vậy là ông kiên nhẫn đọc những biểu ghi hết sức phức tạp, đồng thời chỉ thị phải ghi những mục cụ thể thế nào. Người thư ký lại vào thông báo, có hai cán bộ của Sở Công an chờ khá lâu ở phòng họp, nhất định đòi gặp ông.

Sở Công an? Ông Thiên giật mình, không như bình thường, tim đập mạnh, thái dương co giật. Ông cố giữ bình tĩnh, nói: “Mời họ vào đây.”

Giống như mô thức phim hình sự Hollywood được lưu hành rộng rãi mấy năm gần đây, hai nhân viên cảnh sát một lớn tuổi một trẻ tuổi bước vào. Viên cảnh sát lớn tuổi chừng hơn năm mươi, lời lẽ nhã nhặn tôn trọng. Viên cảnh sát trẻ chỉ chừng hơn hai mươi, vẻ mặt nghiêm túc, không tự nhiên. Họ đều mặc thường phục, bước vào phòng liền nhìn quanh, tưởng như chưa bao giờ được vào một văn phòng rộng rãi như thế này.

Chủ khách cùng ngồi, đôi lời hàn huyên giới thiệu. Niên cảnh sát lớn tuổi nói chuyện rất bình thường, như trao đổi thân tình:

“Tôi năm nay năm mươi tròn, anh trẻ hơn tôi đấy nhỉ?”

Ông Thiên nói: “Tôi cũng năm mươi, anh sinh tháng mấy?”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Tôi sinh tháng Mười, cùng năm cùng tháng với nước cộng hòa.” Ông ta cười: “Đáng tiếc không cùng ngày.”

Ông Thiên cũng rất thân tình: “Vậy anh là em rồi, tôi sinh tháng này, vừa kỷ niệm sinh nhật hồi đầu tháng.”

Viên cảnh sát chấp tay, khiêm tốn, cung kính: “Ồ, ra thế ra thế!” Không ngờ, ông ta lập tức quay ngoắt mũi nhọn, rất nhanh mồm nhanh miệng, khiến ông Thiên không kịp trở tay.

“Nghe nói năm nay anh kỷ niệm sinh nhật ở Bắc Kinh?”

Câu hỏi đầu tiên đi thẳng vào chuyện kỷ niệm sinh nhật, ông Thiên thoáng thấy có gì đó không ổn. Ông không kịp nghĩ nhiều, vội vã trả lời: “Đúng vậy, ở Bắc Kinh, tôi cũng có nhà.”

Viên cảnh sát lớn tuổi lấy từ trong cặp của viên cảnh sát trẻ ra một tấm hình, đưa cho ông Thiên: “Anh đã gặp người này bao giờ chưa?”

Lúc này ông Thiên mới rõ, vừa rồi mình đã nghĩ sai, đối phương bắt đầu bằng câu chuyện thường nhật

làm tâm trạng ông thanh thản. Nhưng rồi câu chuyện nhanh chóng chuyển chủ đề, khiến ông bối rối ứng đáp. Khuôn mặt trong tấm hình làm đầu ông như nổ tung. Ông không biết những thớ thịt trên khuôn mặt mình có giữ nổi bình tĩnh hay không.

Trong ảnh là hình một cô gái có đôi mắt tươi cười, cặp lông mày hơi thấp, tuy trang điểm đậm nhưng vẫn nhận ra đây là Hân, cô gái đã chết. Ông Thiên không dám nhìn lâu, nói:

“Cô này... trông quen quen.”

“Anh thử nghĩ giúp chúng tôi đã gặp cô ấy ở đâu.”

Thái độ của viên cảnh sát lớn tuổi rất khách khí, giống như cầu mong được sự giúp đỡ. Ông Thiên làm ra vẻ suy nghĩ, không biết nên nói thế nào. Viên cảnh sát để ông có đủ thời gian suy nghĩ, lúc này mới nhắc:

“Hôm kỷ niệm sinh nhật anh có trông thấy cô gái này không?”

Ông Thiên như sực nhớ ra: “À, phải rồi, hình như hôm ấy cô này đến khiêu vũ với khách. Hình như có cô ta.”

“Hôm ấy anh mời nhiều khách không?”

“Ít thôi. Tôi vốn không thích ồn ào đông người. Hôm ấy chỉ mời mấy người bạn cũ, cán bộ cũ, cộng với tôi và con trai tôi. Ồ, sau đây con tôi... vợ của con tôi, cũng đến.”

“Anh có nhớ hôm ấy có mấy cô gái được mời đến khiêu vũ không?”

“Tôi không rõ lắm, hôm ấy tôi hơi mệt, ăn xong là đi nghỉ ngay. Xưa nay tôi không thích khiêu vũ, về sau nghe nói họ không khiêu vũ, tôi đi nghỉ. Vậy là mọi người cùng giải tán.”

“Ông có nhớ cô gái này hôm ấy mặc đồ gì không?”

“Tôi không nhớ.”

“Mặc màu đậm hay màu nhạt?”

“Tôi không nhớ.”

“Cô ấy về lúc nào?”

“Hình như... chín giờ tôi lên đi nghỉ, có thể họ về ngay lúc đó. Thế nào, cô gái này có chuyện gì không?”

Ông Thiên cảm thấy nếu mình không hỏi ngược lại, hình như có gì đó không hợp lý. Viên cảnh sát lớn tuổi không giấu giếm: “Cô ấy chết rồi.”

Ông Thiên làm ra vẻ giật mình “Hả? Chết rồi à?”

Viên cảnh sát nói: “Xác của cô ta được phát hiện ở một khúc sông giáp giới tỉnh Hà Bắc, những người đánh cá vớt lên. Đầu có một vết thương, chúng tôi nghi ngờ cô ta bị giết.”

Ông Thiên gật gật đầu, bỗng nhếch mép cười, hỏi: “Thế nào... phải chăng tôi cũng là nghi can?”

Viên cảnh sát lớn tuổi cười cười: “Không không, theo thời gian cái đồng hồ của cô ta dừng lại. Có thể cô ta chết lúc chín giờ bốn mươi lăm phút, sau khi dự sinh nhật của anh. Nhưng theo anh vừa nói, cô ta đã rời khỏi nhà anh.”

Ông Thiên như nhớ lại: “Ừ, khoảng chín giờ bốn mươi lăm phút tôi nói chuyện với con dâu tôi. Nó đến lúc chín rưỡi, mười giờ thì ra về.”

Viên cảnh sát hỏi: “Con dâu của anh... tên là gì nhỉ?”

Ông Thiên nói tên Lâm Tinh và nơi cô làm việc. Ông để ý đến viên cảnh sát trẻ luôn luôn ngược mặt. Lúc này ánh mắt anh ta bỗng bỗng long lanh, hỏi một câu:

“Bác bằng cách nào mời cô gái này đến nhà khiêu vũ? Trước đây bác có quen cô ấy không?”

Ông Thiên trả lời: “Trong ấn tượng của tôi, hình như ông Lí Đại Công, Giám đốc Hành chính của chúng tôi mời đến, họ quen nhau như thế nào tôi không rõ.”

Viên cảnh sát lớn tuổi lại hỏi: “Chúng tôi có thể gặp ông Công để nói chuyện được không?”

Ông Thiên rất thoải mái: “Tất nhiên là được.” Ông tỏ ra tích cực gọi thư ký vào, báo tìm giúp ông Công. Hai viên cảnh sát cũng đứng dậy cáo từ, bắt tay cảm ơn ông. Họ còn bày tỏ, nếu có gì chưa rõ sẽ đến làm phiền ông một lần nữa.

Cảnh sát đã đi, ông Thiên không còn làm được việc gì. Ông gọi điện thoại thông báo tình hình cho ông Công và ông Tường, dặn họ những điều cần chú ý khi tiếp xúc với cảnh sát. Họ nói chuyện qua điện thoại bằng những tiếng lóng không ở trong cuộc thì không thể hiểu nổi, nhưng ông Thiên, ông Công và ông Tường đều hiểu. Dù cảnh sát thường phục bất ngờ đến khiến ông giật mình, nhưng lời lẽ của ông trong điện thoại cũng rất thoải mái và lạc quan để giảm nhẹ sức ép tâm lý của hai vị đồng hương.

Buổi chiều ông về biệt thự Kinh Tây sớm hơn. Qua điện thoại với người thư ký, ông biết chiều hôm ấy hai nhân viên cảnh sát đã gặp ông Công, sau đây gặp ông Tường. Ông nghĩ, tối nay phải gọi hai người kia đến xem tình hình thế nào đồng thời để thống nhất lời khai. Nghĩ đến đây, ông chợt nhớ phải gọi điện cho ông Mai Khởi Lương ở trường Đảng, bên ngoài hẹn nhau đến hồ Côn Minh trong Di Hòa viên boi thuyền ngắm trăng. Lời lẽ giống như ngẫu nhiên tiện thể nói đến chuyện buổi chiều hai nhân viên cảnh sát đến tìm. Sau đây, họ như nói về một tin tức kỳ lạ cái xác vớt được ở một khúc sông tỉnh Hà Bắc rất giống cô gái đến khiêu vũ với ông ta. Ông Thiên qua điện thoại thông báo tình hình cho ông Lương, dù có ai nghe thấy thì câu chuyện cũng chẳng có gì khác thường. Ông nói với ông Lương: “Công an chủ yếu muốn tìm hiểu cô gái kia làm gì, hình như muốn tìm bố mẹ cô ta.” Ông Thiên cố tình miêu tả sự việc cho nhạt bớt, không nói đến chuyện cảnh sát nghi ngờ ông giết người. Ông nghĩ lúc này cũng đừng nên làm ông Lương sợ hãi.

Hoàng hôn, con trai về, đem theo nàng dâu mới cùng về. Nàng dâu xinh đẹp, ốm đau, bướng bỉnh mà ông rất cảm giận, về thăm bố chồng. Nàng dâu không dám vào, lẩn tránh sau bể bơi, để con gặp mặt bố trước. Con vừa bước vào thư phòng, mới nói được một câu: “Bố, con cưới rồi, chúng con về thăm bố.” Vành mắt ông Thiên càng đỏ hơn. Bộ dạng con trai lúc bấy giờ khiến ông nghi ngờ nhìn lại cuộc đời mình. Ông phấn đấu bao nhiêu năm nay, phải ném trải biết bao nhiêu gian nan khổ cực. Về mặt sự nghiệp đã công thành danh toại, nhưng về đời sống cá nhân chừng như đến bước vợ chết, con bỏ đi. Lại đang gặp chuyện khó khăn... Thế kỷ này sắp kết thúc, đang chờ thế kỷ sau bắt đầu, không biết tại sao tất cả như cùng đến bước đường cùng. Cái buổi hoàng hôn đầu đầu như óc này, vào khoảnh khắc ông bị dồn đẩy đến tận cùng, con đem cuộc hôn nhân “phản nghịch” về để ông thừa nhận. Câu đầu tiên ông hỏi con trai: “Tôi sinh ra anh, nuôi nấng anh, hơn hai chục năm trời. Bây giờ anh đòi xa tôi, lẽ nào không đáng để nói trước với tôi một câu?” Bất luận về tình cảm hay về đạo lý, Ngô Hiểu cũng phải cúi đầu nhận lỗi. Cũng vì nhìn thấy cái mà cậu ta chưa hề nhìn thấy, đây là giọt nước mắt người làm cha, anh nói: “Thưa bố, con sai rồi. Con biết bố vẫn yêu thương con, xin bố tha thứ cho con.” Ông Thiên nén nghẹn ngào trong lồng ngực, hỏi: “Bố chỉ muốn con trả lời, tại sao con mời hai mươi hai tuổi mà đã lấy vợ? Hơn nữa lại lên lút làm đám cưới như thế?”

Ngô Hiểu nói: “Cô ấy ốm đau, con không có khả năng chạy chữa. Nếu con không cưới thì không thể nào giúp được cô ấy.”

Ông Thiên nghiêng răng, nghiêng lợi: “Con biết không, bao nhiêu lần bố suýt đổ vỡ. Công ty của bố bao nhiêu lần sinh tử tồn vong, nhưng chưa bao giờ bố bị ai dồn ép. Nếu con định lấy chuyện cưới để dồn ép bố, vậy con đã nghĩ sai rồi.” Ngô Hiểu trầm mặc, lời lẽ thật thà, nhưng cái trầm mặc của anh nặng như ngọn núi. Ông Thiên im lặng, rít một hơi thuốc. Hơi thuốc làm cho ông trấn tĩnh, ông biết lúc này không

phải là lúc tức giận. Ông Tường và ông Công đã đến và đang chờ ông ở dưới nhà. Vào lúc nguy cấp, ông phải giải tỏa nguy cơ lớn nhất trong đời. Trong nguy cơ, ông phải chống đối với nàng dâu, nhưng lại trở thành nhân chứng cho ông. Vậy là ông giảm sự phẫn nộ trong đầu, thở dài với con trai: “Hôm nay các con về thăm bố, nói rõ sự việc chẳng ra sao, chứng tỏ các con còn là người hiểu biết. Các con đã cười nhau rồi, bây giờ bảo bố phải nói thế nào...”

Ngô Hiểu vẫn với những lời mộc mạc: “Tha thứ cho chúng con.”

Ông Thiên ngồi xuống sofa. Cái sofa một người kiểu Anh bọc da, tựa lưng cao còn có thêm hai cánh khép vào trong, thể hiện cái uy nghiêm và sự bí ẩn cổ xưa. Mỗi lần ông Thiên ngồi lọt giữa cái tựa sofa cũng thấy mình bé nhỏ. Ông nghĩ, bao nhiêu năm bay nhảy trong sự nghiệp, những gì đã làm ông hết lần này đến lượt khác thoát khỏi cái chết? Là cá tính không khuất phục rất đáng khen của ông ư? Tất nhiên không phải, điểm này thì ông biết rõ. Điều thật sự giúp ông vượt qua ấy là lòng kiên nhẫn, là sự mềm dẻo như nước. Cổ nhân nói “Ngũ thập nhi tri thiên mệnh”, đến tuổi năm mươi ông mới tỉnh ngộ “nói phải cứng rắn, làm thì mềm dẻo” tại sao lại là điều được tôn sùng bao đời nay. Được sự giáo hóa trung - hiếu - nhân - nghĩa, lễ - trí - tín, tích lũy phương lược và con đường cầu tồn của kẻ thống trị, thực tế đều lấy từ “Đạo gia”. Trước đây, ông chỉ biết con người luôn đi lên chỗ cao, sau khi “đắc đạo” mới biết nước chảy chỗ trũng. Đạo gia “sùng thủy” tức là lúc nào cũng có ý đặt mình dưới chiều gió, đúng là trí tuệ vô song. Vạn vật trời đất chỉ có nước mới có thể biến đổi tùy hình, nhưng lại không chỗ nào không thấm thấu sinh tồn.

Trước mắt, với cô con dâu, ông phải đặt mình ở thế dưới và thế yếu. Vì cô ta có thể vượn đầu ưỡn ngực yêu cầu tiền của ông bố chồng này, cậu con trai vẫn đi theo cô ta. Sự việc đã đến ngày hôm nay nếu không thừa nhận chẳng có ý nghĩa gì, ngoài việc bị người cười chê lại còn mất cả con. Hơn nữa, đã hút hết nửa liều thuốc, ông không thể không nghĩ đến chuyện hung hiểm đã cận kề trước mắt. Cái buổi tối mừng thọ ngũ tuần đã làm những gì, trừ ông Tường, ông Công, ông Lương mấy người đồng mưu ra, có thể Lâm Tinh là người ngoài cuộc duy nhất chứng minh ông “thanh bạch.”

Ông giụi tắt nửa liều thuốc hút dở, cổ không đề bất ngờ, đổi giọng, hỏi con: “Chữa bệnh cho cô ấy sẽ mất bao nhiêu tiền?”

Ngô Hiểu nói: “Chữa bệnh này, tốt nhất là thay thận. Kể cả mổ và điều dưỡng bình phục, tất cả khoảng ba, bốn trăm ngàn.”

Ông Thiên không còn cách nào hơn: “Thôi được, bố chi khoản tiền ấy.” Ngô Hiểu mở to mắt, nhìn bố hồi lâu rồi mới tin nổi, anh muốn cười, lại cố nhịn, chỉ nói một câu: “Bố, cảm ơn bố!”

Ngô Hiểu cười khiến trái tim sắt đá của ông Thiên mềm lại, đồng thời trào lên một nỗi thương cảm và yêu đuối của những người đến tuổi già mới có. “Con có biết không, trong đời bố được mất đã nhiều, đối với bất cứ thứ gì cũng không coi là gì. Nhưng bây giờ già rồi, điều mà bố sợ nhất đó là mất con. Những người ở tuổi bố, không mong muốn con cái phụng dưỡng, nhưng chỉ sợ con cái không có tình cảm. Con cười mà không nói với bố một lời. Con có biết bố đau lòng đến mức nào không?”

Rõ ràng Ngô Hiểu rất cảm động, anh nói: “Bố, con đang nói với bố đấy thôi. Lâm Tinh là một cô gái rất tốt, con nghĩ nhất định sau này bố sẽ vui lòng.”

Ông Thiên để sang một bên nỗi chua xót và niềm cảm thán chợt đến, vội nắm lấy câu nói của con, hỏi ngược lại: “Bố vui lòng, vậy cô ấy có vui lòng vì bố không? Trước đây bố vẫn phản đối quan hệ của con với cô ấy.”

Ngô Hiểu tỏ thái độ bảo đảm: “Bố cứ yên tâm. Bố chưa hiểu cô ấy đấy. Bố mẹ cô ấy không còn, nếu bố đối xử tốt với cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ coi bố là người thân thiết. Cô ấy rất biết đền đáp công ơn.”

Ông Thiên nói: “Hôm qua bố tìm gặp cô ấy, vì có một việc muốn cô ấy giúp, lúc ấy bố chưa biết các con đã cưới. Cô ấy về có nói lại với con không?”

Ngô Hiểu nói: “Hình như bố bảo cô ấy làm chứng gì đấy phải không? Có phải chuyện Aly và Hân thuê nhà của cô ấy bỗng mất tích? Bố, tại sao bố quen hai cô gái ấy?”

Ông Thiên nói: “Chú Công của con quen. Hôm mừng sinh nhật bố, các cô ấy đến khiêu vũ với khách. Nghe nói hôm ấy ra về, các cô ấy mất tích, cho nên nhà ta trở thành đối tượng nghi vấn.”

Ông Thiên cũng không nói cho Ngô Hiểu biết chuyện Hân đã chết, không cần thiết để con trai và Lâm Tinh cảm thấy sự việc đêm hôm ấy quá nghiêm trọng. Quả nhiên Ngô Hiểu không cho chuyện ấy là gì, chỉ hờ hững nói:

“Chuyện ấy có liên quan gì đến nhà ta.”

“Tại sao không?” Ông Thiên nói: “Hôm ấy hai cô đến vào khoảng tám giờ, chín giờ đã ra về. Các cô ấy đến có người biết, lúc ra về không ai trông thấy.”

“Hôm ấy có chú Tường, chú Công, cả chú Lương nữa, họ có thể chứng minh.”

“Nếu bên công an cho là mấy người ấy đồng mưu, liệu ai có thể chứng minh?”

Ngô Hiểu cười: “Bố nói thật hay nói đùa đấy?”

Ông Thiên cũng cười, nhưng lòng lại khó mà cười như con. Nụ cười trên khuôn mặt ông chỉ tồn tại trong giây lát, thay vào đó là lời than thở: “Có lúc đấy là chuyện đùa, không biết tại sao lại trở thành sự thật.”

Lúc ấy Lâm Tinh ngồi bên bể bơi nóng ruột chờ đợi, ông Thiên đang nói chuyện trong thư phòng. Câu chuyện kết thúc, Ngô Hiểu thay mặt người vợ mới cưới bảo đảm: “Bố, bố yên tâm, nếu cần thiết cô ấy sẽ làm chứng, chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý.” Ông Thiên phấn khởi vì lời bảo đảm. Ngô Hiểu cũng phấn khởi vì cuộc hôn nhân của anh đã được gia đình thừa nhận và tiếp nhận. Cũng là lần đầu tiên ông Thiên và con cùng cô gái được con trai chọn lựa, ngồi bên bàn ăn, ăn bữa tối gia đình. Ông dùng trà thay rượu, nói lời chúc mừng của người cha đối với tương lai của hai người. Về chuyện ông mong Lâm Tinh làm chứng, ông không nói trong buổi tối hôm nay.

Ông chúc mừng rất nhiệt tình, nhất là mấy câu nói nhắc đến bố mẹ Lâm Tinh, khiến cô vô cùng xúc động. Khoảnh khắc ấy tưởng chừng ông quên mất động cơ ban đầu để ông từ bỏ cái cố chấp của mình, nhanh chóng đồng ý với cuộc hôn nhân này. Bên bàn ăn có một cô gái, cuối cùng đã có được không khí gia đình. Ông nghĩ, mong rằng cô gái này có thể đem đến sự bình yên và hạnh phúc cho Ngô Hiểu, bao gồm cả ông trong đó.

Sau bữa ăn, tiễn vợ chồng Ngô Hiểu rồi ông lên lầu. Ông Tường và ông Công vẫn đang sốt ruột chờ, nhưng họ trông thấy vẻ mặt ông Thiên rất yên ổn. Thấy ông Công, ông mới nhớ phải trách ông này: “Anh xử lý cái xác chẳng cẩn thận chút nào, sai hết việc này đến việc khác, cuối cùng làm hỏng mọi việc!” Ông Công cúi đầu lau mồ hôi. Ông Tường khuyên: “Thôi anh ạ, vừa rồi tôi đã trách anh ấy rồi. Bây giờ phải bàn chuyện mà chúng ta đang đối mặt.” Ông Thiên nói: “Vấn đề không phải đã hết thuốc chữa. Bên công an nhận định cô Hân chết lúc chín giờ bốn mươi lăm phút, chúng ta phải tìm cách chứng minh trước đó họ đã ra về. Lúc này có một người làm chứng, có thể chứng minh tối hôm ấy chúng ta giải tán lúc nào. Tôi đã tìm được người làm chứng đó rồi.”

Ông Tường và ông Công đồng thanh: “Ai?”

Ông Thiên trả lời: “Cô Lâm Tinh.”

Ông Công nghi ngờ: “Cô ta? Cô ta? Cô ta không phải là người thuần tính, với lại cũng không giống như cô Aly, cô Hân có thể mua được bằng tiền.”

Ông Thiên nhìn vẻ mặt hoài nghi của hai người kia, nói: “Bây giờ cô ấy đã là con dâu của tôi rồi.”

Ông Tường, ông Công đều bất ngờ: “Cưới chưa? Lấy cậu Hiếu à?” Tất nhiên hai người không khổ tâm và không biết phải làm gì hơn như ông Thiên. Vào lúc này, đối với họ quả là một tin vui.

Ông Thiên lạnh lùng gật đầu: “Ừ, hai người kết hôn cách đây vài hôm.”

Ông Công với vẻ thích thú: “Thế thì tốt rồi.”

Ông Tường bình tĩnh hơn: “Anh với cô ấy bàn chuyện này rồi à? Cô ấy đồng ý làm chứng cho chúng ta không?”

Ông Thiên nói: “Tôi nói với cô ấy hôm qua, hôm nay tôi không nói gì thêm. Tiếp theo, để Hiếu nói chuyện với vợ. Chờ xem Hiếu nói thế nào, tôi sẽ tìm cô ấy để nói chuyện một lần nữa. Thật ra, bảo cô ấy chứng minh cũng đơn giản. Hôm ấy rất muộn cô ấy đến ngồi chừng mười lăm phút, bảo cô ấy nói ngồi nửa tiếng là đủ. Chẳng phải là chuyện khó khăn gì cho cô ấy.”

Ông Công rất yên tâm: “Vây, cô ấy đã là con dâu. Nếu không vì anh Thiên cũng vì cậu Hiếu, mà cũng vì chính cô ấy.”

Ông Tường không quen biết Lâm Tinh như ông Công, cho nên không yên tâm lắm: “Nghe nói cô ấy tốt nghiệp đại học, lại là một phóng viên, người làm công tác khoa học xã hội làm cái việc này... Nói thế nào nhỉ, làm cái việc nguy chứng, liệu có trở ngại tâm lý không?”

Điều ông Tường lo lắng không phải không có cơ sở. Ông Thiên không thể không vì ông ta, cũng là vì mình, làm một cuộc phân tích, suy luận: “Tôi không nói cô ta làm chứng giả, nói như vậy sẽ tạo nên sức ép lớn về mặt luật pháp và lương tâm con người. Tôi chỉ nói lúc ấy tôi đang nghỉ ngơi, mọi người đã giải tán. Đây là sự thật, nhưng trừ chúng ta ra, không còn ai làm chứng. Cô ấy đến vào lúc ấy, chỉ cần cô ấy nói đã ở đây trong bao lâu cũng đủ làm chứng rồi. Với lại, anh Tường, phương thức hành vi thực tế của người Trung Quốc chúng ta, anh đọc sách Tây nhiều nhưng không hiểu bằng anh Công. Người Trung Quốc đều lấy bản thân làm trung tâm. Quan hệ với người khác giống như nhảy xuống nước, mặt nước sẽ tạo nên những vòng sóng vây quanh bản thân. Vòng sóng từ xa đến gần để phân chia thân sơ, đây chính là cái nhân luận đạo đức truyền thống của người Trung Quốc. Vòng sóng càng gần, càng có liên quan đến hơi thở của bản thân, càng xa càng không liên quan, điểm trung tâm tức là bản thân. Hôm ấy tôi cũng đã nói với ông Lương. Người Trung Quốc tự cổ chí kim vì mình bất chấp gia đình, vì gia đình bất chấp đoàn thể, vì đoàn thể bất chấp xã hội, bất chấp quốc gia, bất chấp thiên hạ, chỉ là chuyện bình thường.” Ông Tường và ông Công đều im lặng, không phải vì tâm phục khẩu phục, ít ra cũng không còn lời nào phản bác. Ông Thiên nói: “Thôi, các anh về sớm đi. Bắt đầu từ lúc này chúng ta nếu không có việc gì thì không nên tụ tập, phải tránh mọi sự nghi ngờ. Có việc gì cần gặp nhau thì gọi điện thoại di động gặp nhau ở đâu đó. Anh Công, điện thoại di động của anh phải mở thường xuyên đấy nhé.”

Ông Công vỗ vỗ vào cái cặp để điện thoại, nói: “Lúc nào em cũng mở máy.”

Chừng như vì tiếng vỗ bồm bộp của ông, cái điện thoại di động trong cặp bỗng đổ chuông. Ông Công cười cười: “Anh thấy đấy!” Ông ta lấy máy ra: “Ai đấy?”

Người gọi đến vừa nói được một câu, nụ cười trên khuôn mặt ông Công bỗng tắt lịm.

Ông Thiên và ông Tường cùng chú ý về mặt ông Công. Ông ta đưa tay lên che điện thoại, ánh mắt sợ hãi, nói với hai người:

“Vẫn là hấn, hấn lại đến!”

Cả ba người cùng hiểu, người lại đến này là kẻ tổng tiền mà họ cho rằng sẽ không đến quấy rầy nữa.

Lần này thì ông Thiên trực tiếp nghe máy, đối phương vẫn cười cười khách khí: “Thưa ông Chủ tịch, lần trước tôi chưa gặp ông để cảm ơn, lần này tôi xin bổ sung.”

Ông Thiên nói: “Tôi đã thỏa mãn yêu cầu của anh rồi cơ mà. Anh cũng nên giữ chữ tín, tại sao còn gọi điện đến?”

Đối phương nói: “Tiền lần trước tôi chữa bệnh cho cô Hân đã hết. Tôi xin nói với ông, cô Hân thật bất hạnh, cô ấy chết rồi. Ông nên bỏ ra một khoản lo tang lễ cho cô ta.”

Ông Thiên không còn biết nói thế nào. Ông biết nói lý với bọn người này cũng hoài công vô ích. Ông ngồi lặng đi, hồi lâu sau mới nói: “Anh đòi bao nhiêu nữa?”

Đối phương cười: “Chúng ta không thể theo tiêu chuẩn tang lễ của Nhà nước quy định. Thế này nhé, ông chuẩn bị cho tôi năm triệu, trọn gói, từ nay về sau coi như thôi.”

Ông Thiên biết mình đã rơi vào trận giác đấu với bọn vô lại trong xã hội, buộc phải mặc cả, ông đành buông lời đe dọa:

“Này ông anh, ông anh có hiểu cái lý biết dừng lại đúng lúc không. Hãy cẩn thận, nếu lòng dạ tham lam đen tối quá mức, sẽ phải trả giá đấy.”

Ông biết lòng dạ đối phương vô cùng đen tối. Chúng không phải là trẻ con hề nghe dọa là nhũn như con chì chì. “Ồm có tiền ồm, chết có giá của chết, tôi công bằng lắm. Tôi chỉ có thể ngồi tù có thời hạn, nhưng làm chết người có tội chết, bỏ ra năm triệu đổi lấy mạng sống, ông sợ bị thiệt à?”

Sắc mặt ông Thiên tái nhợt, nói: “Ba triệu không bịt nổi cái miệng anh, chúng tôi không thể tin nổi. Anh muốn thế nào thì cứ làm.”

Đối phương giảm con tức giận, nói: “Tôi bảo đảm đây là lần cuối. Chả phải cô Hân chết rồi hay sao, chết là hết chuyện.”

Ông Thiên nói: “Này, chúng ta gặp nhau nói chuyện có được không. Gặp nhau bàn bạc, thương lượng gì cũng được.”

Đối phương cười như hiểu lòng nhau: “Chuẩn bị sẵn tiền, ngày mai tôi sẽ gọi điện lại.”

Trong máy không còn tiếng nói, chờ hồi lâu ông Thiên mới biết đối phương đã cúp máy. Ông từ từ đóng máy, nhìn ông Tường, lại nhìn ông Công, ba người không biết nói gì.

Trầm mặc hồi lâu, nhưng rồi ông Tường lên tiếng trước: “Cái thằng này, không còn cách nào nói chuyện với hần, không thể tin nổi. Hôm qua cho ba triệu, hôm nay đòi thêm năm triệu. Cho năm triệu, ngày kia sẽ đòi mười triệu.”

Ông Công phụ họa: “Anh Tường nói đúng lắm.”

Ông Thiên chậm rãi ngồi xuống, miệng ngậm điếu thuốc quên châm lửa. Ông Công bật lửa, nhưng ông lấy điếu thuốc xuống, nói: “Anh Công, ngày mai anh lấy nốt năm triệu ra cho tôi.”

Ông Tường tỏ ra lo lắng sợ hãi: “Anh Thiên, không thể làm thế.”

Với sự quyết đoán không thể nghi ngờ và quyền uy không thể phủ nhận, ông Thiên nói: “Hần hết lần này đến lần khác đòi tiền là bởi chúng ta chưa gặp mặt hần, hần chưa lộ mặt nên dám tổ chúng ta. Lúc này chúng ta phải nắm lấy cơ hội, phải gặp mặt hần, phải biết hần là ai. Nếu không, chúng ta mãi mãi bị hần khống chế, sau này sẽ đòi cả Tập đoàn Trường Thiên, chúng ta cũng phải cho.”

Ông Tường không nói gì, ông Thiên quay sang nhìn ông Công, nói: “Anh Công, anh làm việc với tôi hơn hai chục năm nay rồi nhì? Hai chục năm anh lập rất nhiều công trạng. Bây giờ tôi là người già nhất trong ba chúng ta, số phận buộc chặt vào cậu con trai. Vừa rồi tôi nói, văn hóa truyền thống của Trung Quốc là nhân luân. Về cơ bản có năm điều. ngoài quân thần, phụ tử, phu thê, huynh đệ, còn một nữa là bạn bè. Người Trung Quốc chúng ta có nhiều việc trên không nói với cha mẹ, dưới không nói với vợ con, chỉ nói

với bạn bè, cho nên mình chỉ nên biết mình. Anh Công, tôi với anh cùng anh Tường, chúng ta hai chục năm nay là bạn hiểu lòng nhau. Tôi rất khâm phục nghĩa khí của anh, vì bạn mà hai bên mang sườn hai con dao. Tôi, Ngô Trường Thiên có ý chí, anh Tường có mưu, mọi chuyện xông pha trận mạc có anh Công.”

Vành mắt ông Công đỏ hoe, giọng nói khàn khàn: “Anh Thiên, em chỉ là nhân vật nhỏ không đủ tư cách làm bạn với anh. Em với anh không phải là bạn, mà là quân thần, vua tôi. Có thể em không hiểu những chuyện khác, nhưng cái đạo vua tôi ở Trung Quốc là, vua bắt tôi chết, tôi phải chết!”

Ông Thiên vô cùng cảm động. Ông nghĩ, anh này ở Trường Thiên hai mươi năm, những chuyện khác không nói làm gì, tình cảm với cấp dưới, uy tín với cấp dưới cũng có thể nói rất tốt. Ông biết, từ lâu rồi ông Công nói với mọi người: đời tôi gắn kết với ông Thiên, ông ấy bảo tôi phạm sai lầm, tôi cũng sẵn sàng. Ông Thiên nghe chỉ cười, nói, tôi làm sao bảo anh phạm sai lầm được. Có nhiều chuyện, có nhiều lời nói, tất cả hiện lên, giống như lời dự báo cho hiện tại và tương lai. Tháng Bảy năm 1999, đang giữa ngày hè nóng bức, bao trùm biết bao nhiêu dự báo xấu.

So với ông Công, ông Tường suy tính công chuyện thực tế hơn, cụ thể hơn. Ông phá vỡ cuộc đối thoại tình cảm dai dẳng giữa ông Thiên và ông Công: “Anh Thiên, không còn nhiều thời gian, cuối cùng làm thế nào để lòi cái thằng kia ra, làm thế nào để hấn lộ mặt, phải có biện pháp cụ thể.”

Ông Thiên mặt không biểu cảm, nhìn ông Tường, nói: “Lưỡi câu năm triệu, sợ không câu nổi con cá uơn à?”

Ông Thiên nói rất kiên quyết, thậm chí câu nói có phần hung dữ ít thấy ở ông. Câu nói cũng trở thành lời than thở kinh ngạc cuối cùng của buổi bàn mưu tính kế tối nay.

Đã muộn lắm rồi, họ kết thúc buổi mật đàm. Không để người giúp việc trông thấy, ông Tường và ông Công lặng lẽ rút khỏi biệt thự Kinh Tây bằng lối cửa sau. Ông Thiên cũng không xuống tiền. Lúc họ đi thì trời mưa, con phố nhỏ ở cổng sau vắng vẻ. Ông Thiên tắt đèn trong phòng ngủ, một mình lặng lẽ ngồi ở sofa. Tòa biệt thự chìm trong yên tĩnh, giống như một ngôi nhà hoang. Chỉ có tiếng mưa lúc mờ lúc tỏ bên cửa sổ. Sau đấy ông cũng nghe thấy tiếng sấm từng làm cho Ngô Hiếu và Lâm Tinh giật mình.

Trong buổi tối trước tanh ráo sau mưa rào, Lâm Tinh phát hiện mình có được niềm vui trọn vẹn trong tòa biệt thự Kinh Tây, kể cả bữa ăn tối đầu tiên tại nhà họ Ngô và mấy lời chúc mừng của ông Thiên, thậm chí cả những cảm nhận chân thật của cô đối với niềm hạnh phúc trong đời. Nhưng sau khi cô trở về nhà, bỗng tất cả trở thành xa vời, bất định, trở nên mất giá bởi biểu hiện mập mờ của Ngô Hiểu. Cô không thể không hoang mang và khó xua nỗi bóng đen tâm lý, suy nghĩ mọi tình tiết thật giả trong buổi tối nay, phải chăng những thứ cô được chỉ là mấy con số bất thành qua một vụ giao dịch?

Cái vẻ nghi ngờ trên khuôn mặt Lâm Tinh buộc Ngô Hiểu phải nói rõ sự việc: “Cứ coi như việc này anh nhờ em. Bố anh bây giờ cũng là bố em, bố có khó khăn chúng ta phải giúp.”

Lâm Tinh nói: “Em đâu có nói không? Sáng hôm trước em đã đồng ý giúp rồi. Em muốn biết rõ, bố đột ngột thừa nhận em, tiếp nhận em, phải chăng vì việc đó?”

Bởi có bóng đen, nên sự việc đối với Lâm Tinh càng ngày càng trở thành chuyện đen tối. Nhưng dưới con mắt Ngô Hiểu, quan hệ giữa người và người phải là hỗ trợ, giúp nhau. Bạn đối tốt với người, người sẽ tốt lại với bạn. Dẫu rằng Lâm Tinh giúp bố của Ngô Hiểu mà thay đổi cái nhìn của ông đối với cô cũng là lẽ thường tình ở đời, cũng là sự trao đổi tình cảm bình thường giữa cha mẹ con cái, không có gì đáng ngạc nhiên. Lâm Tinh truy hỏi ráo riết đến tận cùng khiến cho Ngô Hiểu không thể chịu nổi: “Bố anh là người kinh doanh, đã quen nói năng như vậy rồi. Nếu em xét nét câu chữ thì ở đời này không còn ai tốt nữa.”

Lâm Tinh không tranh luận tiếp, giữ không thoải mái. Bây giờ cô phải cố tránh cãi cọ với Ngô Hiểu, nhất là những lúc đề cập chuyện có liên quan đến bố anh. Cô nhắc nhở đừng biến mình thành một nàng dâu lắm điều, để chồng khó xử với cả hai bên.

Sự việc tạm để đấy. Sáng hôm sau, Ngô Hiểu dậy sớm đến đài truyền hình để quay MTV. Cuối cùng họ đã tìm được nhà đầu tư cho chương trình. Buổi tối anh vẫn đi diễn bình thường, ban nhạc của anh lại được mời về bar Thiên Đường, căn cứ địa cũ của họ. Hai việc vui cộng lại đối với Ngô Hiểu cũng coi như “song hỉ lâm môn”. Quán bar Thiên Đường lớn hơn các quán bar khác, càng có tiếng càng có miếng, diễn ở đây cũng thích hơn. Vì Lâm Tinh lần đầu tiên gặp Ngô Hiểu ở “Thiên Đường” nên cô cũng quyến luyến nơi ấy hơn.

Buổi trưa Ngô Hiểu không về, Lâm Tinh ăn qua loa thứ gì đó coi như xong bữa. Bữa tối, cô làm mấy món, chờ anh về cùng ăn. Tuy hai người bây giờ có tiền, nhưng Lâm Tinh đã có thói quen thổi nấu ở nhà. Không những tiết kiệm, còn tạo cảm giác gia đình. Cái cảm giác đẹp ấy không thể có nếu hai người đi ăn quán.

Ăn xong bữa tối, họ lại chia tay, Ngô Hiểu ngồi xe đến bar Thiên Đường. Lâm Tinh một mình đến ngõ Tĩnh Nguyên, tìm cho tòa soạn bản thảo viết về tập đoàn Trường Thiên.

Tuy trong túi xách có một ngàn đồng sáng nay Ngô Hiểu bỏ vào, nhưng cô vẫn đi xe buýt, rồi đi bộ một đoạn, mất bốn mươi phút mới về đến chỗ ở cũ. Đã muộn, lối đi trong hành lang không bật đèn. Cô vẫn quen thuộc mọi ngõ ngách ở cái nhà này, lần mò trong tối lên lầu không bị vấp vấp. Không biết Aly và Hân đã về chưa, hoặc Văn Khánh vẫn còn ở đấy, cho nên cô vẫn gõ cửa. Không có ai trả lời cô mới mở khóa. Cửa mở, cô trông thấy lối đi, các phòng tối om, biết rằng không có ai. Cô bật đèn, phòng khách và các phòng ngủ đều không khóa. Từ sự lộn xộn trong nhà và tàn thuốc lá đầy bàn cô đoán, cái nhà này vẫn có người ở. Người ở không phải là nữ, cho dù Aly và Hân đều hút thuốc.

Việc cô dọn đi chỗ khác, Aly làm cái chuyện lộn xộn cho bạn trai vào ở, Lâm Tinh không còn bực tức như ban đầu và tâm trạng tranh cãi về chuyện đó. Trên mặt bàn, trên nền nhà bẩn thỉu bệ bộn khiến cô không còn lòng dạ nào ở lại đây. Cô vội vã lục tìm, cuối cùng tìm thấy bản thảo trong cái thùng giấy. Cái thùng giấy chứa tất cả những thứ linh tinh cô để lại. Rõ ràng Aly và Hân nhét bừa vào đấy, còn may bản thảo vẫn chưa bị vứt đi.

Cô đang thu dọn, bỗng bên ngoài có tiếng động. Có thể từ lâu không ở đây, tiếng động khác thường làm cô sợ. Cô nhẹ chân đến gần cửa ra vào, áp tai nghe, đúng là bên ngoài có tiếng người thì thầm. Cô nhìn qua kính “mắt mèo”, ngoài cửa không bật đèn, tối không nhìn rõ. Đang nhìn thì có tiếng đám cửa thình thình. Cô giật mình, hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, hỏi:

“Ai?”

“Xin mở giúp cửa.”

Tiếng đàn ông, thái độ hòa nhã, Lâm Tinh bót căng thẳng, hỏi: “Xin hỏi, ông là ai?”

“Tôi là người của Sở Công an.”

Cô mở cửa. Qua lớp cửa sắt chống trộm, cô thấy hai người đàn ông, một lớn tuổi một trẻ tuổi mặc thường phục, dáng vẻ đứng đắn, không giống những kẻ giả danh. Nhưng cô vẫn cảnh giác, hỏi: “Các ông có giấy tờ gì không?”

Người lớn tuổi đưa thẻ công tác ra, Lâm Tinh nói: “Xin lỗi, có thể cho tôi xem qua?” Người kia đưa thẻ. Tiếp theo, đèn phòng khách bật sáng, Lâm Tinh thấy ảnh trên tấm thẻ công tác giống với người cầm thẻ. Cô vẫn chưa yên tâm, lại chỉ vào người trẻ tuổi: “Còn anh này?” Người lớn tuổi nhìn vào mắt người trẻ tuổi. Anh ta cau mày, tỏ ra bức bối, nhưng vẫn phải đưa thẻ công tác ra. Lúc này Lâm Tinh mới mở cửa mời khách vào, cô giải thích: “Xin lỗi, lúc này đã muộn, tôi sợ kẻ gian.” Hai nhân viên cảnh sát mặc thường phục bước vào. Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích lý do không mời mà đến: “Ban ngày chúng tôi đến mấy lần, nhưng nhà không có người.” Viên cảnh sát trẻ tuổi nhìn chung quanh như nhìn kẻ địch, quay lại, hỏi:

“Nhà chị có mấy người?”

Cái giọng nghiêm túc làm Lâm Tinh cảm thấy mình như kẻ địch, như bị đẩy vào vị trí của kẻ phạm tội. Cho nên cô trả lời cụt lùn và lạnh nhạt như chống đối:

“Tôi không ở đây. Các ông đến có việc gì?”

Viên cảnh sát lớn tuổi đưa ra một tấm ảnh cho Lâm Tinh xem: “Cô có quen người này không?”

Lâm Tinh nhìn và gật đầu: “Đây là cô Hân, thuê nhà của tôi. Cô ta phạm tội gì?”

Thái độ của viên cảnh sát lớn tuổi rất hòa nhã, vẻ mặt luôn tươi cười: “Ngoài cô này ra, còn ai ở đây nữa?”

Lâm Tinh nói: “Còn cô Aly. Cuối cùng thì họ có chuyện gì? Nghe nói họ mất tích, có đúng không?”

Người lớn tuổi rất nhạy bén, hỏi lại: “Cô nghe ai nói?”

Lâm Tinh chần chừ giây lát, bỗng buột miệng: “Nghe bố tôi nói.”

“Bố cô? Bố cô là ai? Tại sao ông ấy biết?”

Người lớn tuổi cười kín đáo, thần sắc tự nhiên, hỏi Lâm Tinh. Lâm Tinh không biết phải trả lời thế nào.

“Bố tôi, không, đây là bố chồng, ông ấy là...”

“Bố chồng, ông ấy tên gì?”

“Ngô Trường Thiên.”

“Ông Ngô Trường Thiên Chủ tịch Tập đoàn Trường Thiên à?”

Lâm Tinh mặc nhận: “Sở Công an các ông đã đến điều tra ông ấy chưa?”

Người trẻ tuổi nói chen vào: “Buổi tối hôm bố chồng cô tổ chức mừng sinh nhật, mời hai cô gái thuê nhà của cô đến khiêu vũ, chuyện ấy cô có biết không?”

Lâm Tinh không muốn trả lời viên cảnh sát trẻ tuổi, nhưng không thể, cho nên cô chỉ gạt đầu qua loa, thậm chí không nhìn anh ta. Viên cảnh sát trẻ vẫn chĩa mũi nhọn vào Lâm Tinh, trong câu nói đầy ẩn ý:

“Sau đây cả hai cô gái không xuất hiện nữa à?”

Họ có xuất hiện hay không liên quan gì đến buổi khiêu vũ ở nhà ông Thiên, Lâm Tinh thấy logic của viên cảnh sát trẻ tuổi này có phần gượng ép. Cô lạnh lùng nhắc nhở: “Các vị có biết hai cô gái này ở Bắc Kinh làm...” Những lời lẽ khó nghe chưa ra khỏi cửa miệng, cô đã hăm lại. Cô thấy không cần thiết trước mặt người lạ, nhất là trước mặt cảnh sát nói chuyện không tốt đẹp của Aly và của Hân, vậy là cô nói chệch đi: “Các vị có biết hai cô này ở Bắc Kinh có rất nhiều bạn không? Có thể họ đến chơi nhà bạn bè ít hôm, trước kia vẫn thường như thế. Mấy hôm nữa các vị không tìm thì các cô ấy cũng về.”

Viên cảnh sát lớn tuổi phẩy phẩy tầm ảnh cầm trên tay, nói: “Đây là cô Hân, chúng tôi đã tìm thấy, lúc này chúng tôi muốn tìm cô Aly.”

Lâm Tinh nói: “Hai cô này hay đi với nhau. Các vị có thể hỏi ngay cô Hân, cô ấy biết Aly đi đâu.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn viên cảnh sát trẻ tuổi, lại nhìn tầm ảnh, nói: “Cô ấy không thể biết, vì đã chết.”

Lâm Tinh cho rằng mình nghe nhầm, không dám tin vào tai mình. “Cô Hân chết? Hả? Các vị nói gì? Nó chết rồi à?”

Hai viên cảnh sát im lặng xác nhận. Lâm Tinh kinh ngạc, không biết nói gì hơn: “Nó, nó chết thế nào?”

Cảnh sát lại im lặng để chứng tỏ Hân không còn. Người Lâm Tinh nổi da gà: “Nó... chết hồi nào?”

Viên cảnh sát trẻ giọng sắc lạnh: “Phòng đoán qua thi thể và những di vật, có thể nói sự việc xảy ra vào khoảng chín giờ bốn mươi lăm phút tối hôm mừng sinh nhật bố chồng cô.”

Viên cảnh sát trẻ nói rất cụ thể và khẳng định thời gian, căn cứ vào đâu, Lâm Tinh không thể hiểu nổi. Nhưng khẩu khí ngăm nói xấu hại người của anh ta khiến Lâm Tinh nghe không lọt. Cô tỏ ra nghi ngờ, phản ứng:

“Các vị nói với ý gì?”

Người trẻ tuổi không trả lời. Người lớn tuổi hỏi: “Hôm ấy, bố chồng cô kỷ niệm sinh nhật, cô có ở đấy không?” Thái độ của người này rất hòa nhã thiện cảm, giống như nói chuyện bình thường, Lâm Tinh bằng lòng trả lời. Cô thuật lại tình hình hôm ấy, lời nói đã lên đến cửa miệng. Bỗng nghĩ đến điều gì đó, cô lại không nói, chỉ trả lời ngắn gọn:

“Có ở đấy.”

Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi: “Cô Aly, cô Hân hôm ấy đến lúc mấy giờ. Các cô ấy có khiêu vũ không?”

Bắt đầu từ câu hỏi này, Lâm Tinh trả lời có phần bối rối. Bởi cô biết rất rõ, lời chứng của mình sẽ bịa theo yêu cầu của bố chồng:

“Hôm ấy, chồng tôi cùng với mấy người nữa cùng ăn cơm.” Có thể vì mới cưới, trước mặt khách lạ, cô gọi Ngô Hiểu là chồng có chút ngượng ngùng. “Ăn xong, chồng tôi có việc phải đi ngay. Sau đây tôi đến nhà anh ấy, ngồi nói chuyện với bố chồng. Rồi ông ấy đi ngủ, tôi về. Tôi không thấy cô Aly và cô Hân. Hình như họ không khiêu vũ, họ về trước.”

Viên cảnh sát lớn tuổi quan sát vẻ mặt cô, ánh mắt ông ta như cười vui, nhưng có thể như thiêu đốt vì trông thấy lưng cô toát mồ hôi. Ông hỏi: “Còn cô, cô đến lúc mấy giờ, đi lúc mấy giờ?”

Lâm Tinh dừng lại một phút, trả lời không được trôi chảy: “Đến lúc chín giờ hơn, hình như tôi về lúc mười giờ hơn.”

Người cảnh sát lớn tuổi lại hỏi: “Cô ngồi nói chuyện với ông bố chồng à? Nói chuyện trong bao lâu, những hơn một tiếng chứ?”

Lâm Tinh không trả lời, chỉ rất máy móc gật đầu. Cô không muốn nói nhiều. Bởi cô chú ý đến những câu trả lời của mình, có thể cả thái độ, đều bị viên cảnh sát trẻ tuổi ghi chép vào sổ tay. Cô cảm thấy cuốn sổ tay kia và sắc mặt viên cảnh sát trẻ có vẻ nham hiểm.

Cuối cùng, viên cảnh sát lớn tuổi không hỏi thêm gì, vẫn rất khách khí, xin số máy nhắn tin của cô và để lại số điện thoại của ông ta, lúc ra về còn ngỏ lời xin lỗi vì đã đến quấy rầy.

Họ đi rồi, tâm trạng cô lập tức trở nên bối rối. Cô nghĩ lại những câu trả lời của mình, trong đó có những chi tiết giả. Cho dù cô cảm thấy buổi tối hôm ấy cô đến và đi lúc mấy giờ không quan trọng, nhưng trong tâm lý lại thấy ngượng. Cô không biết những câu trả lời của mình về hình thức hay về luật pháp có làm lệch hướng điều tra hay không, thậm chí đã tạo chứng cứ giả đối với sự việc?

Cô cầm tập bản thảo, hơi chút hoảng hốt tắt đèn, khóa cửa, đi xuống. Vừa xuống đến dưới nhà, gặp ngay một chiếc taxi chạy tới, đèn xe chói mắt. Cô định thần nhìn. Người trên xe bước xuống là Văn Khánh. So với lần trước, trông Văn Khánh thay đổi hẳn, không những đồ Tây sang trọng, dáng bộ nghênh ngang. Hơn nữa mấy hôm nay không gặp, người anh ta cũng như phát tướng. Trông thấy Lâm Tinh, anh ta lên tiếng chào trước:

“Ôi, em lại đến đây à?”

Lâm Tinh lạnh lùng nhìn anh ta, nói: “Câu nói ấy nên là em hỏi thì đúng hơn.”

“Tại sao lại là em?”

“Đây là nhà của em, anh đến làm gì?”

“Thôi thôi!” Văn Khánh áo quần chỉnh tề, miệng nồng nặc hơi rượu: “Vài hôm nữa tôi sẽ đi, Aly và Hân dù sao cũng không về đây nữa. Em có thể về đây mà ở, hoặc cho thuê cũng được.”

Nghe những lời nói đó, Lâm Tinh bỗng thấy buồn cho những việc trước kia. Cô với Aly và Hân tuy không phải là bạn thân, nhưng không phải là người qua đường, cũng từng sống với nhau dưới một mái nhà. Lúc này nơi này, đồ đạc còn đó nhưng người đã đi xa. Cô cố nói với giọng lạnh lùng, bình tĩnh, báo tin cho Văn Khánh biết hung tin:

“Hân chết rồi, anh biết chưa?”

Văn Khánh không tỏ ra ngạc nhiên như cần phải có. Vẻ mặt anh ta rất bình thường như nghe một tin cũ đã quen tai. “Em nghe ai nói?” Hình như anh ta chỉ quan tâm đến nguồn tin.

“Vừa rồi có hai nhân viên công an mặc thường phục đến tìm Aly, chính họ nói ra.”

“Hả?” Văn Khánh tuy đang ngà ngà say, nhưng lại rất nhạy cảm với hai tiếng công an: “Họ nói cô ấy chết thế nào?”

“Không nói.” Bỗng Lâm Tinh nhớ lại, mấy hôm trước Văn Khánh đến ở với Aly. Vậy là cô hỏi: “Anh có biết Aly ở đâu không? Nó có nói gì với anh về chuyện Hân không?”

Nghe Lâm Tinh hỏi, Văn Khánh ợ ra toàn mùi rượu, vẻ mặt nửa cười nửa không, có cảm giác anh ta đã

biết chuyện: “Em muốn biết Aly ở đâu à? Thế thì được, coi như trước đây chúng ta đã từng có lúc tốt xấu với nhau, lên đây, tôi nói cho em nghe.”

Lâm Tinh do dự giây lát, nhưng rồi vẫn theo anh ta lên lầu. Bước vào, cô không kịp ngồi, đứng tựa cửa, hỏi: “Aly đi đâu rồi?”

Ánh đèn phòng khách sáng trưng có thể trông rõ mặt Văn Khánh đỏ gay của người vừa uống rượu. Anh ta ngồi vật xuống sofa, nói: “Nói thật với em nhé, em là chủ nhà cũng chẳng là cái quái gì. Mấy hôm trước nó đi tổng tiền được một khoản lớn, đi rồi.”

Lâm Tinh bán tín bán nghi: “Tổng tiền ai?”

Văn Khánh cười, nửa đùa nửa thật: “Nói ra em cũng chẳng tin, tổng tiền bố Ngô Hiểu. Thế nào. Bố anh ta vẫn chưa đồng ý hai người lấy nhau à? Ông ta cũng không biết con mình là ai, là cái thá gì, là thằng đại học cũng không qua, chỉ đi thổi cái kèn vớ vẩn, biết cái quái gì! Ông ta cứ nghĩ con mình là của quý chắc!”

Lâm Tinh không thèm thanh minh giải bày cho Ngô Hiểu, cũng không nói hai người đã cưới. Tuy miệng Văn Khánh đầy hơi rượu, nhưng những câu nói của anh ta cũng không phải tất cả là lời nói nhảm của một gã say rượu. Cô hỏi: “Đến khiêu vũ ở nhà bố anh Hiểu, nhảy với bố anh ấy thì có chuyện gì?”

Văn Khánh nở nụ cười lạnh lùng, cái cười hung ác: “Có chuyện gì à? Hai cô ấy là gì, bán dâm! Còn có chuyện gì nữa!”

Văn Khánh làm ra vẻ biết hết mọi chuyện, nheo nheo cặp mắt, nói: “Nếu bán thật thì không gọi là tổng tiền. Bán thì được bao nhiêu, mỗi lần hai ngàn đồng coi như kịch tuồng. Nhưng em biết nó đưa về bao nhiêu? Ít ra cũng mấy trăm ngàn, nó giấu không cho tôi trông thấy. Em thử nghĩ, mấy trăm ngàn gom lại không phải là ít. Nó xách về một cái cặp, cái cặp không phải đồ dùng của con gái.”

Miệng Văn Khánh nói ra điều bí mật kinh thiên động địa, khiến Lâm Tinh vô cùng kinh ngạc, không dám tin: “Anh làm sao biết được đây là tiền bố anh Hiểu cho. Bố anh ấy có tiền, nhưng không phải lúc nào cũng tùy tiện trợ giúp nghèo đói.”

“Em nói đúng.” Văn Khánh nói: “Tôi hỏi Aly, chính nó nói với tôi.”

Lâm Tinh nói: “Không phải anh không biết, hai đứa ấy chẳng bao giờ nói nổi một câu thật. Đã có lần chúng khoát lác cả với em. Hôm nay quen một anh có tiền, ngày mai lại bảo ai đó thích chúng. Những người càng nổi tiếng chúng càng bịa chuyện để nói về mình, anh tin được à. Chúng nó nói ai ai đó cho bao nhiêu tiền, em nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng không thấy chúng nó phát tài phát lộc.”

“Nó nói tôi cũng chả tin, nhưng tiền bày ra, tôi không thể không tin mắt mình.”

Lâm Tinh thăm dò vẻ mặt và khẩu khí của Văn Khánh, cô không nghĩ anh ta bịa chuyện. Bất chợt cô lo sợ, nghi hoặc: “Bố anh Hiểu tại sao lại cho nó tiền?” Bỗng cô nghĩ, có phải tiền của bố Ngô Hiểu cho anh để mình chữa bệnh, nhờ Aly chuyên rồi cuỗm đi? Trước đây ông vẫn nhờ Aly chuyên đồ cho Ngô Hiểu. Nhưng rồi cô phủ nhận ngay sự phỏng đoán tốt đẹp ấy. Trước ngày mừng sinh nhật, ông Thiên đã hòa giải với con trai rồi, hoàn toàn có thể trao tiền tận tay cho anh, không cần thiết phải nhờ ai. Nếu thật sự ông cho tiền, sau đấy cùng ngồi ăn với nhau mà ông không hề nhắc gì đến.

Văn Khánh châm thuốc hút. Khói thuốc làm cho khuôn mặt say rượu của anh ta không rõ là xanh hay đỏ. Anh ta nói: “Em thử nghĩ mà xem, hai đứa ấy cùng đi, cuối cùng chỉ có Aly về. Tôi hỏi, nó chỉ khóc, khóc rất thương tâm. Em nghĩ, có mấy trăm ngàn để trước mặt mà vẫn khóc. Liệu không phải là chuyện chết người còn là chuyện gì? Chắc chắn cái lão Thiên ấy làm chuyện thất đức rồi.”

Lâm Tinh vẫn chưa đủ tin: “Bố anh Hiểu không như những người giàu khác trong xã hội. Làm sao ông ấy

lại lấy cái Hân làm gái bao?”

Văn Khánh lạnh lùng: “Tôi nói cho em biết, những nhân vật càng ở địa vị cao như vậy, bình thường làm cái chuyện kia càng không tiện một chút nào, lâu ngày chả nhẽ tâm lý không biến thái? Thử hỏi, lão Thiên sống độc thân bao nhiêu năm nay rồi?”

Nếu là trước đây Lâm Tinh có thể cho rằng anh ta suy bụng ta ra bụng người, thậm chí để đả kích người khác, bởi lúc ấy trong ấn tượng của Lâm Tinh ông Thiên đúng là người nghĩ một đường làm một nẻo. Nhưng bây giờ Hân đã chết, Aly không thấy đâu, công an cũng đang tìm. Ông Thiên rất khác thường, sáng sớm đã đến trước cửa tòa soạn tạp chí để nhờ cô làm chứng... Rõ ràng đã xảy ra chuyện gì rồi. Lúc này cô không thể không nghĩ đến thái độ của ông Thiên đối với hôn nhân của con trai. Mới tối hôm qua ông bỗng nhiên cho Lâm Tinh bước vào cửa nhà họ Ngô. Chẳng nhẽ có nguyên nhân nào đó ở phía sau và có những sự việc khó nói ra? Nghi ngờ làm cho cô phải rùng mình, cô muốn tự giải thoát, để nói ra lại là những lời biện hộ cho ông Thiên:

“Đàn ông các anh... Ai cũng biến thái, tâm lý học thế giới từ lâu đã nghiên cứu...”

Văn Khánh làm ra vẻ bức tức, cắt ngang: “Đúng vậy, em nói đúng, tôi đây cũng biến thái. Tôi vốn rất bình thường. Từ ngày ông Thiên làm hại, tôi có nhà mà không thể về. Đúng là tôi có đôi chút biến thái. Mẹ kiếp, mình rất nhiệt tình đầu tư cho ông ta, gom tất cả tài sản, kể cả của người thân và bạn bè, trao cả cho ông ta. Nhưng ông ta chơi một đòn hiểm, cho cả lũ vào tròng! Ông ta làm cho tôi đây khuynh gia bại sản. Con trai ông ta đi cướp vợ chiếm nhà! Tôi nhớ từng sự việc, nhả nhục lắm, trên chữ tâm của tôi là một con dao! Tôi chỉ còn tin ở một điều, làm chuyện bất nghĩa thế nào cũng tự diệt. Sẽ có ngày em lại về tay anh!”

Văn Khánh nói rất hăng, men rượu đang bốc, đứng giữa nhà tay chân múa may, cao giọng không còn biết sợ hãi là gì: “Dù sao thì tôi đây không còn một đồng, chân đất không sợ kẻ đi giày. Em có biết các cụ xưa nói gì không, hả? ‘Người vô sản chỉ mất xiềng xích!’ Em biết thế hệ trẻ bây giờ nói gì không? Ta là tên lưu manh, ta chẳng sợ đũa nào!”

Trong tiếng kêu gào của Văn Khánh, Lâm Tinh nhận ra anh ta đúng là đã biến thái. Sau một thời gian sống với Ngô Hiểu, Lâm Tinh hoàn toàn không hiểu được mình tại sao trước đây lại có tình cảm với một con người hung hăng độc ác này? Nhưng những lời nói điên khùng ấy chẳng khác một mũi kim độc chích vào chỗ yếu nhất trong trái tim cô, khiến cô hoàn toàn mất phương hướng. Cô không phân biệt nổi đâu là lời nói thật sau khi rượu vào, chỉ cảm thấy tâm trí rối loạn, niềm tin đổ vỡ. Cô không nghe không nhìn, mở cửa, chạy ra ngoài trời tối như mực.

Buổi tối hôm ấy, Ngô Hiểu về rất muộn. Vừa bước vào nhà, anh ngáp ngắn ngáp dài, nằm ngay lên giường. Lâm Tinh hỏi: “Anh Hiểu, anh buồn ngủ lắm à?” Ngô Hiểu không lên tiếng, trả lời cô bằng nhịp thở nặng nề của người ngủ. Lâm Tinh xuống bếp, pha cho anh một ly sữa nóng, gọi anh dậy uống. Bảo chí nói, sữa có tác dụng an thần dưỡng khí. Cho nên dạo này tối nào cô cũng ép anh uống một ly sữa nóng trước khi ngủ. Ngô Hiểu ngồi dậy, hoàn thành nhiệm vụ uống hết ly sữa, sau đấy cứ càu nhàu ca sĩ hôm nay không đến, làm hại bọn anh phải diễn đến lúc này. Thấy anh uống hết ly sữa lại nằm vật xuống giường, Lâm Tinh lôi anh dậy, nói: “Anh Hiểu, đừng ngủ vội, có chuyện này em nói với anh.” Mắt Ngô Hiểu đã nhắm lại, chỉ có mũi thở khò khè. Anh nói, Có chuyện gì để hôm sau, bây giờ buồn ngủ lắm rồi.

Lâm Tinh lớn tiếng: “Cái Hân chết rồi, anh biết không?”

Lúc này Ngô Hiểu mới mở mắt, sau một hồi phản ứng, anh cố mở mắt hỏi: “Có chuyện gì? Em nghe ai nói?”

“Người của Sở Công an hôm nay đến ngõ Tĩnh Nguyên tìm. Cái Hân chết rồi, Aly mất tích.”

Ngô Hiểu chống tay nhòm người: “Em có gặp người của Sở Công an không? Họ nói Hân chết rồi à?”

Lâm Tinh quỳ lên giường, quỳ trước mặt Ngô Hiểu, cô không trả lời điều anh đang kinh ngạc, mà hỏi: “Có đúng bố cho Aly rất nhiều tiền phải không?”

Ngô Hiểu ngồi dậy, nhìn Lâm Tinh, hoàn toàn không hiểu gì: “Cái gì, bố cho Aly tiền? Cho tiền làm gì?”

“Bố có chuyện gì đó. Tối hôm bố mừng sinh nhật, em chỉ đến chưa đầy mười phút. Tại sao bố bảo hôm đó em ngồi với bố một tiếng đồng hồ? Có phải một tiếng đồng hồ ấy rất quan trọng đối với bố?”

Ngô Hiểu sững sờ hồi lâu, tỏ ra lạ lùng, nói: “Bố không quen biết gì Aly và Hân. Hôm ấy chú Công đưa các cô ấy đến khiêu vũ. Tại sao chuyện ấy mà em cũng nghi ngờ bố anh?”

“Vậy tại sao bố cho Aly nhiều tiền như thế? Em ốm đau thế này mà bố không nỡ cho. Tại sao một lúc cho nó cả đồng tiền?”

“Bố cho tiền lúc nào, cũng người của Sở Công an nói à?”

Lâm Tinh lắc đầu: “Chuyện ấy thì không phải công an nói.”

“Ai nói?”

Lâm Tinh chần chừ giây lát: “Anh... anh Khánh.”

Ngô Hiểu vẻ mặt lạnh lùng, giận dữ: “Anh không thể hiểu nổi. Chúng ta lấy nhau rồi tại sao em còn tìm anh ta?”

Lâm Tinh tâm trí rối bời, cô chủ động chất vấn bỗng trở thành bị động thanh minh: “Ai đi tìm anh ấy. Anh ta uống say rồi về ngõ Tĩnh Nguyên. Em sang đây tìm tập bản thảo, gặp anh ta.”

Ngô Hiểu càng thẳng thắn: “Vậy mà em vẫn tin những lời anh ta uống say nói ra à? Tại sao em không tin anh, bố nói em cũng không tin?” Ngô Hiểu bực tức quay ra nằm vật xuống giường, kéo chăn đắp, bỏ mặc Lâm Tinh.

Lâm Tinh không còn biết nói gì. Cô nghĩ lại cái miệng nồng nặc hơi rượu và những lời diên khùng của Văn Khánh, đúng là không tin nổi. Từ sau ngày anh ta buồn cô phiếu thua lỗ trắng tay, đúng là anh ta như một con người khác. Một con người bị kích thích tinh thần như vậy. Một con người căm thù ông Thiên như

vậy, một con người nát rượu, làm thế nào có thể tin được lời anh ta?

Nghĩ vậy, lòng Lâm Tinh bỗng thanh thản, lập tức cảm thấy có lỗi với Ngô Hiểu. Cô muốn xin lỗi, nhưng chưa biết phải nói thế nào thì Ngô Hiểu quay mặt lại, hỏi: “Chuyện Hân thế nào, tại sao chết?” Tuy giọng anh vẫn buồn nhưng đã cho Lâm Tinh cơ hội làm lành.

“Em không biết, công an cũng không nói, hình như chết không bình thường. Nghe công an nói, em sợ quá.”

Giọng nói của Lâm Tinh rất nhẹ nhàng, thậm chí rất khẽ, vừa nói vừa kéo chăn đắp cẩn thận cho Ngô Hiểu. Con tức giận của Ngô Hiểu cũng qua đi, anh nói: “Em nói làm anh cũng sợ. Hân với Aly mấy hôm trước còn thân nhau lắm.”

Hòa cùng những lời cảm thán của anh, Lâm Tinh nói: “Những người con gái như bọn chúng, không thể không quen biết bọn xã hội đen. Đừng thấy chúng lớn hơn em một vài tuổi, thực tế phức tạp lắm.”

Ngô Hiểu nói: “Em biết chúng phức tạp, vậy còn cho thuê nhà?” Lâm Tinh nói: “Hồi đầu em đâu biết đó là những cô gái làm tiền. Trên mặt chúng đâu có ghi chữ nghĩa gì.”

Ngô Hiểu nói: “Lúc đầu anh cũng nghĩ đây là những người không may, về sau em nói anh mới biết các cô ấy nói dối.”

Lâm Tinh nói: “Chúng nói dối, nhưng dù có dối trá đi nữa cũng không lừa nổi một khoản tiền lớn. Những người ấy dù thích chúng, nhưng không thể đùa với tình cảm của chúng. Tự chúng cũng hiểu. Đó chỉ là diễn trò mỗi khi có cơ hội, lừa dối lẫn nhau. Về mặt này Hân không thể suy nghĩ một cách thấu đáo như Aly. Nếu không tại sao nó để xảy chuyện đối với mình. Nhưng chúng còn trẻ mà phải lăn lộn chốn giang hồ, nói ra cũng thật tội nghiệp.”

Hai người lần lượt tỏ lòng thương cảm. Cuộc tranh luận vừa rồi cũng hóa giải trong nỗi thở vắn than dài. Nhưng đêm hôm ấy cả hai không sao ngủ yên giấc. Tất đèn, tất cả chìm vào yên tĩnh, lòng Lâm Tinh không sao yên nổi. Cô có thể cảm nhận hơi thở của Ngô Hiểu nằm kế bên không bình tĩnh như mọi khi. Trong mấy ngày trắng mặt ngấn ngủ, giống như đã xảy ra rất nhiều sự việc, không ai biết nguyên nhân vì đâu, nhưng đã làm rối loạn lòng người.

Rối lòng vì ai? Vì Aly và Hân ư? Hay là vì bố của họ?

Đêm mất ngủ rất dài. Hôm sau, Ngô Hiểu dậy, mắt sưng mọng. Nhưng anh vẫn chài chuốt cẩn thận để đi ghi hình chương trình MTV. Nghe nói, để thực hiện ý tưởng mới cho chương trình, hôm nay họ phải kéo nhau lên tận bờ biển Đại Liên để lấy bối cảnh, khó về kịp trong ngày. Lúc đi, anh dặn Lâm Tinh vào bệnh viện chạy thận, đừng quên tiếp một chai huyết thanh. Thứ thuốc này bác sĩ ra sức quảng cáo. Trước đây họ không có tiền nên không dám dùng. Cũng vì bác sĩ muốn gia tăng lợi ích, nên ra sức quảng cáo thuốc quý, cuối cùng có thật cần thiết hay không còn là điều chưa biết. Lâm Tinh không nhớ ai đã nói, rất nhiều xí nghiệp được phẩm lỗi kéo bác sĩ vào tham gia cổ đông, cho nên có lúc không rõ bác sĩ chữa bệnh cứu người hay chữa bệnh cứu mình.

Dẫu vậy, buổi sáng trước khi đi, Ngô Hiểu vẫn dặn Lâm Tinh phải chuyển huyết thanh. Hơn ba trăm đồng một chai không thể không có tác dụng. Hơn nữa, từ cái tên thuốc này, hình như nó là thứ thuốc bổ thuộc loại dinh dưỡng. Với Lâm Tinh hiện tại, dinh dưỡng cũng vô cùng quan trọng.

Vậy là, buổi sáng cô đến bệnh viện nộp tiền để chuyển huyết thanh. Thuốc cho luôn vào máy lọc máu, thông qua hệ tuần hoàn thuốc vào huyết quản. Cô nằm trên giường, nhìn máu có lẫn thuốc chảy trong ống dẫn, rất muốn có cảm giác khác với những lần trước. Bị bệnh này mới thật hiểu có tiền khác với không có tiền. Nghĩ đến tiền, nhịp tim của cô lại hồi hộp không yên. Cô thử phân tích có phải mình dùng tiền của ông Thiên nên mới nói hộ ông với công an không, như vậy có nghĩa là theo ông nói dối những tình tiết cần thiết. Cô muốn nói không phải như thế. Những việc cô làm không vì dùng tiền của người để trừ hại cho người, mà hoàn toàn vì Ngô Hiểu, vì tình cảm con cái làm nhụt chí anh hùng. Xét vấn đề như

vậy, lòng cô thanh thản hơn. Nghĩ lùi lại, có thể vì quá chân thật, quá nhạy cảm, quá cố chấp, mình không thể qua nổi mình. Thật ra tất cả những điều ấy chẳng qua chỉ là chuyện thường tình của mỗi con người. Ông Thiên đã thành bố chồng của mình, thành bố mình. Vì thế ông cho tiền để chữa bệnh. Vì thế cô nói những điều có lợi cho ông. Với bất cứ người làm dâu nào, người làm con nào, chả nhẽ không phải là điều đương nhiên hay sao?

Buổi trưa, từ giường lọc máu bước xuống đất, ra khỏi bệnh viện, cô đứng bên đường do dự hồi lâu, rồi đến trạm điện thoại công cộng nhấn tin cho Văn Khánh. Văn Khánh trả lời điện rất nhanh chóng, nhưng không hiểu vì sao anh ta trả lời có vẻ lén lút không đáng hoàng. Xưa nay tính cách của anh ta rất huyênh hoang tự phụ, chưa bao giờ tỏ ra bí ẩn như thế.

“Chỉ một mình em thôi à?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy, anh có bận gì không?” Lâm Tinh nói.

Văn Khánh rất thận trọng hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Em muốn hỏi lại anh chuyện Aly và Hân.”

Văn Khánh cười: “Em vẫn quan tâm đến hai đứa ấy à? Có mệt không?”

Lâm Tinh im lặng giây lát, cô thẳng thắn: “Em quan tâm đến anh Hiếu, em muốn anh nói thật, bố anh Hiếu với Aly có chuyện gì.”

Văn Khánh nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: “Thôi được, em đến đây. Tôi sẽ kể cho em nghe từ đầu đến cuối.”

Hai người hẹn gặp nhau ở một nơi hết sức xa lạ: khu biệt thự nghỉ dưỡng Vườn hoa Hồ Thông Thiên. Cái tên nghe ra không hợp với túi tiền của Văn Khánh. Nhưng Lâm Tinh không hỏi. Cô theo sự chỉ dẫn, ngồi taxi đến nơi. Hồ Thông Thiên nằm bên phía hoang vắng giữa đoạn đường cao tốc Bắc Kinh - huyện Thông, tuy hẻo lánh, nhưng đến Đại Bắc Diêu, nhân ga đi về phía đông chừng hơn chục phút là đến, đi xe rất gần. Đây là khu hồ nhân tạo cây xanh chưa trồng xong, còn trống trụi. Bên hồ có một tòa nhà trắng giống như nhà hàng ăn mới xây dựng, xung quanh có hơn một chục ngôi biệt thự kiểu Tây, một cái cổng có trụ đá phong cách tương tự, đứng đơn độc bên đường, tường bao chưa xong. Bởi thế có thể nhận ra đây là một khu mới xây dựng còn nhiều hạng mục chưa hoàn thiện, biển chỉ dẫn cũng chưa có. Lâm Tinh bảo xe chạy vài vòng mới tìm thấy biệt thự số chín Văn Khánh nói qua điện thoại. Trước cửa biệt thự đậu sẵn một chiếc Volvo màu ghi đậm nửa mới nửa cũ, không biết có phải là xe của Văn Khánh hay không. Lâm Tinh xuống xe, bảo người lái xe chờ. Cô đi tới bấm chuông.

Tiếng chuông vang lên, cửa mở, người ra mở cửa là Văn Khánh. Anh ta cảnh giác nhìn chiếc taxi phía sau lưng Lâm Tinh, nói: “Cho xe về đi, lát nữa tôi sẽ đưa em về.” Lâm Tinh nghi ngờ nhìn chiếc Volvo đậu ở kia, hỏi: “Anh kiếm đâu ra cái xe kia?”

Văn Khánh nói: “Thuê.”

Lâm Tinh trả tiền taxi rồi cho xe đi. Cô bước vào ngôi biệt thự còn thơm mùi sơn mới. Trong nhà, đồ gỗ mới tinh, kiểu cách hoa hoét lòe loẹt, như cách trưởng giả học làm sang. Lâm Tinh lại hỏi: “Đây là nhà của ai?” Văn Khánh vẫn khẽ nhếch mép, vẫn câu trả lời vừa rồi:

“Thuê.”

“Anh phát tài to đấy à?”

Lâm Tinh theo anh ta đi vào trong nhà, Văn Khánh cười, không trả lời, chỉ nói: “Nào, tôi đưa em đi tham quan. Bây giờ nông dân có ruộng nhưng không cày cấy, đều học theo làm những khu nghỉ dưỡng thế này, nhiều tiền hơn là làm ruộng. Cái nhà này lớn đấy chứ. Đại gia đình bảy, tám người cuối tuần về đây nghỉ,

câu cá, cưỡi ngựa, bên cái nhà chính kia còn đủ thứ trò chơi, gì cũng có, tuyệt lắm. Cái nhà này thuê mỗi ngày một ngàn đồng, rẻ vô cùng.”

Lâm Tinh theo anh ta xem tầng trên tầng dưới, vẫn chưa hiểu, hỏi: “Anh thuê à?”

Văn Khánh rất đắc ý ngồi vào sofa phòng khách nhỏ trên tầng hai, nói: “Tôi không thuê thì ai thuê. Thế nào, quay về với tôi chứ? Tôi đã nói rồi, tôi kiếm tiền là vì em.”

Lâm Tinh không ngồi. Cô vẫn cảnh giác, hỏi: “Cuối cùng thì tiền anh kiếm ở đâu?”

Văn Khánh cười cười: “Mấy hôm rồi tôi đánh bạc với một phú ông. Mẹ kiếp, đúng là kinh khủng, cuối cùng thì tôi thắng!”

Lâm Tinh nửa tin nửa ngờ: “Anh thắng bao nhiêu tiền?”

Văn Khánh đắn đo rồi mới nói: “Em vốn không thích tiền cơ mà. Tôi vẫn thường nói chuyện tiền với em. Em chê tôi lúc nào cũng nói đến tiền.”

Lâm Tinh lạnh lùng nói: “Anh đã có tiền, có chỗ ở. Vậy anh trả chìa khóa căn hộ trong ngõ Tĩnh Nguyên cho em.”

Văn Khánh rất sáng khoái, đáp: “Không vấn đề gì, tôi mới thuê được căn hộ này, còn một ít đồ đạc vẫn để ở đây. lát nữa tôi đi lấy về, chậm nhất là ngày mai sẽ trả chìa khóa cho em, thế nào? Ở đây tôi cũng chỉ tạm thời, có chỗ yên tĩnh. Sau này phải mua căn hộ chung cư trong thành phố. Tôi hỏi rồi, bên trong đường vành đai ba, một căn hộ chung cư tương đối cao cấp phải hai triệu đổ lại, ngoài vành đai ba trong vành đai bốn cũng phải...”

Lâm Tinh không muốn nghe anh ta đắc ý ba hoa. Cái miệng khoác lác kia ai biết đâu là thật đâu là giả. Cô nói: “Vừa rồi anh bảo sẽ nói với em từ đầu đến cuối chuyện gì cơ mà. Anh nói đi, em còn có việc phải về.”

Văn Khánh cố tình hỏi: “À, em muốn nghe chuyện gì nào?”

Lâm Tinh nói: “Anh biết em muốn nghe chuyện gì rồi đấy.”

Văn Khánh làm ra vẻ bất ngờ: “À, chuyện ấy hả. Về sau nghĩ lại, tốt nhất không nên nói với em, để em khỏi trách tôi khiêu khích quan hệ của em với Hiếu. Tôi nghĩ, để mấy chục năm sau chờ khi chúng ta già, ngồi với nhau nói chuyện cũ sẽ nhắc lại chuyện này với em. Hi hi, đến lúc ấy đừng trách tôi phải để em nhớ lại chuyện cũ.”

Lâm Tinh nổi cáu: “Vậy hôm nay anh gọi em đến đây làm gì? Tại sao anh không giữ lời?”

Văn Khánh khẽ cười, cái cười mờ ám: “Em biết không, tôi được tiền, việc đầu tiên là nghĩ đến em. Muốn cho em biết, chỉ cần tôi muốn thành công, sớm muộn gì cũng thành công. Em vẫn không tin à? Tôi cho em xem, cái nhà lớn thế này, tôi, Lưu Văn Khánh thuê. Thế nào, có muốn ở lại đây với tôi không? Con người tôi luôn hoài cổ, thích nhất cảm giác mộng uyên ương trùng phùng.”

Lâm Tinh không ngờ Văn Khánh bắt cô đi xa đến tận đây để nói toàn chuyện tào lao. Điều này càng làm cô nhận thức trước kia quen biết anh ta là một sai lầm lớn. Cô nén giận, thề sẽ cách anh ta, chỉ lạnh lùng nói: “Xin lỗi, anh cứ ở đây một mình mà mơ với mộng.” Nói xong, cô quay người đi xuống, Văn Khánh gọi theo: “Này!”. Anh ta chưa dứt lời thì có tiếng chuông gọi cửa, tiếng chuông rất lịch sự. Văn Khánh gọi cô lại: “Này, đợi đây, thợ đến sửa điện thoại đây mà. Họ không đến thì tôi đã đi rồi.”

Anh ta đến bên Lâm Tinh, vỗ vai cô làm ra vẻ đại ca: “Yên tâm, bây giờ thì tôi không bắt em phải làm gì. Chờ đây, tôi lấy xe đưa em về. Ở đây xa lắm, em làm sao về nổi.”

Văn Khánh xuống mở cửa. Lâm Tinh đứng chờ, gần chỗ này không có xe buýt mà cũng không có taxi,

đúng là một nơi hẻo lánh. Cô đứng trong phòng khách nhỏ tầng dưới, để cơn tức giận và ghê tởm vừa rồi lắng xuống. Cô nhìn quanh, lại nghi ngờ. Lẽ nào được một khoản tiền lập tức vung tay như thế này? Cô cảm thấy Văn Khánh dạo này lời lẽ cứ chỉ vô cùng quái dị.

Qua khe cửa phòng khách, cô thấy Văn Khánh đang mở cửa lớn. Có người vào hình như nói với anh vài câu gì đó, rồi có tiếng kêu, tiếng kêu vô cùng sợ hãi. Lâm Tinh giật mình. Cô định ra xem, chưa kịp mở cửa thì đã thấy Văn Khánh vội vàng chạy lên gác, có người đuổi theo sau. Lâm Tinh chưa kịp biết chuyện gì thì đã nghe thấy liền hai tiếng “đoàng đoàng” như tiếng pháo nổ, tiếp theo thêm một tiếng nữa! Lâm Tinh không biết âm thanh đánh gọn ấy từ đâu phát ra. Qua khe cửa cô thấy Văn Khánh ngã vật ra đất, lăn mấy vòng, như người không đầu, anh ta lăn theo cầu thang xuống. Không biết lớp sương mù màu đỏ từ chỗ nào trên người anh ta phun ra, tỏa rộng trước mắt rồi mất ngay trong khoảnh khắc. Lúc này cô mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Toàn thân cô cứng đờ tưởng như tay chân không thể cử động, ngay cả hơi thở cũng không phải của mình. Cô thấy một người tay cầm súng, cúi xuống nhìn Văn Khánh nằm ở chân cầu thang. Rõ ràng anh ta đang xác nhận Văn Khánh đã chết hay chưa. Không rõ trên lầu có tiếng động gì đó khiến cho người kia lắng tai nghe, sau đấy anh ta từng bước đi lên cầu thang. Lâm Tinh mắt tối đen, chân mềm nhũn, hồn vía không còn, tưởng chừng chỉ dựa vào bản năng ý thức mới lê nổi đôi chân vô tri vô giác chạy về phía sau. Ngôi nhà này tường vây kín bốn phía, có chuyện gì cũng không có lối thoát, cô chợt thấy góc bên trái có một cái cửa nhỏ. Tiếng chân mỗi lúc một gần. Lâm Tinh mở cái cửa ngách định tìm đường chạy thoát, bất ngờ cô lọt vào một nhà vệ sinh chỉ vài thước vuông. Nghe tiếng chân bên ngoài cô biết người kia đang vào phòng khách, tất nhiên sẽ mở cửa nhà vệ sinh. Lúc này Lâm Tinh đã bước vào bồn tắm, đứng trốn phía sau tấm ri-dô, nín thở. Thịt da trên người cô tê dại nhưng vẫn run bần bật, thậm chí người cứng đờ, không dám đụng vào tấm ri-dô. Người kia giật giật tấm ri-dô chừng như để nhìn vào trong. Lâm Tinh không thấy mặt người kia, chỉ thấy cánh tay thô khỏe của anh ta. Ngón tay đeo nhẫn béo mập, trên ngón tay có có cái nhẫn vàng to xù. Bàn tay dừng lại nơi tấm ri-dô một lúc rồi rút lại, theo đó tiếng chân bước ra khỏi nhà vệ sinh, đi chỗ khác. Lâm Tinh thở phào, hai đầu gối không chống nổi, tưởng như ngất xỉu.

Sáng nay, lúc lọc máu, Lâm Tinh nghĩ đến cái chết của Hân và Aly mất tích, chắc chắn có sự liên hệ nào đó. Nửa phút trước, máu Văn Khánh phun trào, cuối cùng đã chứng thực sự hoài nghi của cô. Tất cả những chuyện này không thể tách riêng một cách ngẫu nhiên. Trong số những người chung quanh cô nhất định đã xảy ra chuyện một sống một chết. Cô không dám động, nghe tiếng chân kinh hãi lúc gần lúc xa cùng với tiếng lục lợi đồ đạc, người kia hình như đang tìm gì đó. Lát sau có tiếng chân đi xuống lầu. Cô vẫn ngồi im không dám động dậy. Cô vẫn phải chống đỡ với cái cơ thể đầm mồ hôi, run rẩy đứng dậy, rất lâu rất lâu không còn nghe thấy bất cứ một âm thanh nào trong ngôi nhà. Cô nghi ngờ kẻ giết người kia vẫn đang ngồi hút thuốc, uống bia ở sofa phòng khách, hoặc đang nấp ở ngoài cửa chờ cô ra. Cô nghĩ, may mà hôm nay lọc máu, lại được chuyển huyết thanh, nếu không thể lực cô không thể nào chịu đựng nổi.

Cuối cùng, sau hồi lâu yên tĩnh, cô lấy bẫy ra khỏi nhà vệ sinh. Trong phòng khách nhỏ không có người. Trên tầng hai hình như không một bóng người. Đứng trên lầu hai nhìn xuống, dưới nhà yên tĩnh. Cô theo bậc thang từng bước đi xuống, những vết máu đã đông. Ánh mắt cô không thể né tránh, nhìn Văn Khánh nằm khoanh tròn lệch sang một bên. Cái chết kinh hãi của anh ta khiến Lâm Tinh như nghe thờ. Cái mồm anh ta không còn hơi thở há hốc, tưởng như còn tiếng kêu chưa kêu hết. Cả ngôi biệt thự tĩnh lặng như nhà mồ. Lâm Tinh muốn khóc, muốn kêu gào, nhưng không dám lên tiếng.

Cảnh sát sau khi được Lâm Tinh thông báo, đã đến tòa biệt thự này nhanh hơn cô nghĩ. Nửa tiếng đồng hồ sau, trước cửa ngôi biệt thự đã có mấy chiếc xe cảnh sát đèn chớp sáng. Trong nhà ngoài sân đầy những nhân viên công an vẻ mặt nghiêm túc. Lâm Tinh bị thẩm vấn sơ qua rồi được đưa đi khỏi hiện trường. Cô được đưa đến một văn phòng trong tòa nhà trung tâm của khu nghỉ dưỡng, một viên cảnh sát ghi chép những điều cần thiết ở cô. Những vấn đề cảnh sát hỏi rất thông thường, ví dụ: người chết là ai, có quan hệ gì với cô, cô đến đây làm gì. Cô đoán xem ai đã giết anh ta, anh ta có kẻ thù nào không, trông hung thủ như ra sao, cao thấp béo gầy thế nào, mặc đồ gì, màu gì, màu đậm hay màu nhạt, áo quần dài hay ngắn... Sau đấy, họ chở cô về thành phố, đến một địa điểm của Sở Công an. Tại đây, cô lại gặp hai viên cảnh sát một lớn tuổi, một trẻ tuổi đã đến ngõ Tĩnh Nguyên.

Viên cảnh sát lớn tuổi mời cô ngồi, bảo người trẻ tuổi lấy nước mời cô. Sau đấy, anh ta hỏi bằng giọng nghiêm túc và thân thiết: “Những vấn đề lần trước tôi hỏi, cô nghĩ lại, phải chăng còn gì chưa nói?”

Đầu óc cô đờ đẫn, lắc đầu như cái máy.

Viên cảnh sát lớn tuổi rất tình cảm nhìn cô: “Cô có nghĩ đến người chết nữa không?”

Cô bật khóc, nói tôi muốn gọi điện thoại, muốn tìm chồng tôi... Cảnh sát đồng ý, cô gọi vào máy di động của Ngô Hiểu. Máy tắt. Nhấn tin, cũng không có hồi âm. Bỗng cô nhớ, hôm nay anh đi Đại Liên, có thể lúc này đang ở bãi Con Hổ tuyệt đẹp tập trung tinh thần để ghi hình chương trình MTV với ý tưởng mới.

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Cô đừng quá lo lắng, chúng tôi sẽ đưa cô về nhà. Tôi vẫn nói, nếu cô thấy có điều gì cần nói, có thể tìm chúng tôi bất cứ lúc nào. Chúng tôi kiên nhẫn chờ cô từ từ suy nghĩ.”

Lâm Tinh không nói gì, cũng không để họ đưa về. Cô lơ mơ bước ra khỏi Sở Công an, về nhà.

Nhà chỉ một mình. Lúc này cô rất sợ ngồi một mình. Cô muốn đi Đại Liên tìm Ngô Hiểu, nhưng có thể chưa đến nơi thì anh đã về. Cô muốn đến tòa soạn cùng với đồng nghiệp, nhưng phần lớn đồng nghiệp không ngồi ở tòa soạn. Nếu có tìm thấy người thì nói chuyện gì với nhau? Cô muốn đi tìm bạn học, nhưng đã tốt nghiệp một năm. Với những bạn ở các tỉnh chỉ có thể thư từ hàn huyên; với những bạn ở cùng thành phố, lại lạnh lùng, ít khi qua lại. Ở cái thành phố này, ở cái thế giới này, chỉ trừ Ngô Hiểu, cô không còn ai thân thích.

Cô cài chặt từng ô cửa trong nhà, đầu óc không ngừng hiện lên hình ảnh cái chết khủng khiếp của Văn Khánh, nhớ lại cái miệng há hốc của anh ta. Anh ta định kêu lên điều gì? Cái chết của anh ta và cái chết của Hân có chung một âm mưu hay mỗi cái chết là một nhân quả? Cho dù Văn Khánh buôn cỗ phiếu thua lỗ trở nên hung ác tàn bạo cùng cực, thường say rượu đánh nhau, gây thù chuốc oán khắp nơi. Nhưng cái chết của anh ta, cái chết của Hân, và Aly không biết sống chết thế nào đã xảy ra liên tiếp, nếu là sự kiện ngẫu nhiên không liên quan với nhau. Quả là không thể tưởng tượng nổi. Cho dù là ngẫu nhiên, cô khẳng định họ đều chết vì tiền. Nếu không vì tiền thì vì gì? Vì tình? Không thể tin nổi!

Lâm Tinh ở trong nhà nghĩ ngợi lung tung cho đến tận chiều tối. Trưa nay lọc máu xong cô chưa ăn gì, lúc này bụng dạ cồn cào. Trong nhà không còn gì ăn, nhưng cô không muốn mở cửa ra phố một mình. Khi bóng chiều chưa mất hẳn bên cửa sổ thì máy nhắn tin của cô bỗng vang lên. Tiếng chuông nhói tai làm cô giật mình, cảm thấy một chút ấm áp. Tiếng vang của máy nhắn tin chứng tỏ cô không tuyệt đối cô đơn trong cái thành phố này. Nhất là khi trông thấy mấy chữ trên máy là của “Ngô tiên sinh”, cô vui mừng suýt reo lên. Cô vội vàng xông ra cửa, xông ra trạm điện thoại công cộng ngoài phố. Tất cả cô đơn, sợ hãi và mệt nhọc đều bị quét sạch.

Điện thoại đã thông, cô chưa kịp lên tiếng thì người đầu kia đã hỏi: “Tinh Tinh đây à?”

Cô ngớ ra, người kia không phải là Ngô Hiểu. Chỉ những lúc rất thân mật Ngô Hiểu mới gọi cô như thế. Giọng nói cũng không phải của Ngô Hiểu. Giọng anh đâu có già như vậy. Một lúc lâu sau cô mới kịp phản ứng, thì ra người gọi là bố chồng, ông Thiên.

Cô rất không tự nhiên: “...Chào bố ạ, bố gọi con?”

Ông Thiên nói: “Hiệu đi Đại Liên rồi à? Tối nay con có bận gì không, đến ăn cơm với bố.”

Xem ra ông Thiên biết rõ hành tung của con trai, chứng tỏ bố con giữ đường dây liên lạc mật thiết. Nhưng Lâm Tinh vẫn hỏi: “Bố, tại sao bố biết anh Hiệu đi Đại Liên?”

“Hiệu vừa gọi điện cho bố. Ban nhạc của Hiệu ghi hình ở Đại Liên gặp chút rắc rối, muốn nhờ Công ty của bố ở Đại Liên giúp đỡ. Nhanh nhất ngày mai họ mới về. Bố nghĩ tối nay con không bận gì. Bố thuê một cái thuyền trong Di Hòa viên. Con chưa bao giờ ăn cơm trên thuyền nhỉ? Bây giờ bố cho xe đến đón con nhé?”

Lâm Tinh đồng ý. Trong buổi hoàng hôn cô đơn, cú điện thoại của ông Thiên nhắc nhở cô, bây giờ ngoài Ngô Hiếu, cô còn có một người thân khác về mặt pháp lý. Đây là ông bố chồng.

Đó là buổi hoàng hôn cô rất cần có người thân, vì vậy cô đồng ý ngay. Nửa tiếng sau, xe của ông Thiên đã đến đón. Lâm Tinh nghĩ, có nên đem tất cả những nghi vấn của mình, gồm cả chuyện Aly mất tích, Hân chết, Văn Khánh bị giết, tại sao lại nhờ cô đưa ra những lời chứng không phù hợp thực tế, thậm chí chỉ trong mười ngày ngắn ngủi liên tiếp xảy ra nhiều sự việc khó hiểu... nói thẳng, nói hết với bố chồng không? Cho dù như Văn Khánh nói, ông có quan hệ với Aly và Hân, cho tiền các cô ấy, một người làm đầu trong nhà cũng nên đưa những nghi ngờ và tin đồn nói thật với ông, để ông suy nghĩ nên như thế nào. Cho dù lời lẽ đường đột, rất sốc, là một người làm cha, một lãnh đạo, một đại nhân vật được tôi luyện, tu dưỡng nhiều, chắc chắn sẽ không tha thứ và khoan dung.

Có thể đã làm thủ tục đặc biệt với Ban quản lý Di Hòa viên, nên xe của ông đi cửa sau vào thẳng khu cấm của Hoàng gia ngày xưa, sau đấy chạy dọc con đường trồng liễu bên bờ đê phía Tây, đưa cô thẳng đến con thuyền đá đang được đại tu bảo dưỡng.

Trên bến du thuyền bên con thuyền đá, cô lên một chiếc thuyền được tô vẽ lòe loẹt. Trên thuyền đèn lửa rực rỡ, ở giữa là cái bàn tròn, bàn trải khăn màu vàng tươi, trên bàn bày bát đĩa chữ Thọ trông rất cổ, mấy món khai vị cung đình đã được bày sẵn. Ông Thiên rất nhiệt tình chào hỏi, nhưng ánh mắt không giấu nổi vẻ thất thần và mệt mỏi. Trên thuyền ngoài ông Thiên và ông Công mà cô đã gặp, còn có một nhân vật cô chưa gặp bao giờ. Ông Thiên giới thiệu cô với người đó: “Đây là vợ của cháu Hiếu, làm lễ thành hôn mà không cho tôi biết.” Lại giới thiệu người kia với cô: “Đây là bác Lương, người đã chứng kiến Hiếu từ nhỏ đến lớn.” Người kia chủ động đưa tay ra, tự giới thiệu bổ sung: “Tôi là Mai Khởi Lương, cháu ngồi đi.” Vậy ra là ông ta! Lâm Tinh nghe lời tự giới thiệu và với kiểu cách của ông ta, cô đoán đây là “nhạc phụ hựt” mà trước đây bố chồng cô cố tình vun vào cho Ngô Hiếu.

Sau một lúc hàn huyên, Lâm Tinh cũng không biết hôm nay ai là chủ ai là khách. Mọi người đã ngồi vào vị trí, ông Công bảo nhà thuyền cho thuyền đi. Lúc này trăng đã lên, ánh trăng tinh khiết nhuốm vàng ngàn vạn ngọn sóng hồ Côn Minh, thu hết cái nóng như lửa giữa ngày hè vào cung trăng mát mẻ. Nhà thuyền khởi động máy, mạn thuyền dần xa bờ, khẽ lấy lại thăng bằng ở vùng nước cạn, chỉnh mũi thuyền, từ từ chạy về hướng đèn Long Vương bao phủ bóng đêm.

Lẽ ra đây là một buổi tối nhàn hạ thanh thản, gió mát, trăng trong, thuyền trôi mặt hồ, rượu thay lời ca. Trên bàn lần lượt bày lên những cao lương mỹ vị cung đình được đặt ở nhà hàng Thánh Li. Trừ Lâm Tinh, những người đàn ông đều uống một ly rượu trắng. Cũng không phải trời nam bể bắc, nhưng với trực giác quan sát lời nói về mặt các vị không khó nhận ra không khí bữa tiệc, thực tế thiếu hẳn niềm vui.

Đầu tiên họ nói chuyện chủ sở hữu tập đoàn Trường Thiên, ông Lương nói với ông Thiên: Tôi đã đọc tài liệu, cảm giác chung là chưa đầy đủ, nhất là về tài chính, hình như thiếu phần thuyết minh về quá trình. Ông Thiên giải thích những điều ông Lương nêu lên, hai người thảo luận chuyện này rất lâu. Lâm Tinh nghe không hiểu lắm, có thể vì là chuyện nghiêm túc, không hài hòa với cảnh trăng nước hồ Côn Minh. Vậy là họ chuyển sang chuyện trăng sao, nhưng không khí vẫn nặng nề. Vì họ nói đến bài thơ rùng rợn “Những thế kỷ” của Nostra Damas nhà tiên tri người Pháp bốn trăm năm trước. Tâm trạng ông Thiên bị quan nhất trong số những người ngồi đây. Không phải ông không hiểu con người đứng trước thảm họa đều tin vào may mắn, nhưng ông vẫn đưa ra những ví dụ như đại chiến thế giới, ô nhiễm toàn cầu, hiệu ứng nhà kính, chiến tranh Trung Đông, Liên Xô giải thể... để chứng minh những lời tiên đoán trong bài thơ kia qua thực tiễn lịch sử nhân loại. Bây giờ chỉ còn lại tháng Bảy năm 1999, chín đại hành tinh xếp thành hình chữ thập, sợ rằng ma vương sẽ rơi xuống đầu nhân loại... Liệu lời tiên đoán nhân loại bị hủy diệt có ứng nghiệm hay không? Câu hỏi của ông Thiên khiến những người trên thuyền, gồm cả công nhân điều khiển thuyền và nhân viên phục vụ trẻ tuổi, đều sợ hãi, không yên. Năm nay là năm 1999, bây giờ đang là tháng Bảy. Ngắm nhìn mặt hồ dưới trăng cũng thấy cuộc sống tươi đẹp xiết bao. Nhưng có thể không ai sống được đến ngày mai, buồn đau và sợ hãi lập tức chiếm lĩnh trái tim mọi người. Cuối cùng, ông Lương đứng trên lập trường khoa học làm không khí trên thuyền phần chán: Trời đất thay đổi là hiện tượng tự nhiên, chín hành tinh thẳng hàng với nhau không phải là lần thứ nhất thứ hai trong lịch sử, theo ghi chép khoa học, khoảng một trăm năm lại có một lần. Năm 1999 cho dù có mấy ngôi sao nhỏ rơi xuống đất, nhưng cũng chỉ là mấy khối thiên thạch nhỏ bé, không liên quan gì đến tồn vong của loài người, chỉ cần không rơi vào đầu ai đấy là được rồi. Ông Lương nói khiến công nhân điều khiển thuyền và nhân viên phục vụ đều bắt cười, cả thuyền cùng vui. Ông Thiên và ông Công cũng ứng cảnh cười theo, nhưng không gọi đấy là cười. Lâm Tinh không rõ, có phải họ có dự cảm về cái chết, tin rằng tai họa đã đến ngay trước mắt.

Thuyền chậm trôi không chút chòng chành, sóng vỗ mạn thuyền, cuối cùng bữa tiệc không thanh thản cũng kết thúc. Ông Lương gọi mấy cô phục vụ đến tâm sự, tìm hiểu cuộc sống dân tình. Ông Công tránh ra đuôi thuyền, thì thầm nói chuyện với ai đó qua điện thoại di động. Ông Thiên một mình đi lên mũi thuyền, đứng trầm mặc đón gió. Lâm Tinh đi tới, hỏi: “Thưa bố, con có một chuyện muốn thưa với bố.” Ông Thiên như đang suy tư. Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, như nhìn như không, hồi lâu mới bừng tỉnh: “À, được thôi, con định nói chuyện gì?”

Cô muốn nói chuyện Văn Khánh. Đây là vụ ám sát kinh hoàng lần đầu tiên trong hai mươi một năm cuộc đời cô gặp, tận mắt trông thấy gần trong gang tấc và kinh hoàng chạy trốn. Đầu tiên cô rất lúng túng, không biết nói thế nào với bố chồng về quan hệ của mình với Văn Khánh, không biết phải nói thế nào, buổi trưa nay tại sao cô một mình đến ngôi biệt thự hẻo lánh như vậy. Buổi trưa cô tìm Văn Khánh để anh giải thích những lời lẽ độc ác hôm qua. Nhưng mục đích ấy khó giải thích rõ cho bố chồng, bởi những lời lẽ độc ác ấy của Văn Khánh là nhằm vào bố chồng. Mà những lời lẽ ấy Lâm Tinh định để lại sau, xem tâm trạng bố chồng thế nào mới quyết định nói hay không. Cô chần chừ, không biết nên bắt đầu từ đâu. Qua vẻ mặt của Lâm Tinh, ông Thiên biết ngay cô định nói gì nhưng lại thôi, quyết không phải là chuyện bình thường, vậy là ông chủ động:

“Có chuyện gì con cứ nói thẳng ra.”

Cái vẻ hiền từ và thân thiết của ông làm cho Lâm Tinh bớt căng thẳng, cuối cùng cô nói: “Bố, con quen một người. Anh ta biết chuyện của Aly và cô Hân, nhưng trưa nay anh ta bị người khác giết.”

Một chuyện nghiêm trọng xảy ra cách đây mấy tiếng đồng hồ. Lâm Tinh nhận ra vẻ sợ hãi trên khuôn mặt

ông Thiên: “Bị giết à?” Ông hỏi ngay: “Con quen người ấy như thế nào?”

“Là bạn trước kia của con.”

“Ồ, làm sao con biết anh ta bị giết? Phải chăng chiều nay Sở Công an tìm con?”

“Không ạ, lúc anh ấy bị giết con đang ở đây, tận mắt trông thấy người ta bắn chết.”

Lâm Tinh rung rung nước mắt. Đầu óc cô không sao xóa sạch hình ảnh Văn Khánh kêu to trước khi chết. Cả tiếng súng, một loạt cảnh tượng khi súng nổ cứ hiện lên trong đầu, làm cho cảm giác, nhận thức của cô trở nên tê dại. Thậm chí cô không phân biệt nổi vẻ mặt kinh ngạc hay phản ứng sợ hãi của bố chồng.

“Con, tại sao con ở đây?”

Lâm Tinh lau nước mắt, cô cố trấn tĩnh, để mình thoát khỏi tiếng súng. Cô nói: “Con đến tìm anh ấy, muốn hỏi cô Aly và cô Hân đã xảy ra chuyện gì. Anh ta bảo anh ta biết rõ.”

Ánh mắt ông Thiên đờ đẫn nhìn cô, giọng nói cùng đờ đẫn: “Anh ta có nói với con không, nói với con những gì?”

Lâm Tinh cúi đầu thờ dài, dùng một lúc rồi mới trả lời: “Anh ta bảo, bố cho tiền cô Aly và cô Hân. Bố sợ chúng làm hại thanh danh của bố.”

Mặt ông Thiên tái nhợt, chỉ trong khoảnh khắc ông hiểu ra tất cả. Nhưng Lâm Tinh vẫn không phân biệt nổi đây là sợ hãi hay phẫn nộ. Ông Thiên sững sờ hồi lâu mới cười, nói: “Bố cho cô ta tiền? Cho cái cô đến khiếu vũ ấy à? Tại sao bố phải cho cô ấy tiền!”

“Anh ta bảo, vì cô Hân chết, vì cô Hân chết...”

“Cô Hân chết có liên quan gì đến bố? Anh bạn của con có nói liên quan gì đến bố không?”

Lâm Tinh ngược mắt lên, để ánh mắt mình gặp ánh mắt bố chồng, cô nói: “Có ạ!”

Ông Thiên há hốc miệng, mặt ngây dại hồi lâu rồi biến thành nụ cười khinh khỉnh, nhưng cũng nhận ra cái cười không tự nhiên. Có thể các bậc danh nhân khi gặp phải những điều vu cáo, bôi nhọ cũng đều có biểu hiện trong lòng tức giận nhưng bề ngoài lại bất cần.

“Có quan hệ gì?” Ông hỏi: “Anh ta bảo có quan hệ gì?”

Lâm Tinh nói: “Đây là điều con muốn hỏi anh ta.”

“Anh ta có nói với con không?”

“Không ạ!”

“Anh ta biết, tại sao không nói? Là bởi quan hệ giữa anh ta và con à?”

“Không phải.” Lâm Tinh nói: “Anh ta chưa kịp nói thì đã bị người khác bắn chết.”

Không chờ Lâm Tinh nói hết, ông Thiên hỏi: “Con có trông thấy hung thủ không? Ai giết anh ta?”

Đúng lúc ấy thì ông Công bùng hai ly trà vừa pha ra. Ông đưa cái ly bên tay trái cho ông Thiên. Ông Thiên không cầm. Ông Công đặt ly trà lên chỗ “mỹ nhân ngồi tựa mạn thuyền”, đưa cái ly bên tay phải cho Lâm Tinh. Lâm Tinh hai tay đón ly trà. Bất ngờ, trên ngón đeo nhẫn bên tay phải của ông Công, cái nhẫn to xù đập vào mắt Lâm Tinh, khiến tim cô như suýt nữa bật ra khỏi miệng. Cô tròn xoe mắt nhìn cái nhẫn. Cái nhẫn vàng, cô có thể không nghi ngờ nhận định, cái bàn tay phải thô cứng và cái nhẫn to xù cô

đứng đằng sau tấm ri-đô phòng tắm của biệt thự bên hồ Thông Thiên đã trông thấy! Cái ly nước nóng trên mười đầu ngón tay của cô rơi xuống. “Choang” một tiếng, vỡ tan tành, nước nóng bắn lên chân cô không hề hay biết. Cô không dám cử động, nhìn ông Công cao to vạm vỡ trước mặt, đây là hung thủ giết người? Căng thẳng đến ngạt thở, cảm thấy mạng sống của mình chỉ một sớm một chiều!

Ông Công “Ồi!” một tiếng, nghĩ rằng ly nước nóng làm bỏng tay Lâm Tinh, chỉ nói: “Xin lỗi” vội gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn. Ông Thiên đứng bất động trước mặt Lâm Tinh, trông thấy rất rõ vẻ mặt khác thường của Lâm Tinh đối mặt với ông Công khi đón nhận ly trà. Ông cũng sờ nhìn ông Công cùng nhân viên phục vụ đang thu dọn mảnh vỡ và nước đổ trên mặt sàn, nhìn họ đưa cho Lâm Tinh ly trà khác. Khi ánh mắt ông và ánh mắt Lâm Tinh gặp nhau, Lâm Tinh lập tức né tránh. Cô nghe thấy giọng trầm trầm của bố chồng nói tiếp câu chuyện vừa rồi:

“Con có thấy hung thủ không?”

Cô không thể không đón nhận cái nhìn của bố chồng. Một nỗi sợ hãi bao trùm, hồi lâu sau mới tự đáy lòng run rẩy trút ra một hơi thở: “... Không ạ!”

“Không trông thấy gì à?”

“... Không trông thấy gì ạ!”

Sau một lúc trầm buồn, ông hỏi: “Con có cho rằng những điều bạn con nói là đúng không?”

Lâm Tinh khó lòng giữ cho hơi thở bình thường, hơi thở làm cho câu trả lời của cô thêm vấp vấp và nhỏ bé: “Điều anh ta nói, dù sao cũng không có tác dụng, thật giả thì cũng đã... chết rồi, không còn đối chứng!”

Ông Thiên nhìn kỹ khuôn mặt Lâm Tinh: “Bố không hỏi có tác dụng hay không có tác dụng, chỉ muốn hỏi, con có tin không?”

“Con không muốn tin. Con biết anh ta là kẻ vô lại, rượu vào rồi chửi bới một người mà con vẫn tôn sùng, con không muốn tin. Nhưng bây giờ trên thế giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra, người xấu ngẫu nhiên nói ra những chuyện thật, người xấu cũng có lúc bịa chuyện...”

Ông Thiên trầm mặc, không phản bác những lời nói của Lâm Tinh. Họ đều nghe rõ tiếng nước vỗ mạn thuyền, trông thấy bầu trời trong xanh trên đầu. Bầu trời và tiếng nước hàng trăm năm nay vẫn vậy.

Ông Thiên nói: “Đây không phải là hiện tượng thế giới ngày nay mới có, không đáng là chuyện kỳ lạ. Con biết đấy, trong giới tự nhiên, bất cứ việc gì cũng có quy luật nhất định, từ cổ xưa đến nay đều thế. Ví dụ sao trên trời, mỗi một ngôi sao đều có quỹ đạo riêng. Nếu như những lời tiên đoán, tháng Bảy này có một ngôi sao nhỏ rơi xuống, chắc chắn là do nó không theo quy luật chuyển động. Người tốt có quy luật của người tốt, người xấu có quy luật của người xấu. Nếu bạn con bị kẻ xấu giết hại, chắc chắn anh ta đã phá phá quy luật của người khác. Cho nên ngôi sao của anh ta rơi xuống. Con có hiểu ý bố không?”

Lâm Tinh hiểu, tiếng ông Thiên rõ ràng, không sai sót. Nhưng lúc này cô nghĩ đến chuyện cũ quá nhiều. Cô muốn tự giải thoát khỏi những chuyện cũ. Những lời chỉ giáo của ông Thiên nửa năm trước vẫn văng vẳng bên tai, thâm ý vẫn còn đó. “Trước đây bố bảo...”, cô nói, “Trên trời có một ngôi sao phương hướng của nó ổn định nhất, ánh sáng lung linh. Nó dựa vào phẩm chất đạo đức của nó, có thể nó sẽ không bao giờ rơi! Bố cảm thấy, con người trên mặt đất quan trọng nhất là gì, là quy luật hay là đạo đức?”

Ông Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Đức Khổng Tử nói một câu thế này: ‘Vi thánh giả huy, vi hiền giả huy, vi tôn giả huy’. Ấy là nói, một vĩ nhân, một người tài, hoặc một vị tiền bối có làm việc gì sai trái, kẻ thuộc hạ, kẻ làm con nên vì người đó mà che giấu, đừng nói ra. Con bảo đấy là quy luật hay đạo đức? Bố thấy, đấy là phẩm chất đạo đức làm người.”

Lâm Tinh lặng lẽ nghe, mắt nhìn xa xa, khu Di Hòa viên tĩnh lặng. Cái giọng khàn khàn, tiếng nói nhẹ nhàng, lời nói sâu sắc, ẩn chứa ý định giết người, khiến người nghe không rét mà run. Ông nói tiếp: “Bố chẳng sợ

ai, chỉ lo cho con, Tinh ạ. Bây giờ con là con gái của bố, cũng là chứng nhân của bố. Trong xã hội này con quá nhỏ bé yếu ớt, có nhiều việc chưa hiểu nổi. Cho nên bố khuyên con đừng nên chạm vào kẻ xấu. Con chỉ là một ngôi sao nhỏ cũng rơi xuống như bạn con, Hiểu sẽ không thể chịu đựng nổi.”

Lâm Tinh nhìn ông bố chồng, cô không nói gì. Ông Thiên tiếp tục những lời lẽ hiền từ của người bề trên, một lần nữa hỏi: “Ý của bố, con có hiểu không?”

Lâm Tinh gật đầu. Cô hiểu, làm gì có chuyện không hiểu. Bỗng cô không nén nổi, buột miệng hỏi ngược lại:

“Vậy ngôi sao Bắc Đẩu, ngôi sao Bắc Đẩu trước đây bố nói, cũng sẽ rơi xuống? Cũng rơi xuống được à?”

Bố chồng của Lâm Tinh, một nhân vật lớn trong giới doanh nhân, có tài thao lược, một lãnh tụ doanh nghiệp nhất hô bách ứng, một vị tiền bối cô đã từng ngưỡng mộ và cũng đã từng oán hận, ông Ngô Trường Thiên như ngôi sao Bắc Đẩu, cuối cùng ánh mắt dờ dẩn, cứng họng đuối lý trước mặt cô!

Đúng lúc ấy ông Lương bước đến mũi thuyền, cắt ngang câu chuyện của họ: “Bố con anh hôm nay sắm vai chủ nhà, chuyện nói ở nhà không hết, đến đây bỏ mặc không để ý đến khách.”

Lúc này ông Thiên mới hết lúng túng, che giấu: “Không không, tôi đang giúp cháu hoạch định cuộc sống sau này của hai vợ chồng nó. Tôi nghĩ rồi, chờ cho mấy việc rắc rối qua đi, tôi sẽ bảo cháu Hiểu tạm thời để ban nhạc đấy, đưa cháu Tinh ra nước ngoài ít hôm, chữa bệnh luôn thể. Nghe nói ở Mỹ chữa bệnh thận khá lắm, chỉ cần có tiền, bệnh thận ở Mỹ không là gì.”

Ông Lương gật đầu bảo phải. Ông ta nói, làm bố chồng như anh, rất nên có trách nhiệm với bệnh tình của con cái. Nghe nói trong nước kỹ thuật cấy ghép thận cũng không phải là chuyện khó, nên sớm, đừng để muộn. Tất nhiên ra nước ngoài càng tốt, càng bảo đảm. Hai người vừa nói vừa rời mũi thuyền, đi về bàn trà cuối thuyền. Ông Thiên ngoảnh lại nhìn Lâm Tinh. Lâm Tinh đứng ngẩn ngơ, không đi theo họ.

Thuyền đến đền Long vương, chủ khách rời thuyền lên bờ, qua cầu Mười bảy lỗ sang bờ nam hồ Côn Minh, lên ô tô chờ sẵn ở đầu cầu. Xe chạy qua Di Hòa viên trong màn đêm dày đặc.

Ông Công đưa ông Lương về Trường Đảng, ông Thiên đưa Lâm Tinh về nhà trong thành phố, dọc đường hai người không nói gì. Xe chạy đến ngõ Dương Châu, Lâm Tinh xuống xe ở đầu ngõ. Cô không nhìn ông Thiên, chỉ cúi đầu nói một câu: “Chào bố, con về.” Ông Thiên gọi cô lại:

“Ngày mai Hiểu về, bố sẽ bàn với các con chuyện chữa bệnh.”

Lâm Tinh không nói gì, cô đóng cửa xe.

Vào đến nhà, cô nằm ngay xuống giường, khóc to.

Cô nghĩ, tại sao mình bất hạnh đến thế, mình đã lấy con một người như thế nào?

Ngô Hiểu vừa đi một hôm cô đã muốn gặp anh ngay.

Lúc này cô đơn thật khó có thể chịu đựng nổi, cô không thể chịu đựng nổi căn nhà trống trải, không thể chịu đựng nổi bốn bức tường vô cảm không thể nghe cô thổ lộ tâm lòng. Khóc đủ, cô bỏ ra ngoài, bỏ đến một quán bar gần đấy, ngồi bên quầy bar, gọi một ly cocktail cay cay, ngửa cổ uống cạn. Cô uống liền bốn ly, tất cả đều ngửa cổ uống cạn, cho đến khi thấy cậu thanh niên pha rượu trở mắt há hốc miệng. Rượu khiến thần kinh nhạy cảm của cô tạm thời được che đậy, ngay cả thính giác, thị giác cũng tê dại, ngay cả đuôi thần kinh có lúc đau đớn tận cùng bị mài mòn đến độ không còn nhạy bén, nhưng cảm nhận trong lòng vẫn vô cùng buồn, dư vị không yên ổn không thể xua đi nổi.

Có người đến vỗ vai cô, cô quay lại, trông thấy một khuôn mặt phấn son lờ lợt, trên mặt còn phủ một lớp phấn nhũ óng ánh. Cô há to miệng, không sao kêu thành tiếng. Người ấy nở nụ cười bí ẩn, nói:

“Không nhận ra tớ à?”

19

Không phải lần đầu uống rượu, nhưng chưa bao giờ Lâm Tinh uống say như hôm nay. Trong quán bar vẫn tiếp tục nhảy múa, điệu nhảy trẻ con nhưng lại rất điên cuồng, áp đặt lên mọi góc ngách. Chỉ có Lâm Tinh không nghe thấy, trong tầm nhìn muôn màu, khuôn mặt đậm son phấn kia chiếm cứ vị trí trung tâm. Ký ức của Lâm Tinh vẫn chưa bị lẫn lộn, vẫn còn nghe thấy tiếng mình gọi cái tên quen thuộc.

“Aly phải không?”

“Hi hi...” Aly cười, ngồi xuống bên Lâm Tinh. “Tại sao đằng ấy uống say như thế?” Cô ta nhìn quanh, hỏi: “Đằng ấy đến một mình ư? Có còn sống với anh Hiểu nữa không, hay là chia tay từ lâu rồi?”

Trong con mắt Aly, một trai một gái sống chung với nhau không thể quá sáu tháng. Trời sinh con gái thích thay đổi, bản tính con trai vô tình. Tình yêu bông bột chỉ tồn tại trong thoáng chốc, không đòi vĩnh viễn mới là trẻ con. Điều này thì Aly rất thông hiểu: có thể biến chốc lát thành vĩnh viễn chỉ là chuyện trẻ con.

Lâm Tinh không ngờ gặp lại Aly ở đây. Cô nửa tỉnh nửa say, phải vất vả moi tìm trong óc những manh mối về Aly: “Đằng ấy đi đâu thế? Đằng ấy... đi chỗ khác rồi cơ mà?”

Aly nói: “Đúng rồi, tớ đi Thượng Hải, không ổn. Không quen người quen đất, kiếm tiền ở Bắc Kinh vẫn dễ hơn. Với lại, tớ cũng không thích người Thượng Hải, không thích. Con trai Thượng Hải bần xín, cho tiền cũng không dám cho nhiều.”

Khuôn mặt son phấn của Aly trong con mắt Lâm Tinh trở nên nhòe nhoẹt, giống mặt nạ ma quỷ. Lâm Tinh như trong mơ, nhưng hai người đối thoại lại rất rõ ràng, không sai sót. Cô nghe thấy tiếng mình hỏi:

“Đằng ấy đến Thượng Hải làm gì? Có phải bỏ chồng tớ bảo đằng ấy đi. Ông ấy cho đằng ấy tiền, bảo đằng ấy đi phải không?”

“Bỏ chồng đằng ấy?” Aly không hiểu: “Đằng ấy bảo bỏ của anh Hiểu à?”

Lâm Tinh lú lẫm, cười: “Đúng, tớ với anh Hiểu lấy nhau rồi, chưa bảo cho đằng ấy biết nhỉ.”

Aly nửa tin nửa ngờ, nhưng cô vẫn tỏ ra khâm phục, chúc mừng: “Trời! Tuyệt vời! Tớ nói rồi, dù anh Hiểu không đẹp trai, đằng ấy lấy anh ấy cũng không sợ bị thiệt.”

Lâm Tinh nghiêng người, lôi Aly lại, hỏi: “Đằng ấy định nói, tớ trèo cao phải không? Tớ ốm đau, nên không xứng với anh ấy, đúng không nào?”

Sự kinh ngạc của Aly là thật lòng: “Không phải, không phải. Ấy là tớ nói, sau này đằng ấy sẽ là người phụ nữ giàu nhất Trung Quốc. Tớ bảo với đằng ấy, bố anh Hiểu không phải là người có tiền bình thường đâu nhé.” Lâm Tinh cũng không biết mình có say thật không, cô tiếp tục truy hỏi: “Ông ấy cho đằng ấy bao nhiêu tiền. Đằng ấy nói xem nào, cho bao nhiêu?”

Aly nhìn Lâm Tinh, không trả lời thẳng câu hỏi: “Ôi, hôm nay đằng ấy say thật rồi, bị bệnh ấy mà bác sĩ vẫn cho uống rượu cơ à?”

Lâm Tinh nắm chặt bờ vai Aly chỉ sợ cô ta chạy mất: “Đằng ấy nói xem, Hân chết thế nào? Đừng nghĩ tớ không biết gì, tớ sẽ tố cáo.”

Aly gỡ tay Lâm Tinh, trừng mắt nhìn: “Đằng ấy tố cáo tớ, coi như tố cáo bố anh Hiểu. Đằng ấy bảo đã lấy anh Hiểu rồi cơ mà, vậy là tố cáo bố chồng! Hết chuyện rồi chứ!”

Nghe nói đến Ngô Hiểu, nghe nói đến lấy Hiểu, nghe nói đến bố chồng... Xem ra đây là những chữ bi

thương của một hạnh phúc, Lâm Tinh khóc, khóc thành tiếng. Những người chung quanh đổ dồn ánh mắt nhìn hai người. Những ánh mắt đồng tình lại như không quan tâm, tuy có chút hiếu kì nhưng lại khinh thường, giống như những cô gái như hoa như ngọc rượu say khóc lóc trong các quán bar, nếu không phải bị bạn trai đá vậy là gì! Aly ngồi bên khuyên giải: “Đừng khóc, đừng khóc. Hôm nay đảng ấy uống bao nhiêu rồi? Anh Khánh vừa phá sản lại thất tình, mất tiền mua rượu uống còn có lý. Đảng ấy vừa lấy chồng, là nàng dâu mới. Bố chồng là người có tiền có thế, không có lý do gì bỏ đi tìm niềm vui khác, đảng ấy khóc vì cái nỗi gì nào?”

Lâm Tinh càng khóc càng không nín nổi. Cô muốn trút hết nỗi oan ức trong lòng, nhưng đầu óc rối tung rối mù, không biết phải làm thế nào. “Không, ông ấy nhận tớ làm con dâu chỉ là để lợi dụng tớ. Ông ấy để tớ bước vào gia đình họ Ngô, đồng ý cho anh Hiếu lấy tớ, cho tớ tiền, chữa bệnh cho tớ, mời tớ ăn cơm, cho tớ ra nước ngoài, tất cả đều là lợi dụng. Tất cả đều là mua bán! Nếu không sợ tớ tố giác, họ sẽ không cần tớ.”

Aly vỗ vỗ vào lưng Lâm Tinh, để cho cái nước nở trôi xuống bụng, mặt khác thật lòng khuyên giải: “Thôi, chúng mình không tố giác, đảng ấy tố giác gì cơ chứ. Với lại, tố giác thì đảng ấy được gì, một đời vinh hoa phú quý, tố giác coi như hết. Mà anh Hiếu có đồng ý không? Nếu đảng ấy muốn sống suốt đời với anh ấy, đảng ấy tố giác thế nào? Đảng ấy có góc không chứ!”

Lâm Tinh không thể phản bác. Giữa hai người khó có điều gì để tranh luận, vì họ không phải là người đi cùng một con đường. Trong con mắt Aly, chỉ có thỏa mãn vật chất, liệu còn gì làm phiền lòng được nữa không? Nhưng Lâm Tinh có lúc cảm thấy cứ sống như cách của Aly là đơn giản nhất, ăn no không đói, ngủ đủ không thiếu ngủ, niềm vui quá dễ dàng. Những người giữ cho tinh thần và đạo nghĩa trong sáng từ lâu không còn hợp trào lưu. Bây giờ cô là dâu là con trong nhà họ Ngô, dùng tiền của nhà họ Ngô để chữa bệnh, để lọc máu, để chuyển huyết thanh, tất cả đều là lẽ đương nhiên. Che đậy cái xấu, nói tốt cho nhà họ Ngô cũng là lẽ đương nhiên. Nếu con dâu tố giác bố chồng trước tòa, ngược lại chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Với lại, tố giác rồi bệnh tật của mình thế nào đây? Không có tiền của bố chồng chỉ có chết!

Cô không sợ chết, chết là tái sinh. Nhưng tái sinh rồi có được gặp Ngô Hiếu người mà mình yêu và Ngô Hiếu có còn yêu mình nữa không? Nghĩ đến đây nước mắt không thể không trào ra. Tại sao lại không luyến tiếc cuộc đời này!

Aly dìu cô ra khỏi quán bar, gọi taxi cho cô. Aly nói: “Đảng ấy đừng uống nữa, về đi. Tớ không đưa đảng ấy về được, không để anh Hiếu thấy tớ rồi đi mách với bố. Tớ chấp nhận với bố anh ấy là phải đi khỏi Bắc Kinh. Dù sao thì tớ cũng không thể về chỗ ở của đảng ấy, tớ phải tìm một chỗ khác. Tiền thuê nhà đảng ấy cũng không phải hoàn lại làm gì. Có chuyện gì cứ gọi tớ một tiếng.”

Taxi đưa Lâm Tinh về đến nhà. Cô lơ mơ say đi vào ngõ. Cả con ngõ lặng im không một bóng người, chỉ có bước chân thất thểu của cô. Bước vào cửa, đầu tiên cô vào nhà vệ sinh để nôn, ngược lên nhìn khuôn mặt mình trong gương gầy khô như quỷ đói. Cô lắc đầu đi ra, đầu đau như muốn vỡ, nhưng cô vẫn nhớ lật mở cái túi xách của mình. Lục mở hồi lâu cô lấy ra một tấm danh thiếp, tấm danh thiếp của viên cảnh sát lớn tuổi. Trên danh thiếp ngoài tên họ, số điện thoại để bàn, số máy nhắn tin, số máy điện thoại di động, có cả hàm và chức Đội phó đội cảnh sát hình sự... Lúc này đầu óc cô đã tỉnh táo, tư tưởng cũng bình tĩnh hơn. Cô lại cất tấm danh thiếp vào ví, để cẩn thận vào một ngăn trong ví để phòng rơi mất. Cô nghĩ, phải chờ Ngô Hiếu về. Anh là chồng, là đàn ông trong nhà, là tâm cốt của cô. Bất kể việc gì trước khi quyết định cô cũng nên bàn với anh.

Suốt cả đêm cô không hề chợp mắt, không chút mệt mỏi, buồn ngủ. Trong lòng cô chỉ có một việc, ấy là chờ Ngô Hiếu về. Cho đến lúc này cô vẫn chưa rõ tại sao Hân chết, tại sao Văn Khánh chết. Họ với ông Thiên vốn không cùng một giai tầng, xa cách đất trời, không có xung đột lợi ích. Giữa họ, cuối cùng đã có mối hận thù gì?

Cô nằm trên giường, trời sáng dần, cô không dậy, nằm gằn cả một ngày trên giường. Nắng trong căn phòng dịch chuyển chậm chậm, lúc nắng chênh chếch. Cô ngồi dậy đi nấu cho mình lưng bát mì, không thấy đói, chỉ thấy cần giữ gìn sức khỏe, không ăn không được.

Mọi chú ý của cô đều tập trung vào vào tiếng chân bước ngoài hành lang. Có rất nhiều tiếng chân giống tiếng chân của Ngô Hiểu, nhưng không dừng lại ở cửa mà vội vàng bước đi. Mỗi lần nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa ở tầng trên tầng dưới, là mỗi lần tâm trạng cô thêm tuyệt vọng, cho đến khi có tiếng chân khác xuất hiện, cô mới dồn sức để nghe. Cứ như vậy nóng lòng đợi chờ hết lần này đến lần khác cho đến tận trời tối.

Ngô Hiểu rất muộn, rất muộn mới về đến nhà. Nghe thấy tiếng anh mở khóa, Lâm Tinh vội từ trên giường chạy ra cửa. Ngô Hiểu vừa mở cửa, cô ôm chầm lấy anh. Cô muốn gục vào lòng anh khóc cho đã. Nhưng cô đã kìm giữ lại, không muốn anh vừa về đã khóc. Cũng vì gần đây cô cảm thấy Ngô Hiểu có chút phiền lòng vì nước mắt của cô. Thoạt đầu anh yêu bởi cô là con người kiên cường.

Ngô Hiểu cũng ôm cô, ghé khuôn mặt đầy râu ria hôn lên hai gò má nhợt nhạt của cô, lớn tiếng hỏi: “Có nhớ anh không?”

Lâm Tinh không trả lời, hai cánh tay ôm anh chặt hơn. Dùng sức mạnh để cảm nhận nhịp đập trong lồng ngực anh. Cô muốn bằng cách ấy để xác nhận hai người vẫn tồn tại, tồn tại trong căn nhà của họ.

Hai người ôm nhau hồi lâu, Ngô Hiểu nói: “Người anh bận lắm, anh phải đi tắm.” Lâm Tinh buông anh ra, đi chuẩn bị khăn tắm và xà phòng cho anh. Từ ngày dọn về đây, họ vẫn chưa mua bình nấu nước nóng. Lâm Tinh thường đến tắm nhờ tòa soạn báo, Ngô Hiểu tắm ở nhà anh em bạn bè, mùa hè họ mới tắm ở nhà. Da thịt trai trẻ không sợ lạnh. Ngô Hiểu vừa cởi áo quần, vừa nói: “Anh định về bên nhà trước, về tắm gội sạch sẽ mới về đây, nghỉ lại, như thế muộn quá.” Lâm Tinh đón nhận áo quần bẩn trên tay anh, không nói gì. Cô biết ở biệt thự Kinh Tây có cái bồn tắm rất to, bồn tắm của Đức. Tắm ở đây còn có đủ loại dầu tắm thơm, nước muối ngâm người, có cả đồng khăn tắm vừa dày vừa mềm mại.

Tuy đang giữa những ngày hè, nhưng tắm nước lạnh vẫn cần phải nhanh chóng. Ngô Hiểu quần đùi áo lót từ buồng tắm ra. Nước lạnh làm cho da thịt đỏ lên. Anh nhanh chóng dùng khăn bông lau đầu tóc, động tác lau rất đại khái. Lâm Tinh thấy đã đến lúc phải nói chuyện.

“Anh Hiểu, anh có mệt lắm không?”

“Hơi mệt, đêm hôm qua bọn anh không ngủ.”

“Đêm hôm qua em cũng không ngủ.”

“Tại sao? Bệnh của em không được để mất ngủ.”

“Em sốt ruột chờ anh, có một việc quan trọng muốn nói với anh.”

“Có chuyện gì, hay là hôm qua bác sĩ bảo sao? Em có chuyện huyết thanh không?”

“Anh Khánh chết hôm qua rồi.”

“Khánh... chết rồi à?”

“Anh ấy chết rồi, bị người ta giết.”

Có thể Ngô Hiểu cảm thấy lạnh, liền mặc sơ mi lên người, giật mình, cau mày: “Cuối cùng có chuyện gì? Anh ấy, còn Aly và Hân, có phải bọn họ dính vào đám xã hội đen?”

“Lúc anh ấy chết, em ở đây, tận mắt trông thấy người ta giết anh ấy.”

“Thế nào, tận mắt em trông thấy? Em có thấy hung thủ không?”

“Em thấy.”

“Đứa nào? Làm thế nào để em thấy được? Cuối cùng là thật hay giả?” Ngô Hiểu vô cùng kinh ngạc.

Lâm Tinh không biết phải miêu tả thế nào về hiện trường vụ giết người hôm qua. Bất giác mặt cô run run, máu trên cầu thang, tiếng đạn nổ khiến cô sợ hãi gấp nhiều lần, rồi cả Văn Khánh như mất hết gân cốt lặn từ trên cầu thang xuống... tất cả hiện lên trước mắt. Cô nói: “Em trông thấy hắn. Hắn giết Văn Khánh, định giết cả em...”

Cuối cùng cô bật khóc, trút hết nỗi sợ hãi, kinh tởm chất chứa trong lồng ngực. Ngô Hiểu đi tới, ôm lấy cô.

“Em sao thế, cứ từ từ nào, có bắt được hung thủ không?”

Lâm Tinh lắc đầu, cô khóc như đứt cả hơi, chỉ còn biết lắc đầu.

Ngô Hiểu không hỏi tiếp. Anh vào nhà vệ sinh lấy khăn ướt ra cho cô lau nước mắt. Chờ cho cô bình tĩnh lại, anh mới hỏi:

“Cuối cùng có chuyện gì, ai đã giết Khánh? Em và anh ấy đang làm gì? Có chuyện gì mà chúng giết?”

Lâm Tinh cố gắng để hơi thở của mình bình thường, đứt đứt nối nối nói: “Vì anh Khánh biết tại sao Hân chết.”

“Anh ấy làm sao biết được?”

“Aly bảo với anh ta, Aly bỏ đi, cho nên bọn chúng giết anh ấy.”

“Bọn chúng là ai? Em bảo bọn chúng là ai?”

Lâm Tinh nhìn Ngô Hiểu, lòng cô đang run lên, nói lạc cả giọng: “Ông Công và... bố anh!”

Ngô Hiểu nhìn cô hồi lâu, anh cười, nói như khóc: “Em, có phải em bị sốc, Tinh Tinh, em nói gì?”

Lâm Tinh muốn lời con người của mắt mình ra để Ngô Hiểu nhìn thấy cái nhẵn to xù trong đó, cô hoảng lên, giọng nói the thé: “Anh Hiểu, đây là tận mắt em trông thấy ông Công giết anh Khánh, vì anh Khánh biết chuyện, bố anh và những người ấy làm Hân chết.”

Những thớ thịt trên khuôn mặt Ngô Hiểu biến dạng, không biết anh khóc hay cười, hay bực tức: “Anh đã nói với em rồi, tại sao em cứ tin lời thằng Khánh! Hắn buồn cở phiêu, bị phá sản, rượu say, nói năng lung tung, vậy mà em cũng tin? Em thử nghĩ xem, Aly là con người thế nào, Hân là con người thế nào. Các cô ấy nói được mấy câu thật? Bố anh và các chú đâu có quen các cô ấy. Tinh Tinh, anh xin em đừng căm giận bố như thế, bố đã cúi đầu trước em rồi! Tại sao em vẫn không chấp nhận bố? Tại sao lòng phục thù của em mạnh như vậy?”

Ngô Hiểu càng nói càng to, Lâm Tinh cũng cao giọng, cả hai bất chấp lúc này đêm đã khuya, mọi người đã yên tĩnh: “Anh Khánh chết ngay trước mặt em, tận mắt em trông thấy! Tận mắt em trông thấy ông Công bắn anh ấy ba phát. Anh ấy lặn từ trên gác xuống, tận mắt em trông thấy! Nếu em không trốn thì em cũng bị giết rồi. Anh Hiểu, anh biết không, ông ta cũng sẽ giết em! Nếu ông ấy biết em trông thấy, thế nào em cũng bị giết.”

Có thể qua biểu hiện của Lâm Tinh anh nhận ra, cô không nói những lời điên dại. Anh hoảng sợ lùi lại, chống đỡ theo bản năng: “Tại sao chú Công lại giết anh ta? Cứ coi như chú ấy giết, anh và bố có liên quan gì?”

Lâm Tinh hạ thấp giọng. Cô nhận ra rằng, hai người nói to hàng xóm hai bên sẽ nghe thấy. Cô nói khẽ: “Tối hôm qua, bố gọi em đến ăn cơm, bố và em nói chuyện rất lâu. Bố ám chỉ em đừng học theo anh Khánh. Bố bảo anh Khánh chết là không tuân theo quy luật, nếu em không theo quy luật, em cũng sẽ chết. Đây là điều bố nói. Bố nói tối hôm qua, nói trên một chiếc thuyền trong Di Hòa viên, bố trực tiếp nói với em.”

Ngô Hiểu sững sờ không biết phải thế nào. Anh sững sờ hồi lâu rồi lắc đầu lia lịa: “Thật buồn cười, không thể tưởng tượng nổi, anh tuyệt đối không tin...”

Lâm Tinh nhìn ra, Ngô Hiểu tin, chẳng qua anh sợ sự thật, sợ đây là sự thật. Cô run run nói: “Anh Hiểu, anh biết không, có những việc em không muốn tin, những việc mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, nhất là, nhất là chuyện xảy ra ở những người thân yêu nhất của chúng ta. Nhưng anh thử nghĩ xem, Aly bỏ đi, Hân chết. Bố tìm em làm chứng giả, vì chuyện ấy mà bố đột ngột thừa nhận em, bỏ tiền ra cho em chữa bệnh. Anh Khánh biết chuyện Hân chết, ông Công đến giết anh ấy. Anh nghĩ xem, những việc ấy đều do em bịa đặt à?”

Ngô Hiểu ngồi xuống sofa, đưa hai tay lên bịt mắt, anh sụt sùi khóc: “Không... không... không...” Anh nói: “Anh không tin, anh không tin...” Lâm Tinh im lặng, cô quỳ xuống, ôm chân anh. Cô muốn an ủi nhưng không biết nên nói thế nào.

Cuối cùng Ngô Hiểu im lặng, anh hít thở thật sâu, hồi lâu sau mới nói: “Đúng là điên khùng!”

Lâm Tinh ôm anh. Cô vừa buồn vừa sợ, cảm thấy cả hai như đang trên cô đảo, bốn bề trùng dương không lối thoát.

Giọng Ngô Hiểu buồn buồn: “Em định thế nào? Em đã nói với ai chưa?”

“Chưa. Em chờ anh về để bàn với anh. Em cũng không biết phải làm thế nào. Đây là hai sinh mạng, chúng ta không thể giấu nổi.”

Ngô Hiểu nói: “Mai anh về chỗ bố, để xem chuyện em nói thế nào. Anh phải hỏi bố đây là chuyện gì.”

Lâm Tinh nói: “Anh hỏi bố, liệu bố thừa nhận không?”

Ngô Hiểu nói: “Ít ra cũng nghe xem bố nói thế nào. Có thể bố vô tội, chúng ta không thể chỉ dựa vào phân tích rồi kết luận.”

“Anh Hiểu, ngày mai em có thể cùng anh về thăm bố. Hoặc bố ra đầu thú, hoặc bố giết em. Hoặc chúng ta đi tố cáo, không còn đường nào khác.”

Mặt Ngô Hiểu tái nhợt: “Bố anh bây giờ cũng là bố em, điều tra bố bây giờ là chuyện của công an. Chúng ta là con cái, làm sao có thể tố cáo bố được?”

Lâm Tinh nói: “Chúng ta có thể khuyên bố đầu thú, đầu thú tội sẽ nhẹ hơn.”

Ngô Hiểu nói: “Em biết đây là chuyện hai sinh mạng. Em bảo bố đi đầu thú khác nào bảo bố đi chết?”

Ngô Hiểu nói khiến Lâm Tinh sợ hãi, cô không thể không hỏi thẳng: “Anh Hiểu, đây là hai sinh mạng. Anh bảo em... bảo em giấu cho bố à?”

Ngô Hiểu không dám nhìn Lâm Tinh. Anh tránh ánh mắt cô, nói: “Nếu như, đây là bố đẻ của em, người yêu thương em nhất, em cũng yêu thương người ấy nhất, liệu em có làm vậy không? Em đi tố cáo hay giúp đỡ?”

Lâm Tinh nói: “Em nên giúp đỡ, nhưng con người sống ở đời phải biết đâu là phải đâu là trái. Anh biết không, trước đây em vô cùng kính phục bố anh. Em thấy bố là con người tuyệt vời, là một doanh nhân có nhân cách vĩ đại. Bố có đồng ý hay không đồng ý chuyện của hai ta không sao, bố vĩ đại vẫn là con người vĩ đại. Nhưng lúc này, lúc này bố giết người, anh bảo em phải giúp thế nào? Anh biết đây, người Trung Quốc rất trọng tình người, tình người lớn hơn tất cả. Nhưng anh để em và bố anh vào một chỗ, để chúng ta thành một nhà... em rất, rất sợ. Lòng em không thể nào tiếp nhận nổi. Nếu chúng ta biết rõ bố giết người mà còn che giấu cho bố. Vậy suốt đời chúng ta, suốt đời lòng chúng ta sẽ thế nào?”

Lâm Tinh nói rõ lập trường của mình, Ngô Hiểu nghe, cúi đầu im lặng. Lâm Tinh nói: “Anh Hiểu, anh nói

ý nghĩ của anh xem nào.” Anh không nói gì, hai tay ôm đầu, cứ vậy im lặng. Lâm Tinh nói: “Ngày mai chúng ta về tìm bố, khuyên bố tự thú. Nếu che giấu cho bố thì cứ để bố giết em. Coi như em không có lỗi với bố.”

Cô hỏi: “Như thế được không?”

Ngô Hiểu không trả lời.

“Anh Hiểu, anh giận em đấy à?”

Ngô Hiểu không trả lời.

“Anh Hiểu, tại sao anh không nói gì? Giận em thì anh cứ nói giận em.”

Ngô Hiểu không trả lời.

Lâm Tinh khóc, hai tay bưng mặt đi vào phòng ngủ. Cô nghe thấy phía sau lưng có tiếng kẹt cửa, quay lại nhìn, Ngô Hiểu đã đi ra. Cô gọi to: “Anh Hiểu, anh đi đâu?” Trả lời cô chỉ có tiếng chân bước lộn xộn nơi cầu thang. Cô không kịp đi giày, cứ thế đuổi theo ra phố, trông thấy Ngô Hiểu đang sải bước, cô chạy theo sau, hỏi: “Anh Hiểu, anh định đi đâu?” Ngô Hiểu không nhìn cô, cứ thế cặm cũi đi. Lâm Tinh lắc lư tấm thân đi theo, cô đã nhọc lòng tốn sức lắm rồi, trước mắt tối đen. Cô đứng vịn tường, rồi từ từ ngồi xuống, mệt mỏi khóc không thành tiếng:

“Anh Hiểu...” Ngô Hiểu đứng lại, ngoái nhìn Lâm Tinh, trông thấy cô ngồi bệt nơi chân tường, chân không giày không tất. Anh đi tới, lôi cô đứng dậy. Cô khóc: “Anh định đi đâu...” Anh không nói gì, xốc cô lên lưng, quay về nhà.

Về đến nhà, anh đặt cô lên giường, dùng khăn ướt lau đôi chân lấm đất của cô. Lâm Tinh ôm anh, sợ anh lại bỏ đi lần nữa, ôm thật chặt, không buông. Ngô Hiểu lên tiếng:

“Ngày mai chúng ta về tìm bố.”

Đêm đã khuya, hai người nằm trên giường, lưng quay vào nhau, không ai biết ai đang nghĩ gì. Lâm Tinh một ngày một đêm không ngủ, buồn ngủ, không sao chống lại giấc ngủ ập đến. Chừng như cô chỉ chợp mắt được một lúc, lúc mở mắt, cửa sổ không kéo ri-đô, ánh sáng ban mai nhạt nhòa tràn vào, trông như một lớp sương mù. Lúc này cô phát hiện, trên cái giường trải lớp sương mỏng không có Ngô Hiểu. Cô vùng dậy hét to: “Anh Hiểu!” Chỉ có hồi âm mơ hồ. Trái tim cô đập dồn dập, chân trần chạy ra phòng khách, lại vào nhà vệ sinh, vào bếp, nhìn khắp lượt căn nhà nhỏ của họ, không thấy bóng Ngô Hiểu đâu.

Đối với ông Ngô Trường Thiên, đây cũng là một đêm không ngủ.

Từ Di Hòa viên ra, ông bảo xe đưa Lâm Tinh về trước. Ông nhìn theo cô cho đến khi khuất hẳn trong bóng tối nơi ô cửa không đèn, rồi gọi điện cho ông Công, bảo ông ta sau khi đưa ông Lương về Trường Đảng, lập tức đến biệt thự Kinh Tây.

Từ ba hôm trước, ông đã hẹn ông Lương đến thưởng nguyệt trên hồ Côn Minh. Vào phút cuối ông gọi Lâm Tinh đến là để ông Lương được gặp cô con dâu của mình. Bất luận ông thích hay không thích nàng dâu này ông cũng phải sớm đưa cô vào những hoạt động xã giao. Nếu mọi người không biết đây là ai, sau này ngộ nhỡ đứng ra làm chứng cho mình, chẳng hóa ra cô là nhân vật bồng đầu xuất hiện.

Trong điện thoại hẹn ông Lương đi thưởng nguyệt, ông Thiên vờ như tiện thể nói đến việc Sở Công an đến tìm hiểu tình hình Hân. Bởi ông chỉ nói qua, cho nên ông Lương cũng không coi trọng, hơn nữa qua điện thoại họ còn chủ động bàn đến vấn đề quyền sở hữu tài sản của tập đoàn Trường Thiên. Ông Lương nói, đã đọc tài liệu, trong đó còn nhiều chỗ chưa đầy đủ, trước khi đưa lãnh đạo thành phố xem xét, cần phải sửa chữa thêm. Ông Thiên liên tiếp vâng vâng, bảo sẽ bàn kỹ trong buổi gặp mặt ở Di Hòa viên. Thái độ của ông Lương đối với việc này bỗng trở nên chủ động, có thể vì sức ép tin tức về cô Hân. Nói cho cùng, quan hệ giữa người Trung Quốc với nhau vẫn là sự trao đi đổi lại. Ai cũng có thể nói hiểu nguyên tắc và quy tắc, nơi nào, địa phương nào cũng giống nhau, nhưng bắt tay vào làm thực tế, có giúp nhau hay không còn xem quan hệ qua lại thế nào, tất cả phải tùy tình hình, tùy người tùy việc mà có sự khác nhau. Ông có mất chân giò, bà mới thò chai rượu, từ cổ xưa vẫn vậy. Con đường làm quan của ông Lương vào lúc quan trọng, cái màn gọi gái đến khiêu vũ với ông, dụng ý tuy không nói ra, chẳng phải là chuyện hàm ơn lắm rồi sao? Ông Lương cũng biết lúc này ông Thiên cần nhất là chuyện quyền sở hữu tài sản, cho nên phải có đi có lại.

Sau khi hẹn ông Lương rồi, ông Thiên cũng không ngờ, trong ba ngày ấy tình thế xấu đi nhanh chóng. Giống như trên người có cái nhọt bọc lâu ngày, bỗng vỡ vào lúc chưa tính đến, hơn thế không thể hãm nổi tốc độ. Kẻ tổng tiền một lần nữa xuất hiện, dồn họ vào hang hùm. Đã vậy, trong kế hoạch ông định dùng khoản tiền năm triệu cực lớn làm mồi nhử rấn ra khỏi hang. Nếu biết rõ mặt tên kia sẽ không sợ hấn đòi hỏi hết lần này đến lần khác. Vì tổng tiền một khoản lớn như vậy cũng là trọng tội! Biết được mặt hấn, ông Thiên cũng sẽ nắm quyền chủ động. Nếu không, không thể nào yên ổn nổi, mọi người cùng đến chỗ chết. Nhưng ông không ngờ, Lí Đại Công, trung thần của ông, đã thành công dẫn dụ tên tổng tiền còn theo hấn đến tận chỗ ở, dùng một khẩu súng lục không biết tìm ở đâu ra, tự ý tiêu diệt cái tên có lòng tham vô đáy. Chuyện trở nên rắc rối to, tính chất của sự việc bỗng thay đổi. Về mặt pháp luật mà nói, cái chết của Hân là do sơ ý, nhỡ tay, còn bắn chết tên tổng tiền là mưu sát, hoàn toàn cố ý. Đến lúc này ông mới nhận ra mình dùng người thiếu đôn đốc kiểm tra, tạo nên hậu quả không thể cứu vãn nổi. Ông Công là con người hữu dũng vô mưu, không thể làm việc lớn.

Buồn cười hơn nữa là, sau khi giết tên tổng tiền, ông ta không lập tức về báo cáo lại với ông Thiên, mà đánh xe đến thẳng chùa Bạch Tháp, đốt ba thẻ hương, lễ bái cả đồng Phật, cúng năm trăm đồng cho nhà chùa, lại còn lấy một quẻ thẻ. Ông Công lễ Phật những mong lòng thanh thản, cho rằng có thể bình an vô sự. Xem ra mê tín làm con người mất lý trí. Từ chùa Bạch Tháp về, ông Công bị ông Thiên mắng cho một chập, vẫn không tỉnh ra, đưa ông Thiên đi lễ chùa, cầu xin thái bình yên ổn, đúng là kẻ vô tri hết cỡ!

Ông Công không chỉ một vài lần khuyên ông Thiên tin vào Đức Phật. Nhưng ông Thiên nghĩ, anh giết người, đốt vàng hương, cúi đầu bái lạy mấy cái, cho nhà chùa mấy trăm, mong được Đức Phật phù hộ độ trì, xá tội vong linh, với cái giá quá rẻ như vậy mong được thù lao to lớn, nếu Đức Phật linh thiêng, liệu có thể dễ dàng như vậy không? Bất luận thiện ác, ngay thẳng hay quắt quay, chỉ cần lễ Phật, cho nhà Phật ít tiền, Phật sẽ phù hộ, vậy Phật có còn là thần lực nữa không? Ông Thiên không mê tín. Ông vốn có nhận thức, phạm là tôn chỉ và dụng ý của tôn giáo, chỉ là khuyên làm việc thiện, tâm linh trong sạch, nếu kiên trì tích đức hành thiện, sẽ có đủ tư cách mong thiện được thiện báo. Nếu có thể trong sạch siêu thoát, thân có gặp nạn cũng sẽ hóa giải được nạn. Cho nên, thấp hương hay không, cúi lạy hay không, không

phải là chủ yếu, chủ yếu ở chỗ tâm có thành thì mới linh thiêng, giữ được thiện tâm sẽ được gần Phật.

Những người như họ xa Phật lắm lắm!

Ông Công thô bạo và ngu xuẩn, làm ông Thiên phần nộ. Ông không thể nén nổi tức giận trong lòng. Chuyện này, ông Công là người từng bước làm phức tạp hóa, tưởng chừng mỗi bước ông Thiên lại phải đứng ra lo liệu cho ông ta. Bây giờ, ông ta giết người. Giết người, liệu có thể thu xếp được không? Quê thế ông Công xin ở chùa Bạch Tháp khiến ông ta có chỗ dựa nên không còn biết sợ. Ông Công phản đối sự an ủi của ông Thiên. “Anh yên tâm, em vào ra không gặp bất cứ ai. Em bảo đảm không để lại dấu vết gì. Với lại, Sở Công an làm thế nào để nghĩ đến chúng ta.”

Buổi tối, bước lên thuyền rồng trên hồ Côn Minh, trước mặt là hồ nước, núi non, ánh trăng yên tĩnh, bên tai là tiếng sóng đơn điệu vỗ mạn thuyền, gió nhẹ mát mẻ, tâm tình thoáng chút hoài cổ. Tâm trạng ông Thiên đã ổn định, nhắc nhở mình không được thần hồn nát thần tính, bồi rồi bước chân. Ông làm sao ngờ được nơi đầu mũi thuyền sau bữa ăn, nàng dâu mới của ông, người làm chứng ông đã xếp đặt để ứng phó với những bất trắc về sau, lại trở thành người sống sót may mắn, người mục kích việc ông Công cầm súng giết người!

Tưởng chừng ông không nhớ mình đã nói gì với Lâm Tinh, có thể là kín đáo đe dọa và chỉ dẫn. Tất nhiên Lâm Tinh hiểu. Nhưng tinh thần ông Thiên lại đến gần bờ vực đổ vỡ. Từ Di Hòa viên về biệt thự Kinh Tây, ông gọi ông Công sau khi đưa ông Lương về Trường Đảng vào thư phòng, tuôn ra những lời giận dữ, ông bảo lười trời lồng lộng. Ông nói ông Công phải sớm tìm biện pháp, nhanh chóng khoan sự việc lại. Ông cũng biết ông Công chẳng thể tìm được cách gì. Lẽ nào bảo ông ta diệt khẩu con dâu! Ông Công lúng túng, không biết phải trả lời thế nào, sợ hãi nói: “Có nên gọi anh Tường đến không? Việc này em đã hỏi ý anh Tường, anh ấy bảo liệu đấy mà làm.” Ông Thiên giật mình, rất giận ông Tường, càng hiểu ông Tường không phải là người đi chung một con đường với mình. Ông Thiên lắc đầu. Trời sắp sáng rồi. Nếu ông Tường đang nửa đêm nửa hôm tắt đèn ngủ, người giúp việc trông thấy, không khéo sẽ thành một chứng cứ bất lợi. Ông thở dài, bảo ông Công sáng mai hẹn ông Tường. Ba người cùng đến một nơi nào đấy để nói chuyện.

Hôm sau, họ tìm một nơi vắng vẻ để bàn chuyện trước mặt. Ai cũng hiểu sự việc nghiêm trọng đến mức nào. Giết kẻ tổng tiền và cho rằng đã diệt được khẩu, không ngờ có người trông thấy. Giống như cái bóng đi theo người, không sao xua đi nổi. Nghĩ đi nghĩ lại, không nghĩ được cách nào, chỉ còn gửi gắm hy vọng vào Lâm Tinh. Điều này thì hai ông Tường và ông Công tin hơn ông Thiên. Muốn nói thế nào đi nữa, cô ta hiện là con dâu của ông, từ tình cảm đến lý trí, từ quan niệm thân tình đến lợi ích thiết thân, cô ta có thể nổi loạn được không? Liệu có thể vì đại nghĩa diệt thân mà đi tố giác được không? Không đến mức ấy đâu! Nhưng ông Thiên không thể khẳng định. Ông vẫn có dự cảm chẳng lành đối với Lâm Tinh. Từ lần gặp mặt đầu tiên, ông có cảm giác cô giống như một ngôi sao nhỏ tung hoành dọc ngang, sẽ có ngày va chạm vào trái đất to lớn để cùng đi đến chỗ chết.

Ba người bàn bạc đến nửa ngày, để thận trọng, họ quyết định cho ông Công đi du lịch nước ngoài, tạm tránh, xem Lâm Tinh có động tĩnh gì sẽ nói sau. Chỉ cần một mình ông Công an toàn, ông Thiên chưa đến nỗi bị lộ ngáy. Ông Tường lại càng an toàn, vì Lâm Tinh chưa một lần tiếp xúc trực diện với ông.

Tuy xếp đặt như vậy nhưng ông Thiên vẫn không yên tâm. Đêm nằm trên giường không sao chợp mắt nổi. Theo thói quen của ông, trước hết nên suy tính sự việc ở mức độ xấu nhất, sau đấy trong đầu sẽ thiết kế vô số phương án đối phó và biện pháp có thể sử dụng. Nhưng so với tình huống có thể xảy ra, tất cả như gãi ngứa ngoài giày, có cảm giác dùng một ly nước để chữa cháy nhà. Bốn giờ sáng, có tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông hung dữ như cú óc. Tim ông đập mạnh, ông nhận điện, đầu kia đường dây là tiếng con trai. Ông hỏi: “Có chuyện gì mà con gọi điện sớm thế?” Hỏi nhưng ông đã biết câu trả lời. Giọng con khàn khàn, hình như vừa mới khóc. Ngô Hiểu nói: “Bố, con muốn gặp bố.” Ông trả lời: “Được, để bố đi đón con, con đang ở đâu?”

Bình thường, vào giờ này ông Thiên vẫn đang ngủ, cho nên ông không để ý mùa hè trời sáng sớm hơn. Khi ông đánh xe đến tòa nhà mới của Ngân hàng Trung Quốc ở phía tây đường Trường An vẫn chưa đến

năm giờ. Ngô Hiểu và Lâm Tinh ở trong một con ngõ cổ xưa gần đây. Ở đây lúc này không có ai. Ông đi qua cổng lớn xây theo kiểu khai hoàn môn, vào sân giữa, chung quanh là Ngân hàng Trung Quốc. Mặt trời chưa lên khỏi đường chân trời, trời vẫn chưa sáng hẳn, là quá độ từ đêm sang ngày, đang dần dần chuyển từ đậm sang nhạt. Ngô Hiểu đã đến. Trong sân giữa bức “tường thành” ngoài bóng con trai ra, không còn một bóng người một âm thanh, giống như cảnh tượng hoang vu hùng vĩ của thời thượng cổ.

Ngô Hiểu đi tới, anh đứng bất động. Ông nhìn Ngô Hiểu không chớp mắt, cảm giác mấy bước đường như dài vô tận, cuối cùng chỉ cách nhau gang tấc. Hai bố con chưa ai lên tiếng, chỉ nhìn nhau và đã hiểu lòng nhau. Bên ngoài “tường thành” là phố Trường An. Ô tô buổi sáng sớm phóng nhanh, tiếng bánh xe rào rào như chấn động tâm linh, âm thanh ấy khiến ông Thiên cảm thấy mình đang ở dưới đường hầm không gian khoa học viễn tưởng, bỗng trở về với cuộc sống thanh bình vô lo hai mươi năm trước. Ngoảnh nhìn về quá khứ, ông cảm thấy ấm áp, thấy người vợ trẻ và con thơ. Từ nhỏ, con đã tỏ ra đôn hậu, sống nội tâm, chân thật. Giọng nói của con trở nên thuần thực và thô nặng từ lúc nào, giọng nói giống như trong máy ghi âm cho chạy tốc độ chậm:

“Bố, bố giết người đấy à?”

Ông Thiên lắc đầu: “Không.”

Ngô Hiểu trầm mặc giây lát, lại hỏi: “Bố, bố có yêu con không?”

Mắt ông Thiên ướt nước: “Bố yêu con, con trai của bố.”

“Nếu con giết người, phạm tội, bố sẽ thế nào? Che giấu con hay giúp con chạy trốn, hay đưa con ra công an đầu thú, đại nghĩa diệt thân?”

Ông Thiên cũng trầm mặc hồi lâu mới bình tĩnh trả lời con: “Bố sẽ khuyên con, để con tự đến công an đầu thú. Sau đấy, bố sẽ mãi mãi, mãi mãi... chúc mừng con!”

Thấy con trai nước mắt lưng tròng, ông hỏi ngược lại: “Còn con, nếu bố vướng vào chuyện ấy, con sẽ xử lý thế nào?”

Cặp môi Ngô Hiểu run run, giọng nghẹn ngào: “Nếu có thể che giấu, con sẽ che giấu cho bố. Nếu có thể chạy trốn, con sẽ giúp bố nhanh chóng chạy trốn, chạy đến một nơi rất xa, nơi không có người... Nếu, những việc đó không thể, con sẽ khuyên bố, để bố đến công an... đầu thú! Sau đấy, sau đấy, con sẽ mãi mãi, mãi mãi... chúc mừng bố!”

Mắt ông Thiên méo xệch, nhưng không để nước mắt trào ra. Ông đi tới ôm con, ôm thật chặt! Ông muốn nói: con ơi, bố có lỗi với con, muốn dặn con mấy câu, muốn để lại lời chúc mừng cho con... nhưng ông không sao nói nên lời, mọi lời nói lúc này đều tỏ ra thừa.

Ông buông tay ôm con trai, quay người lại, đi ra ngoài “tường thành.” Ông nghe thấy tiếng con nói sau lưng: “Bố, con muốn giúp bố.” Đây là câu cuối cùng của Ngô Hiểu nói với ông, khiến nước mắt chảy ròng ròng trên khuôn mặt. Ông không sao ngoảnh đầu lại nổi. Ông từng bước từng bước đi trên đường Trường An. Bình minh trên đường Trường An thật đẹp, không có người qua lại và cũng ít xe cộ. Hình như đây là lần đầu tiên ông cảm nhận được vẻ rộng lớn của đường phố Trường An lúc vắng vẻ. Rất nhiều sự vật thường gặp, vào một trường hợp nào đó, khi ai đó thay đổi góc nhìn, mới phát hiện diện mạo và bản chất vốn có của nó. Ô tô của ông lặng lẽ đứng bên đường, vào lúc thành phố chưa tỉnh ngủ, sẽ không có ai đến hỏi han. Ông chui vào xe, dùng điện thoại trên ô tô lần lượt gọi đến nhà ông Công, ông Tường, hẹn địa điểm gặp nhau.

Ông cho xe chạy đến nơi đã hẹn. Ông muốn nghe nhạc, thử mở cassette trên xe. Quả nhiên đã có sẵn một băng nhạc, băng nhạc Ngô Hiểu tặng ông cách đây ít lâu, trong đó có khúc nhạc saxo “Hẹn ước nơi thiên đường” do anh ghi. Mở đầu bản nhạc là một giai điệu hết sức dịu dàng, miêu tả thiên đường nơi mà mọi người vẫn tưởng tượng và mong đợi, vừa bình dị lại vừa cao thượng. Đó là một khung cảnh giàu chất thơ, bình yên và chan chứa yêu thương. Ông nghĩ, đúng là thằng con ngoan, nó rất nèn và nhất định đến được

khung cảnh đó!

Ngô Hiểu về đến nhà.

Trời vẫn chưa sáng hẳn. Anh khẽ mở cửa, khẽ đóng cửa, cố gắng không gây tiếng động. Lúc đi qua phòng khách vào phòng ngủ, phát hiện bóng Lâm Tinh trong ánh sáng ban mai. Lâm Tinh đã mặc áo quần, ngồi trên sofa, ánh mắt bắt gặp ánh mắt Ngô Hiểu. Anh tránh ánh mắt, không nói gì, cứ vậy cúi đầu vào phòng ngủ.

Lâm Tinh vào cùng, cô cẩn thận hỏi: “Anh đi đâu đấy?”

Ngô Hiểu ngồi trên giường, không ngược lên, nói: “Ngủ không được, đi ra ngoài một lúc.”

Lâm Tinh biết lúc này không nên nói nhiều, cô cũng rồi lòng như Ngô Hiểu. Cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, vào bếp làm bữa sáng, vừa làm vừa nín thở nghe động tĩnh trong phòng ngủ. Cô bày bữa sáng đơn giản lên bàn, đi vào phòng ngủ định gọi Ngô Hiểu, Ngô Hiểu vẫn ngồi cúi đầu buồn rầu bên giường, làm trái tim Lâm Tinh đau đớn, nát tan. Cô đi tới, quỳ xuống, ôm hai chân anh, nói: “Anh Hiểu, em biết anh rất buồn. Em cũng buồn như anh. Nhưng trong nhà anh là nam giới, anh phải giúp em thoát khỏi khó khăn. Anh đừng như thế, chúng ta phải kiên cường.”

Ngô Hiểu vẫn không ngược lên, Lâm Tinh không thấy nước mắt trong mắt anh. Cô xoa nhẹ bàn tay anh, hồi lâu sau anh mới dần phục hồi tri giác, ngón tay động đậy, có chút sức mạnh truyền sang hai bàn tay Lâm Tinh. Sau đấy anh rút tay lại, đứng dậy, ra ngồi bên bàn ăn phòng khách. Lâm Tinh đến mức cháo cho anh. Cháo nấu bằng nồi áp suất, rất ngon. Hai người ngồi đối diện, lặng lẽ ăn như cái máy. Cháo nấu rất nhừ, nhưng cả hai không ai thấy ngon.

Ăn cháo xong, bánh mì trên mặt bàn không ai đụng đến. Lâm Tinh thu dọn bát đĩa, nhìn Ngô Hiểu ngồi buồn trước bàn ăn, cô thử thăm dò: “Chúng ta có đi không?”

Ngô Hiểu lặng lẽ đứng dậy, mặc áo quần, đi giày. Họ khóa cửa, đi xuống, ra khỏi ngõ. Thành phố vừa đón những ồn ào đầu tiên của buổi sáng. Họ lên một chiếc taxi Hạ Lợi màu đỏ, đi vào dòng ô tô mỗi lúc một nhiều. Bốn mươi phút sau, cùng xuống xe ở cửa biệt thự Kinh Tây. Cổng biệt thự vẫn đóng kín, trong vườn không có tiếng chim. Lâm Tinh nhìn Ngô Hiểu, cô đi tới bấm chuông. Ra mở cửa vẫn là người giúp việc cũ còn ngái ngủ, nói với Ngô Hiểu, không biết đêm hôm qua rạng sáng nay ông Thiên đi đâu đấy, có thể buổi sáng đến thẳng Công ty, hai người có vào ăn sáng không. Ngô Hiểu và Lâm Tinh không vào. Hai người lại ngồi xe đến cao ốc của Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, đến nơi vừa đúng giờ làm việc. Ở ngoài cửa văn phòng của ông, một nhân viên thư ký bảo với họ, ông Thiên vừa gọi điện đến, bảo hôm nay ông mệt, phải đi khám bệnh, không chắc đã về. Ông nhà mệt mà hai người không biết à? Không nói gì với hai người sao? Người thư ký hỏi ngược lại.

Lâm Tinh nghe, quay sang nhìn Ngô Hiểu. Vẻ mặt Ngô Hiểu không chút biểu cảm. Hai người lặng lẽ đi xuống, đứng ở cửa lớn, chưa biết phải đi đâu. Một chiếc ô tô chạy tới, dừng lại, có hai người từ trên xe bước xuống, theo bậc thềm đi lên. Bỗng một người gọi Lâm Tinh. Cô định thân nhìn lại, trong lòng thoáng chút sợ hãi, không ngờ gặp hai nhân viên cảnh sát mặc thường phục một lớn tuổi một trẻ tuổi ở đây.

“Ồ, hai người đến đây à.” Người lớn tuổi chặn họ lại, nói: “Đây là anh Hiểu phải không, thật may mắn, chúng tôi đang tìm.”

Lâm Tinh và Ngô Hiểu không còn cách nào khác, cùng nhìn hai viên cảnh sát.

Hai nhân viên cảnh sát mặc thường phục nhờ người của Công ty mở cửa phòng họp. Trong phòng họp, họ bắt đầu hỏi chuyện hai người. Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi, viên cảnh sát trẻ tuổi ghi chép.

Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi Lâm Tinh trước: “Hôm kia, Lưu Văn Khánh bị giết ở khu nghỉ dưỡng Hồ Thông

Thiên, có phải là bạn thân của cô không? Trước ngày anh ta bị giết, hai người có gặp nhau không?”

Lâm Tinh gật đầu: “Có!”

“Gặp nhau hôm nào?”

Lâm Tinh đang định trả lời thì viên cảnh sát trẻ tuổi hỏi thêm, câu hỏi chừng như để ghi lại một cách tỉ mỉ hơn. Lâm Tinh nhìn anh ta, trả lời:

“Hình như, một hôm trước đây, một hôm trước đây có gặp nhau.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi cúi đầu ghi chép. Viên cảnh sát lớn tuổi tiếp tục hỏi: “Gặp nhau có việc gì?”

“Bất ngờ gặp nhau.”

“Anh ta đã nói những gì với cô?”

“Có, có nói mấy câu... chuyện Aly và Hân.”

“Nói những gì?”

“Nói Aly tổng tiền, đem tiền về.”

“Tổng tiền gì?”

Lâm Tinh không trả lời nổi, cô nhìn Ngô Hiểu, Ngô Hiểu tránh cái nhìn của cô. Trước mặt Ngô Hiểu, cô làm sao nói Aly đã tổng tiền bố anh! Hơn nữa, cô và Ngô Hiểu đã nói với nhau, sẽ khuyên bố nên chủ động đầu thú. Vào lúc này cô làm sao nói được! Viên cảnh sát trẻ chuyên ghi chép ngồi kế bên thấy cô không trả lời, anh ta dùng cây bút bi chấm vào những câu chữ vừa viết chưa ráo mực, anh ta gợi ý:

“Hôm ấy anh Khánh gặp chị, nói chuyện cô Aly và cô Hân, nói cô Aly tổng tiền ai đó, thế rồi hôm sau anh ta chết. Cho nên, những lời anh ta nói với chị hết sức quan trọng, có thể liên quan trực tiếp đến cái chết của anh ta. Cuối cùng, anh ta bảo cô Aly tổng tiền ai?”

Lâm Tinh há miệng hồi lâu, cuối cùng nói: “Anh ta không nói ai. Nhưng tôi, tôi không nhớ rõ.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi không bằng lòng: “Không thể thế được. Mới cách đây vài hôm chị không thể không nhớ. Vậy hôm kia chị đến biệt thự Hồ Thông Thiên làm gì?”

Lâm Tinh như đang bị thẩm vấn. Cô không dám từ chối, cũng không biết mình có quyền từ chối trả lời hay không.

“Anh Khánh gọi điện bảo tôi đến.”

“Hôm trước chị vừa nói với chúng tôi, chị chủ động đến, chị bảo tìm anh ấy để hỏi tình hình cô Aly và cô Hân. Bây giờ chị lại nói anh ta gọi chị đến, cuối cùng có thật không? Chị tốt nghiệp đại học, lại là một nhà báo, chị nên hiểu, biết mà không khai báo và làm chứng giả đều phạm pháp.”

Nước mắt Lâm Tinh chảy vòng quanh. Cô không sợ cái nghiêm khắc của cảnh sát, mà vì trong lòng có nhiều mâu thuẫn và buồn tủi. Khẩu khí của viên cảnh sát trẻ tuổi vẫn rất nhẹ nhàng. Anh ta chỉ nói biết mà không thành thật khai báo và làm chứng giả là phạm pháp, không nói phạm tội. Lâm Tinh biết, đây chính là phạm tội. Cả hai đều có thể đưa cô vào tù. Nhưng cô vẫn kiên trì những điều đã thỏa thuận với Ngô Hiểu: trước khi khuyên bố anh đầu thú, cô không thể nhắc đến cái tên Ngô Trường Thiên.

Ngô Hiểu đứng bật dậy, tuy xuất phát từ chỗ chồng bảo vệ cho vợ, nhưng anh lại như trẻ con cãi nhau, nói: “Các người không được ép cô ấy. Hôm qua suýt nữa thì cô ấy mất mạng, các người để cô ấy yên không được hay sao?”

Ngô Hiểu chìa mũi nhọn vào viên cảnh sát trẻ tuổi. Thái độ của anh khiến anh này bực mình. Anh ta há miệng định nói gì đó, liền bị viên cảnh sát lớn tuổi ngăn lại. Viên cảnh sát lớn tuổi hòa nhã nói với Lâm Tinh:

“Thôi được, cô cứ bình tĩnh, nghĩ cho kỹ. Lần trước tôi chả nói với cô là gì, chúng tôi kiên nhẫn chờ đợi, cô cứ từ từ suy nghĩ. Nhưng cũng phải nói lại, cô cũng đừng chỉ nghĩ cho mình, cần nghĩ cho người khác nữa. Đã chết hai mạng người rồi. Nếu có ai đó chết thêm, liệu cô có thể yên tâm thanh thân được không, sinh mạng con người chứ không phải trò chơi.”

Cuộc nói chuyện chỉ mới bắt đầu, không phải kết thúc. Sau khi truy hỏi, hai viên cảnh sát thường phục đứng dậy, rời phòng họp trước, họ lên lầu không biết tìm ai. Lâm Tinh thấy toàn thân nặng nề, tưởng như không còn sức lực đứng dậy từ cái ghế mềm. Ngô Hiểu đi tới, đặt hai tay lên vai cô, không biết định an ủi hay diu cô đứng dậy. Lâm Tinh nói: “Anh Hiểu, anh đi tìm bố nhanh lên.” Ngô Hiểu không nói gì, Lâm Tinh đưa ánh mắt giục anh nói. Anh nói một câu: “Chúng ta cùng đi.”

Họ ra khỏi cao ốc, vẫy một chiếc taxi. Người lái xe hỏi họ đi đâu. Lâm Tinh không trả lời. Ngô Hiểu nói: “Đến bệnh viện Hữu Nghị.” Lâm Tinh mới nhớ ra hôm nay đến phiên lọc máu.

Hai người đến bệnh viện. Ngô Hiểu vào đưa giấy tờ, lại mua cho cô một lọ huyết thanh. Chờ khi cô nằm lên giường lọc máu, anh mới đi. Lâm Tinh gọi anh: “Anh Hiểu, anh ở đây với em.” Lâm Tinh rất sợ, sợ cô đơn, không muốn xa Ngô Hiểu, không muốn nằm một mình trong căn phòng chật hẹp và tanh mùi máu. Nhưng Ngô Hiểu chỉ nhẹ hôn lên trán cô, giọng buồn buồn: “Xong việc gọi anh.”

Ngô Hiểu đi, bác sĩ đến. Bác sĩ nhìn sắc mặt Lâm Tinh, bảo y tá đo huyết áp, hỏi cô tại sao huyết áp cao như vậy. Cô nói, có thể mấy hôm nay nghỉ ngơi không tốt, mất ngủ. Bác sĩ phê bình, bị bệnh này mà không chịu nghỉ ngơi, giấc ngủ là vô cùng quan trọng. Lúc bác sĩ chuyển huyết thanh vào máu, cho thêm thuốc an thần để Lâm Tinh chìm vào giấc ngủ ngon lành. Cô mơ thấy một bãi cát mênh mông; mơ thấy nắng vàng trên cát; mơ thấy bầu trời xanh thẳm; mơ thấy một con thuyền nhỏ... cô và Ngô Hiểu đang đuổi bắt đùa giỡn với những con sóng xanh, bố của Ngô Hiểu đang ngồi uống bia dưới tầm dù che nắng. Dưới nước là đàn cá đang tung tăng bơi lội, trên bầu trời từng đàn cò trắng dang dăng. Lâm Tinh nằm trong làn nước biển chỉ ngập đến mu bàn chân, mặt ngửa nhìn bầu trời, tâm trạng thanh thản. Trời xanh mênh mông không chút tạp chất tràn ngập ánh mắt. Đó là giấc mơ đẹp nhất, rõ ràng nhất, rõ ràng đến mức tưởng như thật. Lúc tỉnh lại thấy căn phòng nhỏ bé, bên cạnh là những bệnh nhân mặt đầy bóng tối. Tâm trạng bay bổng của cô rơi bịch xuống, khiến cô thất vọng.

Buổi trưa, cô ra khỏi bệnh viện, trời âm u sắp đổ cơn mưa, bức bối khó chịu. Cô tìm một trạm điện thoại công cộng gọi cho Ngô Hiểu, nhưng máy nhấc tin của cô có tín hiệu. Trên máy hiện lên một cái tên xa lạ, số máy xa lạ. Cô do dự giây lát, nhưng rồi trả lời người nhấc tin trước. Nghe điện, cô lập tức hối hận, thì ra viên cảnh sát lớn tuổi vừa gặp sáng nay.

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Chúng ta sẽ gặp nhau. Tôi với cô gặp riêng, có được không?”

Cô cố tình hỏi: “Có chuyện gì không?”

Viên cảnh sát nói: “Vẫn là chuyện ấy, tôi thấy cô sáng nay trước mặt chồng không tiện nói chuyện, đúng không?”

Cô muốn kéo dài cuộc gặp: “Vài hôm nữa, bây giờ tôi đang ở bệnh viện chữa bệnh.”

Viên cảnh sát nói: “Cô đừng nên cố tình tránh chúng tôi. Chúng tôi không muốn gửi giấy triệu tập, làm như vậy không hay. Cô đang ở bệnh viện nào, chúng tôi đến đón.”

Cô không biết nếu từ chối sẽ dẫn đến hậu quả nào. Trong vụ án này, cuối cùng cô là người biết rõ. Nhưng cô không thể để họ đến công bệnh viện Hữu Nghị đón, biết đâu Ngô Hiểu sẽ quay lại. Vậy là cô nói:

“Tôi ở một nơi rất gần Tiền Môn, chúng ta gặp nhau ở đây.”

Họ hẹn gặp nhau ở một địa điểm cụ thể, địa điểm rất dễ tìm. Mười phút sau, ở địa điểm đã hẹn, Lâm Tinh lên xe công an. Lúc ấy trời đã bắt đầu mưa, mưa kèm gió mát, nhưng lồng ngực Lâm Tinh vẫn rất ngột ngạt. Cô thấy mình lén lút lên xe cảnh sát giống như giấu Ngô Hiểu để tham gia vào một âm mưu bí mật.

Xe vừa chuyển bánh, viên cảnh sát lớn tuổi chỉ thị cho viên cảnh sát trẻ tuổi: “Không về đội, tìm một đồn công an gần đây.” Viên cảnh sát trẻ tuổi cầm lái, anh ta nói: “Đến công viên Trung Sơn, gần đây.”

Xe rẽ trái ở ngã tư đèn xanh đỏ, qua thành lầu Thiên An Môn trong mưa trông rất hùng vĩ, chạy vào công viên Trung Sơn tường đỏ ngói vàng. Họ không mua vé, cứ thế vào thẳng. Đồn công an của công viên ở ngay trên con đường rợp bóng cây bên phải tấm biển “Bảo vệ hòa bình”. Lâm Tinh đứng lại, nói: “Nói chuyện ở ngoài, tôi không muốn vào đồn công an.” Viên cảnh sát trẻ nói: “Đang mưa, nói chuyện ở ngoài sao được.” Nhưng viên cảnh sát lớn tuổi đồng ý: “Được, chúng ta đi sang bên này.”

Họ theo viên cảnh sát lớn tuổi rẽ về phía tay trái, đi theo hành lang đẹp như tranh vẽ, đến nhà thủy tạ cách đây không xa. Ở đây có thể trông thấy du khách đang đứng nói chuyện, trú mưa dưới mái hiên. Xa hơn một chút là những cái dù nhỏ đang đi động dưới trời mưa, điểm tô cho mùa hè thêm sinh động.

Hai viên cảnh sát để Lâm Tinh ngồi ở lan can màu xanh nơi “mỹ nhân tựa người”, phía dưới là những cánh bèo xanh non. Mưa rơi trên những lá sen xua đi những ồn ào. Tiếng ếch nhái buồn buồn bất chợt vọng đến. Tiếng ếch nhái tạo cảm giác nơi này rất xa thành phố, cũng khiến nhà thủy tạ trong mưa trở nên yên tĩnh để nói chuyện tâm tình.

Lâm Tinh ngồi, họ đứng. Vẫn là viên cảnh sát lớn tuổi hỏi là chính: “Cô nghĩ thế nào rồi, định bao giờ nói chuyện với chúng tôi?”

Lâm Tinh hồi lâu không trả lời, mãi mới nói được một câu: “Nói gì?”

Ánh mắt viên cảnh sát vẫn rất bình tĩnh: “Cô Aly tổng tiền ai?”

Lâm Tinh nói: “Đây cũng là điều mà tôi muốn hỏi anh Khánh.”

Viên cảnh sát đổi sang vấn đề khác: “Vây hung thủ, cô có thể nhớ được gì không?”

Sau một lúc do dự, cô nói: “... Một chiếc nhẫn lớn. Hắn đeo một chiếc nhẫn rất to.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Buổi sáng hôm Lưu Văn Khánh chết, anh ta gọi điện cho anh trai. Anh ta bảo anh ta đánh bạc với một tỉ phú, kết quả anh ta thắng. Anh ta bảo sẽ trả nợ cho anh trai. Anh ta có nói với cô như vậy không?”

Lâm Tinh không còn đường lui, đành gật đầu: “Có nói.”

“Tôi nghĩ, cô biết tỉ phú bị thua kia là ai.”

Lâm Tinh im lặng, cúi đầu nhìn làn nước xanh, nhìn lớp bèo trong gió, rồi lắc đầu, tránh ánh mắt viên cảnh sát chừng như đã nhìn thấy tất cả, nói:

“Không!”

Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn cô hồi lâu, thở dài, nói: “Cô Tinh, cô mới hơn hai mươi tuổi. Tôi sống hơn cô ba chục năm trời, cần nói với cô một câu, ai cũng có niềm riêng tư, việc gì lợi cho mình, việc gì không lợi cho mình, ai cũng biết suy tính. Nhưng suy tính không phải không có giới hạn, không phải cái gì có lợi cho mình cũng nhất định phải làm. Tôi biết các bạn trẻ bây giờ không coi trọng lắm nguyên tắc phải trái, mà coi trọng cảm giác cá nhân. Tất cả đều theo cảm giác. Nhưng cái trò cảm giác không ai giống ai. Cùng một sự việc anh cảm giác thế này, người khác lại không như thế, hoàn toàn tùy từng người. Nhưng đối với một xã hội, một con người, làm việc gì cũng phải có tiêu chuẩn. Tôi không biết trong cảm giác của cô có còn những chữ như đạo nghĩa và lương tâm hay không. Nếu không còn thì câu nói của tôi coi

như vô ích.”

Những câu nói của người cảnh sát lớn tuổi, dù là ý nghĩa sâu xa, dù là chỉ bảo, giáo dục, Lâm Tinh chỉ còn biết im lặng nghe. Nỗi buồn tủi và bất bình trong lòng không có cách nào giải thích và trách cứ. Cô hận người cảnh sát lớn tuổi đã chích vào nỗi đau của cô. Đích thực cô đã là một con người mất hết lương tâm. Cô nghĩ, tất cả chỉ vì Ngô Hiểu. Cô rất yêu Ngô Hiểu! Cô cảm thấy ánh mắt của người cảnh sát lớn tuổi vẫn thiêu đốt khuôn mặt mình. Cô bối rối cúi đầu, nói:

“Cho tôi suy nghĩ. Ông vẫn nói các ông kiên nhẫn chờ đợi cơ mà.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi chêm vào: “Kiên nhẫn của chúng tôi cũng có hạn.”

Viên cảnh sát lớn tuổi gạt đầu tỏ ra khoan dung độ lượng, nói: “Cũng được, chúng tôi để cho cô một thời gian. Nhưng có câu này cũng phải nói với cô. Cuối cùng cô không nói gì thì vụ án cũng sẽ bị phá. Cũng nói với cô, đây là vụ án đối với chúng tôi không phải là phức tạp đặc biệt. Nếu thật sự không được, chờ phá xong án chúng tôi sẽ đến tìm cô. Chúng tôi sẽ nói với cô những điều cô giấu diếm. Đến lúc ấy chúng tôi sẽ nói cô đã sai ở đâu, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật điếm nào, thế nhé!”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói xong câu ấy rồi đi cùng người trợ lý. Những lời nói của ông không che đậy sự bức mình và đe dọa, nhưng cũng rất đúng. Mưa mỗi lúc một to, hồ sen dưới nhà thủy tạ phát ra những âm thanh gấp gáp giống như hơi thở mạnh mẽ trong lòng Lâm Tinh. Cô ngồi nguyên chỗ cũ, cho đến khi không trông thấy bóng hai viên cảnh sát mới đứng dậy. Cô không gọi cho Ngô Hiểu, cứ thế đợi mưa về nhà. Nhà vắng vẻ. Cô biết Ngô Hiểu không có nhà, nhưng về đến nhà không thấy anh lòng vẫn trống trải và mất mát. Từ sáng đến lúc này, trong bụng cô mới có lưng bát cháo loãng, đói và rét hành hạ cơ thể ướt nước mưa. Cô vừa thay đồ vừa chảy nước mắt, đi vào bếp tìm cái ăn, ăn miếng bánh mì sáng nay còn lại. Đang ăn, cô bỗng khóc to, vừa khóc vừa nói: “Anh Hiểu, về với em nhanh lên, anh đang ở đâu?”

Cô không thể một mình chịu đựng tất cả. Tất cả trách nhiệm, tất cả nghĩa vụ, tất cả tình nghĩa, tất cả bí mật. Cô cần có Ngô Hiểu giúp đỡ, nhưng anh không có mặt. Lúc có mặt anh cũng im lặng không nói gì. Sự im lặng của anh là áp lực lớn nhất, khiến cô không biết nói gì, làm gì, khiến cô không dám nói to ai đúng ai sai.

Cô không nuốt nổi miếng bánh mì khô khốc. Một lần nữa cô chạy ra cửa, chạy vào cơn mưa, chạy ra trạm điện thoại công cộng nơi đầu phố, ra sức gọi cho Ngô Hiểu, gọi cả trăm lần, cả trăm lần anh không về. Cô lại gọi vào máy đi động. Trong máy đi động là giọng con gái, giọng nói rành rọt rõ ràng anh không ở trong vùng phủ sóng. Cô đứng dưới mái che của trạm điện thoại công cộng, nhìn mưa to trước mặt giống như một mình giữa mênh mông đại dương không nơi nương náu. Một lần nữa cô cầm máy, bấm vào số máy đi động của viên cảnh sát lớn tuổi.

Rất nhanh chóng, giọng nói trấn tĩnh của viên cảnh sát lớn tuổi vang lên ở đầu kia đường dây: “A-lô, xin hỏi cô là ai?” Hơi thở của Lâm Tinh gấp gáp. Cô cầm máy, chùng như không kiềm chế nổi giọng run run:

“Các ông, các ông cho bắt ngay Lí Đại Công. Chính ông ta đã giết Lưu Văn Khánh! Các ông bắt ông ta đi!”

Nói xong, cô dập máy, quỳ xuống khóc to. Cô gào thật to trong màn mưa trắng trời:

“Tha thứ cho em, anh Hiểu...”

Trong lúc Lâm Tinh, Ngô Hiểu và hai nhân viên cảnh sát ngồi trong phòng họp của văn phòng Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh thì ông Thiên, ông Tường, ông Công ngồi ở quán trà tầng thượng khách sạn Khách Quý, bắt đầu bữa ăn sáng nhạt nhẽo, không chút hào hứng. Ngồi đây có thể cúi nhìn dòng xe cuốn cuộn trên đường Trường An, thu vào ánh mắt toàn cảnh Thiên An Môn và Tử Cấm thành vàng son rực rỡ trong sương sớm. Nhưng lúc này không ai còn lòng dạ nào để tâm đến cảnh hùng vĩ nên thơ của Bắc Kinh mấy trăm năm, món ăn dọn lên bàn tuy rất ngon cũng không ai muốn ăn.

Tiếng nói của ông Thiên trong ngọn gió mang hơi mưa tuy rõ ràng nhưng nghe rất buồn bã. Song ông vẫn giữ được cái vẻ trầm tĩnh và lạnh lùng vốn có.

“Anh Công, chuyện này không thể giấu nổi. Cô Tinh đã nói cho cháu Hiểu biết rồi, cô ấy sẽ không giữ kín cho chúng ta đâu.”

Ông Công ngồi ngây như tượng gỗ. Ông Tường cúi đầu rít thuốc, làn khói xanh bên khóe miệng kinh hoàng bồi rồi tăn ra nhanh chóng không để lại dấu tích dưới bầu trời. Ông ngước lên, hỏi:

“Anh Công, hôm qua bảo anh đi tìm một công ty du lịch nước ngoài, anh đã tìm chưa?”

Giọng ông Công run run: “Chưa, tôi chưa nói với nhà tôi. Nhà tôi đi công tác hôm nay mới về.”

Ông Thiên không thể hiểu nổi tại sao ông Công lại hồ đồ đến mức này. Ông ngước lên, giọng bức bối: “Anh còn chờ gì nữa? Chuyện này làm sao nói cho người nhà anh biết!”

Ông Công sợ hãi quay sang phía ông Thiên. Ông Thiên vẫn im lặng. Ông Tường cũng quay sang phía ông Thiên, nói: “Anh Thiên, cô Tinh nói với cậu Hiểu chuyện này theo tôi cũng là bình thường, vì hai người là vợ chồng. Vấn đề ở chỗ xem thái độ cậu Hiểu thế nào.”

Ông Thiên không biết phải nói thế nào về con trai mình, làm thế nào để nói lại cuộc gặp gỡ giữa hai linh hồn cha con vào sáng nay. “Hiểu nhà tôi, nó là đứa trẻ tình cảm. Nhưng cô Tinh lại không như thế, chúng ta không ai hiểu cô ấy.”

Người trông thấy là Lâm Tinh, nhưng ông Tường vẫn cố chấp nhận định vấn đề ở Ngô Hiểu. “Chỉ cần cậu Hiểu vẫn nhận anh là bố, cô Tinh sẽ không nói gì đâu.”

Ông Thiên không muốn tranh luận thêm với họ. Ông cũng đồng ý ông Công phải sớm đi nơi khác. Ông không thể gửi gắm mọi may mắn vào tình cảm nàng dâu - bố chồng vừa được thiết lập, bảo có cũng được mà bảo không cũng đúng. Sinh mệnh con người lớn hơn cả trời đất, tình người mỏng như tờ giấy. Đây là chuyện nổ súng giết người, không phải chuyện bình thường. Nếu nói ông chưa thật hiểu nàng dâu vừa bước vào nhà mình, vậy ông quá hiểu con trai mình. Trong sự việc này, con trai im lặng rất có thể không lẫn át nổi Lâm Tinh biết ăn nói, biết tranh biện.

Ông Công hoàn toàn không có bất cứ ý định nào. Người không có ý định càng hỏi càng ấu trĩ, đơn giản: “Anh Thiên, làm thủ tục xuất ngoại ở công ty du lịch nhanh nhất cũng phải mười hôm, nửa tháng, liệu còn kịp không?”

Ông Thiên nói: “Anh cứ ghi tên, sau đấy đi khỏi Bắc Kinh, đến chỗ nào đấy chờ. Đừng nói với ai anh đi đâu, cứ bảo gia đình có việc phải nghỉ phép. Việc anh đi du lịch tốt nhất cũng đừng nói gì với vợ con.”

Ông Tường nói: “Anh Công, anh yên tâm. Anh cứ đi đâu đấy vài hôm. Xem ra sự việc không đến mức nghiêm trọng lắm đâu.”

Tuy giục ông Công đi đâu đấy, nhưng ông Tường không như ông Thiên dự đoán tình hình không quá bi quan. Trong bữa ăn sáng hôm nay ông an ủi ông Công nhiều hơn, cổ vũ và ổn định tình cảm của ông ta.

Dùng bữa sáng xong, từ trên lầu uống trà ngắm cảnh tầng thứ mười, họ đi thang máy xuống tầng dưới cùng của khách sạn. Ba người đưa mắt chào nhau, ra cửa mỗi người đi một ngã. Ông Thiên không đến nơi làm việc, cũng không về biệt thự Kinh Tây. Ông phóng xe ra Xương Bình, đến phòng nghiên cứu của Tập đoàn Trường Thiên ở đây. Đọc đường nghĩ đi nghĩ lại, ông vẫn không yên tâm cái miệng Lâm Tinh. Ông nghĩ, tốt nhất mình cũng xin nghỉ ít hôm, một mình đi đâu đấy để điều chỉnh tâm trạng, xem động tĩnh ra sao. Ông đến phòng nghiên cứu, gọi điện thoại ngay cho Ngô Hiểu. Qua điện thoại, ông nói với con trai: “Hiểu, con giúp bố một việc có được không?” Ngô Hiểu nói: “Được, bố ạ.” Ông Thiên nói: “Con mua giúp bố vé máy bay đi Quảng Châu. Vé hôm nay, chuyến bay muộn cũng được.” Mua xong con gọi điện cho bố, đừng nói gì với thư ký của công ty. Con có còn tiền không?” Ngô Hiểu đáp: “Vẫn còn.” Ông Thiên nói: “Cảm ơn con!” Ngô Hiểu nói: “Vâng ạ!”

Giọng con trai trong điện thoại khiến ông rất cảm động. Ông đặt máy xuống, lòng nhẹ nhàng hơn. Lúc nói chuyện với mấy vị lãnh đạo phòng nghiên cứu, không ai có thể trông thấy tâm trạng nặng nề của ông. Ngược lại, lãnh đạo phòng nghiên cứu thấy ông đến bất ngờ lại tỏ ra căng thẳng, cho rằng phòng có chuyện gì.

Buổi trưa, trời mưa to, ông ở lại ăn cơm tại phòng nghiên cứu. Ăn xong ông lên xe chạy chậm chậm dưới mưa to theo đường cao tốc Bắc Kinh - Xương Bình về. Tuy mưa to, nhưng đường cao tốc đầy những xe tải lớn chờ than lao nhanh về phía trước. Rất lâu ông Thiên không tự lái xe, lại là lúc tâm lý không ổn định, dọc đường gặp rất nhiều nguy hiểm. Ông nghĩ, nếu có một chiếc xe tải đâm vào ông hôm nay, biết đâu sẽ giữ cho ông trong sáng một đời.

Buổi chiều, ông về đến cao ốc của Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh. Vừa đi nửa ngày mà trên bàn làm việc của ông, văn bản đã chồng cao như núi. Người thư ký vào, đưa tất cả những vấn đề cần xin chỉ thị tích suốt một ngày ấn vào đầu óc ông. Ông xua tay, nói: “Hôm nay tôi khó chịu, những việc ấy cứ để đến mai.”

Người thư ký lật giờ sổ tay, nói: “Thưa Chủ tịch, có hai khoản tiền hôm nay có chi trả không cũng phải quyết định. Kế toán trưởng chờ ông từ sáng, một khoản...”

Ông Thiên ngược lên, cau mày: “Để đến ngày mai.”

Người thư ký thấy ông nôn nóng và không bằng lòng, lập tức im lặng, đi ra.

Tiếp theo, như mọi lần, điện thoại liên tiếp đổ chuông. Ông không nhận điện. Tất cả đều do thư ký ở ngoài nhận, tự giải quyết. Sắp đến năm giờ chiều, một lần nữa thư ký lại vào, rất thận trọng quan sát vẻ mặt ông, nói: “Thưa bác, anh Hiểu hai lần gọi điện đến, cháu đều trả lời bác không có nhà. Anh Hiểu nhờ cháu nói lại, việc bác nhờ, anh ấy đã làm xong.”

Ông Thiên sững sờ hồi lâu, bỗng nổi trận lôi đình: “Tại sao anh không hỏi ý kiến tôi mà bảo tôi không có nhà? Nhanh nói điện thoại cho tôi.”

Người thư ký mặt đỏ bừng, sợ hãi trả lời: “... Đã, đã cắt rồi ạ!”

Ông Thiên cố gắng nén cơn tức giận vô lý, đồng thời ý thức được mình đã có thái độ không đúng. Ông hạ giọng: “Thôi!”

Người thư ký vẫn đứng co ro, không biết phải thế nào. Ông Thiên nhìn anh, thái độ hòa dịu: “Như thế được rồi!”. Ý bảo với anh có thể ra. Nhưng viên thư ký vẫn run lẩy bẩy, rụt rè:

“Thưa... ông Hạ, Giám đốc Công ty Bắc Kinh và ông Vu, Trưởng phòng bảo vệ ở ngoài kia, bảo có việc cần gặp ông gấp ạ!”

Ông Thiên tâm trạng rối bời, nói: “Anh hỏi họ xem có chuyện gì?”

Người thư ký gật đầu định đi thì ông Thiên gọi giật lại: “Trưởng phòng Bảo vệ à? Anh bảo họ vào đây.”

Ông thấy căng thẳng, nghe nói Trưởng phòng Bảo vệ có chuyện gấp, ông có cảm giác chuyện lành ít dữ nhiều. Ông thẳng thốt không yên, nhìn cửa người thư ký vừa mở ra, thấy ông Hạ, Giám đốc Công ty Bắc Kinh đưa ông Trưởng phòng Bảo vệ về mặt cau có vào.

Ông cố làm ra vẻ trấn tĩnh, hỏi: “Anh Hạ, có chuyện gì vậy?”

Ông Hạ nói: “Bảo cáo anh, vừa rồi có một người của Sở Công an đến tìm Phòng Bảo vệ. Họ nói anh Công, Giám đốc hành chính của tập đoàn có đề xảy ra chút việc, muốn tìm anh ấy, hỏi chúng tôi anh Công có nhà hay không, lại hỏi địa chỉ gia đình. Phòng Bảo vệ vừa tiếp họ xong, anh Vu báo cáo ngay với tôi. Tôi bảo việc này phải báo cáo gấp với chính anh.”

Tưởng chừng như tim ông Thiên ngừng đập: “Anh Công, anh Lí Đại Công à?”

Ông Hạ nói: “Vâng, tìm để hỏi chuyện gì đó. Người của văn phòng Chủ tịch bảo anh Công nhà có việc, hôm qua xin nghỉ, hôm nay cũng không thấy đến.”

Giọng ông Thiên không bình thường: “Công an họ nói thế nào, bảo anh Công có việc gì?”

Ông Hạ nhìn ông Vu. Ông Vu báo cáo lại: “Nghe nói, hình như anh ấy có liên quan đến vụ án hình sự. Có người trông thấy tổ giác, cụ thể thế nào họ không nói. Chúng tôi cũng không tiện hỏi. Tôi nghĩ, liệu có nhầm chăng?”

Ông Hạ nói: “Cũng khó nói, anh Công quen biết nhiều thành phần phức tạp, chưa biết chừng ai đó kéo anh ấy vào.”

Hồi lâu sau ông Thiên mới thở dài, hỏi tiếp: “Người của sở Công an đi chưa?”

Ông Vu nói: “Họ đi rồi, chúng tôi cho họ biết địa chỉ nhà riêng của anh Công. Họ đưa giấy tờ thủ tục đến. Chúng ta không thể không hợp tác. Công an họ yêu cầu Phòng Bảo vệ cử một người đi theo. Tôi đoán lúc bắt họ sẽ khám nhà, để có người của chúng ta chứng kiến. Trong luật tố tụng hình sự có quy định như thế.”

Lưng ông Thiên ướt đầm mồ hôi, ông do dự hồi lâu mới dám hỏi: “Bao giờ thì bắt?”

Ông Trưởng phòng Bảo vệ nói: “Cũng không biết, cậu Vương ở phòng chúng tôi đi với họ, Tôi đoán lúc này đã đến nơi rồi.”

Ông Thiên trở mặt há miệng.

Ông Hạ nói: “Việc này cơ quan công an có thủ tục, người ta sử dụng biện pháp nào chúng ta không được can thiệp, cũng không được hỏi, yêu cầu cung cấp tình hình, cung cấp người làm chứng, chúng ta phải cung cấp. Chuyện pháp luật chúng ta buộc phải làm theo pháp luật.”

Quan điểm của ông Giám đốc Công ty Bắc Kinh tất nhiên là để giải thích cho ông Thiên biết cách làm của Phòng Bảo vệ là đúng với luật pháp, không có điều gì không thỏa đáng. Ai cũng biết ông Công là cán bộ cấp phòng trong Tập đoàn và quan hệ của ông ta với ông Thiên, cho nên mới phải giải thích như vậy.

Ông Thiên cố gắng gật đầu, bày tỏ đồng ý. Ông nói: “Thế này nhé, việc này diễn biến thế nào, các anh phải báo cáo ngay với tôi.” Kết quả buổi nói chuyện đã rõ. Ông Hạ và ông Vu vội đứng dậy cáo từ ra về.

Họ đi rồi, ông Thiên vội vào nhà vệ sinh ngay trong văn phòng riêng, dùng điện thoại trong đó gọi về nhà ông Công ở Bắc Kinh. Thật may mắn, ông Công nhận điện. Ông Thiên nói: “Anh Công, nhà có ai không?” Ông Công nói không có ai. Ông Thiên nói: “Anh phải rời khỏi nhà ngay lập tức. Công an đang đến nhà anh đấy, đi nhanh lên. Tốt nhất anh ra ngoại thành ở tạm đâu đấy một đêm. Sáng sớm mai chúng ta gặp nhau. Trước khi gặp, không được gọi điện thoại cho nhau.”

Ông không cho ông Công hỏi nhiều, vội nói thời gian và địa điểm gặp sáng hôm sau. Địa điểm gặp nhau

cũng là ngoại thành Bắc Kinh, bên một dòng sông cạn nước từ nhiều năm nay. Trước đây ông Thiên, ông Tường và ông Công đã đến đây tập lái xe. Ở đây rộng rãi và vắng vẻ, họ rất có ấn tượng.

Ông ta cúp máy, thu dọn bàn làm việc, sau đấy cố làm ra vẻ bình tĩnh, đi qua phòng thư ký bên ngoài ra về.

Bỗng một người thư ký chạy theo khiến ông giật mình, đứng lại, rất căng thẳng nhìn anh ta. Người thư ký nói: “Thưa ông, có cần gọi xe không ạ?” Ông thở phào nhẹ nhõm, xua tay: “Không cần.”

Ông đi xuống, không cần lái xe, tự lái rời văn phòng Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh.

Trời vẫn mưa, mưa nhỏ. Không biết có phải mưa to tạm dừng hay sắp tạnh hẳn. Ông nghĩ, người trông thấy có tổ giác ông Công cũng sẽ nói đến ông. Trên con thuyền ở Di Hòa viên, cô ta đã nhận ra mối liên hệ trong chuyện này giữa ông và ông Công, nên cô không nói rõ hung thủ với ông. Nếu dự đoán tình hình xấu nhất - ông phải có những dự tính cho trường hợp xấu nhất - có thể có một tốp cảnh sát khác sẽ đến văn phòng và biệt thự Kinh Tây bắt ông. Vậy lúc này ông đang chạy xe trên đường phố coi như chạy trốn.

Lúc này, trong số ba người, chỉ có ông Tường tương đối an toàn, chưa có ai nói đến và nghi ngờ. Ông Thiên dùng điện thoại trên ô tô gọi cho ông Tường, nói rất ngắn gọn bằng những tiếng lóng, cho ông ta biết ông Công đã bị lộ. Lúc ấy ông Tường đang dự một cuộc họp, trong điện thoại chỉ nói được một câu. Ông Thiên không biết ông ta trấn tĩnh hay sợ hãi. Xét cả quá trình sự việc, cho đến hôm nay, ông Tường mới là người thật sự làm nên tội.

Trong điện thoại, ông không nói nhiều. Nói chuyện điện thoại của ô tô không tiện mà cũng không bảo mật. Ông hẹn ông Tường địa điểm gặp mặt hôm sau, mọi chuyện sẽ nói sau.

Sau đấy, ông gọi điện cho Ngô Hiểu. Máy di động của con không mở, ông lại gọi vào máy nhắn tin. Ông cho xe chạy về phía Hương Sơn, đến gần Di Hòa viên thì có điện thoại của con trả lời. Ông hỏi con có thể đến Hương Sơn một lúc không, ông muốn gặp mặt con.

Con đồng ý, bảo sẽ đến ngay.

Ông đến Hương Sơn. Trời đã tạnh mưa, nhưng vẫn chưa hửng. Đầu tiên ông đến chùa Bích Vân. Ông cảm thấy mình biến thành thiện nam tín nữ, bỗng muốn lễ một vị Quan Âm. Có thể con người đến bước đường cùng hy vọng vào một chỗ dựa, ít nhất tìm một đối tượng để thổ lộ vài câu. Ông nhắc nhở mình lúc lễ Phật phải toàn tâm toàn ý, phải thành thật, có thể vì bản thân chẳng sạch sẽ gì, nên hôm nay thân mới chìm bết khổ.

Khác với những đền miếu khác, trước cửa chùa Bích Vân không có hàng bán hương vàng. Vào đến gần cổng chùa trông thấy một cụ già đang quét đường, hỏi ra mới biết chùa đã đóng cửa hết giờ vào lễ. Lòng ông thoáng hoang mang dự báo điều chẳng lành. Ông có cảm giác thất vọng vì mình là người có tội nên bị chặn lại trước cửa chùa. Không biết mình không thể chuộc tội hay không có mối nhân duyên với Đức Phật.

Với tâm trạng cực kì ảm đạm, ông cho xe chạy đến khách sạn Hương Sơn. Ông dùng thẻ tín dụng để thuê một căn phòng rồi nhắn tin cho con qua máy nhắn tin.

Con đến rất nhanh. Gặp con, ông không biết nói gì, thậm chí không biết mình gọi con đến làm gì. Có thể chỉ để gặp mặt, vì Ngô Hiểu là người thân duy nhất ở đời. Suốt hơn hai chục năm phấn đấu cho sự nghiệp, vợ và con đều xa ông. Sự thân mật giữa ông và vợ con không bằng với đồng nghiệp sáng chiều có nhau. Nhưng, khi con người cùng đường, vận nguy đến gần, chợt nghĩ đến và cảm thấy ấm áp, gần gũi. Ấy là người thân.

Ông và con trai chừng như không chịu nổi sự chật hẹp và bức bối trong căn phòng khách sạn. Họ ra ngoài, men theo con đường ướt nước đi lên, không có phương hướng, không có mục tiêu, cũng không

hiều lời. Ông không nói với con về chuyện giết người của mình và ông Công. Ông chỉ nhắc lại chuyện cũ, thú vui của Ngô Hiểu ngày còn nhỏ, những chuyện bây giờ nhớ lại cảm thấy vô cùng thân thiết, thậm chí cả chuyện cũ của mẹ Ngô Hiểu. Con trai chỉ biết nghe, im lặng. Hai bố con đi một vòng lại quay về khách sạn. Đèn đường đã sáng. Ông định giữ con lại ăn cơm. Có thể đây là bữa cơm tối cuối cùng của hai bố con, nhưng không còn tâm trạng nào. Ông từ bỏ ý định ấy. Hai bố con chia tay.

“Con về nhé, đừng bảo với Tỉnh Tỉnh rằng bố ở đây. Cô ấy đã đưa công an đi bắt chú Công rồi.”

Ông thấy trong ánh mắt con trai sự kinh ngạc và khó xử. Ông nói: “Con về đi. Bố làm những việc sai trái, con đều biết. Nếu bố làm con phải xấu hổ, bố... xin lỗi con.”

Giọng ông Thiên nghẹn ngào. Ông vội quay đi, đi về phía cửa khách sạn. Ông không muốn con trông thấy cái vẻ thê thảm như người mất hồn của mình. Trong trái tim con, bố là một vị anh hùng đứng với danh nghĩa.

Ngô Hiểu gọi ông lại, đưa cho ông một phong thư. Ông mở ra xem, thì là tám vé máy bay Bắc Kinh đi Quảng Châu. Ôi, ông nhớ ra rồi, ông định đi Quảng Châu. Ông cười với con trai, cố tình cười với con. Ông nói: “Con còn nhớ bãi sông ấy không? Hồi nhỏ bố nhiều lần đưa con đến cái bãi sông rộng lớn ấy. Bố tập lái xe ở đấy, con nhớ không?”

Ngô Hiểu gật đầu: “Con nhớ.”

Ông Thiên nói: “Bố lại nhờ con một việc nữa. Sáng mai, bây giờ con đến chỗ ấy tìm bố. Bố muốn đưa con đến một nơi, được không?”

Ngô Hiểu gật đầu: “Vâng.”

Thấy con trai đồng ý, lòng ông bỗng yên tĩnh, thanh thản hơn rất nhiều. Hình như có một kế hoạch mới, một mục tiêu mới, cho nên trong lòng không đến nỗi không biết đích là đâu. Ông vẫy tay với con rồi quay người đi.

Buổi tối, ông không ăn cơm, chỉ ngồi trong phòng khách bật đèn, hút thuốc, nghĩ lại những việc cũ, mênh mông vô định. Đêm, ông cũng ngủ được đôi chút, mơ một giấc mơ ngắn ngủi không đầu không cuối. Tỉnh dậy, nhớ lại, giấc mơ thật mơ hồ, không rõ ràng. Trời vừa rạng sáng, ông ra khỏi khách sạn, cho xe rời Hương Sơn sau mưa bên đường suối chảy róc rách, cỏ cây hoa lá một màu tốt tươi.

Xe của ông chạy về hướng bắc, lên con đường Dương Quan ngoại thành Bắc Kinh. Đến một ngã ba không có biển chỉ dẫn, ông rẽ vào một con đường nhỏ gấp ghe. Mặt trời chưa lên, xe ông đã đến một con đê bỏ hoang. Ông xuống xe, nhìn bãi hoang dưới chân đê, không thấy bóng người, cũng không trông thấy xóm làng nơi xa. Ông nhìn về phía đông, trông chờ ánh hồng trắng lẹ buổi ban mai.

Mặt trời buổi sáng chưa xuất hiện, trong làn sương mai trên con đê hoang phế, xuất hiện một chiếc Mercedes đang gấp ghe chạy tới, chạy đến trước mặt ông. Ông Thiên mở cửa sau, ngồi vào xe. Trong xe chỉ có ông Công. Ông ta quay lại, ánh mắt chờ đợi, lên tiếng:

“Anh Thiên!”

Ông Thiên không muốn nhìn ông, về mặt vô cảm nhìn ngoài cửa xe, nói một câu: “Chờ anh Tường một lát.”

Họ ngồi im lặng trong xe, không ai nói gì, cùng chờ ông Tường. Mười phút sau, ông Tường đi một chiếc Toyota màu xám bạc nhấp nhô chạy đến. Hai người nhìn ông Tường đỗ xe, vào ngồi ghế trên trong xe của họ. Lúc ấy mặt trời mới nhô khỏi đường chân trời trước mặt họ. Ánh đỏ làm cho khuôn mặt ông Thiên rực rỡ hẳn lên. Nhưng khuôn mặt ông Tường và ông Công lại tối tăm. Không hẹn hai người cùng quay về phía ông Thiên ngồi hàng ghế sau, bởi vậy mặt phủ bóng đen.

Giữa bốn bề yên tĩnh và ban mai vắng vẻ, giọng ông Thiên tỏ ra cô đơn: “Sự việc đã đến nước này...” Câu nói của ông như ngưng đọng, không nói tiếp được nữa.

Ông Công và ông Tường đưa mắt nhìn ông Thiên, chờ đợi lời tuyên phán đã biết trước. Nhưng ông Thiên không nói tiếp. Ông Tường nín thở, hỏi: “Anh Thiên, cô ấy là con dâu của anh, lại có thể vô tình đến vậy?”

Ông Thiên lạnh lùng nói: “Tôi đã nói rồi, bản tính người Trung Quốc đầu tiên là nghĩ đến bản thân. Đây là chuyện giết người phải đền mạng. Việc gì cô ta phải gánh chịu cho chúng ta?”

Ông Tường sa sầm nét mặt, ngồi trầm ngâm suy nghĩ, lát sau mới nói cho chính mình nghe: “Phải dựa vào chính mình. Chính mình tìm con đường cho chính mình.”

Ông Công không còn ý nghĩ riêng nào: “Đúng, anh Tường nói đúng. Chúng ta phải tìm lối thoát. Chúng ta không còn thời gian.”

Ông Thiên nói: “Tôi đã hẹn con tôi đến đây, để cùng chúng ta ra đầu thú. Đây là con đường duy nhất.”

Chừng như ông Công không hiểu hàm ý và hậu quả câu

nói của ông Thiên, cứ ngơ ngác hỏi: “Vậy, em phải làm thế nào?”

Ông Thiên nhìn ông ta: “Anh Công, anh cũng vậy. Chúng ta chỉ có một con đường ấy thôi.”

Ông Công sững sờ hồi lâu, sau hồi lâu sững sờ. Ông run rẩy, lắp bắp: “Anh Thiên, em có thể... tội chết!”

Ông Thiên cúi đầu, thở dài: “Anh không ra đầu thú thì đi nhanh lên, đổi tên, đổi chỗ ở, làm một con người mới. Nhưng anh có thể đi đâu?”

Về mặt ông Tường vốn không đến nỗi khó coi như vậy, vẫn không từ bỏ tranh luận: “Anh Thiên, sự việc chưa đến nước ấy. Chúng ta có thể nghĩ cách, vẫn còn kịp. Hôm ấy cô Tinh chỉ trông thấy một mình anh Công. Cô ấy cũng chỉ nghi ngờ anh, không có chứng cứ. Chúng ta có thể nghĩ cách để anh Công ra nước ngoài. Công an không bắt được anh Công, sự việc của chúng ta cũng chưa bị lộ.”

“Ra nước ngoài?” Ông Thiên lắc đầu: “Có thể không? Không thể kịp.”

Ông Tường lớn tiếng bác bỏ: “Không kịp thì cứ để anh ấy trốn đi đã. Chúng ta từ từ nghĩ cách. Anh ra đầu thú, như vậy coi như hết!” Chưa bao giờ ông Tường lại sỗ sàng lớn tiếng như vậy trước mặt ông Thiên.

Ông Thiên nghiêm sắc mặt nhìn ông Tường. Ông không muốn chịu sự dàn xếp của ông ta nữa. Chủ ý của ông đã định: “Anh Tường, chúng ta đừng làm cái trò tự thông minh nữa. Việc này từng bước đến hôm nay cũng vì chúng ta cho mình là thông minh. Kết quả đã phạm sai lầm của thông minh.”

Mặt ông Tường ngây duỗi, tối sầm, im lặng. Có thể ông Công nghĩ, ông Tường im lặng như ám chỉ đã có thuốc chữa. Vậy là ông khóc: “Anh Tường, anh nghĩ cho tôi một kế, có nhiều kế lắm. Anh Thiên, em theo anh hai chục năm trời...”

Ông Tường cau mày, chừng như sắp khóc. Lời lẽ của ông tỏ ra oán trách: “Anh Thiên, anh ra đầu thú chẳng hóa ra làm hại chúng tôi hay sao!”

“Tôi làm hại các anh?”

Ông Thiên không còn tâm trạng nào để lắc đầu. Nếu nói lại sự việc này từ đầu, cuối cùng ai hại ai? Ông không muốn tranh cãi. Ông và hai người kia là chiến hữu suốt hai mươi năm trời, là bạn phúc họa cùng hưởng. Ông không hề oán hận gì hai người, bất luận là con đường sống hay con đường chết, đều đi bằng chính hai chân họ, không oán hận ai. Ông chỉ nghĩ đến bước đường sắp tới. Tất cả phải bắt đầu lại từ đầu.

Có thể ông phải ngồi tù nhiều năm, nhưng sẽ có ngày như hôm nay, sống dưới ánh mặt trời xán lạn. Ông tin chắc đến ngày ấy, Ngô Hiểu con ông vẫn yêu thương ông!

Ông Công khóc thảm thương, có thể tinh thần ông ta đã suy sụp, chỉ còn biết nhắc đi nhắc lại: “Em không thể ra đầu thú, em không đầu thú, em không thể...”

Ông Tường ngây ra hồi lâu, bỗng nói: “Anh Công, đừng khóc nữa, tôi sẽ nghĩ cách! Anh có muốn nghe không?”

Ông Công nước mắt đầm đìa, gật đầu. Bây giờ ai có ý gì ông ta cũng gật đầu.

Ông Tường nói: “Trước tiên anh trốn đi, anh có đem súng đến đây không? Phải xử lý nó trước, đó là vật chứng duy nhất có thể chứng minh tội chết của anh.”

Ông Công không khóc nữa. Lời ông Tường như một mũi thuốc trợ tim mạnh khiến ông ta đang run rẩy bỗng trấn tĩnh lại trong chốc lát, vội vã tìm trong ngăn bên phải xe, lấy hung khí từ trong một cái túi da đen. Ánh mặt trời đỏ rực chiếu vào khẩu súng, khiến ông Thiên bối rối không nhìn thấy màu gốc của nó.

Ông Tường cảm thấy “tội chứng”, kiểm tra đạn, lạch xạch kéo khóa nòng, chứng tỏ cái thành thạo hồi xưa ông ta là lính. Rất bất ngờ, ông ta giương súng lên, dí mũi súng vào đầu ông Công, tiếp theo là một tiếng “đoàng”... Đầu ông Công lắc lư, toàn thân đổ xuống. Ông Thiên thấy cửa xe bên trái phun ra một tia máu đỏ đặc quánh. Ông lập tức hiểu ra chuyện gì, chừng như không tin nổi ông Tường con người văn nhân nho nhã lại có hành động quyết đoán vô tình đến thế. Trái tim ông bị tiếng nổ làm mất hẳn tri giác, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Ông tỉnh táo trông thấy ông Tường chìa nòng súng vào mình.

Về mặt ông rất bình tĩnh, ông biết mọi lời khẩn cầu đều thừa. Họ đều là những người không thể mua chuộc! Ông Tường là con người thông minh tuyệt đỉnh, trong lúc hoảng loạn vừa rồi còn có thể nhanh chóng suy nghĩ thấu triệt đến vậy. Trong sự kiện giết người ở khu nghỉ dưỡng Hồ Thông Thiên, Lâm Tinh chỉ có thể tố cáo ông Công và ông Thiên. Nếu hai người này tự tiêu diệt lẫn nhau - hung thủ giết chủ mưu rồi sau đây tự sát - như vậy hung án chẳng hóa ra có thể kết thúc một cách mỹ mãn hay sao? Sẽ không còn ai truy cứu đến đầu mối Trịnh Bách Tường. Điều ấy ông Thiên cũng đã nghĩ đến, nhưng trong ý thức của ông vẫn còn ngưng đọng từ nhiều năm trước một chút đạo đức. Cho nên ý nghĩ của ông không có nổi cái quyết đoán nhanh chóng và tàn bạo như vậy. Con người không ai giống ai. Ông không muốn hận thù ai, không muốn hận thù mọi người. Trong khoảnh khắc ngăn ngui chờ đợi cái chết, đầu óc ông thoáng hiện là thời gian hai mươi năm đằng đẳng, là những người bạn từ cái xưởng nhựa rách nát bước ra, là từng đêm mất ngủ, là mỗi khoảnh khắc vô cùng cực nhọc và kích động lòng người, là mỗi một cảnh tượng và khuôn mặt như còn mới nguyên trong ký ức, họ tập hợp nhau lại, cùng đến với nhau. Ông mỉm cười, tưởng chừng như nghe thấy khúc nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” của con trai. Giai điệu trầm lắng đã cho ông chôn vùi và lời cáo biệt cuối cùng. Nhưng những lời lẽ nhai biến dạng của ông Tường đã phá đi tất cả những gì mà ông luyến tiếc:

“Anh Thiên, chính là anh nói, bản tính của người Trung Quốc chúng ta đều coi mình là trung tâm. Tôi rất xin lỗi anh!”

Đó là lời nói cuối cùng trong cuộc đời năm mươi năm mà ông Thiên nghe được! Tiếp theo, mắt ông hoa lên, trán như bị búa đập mạnh, cả thế giới lập tức đen tối. Không còn cảm giác đau đớn.

Đó là buổi sáng cuối cùng của tháng Bảy năm 1999, nhân loại không bị diệt vong như lời tiên đoán. Mặt trời vẫn nhô khỏi mặt sông trên vùng đất đỏ. Mặt trời rực rỡ, ném cho ông Thiên một tia nắng cuối cùng.

Suốt cả ngày Ngô Hiểu không về. Mưa đã tạnh, Lâm Tinh mấy lần ra đứng ở đầu phố chờ anh. Cô sốt ruột muốn nói với anh, hai nhân viên công an thường phục nói với cô trên nhà thủy tạ trong hồ Công viên Trung Sơn. Họ nói với cô về lương tri và trách nhiệm trước pháp luật của mỗi người.

Cô không biết mình tố cáo ông Công tức là đã tố cáo ông Thiên. Cô không biết làm như thế Ngô Hiểu có giận không. Sự im lặng của Ngô Hiểu làm cho cô lo lắng, không biết anh lên đi tìm bố hay cố tình tránh không về nhà. Rất muộn Ngô Hiểu vẫn không về. Nửa đêm Lâm Tinh nằm khoanh trên sofa ngủ quên lúc nào không biết, tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Cô sợ hãi phát hiện không biết Ngô Hiểu đã về lúc nào. Cái áo ngoài của anh để trên giường không thấy đâu. Cô chạy ra gọi anh, anh không về. Suốt nửa năm yêu và lấy nhau, cô vẫn cho rằng mình và Ngô Hiểu trở thành một tổng thể khăng khít thân mật, nhưng hôm nay mới phát hiện mình chưa thật hiểu anh.

Vậy Ngô Hiểu có hiểu Lâm Tinh không?

Cô gọi điện cho bạn anh trong ban nhạc, hỏi thăm Ngô Hiểu ở đâu. Các bạn trong ban nhạc không biết, cả ngày hôm qua anh không đến. Qua khẩu khí của Lâm Tinh, các bạn trong ban nhạc biết chắc giữa cô và Ngô Hiểu có chuyện không vui. Họ hỏi Lâm Tinh có việc gì, phải chăng hai người cãi nhau? Lâm Tinh nói không phải, cô có việc cần tìm Ngô Hiểu.

Cô rất muốn ra phố tìm anh, nhưng biết tìm đâu? Bắc Kinh quá rộng! Hơn nữa, cô không dám rời nhà, sợ Ngô Hiểu về, mỗi người đi một ngả. Quả nhiên, buổi trưa Ngô Hiểu về. Anh giống như cả đêm không ngủ, mặt bần thiêu, hai mắt đỏ đục. Anh vừa vào nhà, Lâm Tinh cảm thấy có chuyện gì đó, chưa bao giờ cô thấy sắc mặt Ngô Hiểu khó coi đến thế: không cười, không giận, không nói năng, như muốn khóc, nhưng lại không có nước mắt

Lòng Lâm Tinh tan nát, hỏi anh: “Anh Hiểu, suốt một đêm một ngày vừa rồi anh đi đâu? Em lo quá!”

Ngô Hiểu đứng trước cửa sổ quay lưng về phía Lâm Tinh. Cô hỏi mãi mà anh không nói. Giọng anh lạc hẳn đi, lời lẽ của anh giống như người điên nói lảm nhảm. Mỗi câu nói của anh khiến Lâm Tinh phải run lên.

“Anh đi tìm bố. Chiều hôm qua mưa to... Bố hẹn anh sáng nay đến bãi sông. Anh đến tìm, bố bảo hôm nay đưa bố đến một nơi... Ở bãi sông ấy, hồi nhỏ anh vẫn thường ra chơi với bố. Bố rất thích tập lái xe ở đây... lái xe ở đây rộng rãi. Anh đến đấy. Bãi sông nắng đẹp, rất đẹp. Bố đã ở đấy rồi. Anh trông thấy xe của bố, ở đấy chỉ có nắng, chỉ có hai chiếc ô tô đã đậu từ lâu. Anh đi tìm, anh hỏi bố có ở đấy không...”

Ngô Hiểu khóc nức nở, khóc tưởng như không thể nín nổi. “Bố có ở đấy, bố ở trong xe... Bố gọi anh đến, gọi anh đến để cùng anh đến một nơi. Chắc chắn bố không muốn chết. Nếu không bố sẽ không, sẽ không nói chào con...” Hai tay Ngô Hiểu che mặt, ngăn dòng nước mắt. Lâm Tinh hoảng sợ, hiểu được những lời nức nở của anh. Cô sợ, toàn thân tê dại, cảm thấy mình và Ngô Hiểu, gia đình của họ, bước đến bờ vực đổ vỡ. Cô thoáng hiểu nhưng vẫn hỏi lại: “Anh Hiểu, anh nói gì? Anh bảo bố thế nào?”

Ngô Hiểu khóc không thành tiếng. Lâm Tinh đi tới ôm anh, anh né tránh. Anh vừa khóc vừa nói: “Tại sao em hại bố?”

Lâm Tinh cũng khóc: “Anh Hiểu, em không, em không làm hại bố! Anh đừng nói thế...”

Qua giọt nước mắt Lâm Tinh như trông thấy giữa cô và Ngô Hiểu đang có vết rạn vỡ, đồng thời cô nghe thấy những âm thanh “không, không” trong vết rạn vỡ. Lòng cô sợ hãi cực điểm. Âm thanh ấy mỗi lúc một to, làm cô bừng tỉnh trong cơn mê dại. Cô nghe có tiếng gõ cửa.

Cả hai cùng không khóc nữa, đứng ngây trong tiếng gõ cửa. Lâm Tinh lau khô nước mắt, tay chân đờ đẫn

ra mở cửa. Cô chưa kịp phản ứng thì mấy nhân viên cảnh sát chưa hề gặp mặt với đầy đủ súng ống ập vào nhà.

Cảnh sát hỏi Ngô Hiểu mặt đầy nước mắt: “Có phải anh tên là Ngô Hiểu?”

Ngô Hiểu không trả lời, chỉ trở mắt nhìn họ.

Cảnh sát không hỏi nữa, tuyên bố: “Chúng tôi tạm giữ anh.”

Tai Lâm Tinh ù lên, tưởng chừng không còn đứng vững. Cô hỏi: “Tại sao, tại sao các người bắt anh ấy? Anh ấy có tội gì?”

Cô bị cảnh sát chặn lại ở góc nhà, trông thấy họ mở tờ giấy tạm giữ trên mặt bàn cho Ngô Hiểu ký tên và điểm chỉ. Cô hoảng hốt hỏi: “Anh Hiểu, cuối cùng anh đã làm gì? Tại sao họ lại bắt anh?” Ngô Hiểu không để ý đến cô. Anh cúi xuống ký tên và điểm chỉ như một cái máy. Cô vùng chạy tới ngăn anh lại: “Anh Hiểu, anh không được tùy tiện ký tên!” Cảnh sát giữ lại, quát to: “Chúng tôi đang thi hành công vụ, đề nghị cô hợp tác. Ngăn cản người thi hành công vụ là phạm pháp, cô biết không?”

Mắt cô mở to, nhìn cảnh sát đưa Ngô Hiểu đi. Cô muốn đi theo nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Cô hỏi: “Các người đem anh ấy đi đâu?” Không ai trả lời. Nhìn Ngô Hiểu bị giải lên ô tô, cô gào to: “Anh Hiểu!” Ngô Hiểu không quay đầu lại, cũng không để lại cho cô một ánh mắt, một câu nói.

Xe của cảnh sát đã đi. Những người đứng xem đều nhìn Lâm Tinh. Trong ánh mắt của không biết bao nhiêu người nhìn theo, cô chạy ra trạm điện thoại công cộng, gọi cho nhân viên cảnh sát lớn tuổi mặc thường phục. Viên cảnh sát lớn tuổi nghe thấy tiếng cô kêu cứu, ông bình tĩnh nói: “Mời cô đến đây, chúng tôi có việc đang cần tìm cô.”

Lâm Tinh vẫy xe dọc đường, đi tìm người cảnh sát lớn tuổi mặc thường phục. Đã có lần cô đến nơi viên cảnh sát lớn tuổi làm việc. Nơi ấy, hễ nói lái xe taxi biết ngay. Cô gặp ông ta và người trợ lý trẻ tuổi trong phòng khách. Thần thái của họ vẫn như mọi lần, người lớn tuổi hòa nhã thân mật, người trẻ tuổi không nói cười.

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Cô làm rất đúng. Xem ra lời nói của chúng tôi không phí hoài.” Ông ta đưa ra một cái nhắt to cho Lâm Tinh xác nhận: “Có phải cái này không?” Lâm Tinh gật đầu. Ông ta cười nói: “Cảm ơn cô!”

Lâm Tinh rất kì vọng ở người cảnh sát này. Cô sốt ruột muốn báo cho ông biết chuyện: “Anh Hiểu của tôi bị bắt rồi. Ông biết không? Ông có thể báo cho tôi biết anh ấy bị bắt vì tội gì? Vì anh ấy là con ông Thiên à? Hàng ngày anh ấy sống với tôi, không hề hay biết việc bố anh ấy làm.”

Lời của Lâm Tinh lập tức được viên cảnh sát trẻ tuổi ghi lại. Cô trông thấy nhưng không hề sợ hãi. Viên cảnh sát lớn tuổi rất bình tĩnh, nói: “Tôi hỏi cô nhé, bố anh ấy với ông Công can tội giết người, anh Hiểu có biết không?”

Lâm Tinh nói: “Anh ấy không biết. Về sau tôi nói với anh ấy. Hôm ấy anh đi Đại Liên làm chương trình ca nhạc truyền hình. Anh ấy về, tôi mới nói.” Viên cảnh sát lớn tuổi lại hỏi: “Cô báo với anh ấy hôm nào?”

Đầu óc Lâm Tinh rối lên: “Hôm qua. Không... tôi báo với anh ấy hôm kia.”

Viên cảnh sát lớn tuổi mỉm cười để làm giảm căng thẳng của Lâm Tinh: “Cô nghĩ kỹ lại xem, hôm qua hay hôm kia?”

Lâm Tinh nói: “Hôm kia, tối hôm kia. Anh ấy ở Đại Liên về tôi nói với anh ấy ngay. Chúng tôi bàn với nhau khuyên bố anh ấy ra đầu thú với công an.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi ghi xong, ngược lên hỏi thêm vào: “Hai người có khuyên không?”

“Hôm sau chúng tôi đi tìm bố anh ấy, nhưng không gặp. Sáng hôm ấy, các ông đã đến Công ty của ông ấy và cũng đã gặp chúng tôi đấy thôi.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi ghi chép xong, rất có trách nhiệm đưa bản ghi chép cho Lâm Tinh xem: “Chị xem tôi ghi có đúng không? Nếu đúng, chị ký vào đây một chữ.”

Lâm Tinh ký, cô nói: “Tôi ký, liệu anh ấy có được ra không?”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Cô Tinh, có một vài việc không nhất thiết cô phải biết. Tôi nghĩ, cô hoàn toàn hiểu được chồng mình.”

Với thái độ nghiêm túc của viên cảnh sát lớn tuổi, Lâm Tinh có dự cảm sự việc khó có thể cứu vãn. Cô khóc, lời lẽ có phần lộn xộn: “Anh ấy thế nào, lẽ nào tôi tin các ông? Tôi nói hết những gì mình biết cho các ông. Vậy mà các ông đến bắt anh ấy, tại sao không bắt luôn tôi đi?”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Đây là hai chuyện khác nhau. Cô nói với chúng tôi những gì cô biết, là một công dân phải có nghĩa vụ cung cấp chứng cứ, tất nhiên chúng tôi cảm ơn. Nhưng hôm ấy tôi cũng đã nói với cô, đây không phải là vụ án quá phức tạp. Cô hẳn lúc chết trên người có tầm thảm và dây thừng, chúng tôi đã tìm ra xuất xứ của chúng. Lần trước chúng tôi đến gặp ông Ngô Trường Thiên còn trông thấy trên bàn làm việc của ông ấy có phiếu của ngân hàng thanh toán lợi tức của khoản tiền gửi rất lớn. Điều ấy chứng tỏ trong những ngày gần đây ông ấy rút ra một khoản tiền lớn. Với lại, ông Công giết Lưu Văn Khánh không thể không để lại dấu vết... Vụ án để lại rất nhiều vật chứng, lại có hiện trường phạm tội hoàn chỉnh, cho nên tìm ra thủ phạm không khó. Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu chúng tôi đều theo một hướng điều tra. Nếu cô không tố giác hung thủ, vụ án cũng không kéo dài quá lâu.”

Lâm Tinh không hứng thú với những phân tích ấy. Qua nét mặt của hai viên cảnh sát, cô không thấy chút hy vọng nào có thể cứu được Ngô Hiểu ra. Sau đấy họ ân cần chỉ dẫn điều gì đó cô cũng không nghe rõ. Cô không biết tại sao hồn vía mình đi đâu mất. Ra khỏi Sở Công an, đứng ngoài đường phố nhìn ánh chiều từ xa, nhìn dòng xe chạy trên đường, cô thấy mình không có nhà để về.

Cô cứ lơ mơ thất thểu đi ngoài phố, đi không phương hướng. Mãi đến khi trời tối, cô lau khô nước mắt, tự nhủ phải kiên cường, vì lúc này Ngô Hiểu rất cần cô. Cô không thể chỉ buồn đau, phải dũng cảm, dốc toàn lực cứu Ngô Hiểu. Quyền thế và ảnh hưởng của nhà họ Ngô cũng đã đột ngột mất đi cùng sinh mệnh ông Ngô Trường Thiên, ngay cả một dư âm cũng không còn. Cô sẽ là người duy nhất cứu Ngô Hiểu.

Niềm tin khiến cô bỏ lại đau khổ ở phía sau. Cô đi tìm anh em trong ban nhạc Thiên Đường, cầu cứu họ cứu Ngô Hiểu. Anh em trong ban nhạc nghe nói, ai cũng trở mặt há hốc miệng. Trong con mắt của họ, Ngô Hiểu là chú em ít nói, không phải không trái. Trong ban nhạc mọi người đều tuân thủ luật pháp, không tiếp xúc với người bên công an, không quen người của tòa án, viện kiểm sát. Cả ban nhạc trước đây chỉ có Ngô Hiểu leo lên được hai chữ quyền thế.

Lâm Tinh lại đi tìm thầy giáo, bạn học cũ, khóc lóc kể lại chuyện của mình, nhưng ai cũng tỏ ra đồng tình và không thể giúp gì được. Lâm Tinh là con người quen với cô đơn, không kết bạn thân tình với ai, mấy hôm nay sợ hãi đồn đảo kêu gào khắp nơi, nhưng không tìm được người bạn nào có thể rút kiềng tương trợ. Cô đến cả Công ty Trường Thiên, nhưng chẳng ai muốn nói chuyện với cô. Cô xông thẳng vào văn phòng ông Trịnh Bách Tường, Phó chủ tịch tập đoàn, người chủ trì công tác của Tập đoàn hiện tại. Cô quỳ xuống van lạy, nhưng không ích gì. Trước kia, ông Tường trung thành, cung kính ông Thiên như thế nào, Lâm Tinh cũng đã tận mắt trông thấy, nhưng lúc này nói với cô toàn giọng quan cách, công vụ. Hơn nữa, trong lúc nói chuyện, ông ta cố tình mời hai cán bộ nữa vào cùng nghe để tránh mọi nghi ngờ. Ông ta nói, việc của bố con ông Thiên đang được công an điều tra, bây giờ chúng tôi không có quyền nói gì, không thể can thiệp công việc tư pháp. Tâm trạng của cô, chúng tôi có thể hiểu, nhưng phải tin vào Đảng, tin vào Chính phủ. Đảng và Chính phủ không để oan người tốt, cũng không thể tha thứ kẻ phạm tội. Bố con ông Thiên có vấn đề gì hay không, rồi sẽ có ngày sáng tỏ.

Lúc này Lâm Tinh mới hiểu thế nào là nhân tình thế thái của người Trung Quốc, mới hiểu thế nào là âm áp

tình người, thế nhân bằng giá. Mấy hôm trước cái tên Ngô Trường Thiên trong cái Tập đoàn công ty này còn nổi như cồn, không ai sánh kịp.

Bởi vậy cô nghĩ, về bản chất làm người, họ còn cô đơn hơn chính cô. Bởi họ không thật lòng yêu ai, không cam tâm tình nguyện hy sinh cho ai. Cô còn đầy đủ và may mắn hơn họ rất nhiều, bởi ít ra trong lòng còn có Ngô Hiểu, còn có vui buồn giận dữ thật sự.

Cô đưa áo quần thay đổi vào cho Ngô Hiểu, đưa những thứ anh thích ăn, đưa cả tiền. Trừ thức ăn, trại tạm giam đều đồng ý chuyển cho anh. Nhưng lần thứ hai cô đến, cảnh sát trả lại nguyên bọc đồ cho cô, lý do rất đơn giản: anh không nhận.

“Tại sao anh ấy không nhận?” Lâm Tinh hỏi.

“Chúng tôi không biết.” Cảnh sát trả lời.

“Anh ấy có biết đây là đồ của gia đình gửi cho không?”

“Chúng tôi nói rồi, anh ấy không nhận. Anh ấy bảo anh ấy không có nhà. Cô là thế nào với anh ấy? Là chị hay là em gái?”

“Tôi là vợ.”

Cảnh sát nhìn cô từ đầu xuống chân, tỏ vẻ nghi ngờ về tuổi của cô: “Hai người đã lấy nhau rồi à? Hay còn là bạn?”

Lâm Tinh không trả lời, ôm bọc quần áo về. Về đến nhà, cô vẫn ôm bọc quần áo ấy, ngồi khóc. Lẽ nào anh vẫn còn giận, chưa tha thứ cho mình? Đây là điều Lâm Tinh sợ nhất, là đòn mạnh cô không thể chịu đựng nổi.

Tối hôm ấy cô sốt cao, mấy hôm nay không đi lọc máu, ăn uống thất thường. Cô nằm trên giường, toàn thân đau nhức, lòng những mơ hồ nghĩ rằng, mình sẽ chết. Nhưng cô vẫn không buông nổi Ngô Hiểu, dù thế nào cũng phải sống để được một lần nữa trông thấy anh. Cô xuống giường, từng bước xuống nhà, ngồi bên đường vẫy gọi taxi. Taxi không dám chờ. Người qua đường bỏ mặc, chỉ nhìn rồi bỏ mặc. Cuối cùng có một ông già đi tới hỏi cô có chuyện gì? Giọng cô khàn đặc nhưng cố nói: “Cháu ốm, muốn đến bệnh viện...” Ông già vội vẫy xe, đưa cô đến bệnh viện. Lâm Tinh không chết. Cô phải nằm viện mất mấy hôm. Vẫn là bệnh thận.

Ngoài một nhạc công chơi dương cầm của ban nhạc Thiên Đường, không ai đến thăm cô. Người chơi dương cầm này lớn tuổi nhất trong ban nhạc. Anh ta và tay trống nhờ có quan hệ quen biết đến thăm Ngô Hiểu, đưa quà vào cho anh. Sau đây thông báo cho Lâm Tinh đang nằm viện biết tình hình Ngô Hiểu. Anh nói, Ngô Hiểu trong tù rất gầy, nhưng không ốm. Có thể sắp tới sẽ mở phiên tòa xét xử anh. Ngô Hiểu không có luật sư bào chữa, tòa chỉ định cho anh một luật sư. Nghe vị luật sư kia nói, tội của Ngô Hiểu là “che giấu tội phạm.”

Lâm Tinh hỏi: “Các anh đưa gì vào cho anh ấy?”

Người chơi dương cầm nói: “Áo quần, thức ăn, còn đưa thêm một ngàn đồng.”

Lâm Tinh hỏi: “Anh ấy có nhận không?”

Người chơi dương cầm nói: “Cảnh sát không cho nhận thức ăn nhưng áo quần và tiền thì nhận.”

Lâm Tinh sững sờ hồi lâu sau mới nói được một câu: “Anh ấy có hỏi gì em không?”

Cô nhìn miệng người chơi dương cầm, sợ anh nói không. Cô không biết mình có thể chịu đựng nổi được tiếng trả lời “Không” hay không. Người chơi dương cầm vẻ mặt buồn buồn, nhìn đi chỗ khác, chần chừ hồi lâu mới nói: “Không!”

Lâm Tinh quay mặt ra phía cửa sổ. Cô không muốn đối mặt với câu trả lời tàn nhẫn ấy.

Người chơi dương cầm cũng trầm mặc hồi lâu, rồi đứng dậy, nói: “Tôi về nhé!” Anh nhìn Lâm Tinh cúi đầu, hai tay che mặt, muốn khuyên: “Có thể cậu ấy cho rằng... họ bảo... cô đã bán cậu ấy. Tôi đến thăm cô, không bảo với hai người kia trong ban nhạc. Nhưng tôi muốn nói thật tình hình của cậu ấy, nếu cô muốn biết. Dù sao thì ở trong đó cậu ấy vẫn ổn, nghe nói không bị đánh.”

Người chơi dương cầm đi rồi, Lâm Tinh ngồi ôm mặt, muốn khóc nhưng không dám khóc. Phòng bệnh có sáu bệnh nhân, có y tá, hộ lý và người nhà bệnh nhân ra ra vào vào. Cô không muốn để người khác chú ý.

Mấy hôm sau người chơi dương cầm gọi điện báo cho cô biết ngày mở phiên tòa xét xử Ngô Hiểu. Anh ta nói tốt nhất cô đừng dự, sợ sẽ bị sốc. Nhưng hôm mở phiên tòa, cô vẫn xuất viện ra dự vì cô rất muốn được thấy Ngô Hiểu.

Phiên tòa nhỏ hơn cô hình dung. Chỗ ngồi dự thính đông chật. Trong số người dự, cô thấy ban nhạc Thiên Đường không đầy đủ. Ba người trong ban nhạc trông thấy cô, nhưng không ai chào hỏi cô. Nghe những người chung quanh bàn tán, cô biết đến dự hôm nay phần đông là những fan hâm mộ Ngô Hiểu.

Ngô Hiểu được dẫn ra. Lâm Tinh không dám nhìn anh. Tóc anh chưa bao giờ cắt ngắn như vậy, tưởng như chỉ còn một lớp mịn màng. Tóc ngắn trông anh có cái vẻ buồn tủi trẻ con, chỉ có thần sắc đờ đẫn, tê dại. Sau phần thủ tục phiên tòa, công tố viên đọc cáo trạng. Cáo trạng buộc tội anh trong vụ Lí Đại Công giết người anh biết mà không tố cáo, còn định giúp bỏ chạy trốn, phạm tội che giấu tội phạm, đề nghị tòa xét xử theo luật định. Sau phần cáo trạng đến phần luật sư bào chữa. Tuy là luật sư chỉ định, nhưng ông vẫn tỏ ra khẳng khái, hiên ngang, chứng lý đầy đủ. Luận điểm chủ yếu của luật sư là, bị cáo không biết bỏ phạm tội, không cố tình che giấu tội phạm. Tiếp theo là phần điều tra của tòa, hai bên cùng đưa ra nhân chứng, vật chứng. Trong phiên tòa này Lâm Tinh biết, phía cảnh sát khám thi thể ông Thiên tìm được tám vé máy bay đi Quảng Châu. Công an đến phòng vé của hàng không điều tra được biết, trên phiếu gốc ghi tên người mua vé là Ngô Hiểu, số điện thoại để lại cũng của anh.

Đấy chẳng phải là bằng chứng vững chắc hay sao?

Lúc này Lâm Tinh mới biết, tại sao suốt ngày hôm ấy cô tìm không thấy Ngô Hiểu đâu, thì ra anh một mình đến chỗ bố.

Từ góc độ chân thực của luật sư, ông đưa ra chứng cứ chứng minh lúc Ngô Hiểu mua vé cho bố, anh không biết bỏ phạm tội. Nhằm vào lời biện hộ ấy, công tố viên đề nghị thư ký tòa đọc bút lục thẩm vấn của cơ quan công an. Bút lục không những làm cho luật sư bối rối còn làm cho mọi người phải sững sốt.

Đoạn bút lục làm cho Lâm Tinh như phát điên! Cô không ngờ cuộc nói chuyện với viên cảnh sát lớn tuổi lại trở thành lời chứng chính thức. Hơn nữa lời chứng này trở thành khâu quan trọng để buộc tội Ngô Hiểu.

Hỏi: “... Bố anh ấy và ông Lí Đại Công giết người, Ngô Hiểu có biết không?”

Trả lời: “Anh ấy không biết, về sau tôi nói anh ấy mới biết. Anh ấy đi Đại Liên làm chương trình ca nhạc truyền hình, anh ấy về, tôi nói với anh ấy.”

Hỏi: “Cô nói với anh ấy hôm nào?”

Trả lời: “Hôm qua, không... hôm kia.”

Hỏi: “Cuối cùng là hôm nào?”

Trả lời: “Hôm kia, tối hôm kia. Sau khi anh ấy ở Đại Liên về, tôi nói với anh ấy. Chúng tôi bảo với nhau cùng khuyên bố anh ấy đến Sở Công an đầu thú.”

Hỏi: “Hai người khuyên chưa?”

Trả lời: “Hôm sau chúng tôi đi tìm bố anh ấy, nhưng không gặp...”

Lâm Tinh muốn đứng dậy, hét to: “Không phải như thế!”. Nhưng cô không hét lên nổi vì cô và viên cảnh sát lớn tuổi đối thoại với nhau như thế. Đầu óc cô ù lên, hai chân không đứng vững. Cô thư ký chưa đọc xong, đầu cô gục xuống, đụng vào tựa ghế phía trước, “bình” một tiếng, vậy là cô không còn biết gì.

Tỉnh lại cô thấy mình trên lưng một người lạ. Người này mặc đồng phục cảnh sát pháp đình. Anh ta cũng cô ra khỏi tòa, gọi ô tô, đưa cô đến một bệnh viện gần nhất, tiêm, chuyển dịch cho cô. Bác sĩ hỏi cô thấy thế nào, có cảm giác gì không, đau ở đâu... Hai mắt cô nước mắt tuôn rơi, không nói câu nào.

Chuyển xong dịch, cô tỉnh hẳn, đòi đi, nhưng trong người không có đồng nào. Người của bệnh viện bảo cô gọi điện cho người thân đem tiền đến. Cô nghĩ hồi lâu, gọi cho người chơi dương cầm của ban nhạc Thiên Đường.

Người chơi dương cầm đến, nộp tiền thuốc cho cô. Hai người đứng trước cửa bệnh viện. Người chơi dương cầm lại đưa cho cô năm chục đồng, nói: “Cô đang nằm bệnh viện Hữu Nghị, cô gọi xe một mình về đây nhé.”

Nói xong, anh gọi taxi, đưa cô lên xe. Khi anh đóng cửa xe, Lâm Tinh gọi to: “Anh Hai!”

Người chơi dương cầm vẫn ngồi trong xe nhìn cô.

Cô hỏi: “Tòa tuyên thế nào?”

Người chơi dương cầm không lạnh lùng, không nhiệt tình, nói: “Cô đã khai với cảnh sát rõ như vậy rồi, cậu ta không thể thoát khỏi tội danh ấy.”

Lâm Tinh tỏ ra xấu hổ, hỏi tiếp: “Kết án mấy năm?”

Người chơi dương cầm dừng lại chốc lát mới nói: “Tuyên cậu ta cấu thành tội danh bao che tội phạm, nhưng tình tiết tương đối nhẹ, được miễn trách nhiệm hình sự. Bọn tôi đã bói, mệnh cậu ta rất tốt, bất luận có gặp tai họa gì thì cũng tránh khỏi.”

Lâm Tinh chưa nghe hiểu: “Miễn trách nhiệm hình sự?”

Người chơi dương cầm nói: “Cậu ta chỉ giúp bố mua vé máy bay thôi. Cậu Hiếu vốn rất coi trọng tình cảm với mọi người. Tất nhiên không nguyên tắc như cô. Có thể đây là chỗ khác giữa những người chơi nhạc chúng tôi và người làm báo của cô.”

Lâm Tinh biết anh ta nói với ý gì. Toàn ban nhạc Thiên Đường, gồm cả Ngô Hiếu đều coi cô là người tố cáo bí mật, cho rằng cô đã bán rẻ bố chồng và chồng. Xét về mặt công lý, không ai có thể nói được gì, nhưng về tình cảm riêng tư, không ai có thể chấp nhận nổi. Nhưng Lâm Tinh không muốn giải thích, không muốn nói thêm điều gì. Người chơi dương cầm đóng sầm cửa xe, hai tay cô vội nắm lấy anh đang định bỏ đi, hỏi thật to:

“Vậy anh ấy lúc nào được tha?”

Người chơi dương cầm nói: “Đã thả rồi.”

“Hả? Anh ấy bây giờ ở đâu?”

“Cậu ấy bảo về nhà, nếu muốn gặp thì về nhà.”

Lâm Tinh buông người chơi dương cầm. Cô chạy như điên ra giữa đường chặn taxi. Mùa hè nóng bức đã qua, ngày ngắn lại. Cô về đến ngõ Dương Châu thì trời đã gần tối. Đầu thu trời có phần mát mẻ, nhưng

không khí nói chung vẫn là mùa hè. Lâm Tinh hồn hển chạy lên lầu, mở cửa ra, lòng đã nguội lạnh, vì nhà vẫn không bật đèn, không một tiếng động. Cô bật đèn, đầu tiên vào phòng ngủ với tia hy vọng cuối cùng, nhưng cái giường trống trải. Lại nhìn vào bếp và nhà vệ sinh, thậm chí nhìn cả ra ban công đầy bụi, khẳng định không có Ngô Hiểu. Cô mở tủ áo quần, lôi ngăn kéo bàn, muốn phân tích xem Ngô Hiểu về đã lấy thứ gì đi rồi. Áo quần Ngô Hiểu trong tủ, tiền của hai người để trong ngăn kéo. Một cây kim một sợi chỉ, một xu, một hào tất cả còn nguyên.

Cô ngẩn ngơ đứng giữa nhà, đau khổ phán đoán: anh ấy bảo về nhà, lẽ nào lại về biệt thự Kinh Tây?

Tưởng chừng như không kịp khóa cửa, cô chạy vội xuống, gọi xe đến thẳng biệt thự Kinh Tây. Biệt thự Kinh Tây còn đầy nhưng người đầu mất, không khí trước cửa thê lương vắng vẻ, đèn đường cũng không có. Cảnh tượng hoàn toàn khác với cách đây ít lâu, xa lạ như cách hàng thế kỷ. Mở cổng cũng không phải người cũ, là một người đàn ông mặc đồ Tây giống như cán bộ, vẻ mặt rất công vụ hỏi cô tìm ai? Lâm Tinh nói, tìm Ngô Hiểu. Người kia nói: Ngô Hiểu? Ngô Hiểu nào nhỉ? Lâm Tinh chỉ vào trong: anh ấy vốn ở đây. Người kia hình như đã hiểu, là... là con ông ấy, đến lấy đồ, đi rồi.

Cuối cùng cũng tìm ra tung tích Ngô Hiểu, Lâm Tinh phấn khởi vô cùng, mệt mỏi khó nhọc đều bỏ lại phía sau. Cô không kịp trông dáng người đàn ông kia là nhân viên coi nhà hay chỗ này đã đổi chủ, cứ vậy vội vàng gọi xe quay về. Về đến ngõ Dương Châu, cô như kiệt sức, ngồi bệt xuống đất. Căn nhà vẫn tối om, tất cả như cũ, không bóng người.

Cô chạy đi gọi điện thoại. Đầu tiên gọi cho bệnh viện Hữu Nghị, hỏi y tá trực: có người đến thăm tôi không? Y tá trả lời không có ai đến thăm. Gọi điện cho quán bar Thiên Đường, hỏi nhân viên phục vụ: Ngô Hiểu của ban nhạc Thiên Đường đã đến chưa? Nhân viên phục vụ trả lời, ban nhạc đã đến, nhưng Ngô Hiểu không đến. Tay cô cầm điện thoại, khóc to.

Anh Hiểu, anh tha thứ cho em! Anh đừng hành hạ em nữa!

Tiếng khóc tuyệt vọng từ trong sâu thẳm nội tâm. Cô ý thức được điều sợ hãi của mình, điều lo lắng từ ngày đầu yêu Ngô Hiểu, cuối cùng đã đến. Ngô Hiểu đã bỏ cô mà đi!

Ngô Hiểu bỏ cô, xa cô, một lời chia tay cũng không để lại!

Ngô Hiểu mất tích!

Anh xa Lâm Tinh, xa ban nhạc Thiên Đường, xa ngõ Dương Châu và biệt thự Kinh Tây. Có thể, đêm đầu tiên ra khỏi tòa án, anh đã rời Bắc Kinh, không biết đi đâu, về đâu, từ đây không một dấu vết. Ra đi thật buồn, cũng thật tàn nhẫn.

Sau hôm Ngô Hiểu mất tích, Lâm Tinh thanh toán toàn bộ viện phí với bệnh viện Hữu Nghị, dọn về nhà. Chỉ có nhà, căn nhà nhỏ của cuộc tân hôn mới có thể là cộng sự che chở cho nỗi đau khổ phải gánh chịu. Bởi ở đây còn lưu lại tiếng cười và hơi thở của Ngô Hiểu. Mỗi một đồ vật đều vẫn nguyên như khi anh còn ở đây, khiến có cảm giác như chưa có gì xảy ra. Mọi đồ vật đều thấm đẫm và trĩu nặng bao nhiêu tình cảm không thể nào quên, khiến Lâm Tinh tin rằng sẽ có một ngày Ngô Hiểu bị nỗi nhớ da diết đưa anh trở về. Hai người đã có những ngày sống chết dựa vào nhau.

Mấy hôm đầu, hầu như Lâm Tinh không ra khỏi cửa, thảng hoặc mới đi mua gì đó, lúc về tâm trạng lại thảng thốt, hồi hộp, không biết Ngô Hiểu có về trong khoảng khắc cô ra phố. Tiếng chân bước trên cầu thang mỗi ngày vẫn đều đặn, hết lần này đến lần khác giầy vò thán kinh cô. Thậm chí không thể chịu đựng nổi, cô ngần ngại ra đứng đầu ngõ Dương Châu ngóng nhìn, lúc nào cũng ảo tưởng trong đám người lộ xô kia bỗng xuất hiện hình bóng anh. Tối nào cô cũng đến bar Thiên Đường, bar Ánh Trăng, bar Chim Vành Khuyên và cả khu Tam Lý Đồn, đường Học viện, và những bar, những phòng trà ca nhạc, những hộp đêm lớn nhỏ khắp phố, khắp ngõ kinh thành Bắc Kinh, miễn là những nơi không thu vé vào cửa cô đều đến, mong bỗng nhiên nghe thấy tiếng saxophone... Nhưng lần nào cô cũng ôm mối thất vọng trở về. Ngô Hiểu ra đi, thành phố này không còn tiếng saxo, không còn nghe thấy những âm thanh khàn khàn buồn thương, rung động lòng người.

Cuối cùng thì Lâm Tinh không đi nổi. Tình trạng sức khỏe ngày một yếu, cô cảm thấy rất rõ. Mỗi tuần ba lần lọc máu xuống còn một lần, bởi cô không còn tiền. Đây là vấn đề rất hiện thực. Nếu không vì chờ Ngô Hiểu, từ lâu cô đã mất hứng thú trị bệnh cứu cuộc sống. Còn nếu Ngô Hiểu về thì sẽ thế nào? Yêu hay giận là chuyện thứ hai, chỉ cần anh về. Nguyên vọng duy nhất của cô là cuộc đời này những mong được gặp anh một lần nữa. Thậm chí có lúc Lâm Tinh điên cuồng nghĩ, bao nhiêu năm sau, nếu biết Ngô Hiểu chết ở đâu, mình cũng sẽ đến đấy với anh, để được thực hiện cuộc “Hẹn ước nơi thiên đường.”

Rồi một ngày cửa phòng của cô có tiếng gõ cửa. Đây là lần đầu tiên từ sau ngày Ngô Hiểu bỏ đi có người đến gõ cửa. Tiếng gõ cửa khê và đơn giản, giống như cách gõ cửa của Ngô Hiểu. Niềm hy vọng sắp tắt bỗng bùng cháy, cô nghĩ có thể vì lâu ngày, Ngô Hiểu bỏ mất chìa khóa nhà, thậm chí trong tiếng gõ cửa hàm ý hối hận và xin lỗi. Cô ngồi bật dậy, đi chân trần, rất kích động ra mở cửa. Tưởng chừng cô kêu lên hai tiếng anh Hiểu!

Người đứng ngoài cửa không phải là Ngô Hiểu, mà là hai viên cảnh sát thường phục, một lớn tuổi, một trẻ tuổi.

Ngọn lửa hy vọng tắt lịm, thậm chí biến thành tức giận. Cô định đóng cửa, động tác rất chậm. Viên cảnh sát lớn tuổi đưa tay ngăn lại, đồng thời đưa một chân bước vào nhà.

“Ôi, không nhận ra chúng tôi à? Có thể vào được không?”

Lâm Tinh quay vào buồng, cửa giữa buồng ngủ và phòng khách mở, qua ô cửa cô nghe thấy tiếng viên cảnh sát nói chuyện.

“Cô không đi đâu à? Lâu nay sức khỏe có khá hơn không? Nghe nói cậu Hiểu không ở Bắc Kinh, cậu ấy đi đâu?”

Rất lâu mới có người hỏi đến Ngô Hiểu. Khẩu khí không mất đi cái thân thiết khiến cô vô cùng cảm động,

bắt chợt làm cho cô bật khóc.

Viên cảnh sát lớn tuổi lấy làm lạ, hỏi: “Cô sao thế?”

Cô nói: “Tôi không muốn nhắc đến anh Hiếu.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Thôi, không nói đến cậu ấy nữa. Chúng tôi muốn qua cô tìm hiểu hai vấn đề.”

Lâm Tinh không khóc nữa, cảm thấy khóc lóc trước mặt những người này tỏ ra mình yếu đuối.

Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi: “Tháng Bảy năm nay, tối hôm ông Thiên tổ chức sinh nhật, lúc cô đến biệt thự Kinh Tây tìm anh Hiếu, cô trông thấy những ai?”

Lâm Tinh trả lời: “Thấy bố của anh Hiếu.”

“Còn ai nữa?”

“Chị giúp việc.”

“Cô có thấy ông Trịnh Bách Tường không? Ông ấy cũng là lãnh đạo tập đoàn Trường Thiên, rất thân với ông Thiên.”

“Không thấy.”

Người cảnh sát lớn tuổi trầm ngâm giây lát, lại hỏi: “Trước khi Lưu Văn Khánh chết, anh ta có nói với cô, anh ta đánh bạc thắng lớn. Anh ta có bảo thắng bao nhiêu tiền không?”

“Tôi không muốn nói lại chuyện ấy. Chuyện đã qua rồi, mà tôi cũng quên rồi.”

Viên cảnh sát lớn tuổi không đổi sắc mặt: “Anh ta thắng bao nhiêu?”

Lâm Tinh im lặng hồi lâu mới trả lời: “Anh ta không nói.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Theo chúng tôi nắm được, trước khi Lưu Văn Khánh chết không lâu, ông Thiên chia làm nhiều lần rút từ ngân hàng ra tám triệu ba trăm ngàn nhân dân tệ tiền mặt. Có thể đây là toàn bộ tiền riêng của ông ấy. Lưu Văn Khánh bảo hắn đánh bạc thắng một triệu phú, có phải số tiền đó không?”

Lâm Tinh trở mặt, không trả lời nổi.

Viên cảnh sát lớn tuổi lại hỏi: “Nhưng trên người Lưu Văn Khánh chúng tôi chỉ tìm thấy mấy ngàn đồng, cộng với tiền đặt cọc thuê nhà ở khu nghỉ dưỡng Hồ Thông Thiên, tất cả không đến mười ngàn đồng. Mười ngàn đồng này chỉ bằng một phần tám triệu mà hắn được.”

Lâm Tinh hỏi: “Có phải vì khoản tiền này mà các ông đến tìm tôi hay không? Vậy thì tôi nói với ông, tôi không thấy số tiền của Lưu Văn Khánh. Nếu các ông không tin, các ông cứ bắt tôi đi cho xong chuyện.”

Viên cảnh sát lớn tuổi cười cười: “Chúng tôi đã điều tra rõ khoản tiền này là tài sản riêng của ông Ngô Trường Thiên. Ông ấy đã chết, tòa không mở phiên xét xử vắng mặt ông ấy. Chưa có phán quyết về khoản tiền phạm tội và tài sản chưa thu hồi. Cho nên người thừa kế hợp pháp duy nhất khoản tiền này phải là anh Hiếu, chồng cô. Có thể nói nếu chúng tôi tìm ra số tiền này đang ở đâu, người được lợi chính là hai vợ chồng cô.”

Lâm Tinh nhìn về mặt từng trải của viên cảnh sát lớn tuổi, cô lẩm bẩm: “Tôi không cần tiền, chỉ cần chồng tôi, chỉ cần chồng tôi thôi.”

Viên cảnh sát lớn tuổi trầm mặc trong khoảnh khắc để bày tỏ đồng tình, rồi nói: “Chúng tôi cũng không

cần, nhưng phải tìm cho ra, tìm thấy khoản tiền này vụ án mới coi kết thúc. Trừ phi chúng tôi tìm ra một kẻ trong bọn tội phạm tham dự vào vụ án này đang sống, có thể giúp chúng tôi trả lời triệt để rõ ràng sự việc là thế nào.”

Về mặt Lâm Tinh vẫn không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng rất kinh ngạc: “Thế nào? Vẫn còn tội phạm chưa bắt được à?”

Viên cảnh sát lớn tuổi cười lạnh nhạt: “Tôi nghĩ vẫn còn.”

Lúc ra về, họ vẫn nói câu cáo từ: “Nếu cô nhớ ra điều gì thì cứ gọi chúng tôi.” Lâm Tinh biết, mình còn nhớ được điều gì nữa, chỉ biết mình không muốn gặp lại họ.

Hôm sau cô đến tòa soạn, đến nhận lương. Thời gian gần đây cô luôn vắng mặt, lương tháng trừ đầu trừ đuôi, chỉ còn lại đủ đóng vài kí gạo. Ông Tổng biên tập thấy cô, tỏ ra quan tâm hỏi han tình hình bệnh tật ra sao, Lâm Tinh trả lời ngắn gọn rồi cô hỏi, liệu tòa soạn có thể chi đỡ một phần viện phí không. Ông Tổng biên tập gãi đầu, nói: Tôi có thể đưa cô đến phòng tài vụ hỏi, xem ra khó đấy. Lần trước tôi đi nhờ rằng vẫn không được thanh toán. Tôi làm ở đây hai mươi năm rồi, cô mới vào được ít lâu. Nhưng mà, nghe nói gần đây tòa soạn liên hệ để tham gia đóng góp bảo hiểm chữa bệnh nặng. Theo quy định phải tham gia từ lâu rồi, nhưng vì chúng ta chưa kiếm được tiền. Ông Tổng biên tập suy nghĩ rồi nói: “Thế này nhé, trường hợp cô cũng không dễ đâu. Hay là tôi tìm cho cô một cách. Cô viết bài cho báo khác hoặc một nơi nào đấy để lấy nhuận bút. Cô có còn đủ sức khỏe để viết không?”

Lâm Tinh gật đầu, tuy cơ thể cô bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống mà không đứng lên nổi, không cho phép cô làm những công việc trí óc và thể lực nặng nề, nhưng cô vẫn cảm kích gật đầu. Không viết còn biết làm gì? Cô cần tiền để chữa bệnh.

Ông Tổng biên tập nói: “Mấy tháng trước cô đến làm việc với Tập đoàn Trường Thiên. Ông Chủ tịch Tập đoàn có chuyện, cô biết không? Ông ta tự sát vì những chuyện bê bối. Công chúng muốn biết những sự việc bên trong, nếu không có gì trở ngại, cô cứ viết đi. Tôi có thể giúp cô gửi đến các tạp chí khác. Mà cô cũng có thể tự gửi đăng. Tạp chí của chúng ta quá nghiêm túc, không đăng nổi. Các tạp chí khác rất cần những loại bài này, nhuận bút cũng khá đấy. Dù sao trong tay cô có nhiều tư liệu về ông Ngô Trường Thiên, lại quen biết Tập đoàn Trường Thiên, liên hệ với bên công an và những người quen biết trong Tập đoàn Trường Thiên để tìm hiểu nội tình, viết cũng tương đối thuận tiện. Nhưng muốn viết phải viết nhanh lên. Đề tài này có người chiếm trước thì dù viết ra cũng không có giá trị.”

Lâm Tinh không biết có nên nói cho ông Tổng biên tập biết mình có quan hệ với gia đình ông Ngô Trường Thiên. Lần trước ông định sửa chữa bài viết của Lâm Tinh về Tập đoàn Trường Thiên thành truyện cá nhân anh hùng Ngô Trường Thiên. Nhưng sau mấy tháng, lại biến thành kiến nghị ngược với nội dung ban đầu, nhưng hình thức không thay đổi.

Cô nghĩ, tất cả đều có thể lý giải, mọi người đều cần tiền.

Cô cũng vậy, bây giờ rất cần tiền, kiếm được tiền sẽ đi lọc máu, lọc máu sẽ sống khỏe, sống để chờ Ngô Hiểu.

Lời ông Tổng biên tập đã nhắc nhở cô, cô có thể viết chút gì đó gửi cho các báo. Ngoài viết ra cô không có sở trường nào khác. Nhưng viết có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Cô viết ngày viết đêm, vừa nôn vừa viết, sốt ba mươi bảy độ tám vẫn viết, viết rồi gửi cho các báo, gửi cho các tờ báo quen biết và không quen biết. Gửi một lúc bảy tám bài, tản văn, tạp văn, tin tức, bình luận, gì cũng có. Mỗi bài từ ba trăm chữ đến ba ngàn chữ. Tóm lại, thành tích không tồi, tuy không phải bài nào cũng được đăng, nhưng có gần một nửa số bài được sử dụng. Cũng có nhuận bút, nhưng cộng lại cũng chỉ mấy trăm đồng. Cô nghĩ, kiếm tiền như thế này chỉ có chết!

Duy nhất có thể giúp cô mỗi tuần lọc máu một lần ấy là tiền cho thuê căn nhà bên ngõ Tĩnh Nguyên. Aly và Hân không còn ở đấy, cô có thể cho người khác thuê. Cô chỉ đăng báo quảng cáo rẻ tiền với mấy chữ cho thuê nhà, rồi về ngõ Tĩnh Nguyên thu dọn nhà cửa. Aly và Hân còn để lại đây khá nhiều đồ. Thứ

không dùng vứt bỏ, thứ dùng được cô giữ lại, cho vào mấy bao tải và thùng giấy cùng với những thứ của cô không nở bỏ, tất cả cho ra ban công đóng kín. Như vậy có thể cho thuê cả ba căn phòng, mỗi tháng cũng kiếm được hai ngàn rưỡi đến ba ngàn tiền cho thuê nhà.

Ban công vốn là cái kho chứa đồ, để toàn những thứ tạp nham nhiều năm không dùng đến, bình thường rất ít vào, bụi bặm quanh năm tích tụ khó mà đặt chân nổi. Trước khi cho mấy bọc đồ và thùng giấy vào đấy, cô xếp gọn những thứ đã có trong đó để lấy chỗ trống. Đây là một công việc bản thủ và nặng nề, đối với cô như một trận chiến gian khổ. Xê dịch xếp đặt được mấy thứ, tay chân rã rời mệt mỏi, cô phải ngồi lên cái thùng giấy tương đối sạch vốn đựng ti vi để nghỉ, lại nôn khan, khỏe hơn một chút lại làm tiếp. Cái thùng giấy tương đối sạch cũng là thứ nặng nhất, trở thành gian nan nhất trong trận chiến gian khổ. Cô xê dịch một lúc, chợt nghỉ ngơi, cái thùng giấy này sao mà mới, không phải là thứ bị bụi phủ lâu ngày. Cô xé băng keo hình như cũng mới dán, mở nắp, trong đó là mấy thứ áo quần cũ. Nhưng kỳ lạ là, toàn quần áo nam giới, cô lấy từng chiếc ra, lật từng lớp, bỗng tay chạm vào một thứ vừa mềm vừa cứng. Nặng thu rọi qua lớp kính ban công bản thủ, tạo thành từng ô bóng đen trên vách thùng giấy. Dưới tận cùng của bóng đen, cô trông thấy những màu sắc không rõ ràng. Cô hết sức kinh ngạc bởi đầy màu sắc tiền bạc mà ai cũng quen, những đồng tiền tội ác, u ám.

Cô ngây dại hồi lâu rồi mới thật tin mắt mình: gần nửa thùng nhân dân tệ không biết là bao nhiêu, được bó thành cọc xếp ngay ngắn! Rõ ràng, tiền lấy từ ngân hàng ra, chưa đựng vào. Mỗi cọc mười ngàn vẫn còn niêm phong, trên băng niêm phong còn dấu đỏ mới tinh. Cô ép chặt nhịp tim kích động, không phải là vui mừng mà là sợ hãi. Cô đếm sơ qua, càng đếm hai tay cô càng run, tổng cộng bảy triệu chín trăm chín mươi chín ngàn chẵn! Cô biết, mười ngàn thiếu kia đã đi đâu.

Cô cũng biết, đây là khoản tiền mà ông Ngô Trường Thiên, Lí Đại Công và Lưu Văn Khánh đã giết lẫn nhau!

Đây cũng là di sản cuối cùng mà ông Ngô Trường Thiên phải lấy sinh mệnh của mình ra trả giá, để lại cho Ngô Hiểu.

Thùng tiền này khiến cô hiểu ngay toàn bộ bí mật đằng sau những lời úp mở Văn Khánh nói về ông Thiên. Cô tưởng như trông thấy rõ sự li kì của vụ án.

Lúc này Lâm Tinh mới ý thức được thể nào gọi là bệnh tình nguy kịch. Cô phát hiện mình đang đứng trước ngã ba cuộc đời, đã trông thấy ngôi nhà mờ đứng trong gió rét mưa dầm. Điều này không phải chỉ tin vào lời đe dọa của thầy thuốc, ngay cả cảm giác của bản thân cũng đã chứng minh điều đó. Chứng buồn nôn gia tăng, hàng ngày sốt nhẹ, bả vai tê mỏi như người trúng gió, huyết áp cao bất thường. Bác sĩ nói: “Tất cả đều vì thận!”

Tương chừng như đề hồ ứng với những triệu chứng ấy, chỉ số độc tố trong máu đều vượt mức cho phép. Trong tình huống đó, lọc máu phải đủ ba lần một tuần. Tốt nhất, nếu có điều kiện, mỗi ngày lọc máu một lần. Có điều kiện hơn nữa, phải thay thận ngay. Bệnh này không khó chữa, phác đồ điều trị cũng đơn giản. Vấn đề đầu tiên duy nhất là tiền đâu?

Bác sĩ nói: “Chồng cô đâu, bảo anh ấy đến bệnh viện. Chúng tôi bàn với anh ấy. Đây không phải chuyện chơi. Tại sao gần đây chẳng thấy anh ấy? Có thể vô trách nhiệm đến thế cơ à?”

Lâm Tinh che giấu: “Anh ấy đi nước ngoài, đi có việc cần.”

Bác sĩ nói: “Đi nước ngoài, như vậy càng có tiền.”

Lâm Tinh giải thích qua quýt: “Tôi sợ anh ấy lo, cho nên không cho anh ấy biết.”

Bác sĩ không thể hiểu nổi giữa vợ chồng nhà này đã xảy ra chuyện gì, không tiện hỏi, vậy là ông đổi hướng: “Vay cơ quan cô, bảo người của cơ quan đến đây. Cơ quan có biết không?”

Lâm Tinh cũng đành bịa: “Tôi chưa nói với cơ quan. Cơ quan biết tôi có bệnh này sẽ cho thôi việc.”

Bác sĩ nói: “Nếu như vậy đừng trách chúng tôi nói gở, cô không muốn sống nữa à?”

Lâm Tinh nghĩ: cơ quan ai đến, đến rồi liệu có thể làm được gì?

Hiện tại số tiền hàng tháng của cô thu được cũng khó duy trì mỗi tuần một lần lọc máu. Tuy cái nhà ở ngõ Tĩnh Nguyên đã cho thuê, mỗi tháng thu ổn định hai ngàn năm trăm đồng, hơn nữa người thuê chồng tiền sáu tháng. Nhưng căn hộ cô thuê ở ngõ Dương Châu mỗi tháng một ngàn bảy trăm đồng, cũng đã trả trước tiền thuê nửa năm. Tình hình hiện tại không thể ở nổi căn hộ này, nhưng lại không thể dọn đi đâu. Căn hộ hai phòng ở ngõ Dương Châu là nơi duy nhất cô và Ngô Hiểu có thể gặp nhau. Cho nên phải kiên trì ở đây chờ anh một ngày nào đó quay về, cho dù chỉ về thăm, chỉ cần nhớ lại cuộc sống những ngày qua... Cô đã từng nghĩ và đã chuẩn bị tâm lý Ngô Hiểu mất tích càng lâu, hy vọng hai người gặp lại càng ít. Nhưng cô không thể dọn đi đâu. Một khi dọn khỏi ngõ Dương Châu, Ngô Hiểu sẽ không tìm thấy cô. Anh quay về gõ cửa, trông thấy một khuôn mặt xa lạ, sau đấy quay ra, đi xuống... Cảnh tượng ấy đối với họ, không nghĩ ngờ gì nữa chính là cuộc chia li thực sự.

Ngoài số tiền cho thuê nhà vừa thu được trừ đi khoản tiền thuê nhà còn lại, mỗi tháng lĩnh ở tòa soạn báo ba trăm đồng tiền nghỉ ốm. Tiền nhuận bút viết bài cho các báo cũng được bốn, năm trăm đồng - nếu sau này còn khỏe mạnh có thể tiếp tục viết. Những khoản tiền ấy cộng lại, trừ tiền ăn uống tiêu pha tối thiểu trong tháng, rõ ràng không đủ chi phí chạy thận lọc máu mỗi tuần một lần, không thể nói mỗi tuần ba lần hoặc mỗi ngày một lần, lại càng không thể nghĩ đến chuyện thay thận.

Đây là con đường cô tự tìm. Thật ra con đường sống hoặc đi vòng, hoặc đi thẳng, cô đều có thể đi, hoàn toàn có thể không tốn sức lựa chọn và gánh chịu mọi cách trị liệu. Trong tủ của cô ở ngõ Dương Châu vẫn khóa có một tệp sổ gửi tiền mới tinh, có ngân hàng Trung Quốc, có ngân hàng Công Thương, có ngân hàng Xây Dựng, có cả ngân hàng Chiêu Thương, cộng tất cả là bảy triệu chín trăm chín mươi ngàn chẵn. Nhưng đây không phải là của cô. Trong mỗi sổ gửi tiền đều ghi rõ hai chữ Ngô Hiểu.

Dù chết cô cũng không đụng vào khoản tiền đó. Quan hệ giữa cô và Ngô Hiểu chỉ là tình yêu, không phải

quan hệ tiền bạc. Nếu nói ở đời này còn có cái gì đó chân thật, không lẫn tạp chất, đấy là tình yêu của cô dành cho Ngô Hiểu. Cô nghĩ, nếu linh hồn mình không còn, vậy chữa bệnh này để làm gì? Sợ gì bệnh trầm trọng? Thà chết sớm để còn được sớm đầu thai làm người.

Ngoài khoản tiền cho thuê nhà và nghiện rượu viết bài, cô còn có cách nào kiếm tiền nữa không? Đi ngoài phố, vẫn thấy các cô gái xinh đẹp lái xe đẹp; và cả những cô gái mặt hoa da phấn trong những quán bar tình tứ lãng mạn, những nhà hàng ăn sang trọng, những nơi như nhà hàng “Bào Ngư” xài tiền như ném vàng qua cửa sổ... Ai có thể tin được rằng những cô gái xinh đẹp ấy sống cực khổ thậm chí là những ngày sống chết hành hạ? Một hôm ở bệnh viện ra, cô đi qua phố, một chiếc Lexus trắng lướt sát bên người, dừng lại bên đường ngay trước mặt. Một người đẹp trang phục rất mát, gọi to: Lâm Tinh! Cô định thần nhìn lại, thì ra Aly lâu nay không gặp. Trên xe lại bước xuống một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, lấy kính đen xuống nhìn cô. Có thể vì cái tên Aly có liên qua đến những rủi ro vận hạn, cô định tránh, nhưng Aly đã chạy tới, hàn huyên thân tình. Lâm Tinh hỏi một cách ứng phó: dạo này có khá không? Aly nói, tạm tạm, vẫn vậy thôi! Cô ta quay lại xua tay với người đàn ông: anh đi trước đi, tối nay em sẽ gọi cho anh. Người đàn ông nhìn Lâm Tinh, miệng nói với Aly: các em đi đâu, anh đưa đi. Aly xua tay, khỏi cần.

Người đàn ông cho chiếc xe Lexus chạy. Aly hỏi Lâm Tinh hết chuyện này sang chuyện nọ, lời cô đến một tiệm cà phê trong một nhà hàng lớn gần đấy. Aly gọi cà phê Ireland tỉnh táo đầu óc, gọi cho Lâm Tinh một ly trà nóng, sau đấy nhắc lại chuyện cũ. Aly hỏi cô có còn đi làm ở cái tòa soạn buồn rầu kia nữa không, hỏi Lâm Tinh bệnh chữa đến đâu rồi, trông sắc mặt không được khỏe. Lâm Tinh không hỏi gì Aly, vì qua bộ đồ hàng hiệu cô ta đang mặc trên người cũng biết cô ta vẫn như cũ, hơn nữa mỗi ngày một khá hơn.

Hai người rất tự nhiên nói đến Ngô Hiểu. Aly nói: “Nghe nói đảng ấy chia tay với anh Hiểu rồi à? Coi như ly hôn, hay là chưa?”

Lâm Tinh hỏi: “Đảng ấy nghe ai nói?”

“Nghe mấy người trong ban nhạc Thiên Đường. Bọn họ không có cây saxo Ngô Hiểu nữa, phải tìm một tay guitar thế chân, nghe chẳng ra sao.”

“Họ có nói anh Hiểu bây giờ ở đâu không?”

“Không, họ cũng không biết anh ấy đi đâu. Thế nào, đảng ấy muốn tìm à? Biết chuyện bố anh ấy rồi chứ? Mai kia rồi rồi tớ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho đảng ấy nghe. Bố anh ấy hồi đầu cũng thật là, có nhiều tiền mà cũng không cho đảng ấy chữa bệnh. Kết quả làm cho nhà tan người mất, tiền của không còn. Bây giờ tớ hiểu rồi, có tiền không xài, mất đi cũng uổng, với lại biết sống được ngày nào. Nhân lúc tớ còn chưa đến nước như đảng ấy vào bệnh viện suốt ngày, phải tranh thủ vui vẻ. Đảng ấy bây giờ mỗi tuần vào viện mấy lần?”

Lâm Tinh nói: “Một lần.”

“Không phải mỗi tuần ba lần à, hay là khỏi rồi?”

“Anh Hiểu không có nhà, tớ đâu có tiền, một lần cũng khó.”

“Hừm!” Aly cười cười: “Đừng có kêu nghèo với tớ, có nghèo nữa tớ cũng chẳng cho đảng ấy vay tiền. Đảng ấy có thấy những người xin tiền ở cửa tiệm ăn không? Chúng xin tớ đều cho, mỗi lần mười đồng. Nhưng đảng ấy vay tớ một đồng, tớ cũng không cho vay. Có gì tớ cho đảng ấy vay? Đảng ấy xinh đẹp, sợ không kiếm được tiền à? Đảng ấy cao giá, chơi trò tình yêu trong sạch, ôm lấy một mình anh Hiểu, kết quả thế nào? Cuối cùng cũng không moi được tiền của bố anh ta! Cũng chỉ trách đảng ấy không tốt số. Thế nào, đảng ấy đang thiếu tiền, tớ giới thiệu cho đảng ấy một người bạn trai, được chứ? Không trẻ con như anh Hiểu đâu, cũng không nghiêm túc đạo mạo đâu. Đảng ấy không thể tin đàn ông có tiền, mà họ cũng không mong đảng ấy tin. Với lại, anh Hiểu đảng ấy tin đấy, cuối cùng cũng vứt bỏ đảng ấy.”

Những điều Aly nói về Ngô Hiểu, cô có thể nghĩ là thật, nhưng cô ta nói đến kiếm tiền, Lâm Tinh cũng động lòng, nửa đùa nửa thật, hỏi:

“Đằng ấy giới thiệu bạn trai cho tớ. Nếu anh ta cho tiền chữa bệnh, tớ sẽ sống với anh ta, thế nào?”

“Thế nào là thế nào? Thế nào cũng được chứ, để rồi xem hai người.”

Lâm Tinh hỏi rồi hỏi hận. Cô nghĩ, tại sao lại hỏi chuyện ấy, chỉ vớ vẩn! Người ta cho tiền, liệu có thể nhiệt tình cứu trợ tuổi trẻ nghèo khó không!”

Aly thấy ân ý của Lâm Tinh, nói: “Đằng ấy gì cũng không muốn làm lại đòi kiếm tiền. Vậy đến ngồi ở một hộp đêm nào đấy, chỉ cần nói trước với chủ không ra tiếp khách cũng được. Ngồi quầy tuy ít tiền, nhưng đơn giản, uống rượu, tán chuyện với khách. Khách cho ít tiền, vui vẻ thì ba trăm, năm trăm, không vui thì một xu cũng không cho, loại người nào cũng có. Phải rồi, bệnh của đằng ấy không uống được rượu nhi? Nếu đằng ấy muốn, tớ sẽ nói khó với một người quen, xem họ có đồng ý không. Tiền của chủ phải dựa vào những cô ngồi quầy uống từng ly từng ly. Đằng ấy không uống được rượu cũng khó đấy.”

Lâm Tinh nghĩ, mình làm thế nào để làm được việc ấy? Nhưng lại nghĩ, bây giờ biết làm gì? Cô phải sống. Aly cúi đầu tỏ vẻ do dự, nói: “Thế cũng được đấy, tối nay đằng ấy cùng tớ đến hộp đêm ‘Kính đô Cuồng Hoan’. Tớ giới thiệu đằng ấy làm quen với bạn tớ. Tức là cái anh vừa nãy đi xe Lexus, anh ấy thoáng lắm. Đằng ấy tiếp chuyện. Chuyện xong sẽ cho năm ngàn đồng, chỉ là chuyện vặt đối với anh ấy.”

Lâm Tinh suy nghĩ hồi lâu, rồi gật đầu thăm dò.

Aly lại nói: “Nhưng đằng ấy đi thì phải soạn sửa cho bắt mắt một chút. Lúc này sắc mặt của đằng ấy không đẹp lắm, kém hồi xưa rất nhiều.”

Buổi tối, Lâm Tinh đúng hẹn đến cửa hộp đêm “Kính đô Cuồng Hoan”. Chờ chừng năm phút thì cô đã biết, những cô gái như cô không thể đứng một mình ở đây. Ít nhất có ba gã nửa say nửa tỉnh rất thô lỗ đến bắt chuyện, hỏi cô có muốn vào chơi không. Bọn chúng coi cô là gái làm tiền. Không phải gái làm tiền thì đứng một mình ở đây làm gì? Vậy là cô đứng tránh sang một bên, nhìn cửa. Một lúc sau, Aly từ trong đi ra, đứng trên bậc thềm nhìn quanh. Lúc ấy cô mới đi tới gọi Aly.

Aly nhìn Lâm Tinh từ đầu xuống chân. Hôm nay cô mặc bộ đồ đẹp nhất nhưng Aly vẫn cau mày bảo bộ đồ này quá đứng đắn, đến chơi ở những nơi này phải mặc gợi cảm một chút, quá đứng đắn không thích hợp, đến đây chứ không phải vào làm việc trong văn phòng Chính phủ, trang điểm cũng phải như mọi người. Tuy cô biết Aly xưa nay ăn nói thẳng thắn, không che đậy, diễn hình tính cách người Đông Bắc, nhưng nghe cô ta bình luận không nể nang về áo quần và trang điểm của mình, Lâm Tinh có cảm giác tội lỗi phải làm một gái làm tiền, rất ngượng, rất không quen. Cô theo Aly vào bên trong. Những nơi này trước đây không phải cô chưa đến với bạn, nhưng hôm nay cảm giác không như vậy. Để có người đi tới là cô cúi đầu, không dám nhìn ai, ngượng ngùng theo Aly vào một căn phòng.

Cô nghĩ rằng chỉ có mình, Aly và bạn của Aly. Bước vào mới biết trong phòng trai gái đã ngồi cả đồng, người cười nói, người hát xướng. Vừa bước vào, Lâm Tinh bị những ánh mắt tham lam nhìn xoáy, ngay cả cái anh chàng đang hát karaoke cũng vừa hát vừa liếc mắt đưa tình, mời cô ngồi. Aly bố trí cô ngồi với anh chàng bốn mươi tuổi, cái anh chàng đi xe Lexus ban ngày gặp ở cửa bệnh viện. Aly giới thiệu tên anh ta, Lâm Tinh chưa kịp nghe rõ đã vội gật đầu. Không khí trong căn phòng và vai diễn hôm nay làm cho cô bối rối không yên. Aly nói với anh kia, đây là bạn cô ta tên là Tinh Tinh, sinh viên đại học, tối này rồi việc nên cô ta mời đến đây chơi.

Anh kia nói giọng tỉnh lẻ, giọng nói tỉnh nào Lâm Tinh không phân biệt nổi. Anh ta cười hết sức nhiệt tình. Aly vịn vào vai anh ta, nói: “Bạn của em không uống rượu, hôm nay anh tuyệt đối không ép buộc ai đấy nhé, anh đừng bắt bạn em uống. Anh kia rất nhẹ nhàng nói, Vậy thì không uống. Anh ta còn tỏ ra ân cần gọi nhân viên phục vụ lấy nước cho Lâm Tinh.

Sau đấy hát, nói chuyện. Lâm Tinh hát. Cô hát cũng được, nói chuyện cũng được, có hỏi có trả lời. Cô

bực nhất là anh kia cứ hỏi tuổi, nhà ở đâu, nhà có mấy người, đã có bạn trai chưa... Suýt nữa thì cô nói có, đã lấy chồng. Nhưng Aly giành lấy trả lời: Sếp ơi đừng hỏi, bạn của em còn trẻ lắm. Vừa gặp anh đã hỏi, làm bạn em sợ. Anh kia cười, phân trần: Vậy à, anh cảm thấy em Tinh đây rất thạo đời, nhìn là biết từng trải, nói chuyện tỏ ra hiểu biết, rất có trình độ.

Bất luận nói tốt nói xấu, Lâm Tinh chỉ cười.

Hơn mười hai giờ đêm, đám người này vẫn chưa có ý giải tán. Lâm Tinh mệt lắm rồi. Cô phải chạy vào nhà vệ sinh nôn khan mấy lần, ghé tai Aly dò về trước. Aly cũng không ép ở lại, cô ta nói với “bạn trai” Lâm Tinh ngày mai có việc, phải về sớm. Anh kia cùng Aly đưa tiền Lâm Tinh. Lâm Tinh thấy anh ta lấy ra một tệp tiền đưa cho Aly, ý bảo đưa cho bạn. Aly ra khỏi cửa “Kinh đô Cuồng Hoan” chờ cho anh kia chào Lâm Tinh rồi quay đi, cô ta mới lấy tiền ra. Nhưng lúc ấy không hiểu tại sao Lâm Tinh không chịu nhận tiền. Cô cảm thấy việc mình làm hôm nay thật đáng xấu hổ, có lỗi với Ngô Hiểu, có lỗi với bố mẹ đã mất.

Aly vẫn ấn tiền vào tay Lâm Tinh, nói: “Sư phụ dạy nhập môn, tu hành tại bản ngã, sau này tớ mặc đẳng ấy. Con đường kiếm tiền tớ đã bảo đẳng ấy rồi. Có kiếm được hay không là ở đẳng ấy.”

Aly quay vào “Kinh đô Cuồng Hoan” tiếp tục cuồng hoan. Lâm Tinh đi trên phố vắng, đi một lúc cô lấy tiền ra đếm từng tờ một. Anh kia cho cô hai ngàn đồng. Cô thật tình không hiểu chỉ hát và nói chuyện vậy mà cho những hai ngàn, giống như trợ cấp nghèo đói đấy chứ!

Nhưng hôm sau cô đã hiểu tất cả, vì hôm sau anh kia bắt đầu gọi cho cô. Rõ ràng số máy nhắn tin là Aly cho anh ta. Cô không có cách nào trách cứ Aly, vì bản chất mà nói, anh kia mất hai ngàn đồng là để mua cái số máy nhắn tin.

Anh kia gọi, hẹn cô đi ăn cơm.

Ăn cơm thì ăn cơm, ăn cơm là phạm vi lương tâm cho phép. Ăn cơm với đàn ông không là chuyện gì, trước kia cũng đã ăn. Vậy là cô nhận lời. Nhưng ăn xong, anh kia đề nghị đến chỗ anh ngồi chơi. Chỗ ấy của anh ta ở đâu, Lâm Tinh không hỏi, cứ thế từ chối. Cô bảo không đi, sau này có cơ hội sẽ đi. Anh kia bảo, chúng ta đi hát được không? Lâm Tinh do dự giây lát rồi cũng đồng ý. Cô nghĩ, nếu giống như hôm qua, hát và nói chuyện được thù lao hai ngàn, tội gì không đi.

Hai người đến một nhà hàng karaoke. Nhà hàng này ở một nơi hẻo lánh, thuộc loại bình thường. Anh ta thuê một phòng riêng, cùng Lâm Tinh ngồi hát với nhau trên sofa. Anh ta để cô hát, cô hát bài “Viên ngọc phương Đông”, hát được nửa chừng thì thấy anh ta ngồi sát lại. Bất giác toàn thân cô căng thẳng cứng đờ, hát cứ ập a ập ứng. Anh ta lại luồn tay vào lưng cô, bàn tay từ dưới sờ lên đến cổ, cô không hát nổi, toàn thân nổi da gà. Anh ta nói: “Thế nào, hát nữa đi.” Cô tránh anh ta: “Anh đừng làm em nhột!” Anh ta nói: “Vậy anh làm mạnh thì em không nhột.” Nói xong, anh ta dùng sức mạnh ôm lấy cô. Cô kêu thét, vùng đứng dậy, chạy ra phía cửa. Anh ta ngỡ ngàng, nói: “Em làm cái trò gì thế?” Lâm Tinh mặt tái nhợt, thở gấp gấp: “Em... em về đây.” Anh ta trừng mắt, hỏi: “Mẹ kiếp, muốn sao hả?” Lâm Tinh nói: “Em... em có việc...” Anh ta cau mày, xua tay: “Cút, cút! Mày nghĩ mày là cái thứ cao giá à? Nhìn cái mặt mày, tổ sư con nghiện, không khéo còn đồ bệnh cho tao ấy chứ! Cút, cút! Mẹ kiếp, đừng có nhìn mặt tao nữa nhé!”

Lâm Tinh mở cửa chạy ra, thất thểu, loạng choạng đụng vào một nhân viên phục vụ tay đang bê đĩa trái cây. Toàn thân cô run rẩy, muốn khóc nhưng không có nước mắt, chạy khỏi nhà hàng karaoke có ánh đèn âm áp. Cô nghĩ, tại sao mình lại đến nước này, bị người khác làm nhục, nhưng tất cả là do mình tự chuốc vào thân. Cô ngây thơ nghĩ rằng, ngồi nói chuyện là kiếm được tiền, dưới trời này còn có người tốt, người tốt có lòng tốt. Cái ngây thơ của cô kì thực là sự vô liêm sỉ. Vô liêm sỉ đến mức nghĩ dựa vào khuôn mặt son phấn của mình, dựa vào cái cười giả dối góp vui, dựa vào cái là lời chuyện trò là có thể lừa được tiền trong tay bọn đàn ông! Nếu Ngô Hiểu biết cô làm cái trò hèn hạ tòm lợm ấy, làm sao anh có thể quay về được? Nghĩ đến Ngô Hiểu, nước mắt cô rơi xuống. Cô khóc không sao nín nổi, khóc cho tâm hồn và thể xác đau đớn cùng cực. Cô cảm nhận rõ ràng mình không thể qua nổi. Mấy hôm liền không đi lọc máu, cô nghĩ có thể mình không sống được đến ngày Ngô Hiểu trở về.

Phía trước là con đường lớn cắt ngang, xe về đêm tranh nhau chạy. Cô muốn băng qua đường, vừa bước xuống lòng đường thì mất tối sầm lại, bỗng nôn khan ngay giữa đường. Con nôn khiến cho chút sức lực cuối cùng của cô cạn kiệt, cảm thấy trời đất xoay tròn. Cô muốn ngồi xuống, nhưng bất ngờ toàn thân lao đảo mất hết sức chống đỡ, ngã lăn ra đường. Nhưng cô ý thức được vẫn chưa mất hết, cảm nhận rõ sự chần chững của ô tô mỗi khi qua lại giảm tốc độ tránh cô. Không có chiếc xe nào dừng lại cứu cô. Người tốt cũng không dám dừng xe. Người tốt người xấu đều sợ gặp chuyện giả dối. Cuối cùng có một chiếc xe không có kinh nghiệm xã hội dừng lại. Một người xuống xe, ngơ ngác cúi nhìn cô, hỏi bằng tiếng Anh có cần giúp đỡ gì không. Một người nước ngoài. Cô không nói được gì, không biết qua bao lâu, người cô nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất cứng. Mùi nước hoa trên người của người nước ngoài kia như mùi bạc hà thấm sâu và kích thích từng li từng tí đầu óc tê dại của cô, khiến ý thức được khôi phục ít nhiều. Cô ý thức có người bế cô lên, đặt vào ô tô, sau đấy cô hoàn toàn mất hết tri giác.

Cô tỉnh lại trong một phòng bệnh của bệnh viện Trung Nhật, hôm sau được chuyển sang bệnh viện Hữu Nghị. Người nước ngoài cứu cô để lại một bó hoa tươi và chi trả viện phí ngày đầu tiên, sau đấy không xuất hiện trở lại. Theo y tá nói, ông ta là một quan chức ngoại giao, để râu giống như kiểu của ông Mac.

Nhưng anh ta khẳng định không phải ông Mac, chủ nghĩa Cộng sản xa Lâm Tinh lắm. Vào nằm bệnh viện Hữu Nghị lọc máu được một lần, cô muốn ra viện. Cô biết mình không còn tiền nằm viện. Cô nêu yêu cầu ra viện. Bác sĩ trực ban bảo với cô, bác sĩ Chủ nhiệm khoa muốn gặp cô nói chuyện.

Cô được đưa đến phòng Chủ nhiệm khoa. Chủ nhiệm khoa trông thấy cô liền hỏi: “Nghe nói cô muốn ra viện, có phải không tin chúng tôi?”

Lâm Tinh cúi đầu, nói: “Không ạ!”

Chủ nhiệm khoa nói: “Tôi nói với cô, cô không những không được ra viện, hơn nữa phải nội trú một thời gian dài, cho đến khi chúng tôi thay xong thận và cô khỏe hẳn, sau đấy vui vẻ ra viện. Cô không có ý kiến gì chứ?”

Cô ngược nhìn bác sĩ Chủ nhiệm khoa, không biết ông nói đùa hay nói thật, hài hước hay chế giễu độc ác? Cô cười, muốn xác nhận lại thánh giác của mình:

“Thưa bác sĩ, mô hay sao ạ?”

“Đúng vậy.” Vị Chủ nhiệm khoa tiết niệu đã ngoài năm mươi, xưa nay ít nói đùa, là một trí thức cũ rất điển hình. Ông nhắc lại: “Chúng tôi thay quả thận hồng cho cô.”

“Thay thận ạ?”

Trợ lý bác sĩ Chủ nhiệm là một bác sĩ trẻ, nói chen vào: “Nếu không thay thận coi như hết khả năng, không phải dọa cô, thôi chuẩn bị nhanh lên.”

Bác sĩ Chủ nhiệm nói: “Giai đoạn đầu, chúng tôi kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô. Tình hình của cô, chúng tôi cũng đã rõ. Sau đấy, sẽ chọn một quả thận tương thích...”

Lâm Tinh nghi ngờ mình chưa tỉnh ngủ. Cô cố ý nói to để kích thích tri giác: “Thưa bác sĩ Chủ nhiệm, tôi chưa bao giờ nói thay thận, tôi chưa bao giờ nói.”

Bác sĩ Chủ nhiệm nhìn cô, nói: “Cô có biết tình trạng hiện nay của cô cứ kéo dài sẽ dẫn đến hậu quả nào không?”

Mũi Lâm Tinh cay nồng, vành mắt đỏ lên. Từ sau khi cô bị bệnh này, không một ai, các bác sĩ, kể cả bác sĩ Chủ nhiệm không nói đến tiếng chết. Người làm thầy thuốc lại càng tránh từ ấy. Vừa rồi bác sĩ Chủ nhiệm nói đến chết, nhưng cũng tránh chữ chết. Cô nghĩ, mình không có bố mẹ, không có người thân, Ngô Hiểu bỏ đi, thế giới này đối với cô không còn gì luyến tiếc, cô không sợ nói đến chữ chết:

“Thưa bác sĩ Chủ nhiệm, tôi biết tôi sắp chết, không nghĩ mình có thể sống được bao lâu nữa...”

Bác sĩ Chủ nhiệm và bác sĩ trợ lý đưa mắt nhìn nhau, hình như không ngờ làm cho tâm trạng Lâm Tinh trở nên buồn thương đến vậy. Người bác sĩ trẻ cười, rồi nói: “Đừng bi quan như vậy, cô còn trẻ lắm.”

Bác sĩ Chủ nhiệm cổ vũ: “Đây là trước kia, trước kia tôi không dám nói. Bây giờ thì cô đã đủ khả năng phẫu thuật rồi. Chúng tôi nhất định chữa trị khỏi bệnh cho cô. Chúng tôi đủ tin, mà cô cũng nên tin tưởng.”

Lâm Tinh vẫn không hiểu.

Bác sĩ trẻ nói: “Chi phí cho ca mổ, bạn của cô đã ứng trước, cô cứ yên tâm.”

Lâm Tinh vẫn không dám tin, hỏi lại: “Ai cơ ạ? Bạn của tôi?”

Đúng bây giờ sáng, Lâm Tinh nằm lên xe đẩy. Y tá đẩy xe đi dọc theo một hành lang quanh vào phòng mổ. Cô khóa thân nằm đắp cái chăn mỏng giống như hai mươi một năm trước đến với thế giới này. Bây giờ cô đang theo một hành lang dài và tối, đến một cuộc đời mới, hoặc có thể nói, đi đến điểm cuối của cái chết. Cô đã được bác sĩ thông báo, phẫu thuật vẫn tồn tại khả năng thất bại và nguy hiểm. Cô không kịp nghĩ cứ thế ký tên vào nơi mà lẽ ra là của người thân phải ký. Cô không có một người thân nào để ký chữ ký ấy.

Lúc ký tên, tâm trạng cô vẫn đau khổ và sợ hãi lạ kì, cho dù cô ở thế giới này rất cô đơn, nhưng cũng khó nói một câu hào hùng “một mình đi lại đỡ vương bận”. Bởi cô còn một vương bận không thể nào từ bỏ - nếu cuộc phẫu thuật thất bại, nếu xảy ra chuyện ngoài dự đoán - không còn được gặp lại Ngô Hiểu. Cô nghĩ, không biết Ngô Hiểu có biết vào phút chót, cô vẫn chờ anh không?

Đêm trước hôm phẫu thuật, cô hết sức trân trọng, lặng lẽ viết di chúc. Mở đầu di chúc cô viết mấy chữ: “Anh Hiểu thân yêu” rất ngay ngắn, nhưng nét bút trong thư lại viết ngoáy, không kiềm chế nổi nổi kích động. Ngàn ý vạn lời cứ trào lên đầu ngòi bút, đặt bút viết lại không biết nói gì, tâm trạng buồn thương lúc xa nhau trở nên đơn giản:

Anh Hiểu thân yêu,

Ngày mai, có thể em sẽ vĩnh viễn xa anh. Lúc này lòng em vô cùng cô đơn. Thời gian chúng ta sống bên nhau quá ngắn ngủi, em vẫn chưa kịp đền đáp niềm vui anh đem đến cho em. Nếu người chết vẫn có linh hồn, em rất muốn được thấy anh hạnh phúc, sẽ có một người con gái hơn em, yêu anh! Có thể sau này anh nuôi một con mèo ngoan, thì đó là hóa thân của em.

Cho em hôn lên tên của anh, Ngô Hiểu!

Lâm Tinh

Những lời từ biệt khiến cô rơi lệ, chợt nhớ đến khoản tiền kia, phía dưới tên mình cô viết thêm một hàng chữ nhỏ:

Đồ dùng của anh, em khóa trong tủ áo quần ở nhà chúng ta. Anh nhất định phải về đấy lấy.

Viết xong, cô suy nghĩ một lúc, không nghĩ ra điều gì cần phải dặn dò thêm. Rồi cô tô son lên vành môi, hôn thật lâu bức thư, để vành môi và những giọt nước mắt của mình in lên hai chữ Ngô Hiểu. Cô bỏ thư vào phong bì, ngoài bì để tên người chơi dương cầm và ghi rõ chuyển cho Ngô Hiểu. Cuối cùng, cô ép phong thư xuống dưới gối.

Tám giờ sáng, ca phẫu thuật bắt đầu. Mũi thuốc tê tiêm vào lưng, cô thấy đau, nhịp thở gấp gấp. Có tiếng người hỏi ở phía sau: “Đau không?” Cô lắc đầu, nói không đau. Người kia lại nói: “Hít vào thật sâu, đừng căng thẳng.” Cô chú ý tiếng “tút tut” của cái máy gì đó ở bên cạnh. Tiếng máy như đếm từng giây từng phút, khiến con người có cảm giác thời gian đang mất dần.

Cô nghe thấy tiếng dụng cụ phẫu thuật va chạm leng keng, thỉnh thoảng lại có tiếng nói của bác sĩ: “Lấy miếng gạc này ra... số một... hút... chuẩn bị kẹp mạch máu, nhanh lên!... Huyết áp một trăm bốn mươi... chín mươi lăm, lấy cho Chủ nhiệm cái ghế cao. Cho bàn mổ xuống thấp một chút...” Cô biết hôm nay bác sĩ Chủ nhiệm trực tiếp cầm dao mổ. Tuy không nhìn thấy, nhưng cô biết có rất đông bác sĩ ở bên cạnh.

Trước lúc mổ, bác sĩ không nói gây mê toàn thân hay gây tê cục bộ. Nhưng ca mổ bắt đầu không lâu thì cô ngủ thiếp đi, ngủ như chết, không mơ thấy gì. Lúc tỉnh lại ca mổ đã kết thúc. Cô nằm trong phòng bệnh, bác sĩ, y tá vẫn đứng quanh đây. Cô muốn gọi bác sĩ Chủ nhiệm, ông không có mặt. Một bác sĩ trẻ cúi xuống nhìn cô, hỏi: “Tỉnh chưa? Có đau không?” Giọng nói của cô như bị chẹn trong lồng ngực,

không phát ra nổi. Hồi lâu sau cô mới nói: “Không đau.” Giọng nói yếu ớt. Bác sĩ yêu cầu: “Nói to lên.” Cô cố gắng nói: “Không đau.” Thấy cô đã nói được, bác sĩ cười yên tâm, nói: “Ca mổ rất tốt, yên tâm, quả thật sống rồi!”

Toàn thân cô không còn sức lực, mềm nhũn, mắt hết tri giác, nhưng cô vẫn cố đẩy chút hơi cuối cùng lên đầu lưỡi, xác nhận với bác sĩ: “Sống chưa?”

“Sống rồi, lúc ghép màu sắc thật rất tốt, không bị thâm, cũng không bị tổn thương, chứng tỏ tuần hoàn rất tốt. Nó sẽ giúp cô đi giải.”

Lâm Tinh khóc, cô biết mình đã được cứu sống.

Sau phẫu thuật, cô phải nằm viện một thời gian dài, chờ cho sức khỏe hoàn toàn bình phục. Bác sĩ và y tá đều rất tốt, còn tìm cho cô một điều dưỡng viên chuyên cho ăn uống, thuốc men và chăm sóc sớm tối. Cô nghĩ, không biết mình đã tích đức từ bao giờ? Cho dù trước khi mổ cô vẫn tự hỏi, nhưng bác sĩ không nói ai đã chịu toàn bộ chi phí ca mổ.

Sau ngày mổ, lần đầu tiên được xuống giường đi lại, cô đến ngay văn phòng bác sĩ Chủ nhiệm khoa tiết niệu. Cô nói, Thưa bác sĩ, tôi đã khỏe, rất cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ Chủ nhiệm khoa nói, Cảm ơn gì tôi, đây là công việc của chúng tôi. Cô nói, Xin bác sĩ cho tôi biết, ai đã cứu tôi? Bác sĩ Chủ nhiệm nói, Người ta yêu cầu tôi giữ bí mật. Thế này nhé, tôi sẽ nói với người ấy tâm nguyện của cô, tốt nhất để người ấy nói với cô.

Sau đây không có tin tức gì, mấy hôm sau cô nghe nói bác sĩ Chủ nhiệm ra nước ngoài nghiên cứu, đi nhiều ngày mới về. Cô trả điều dưỡng viên, vì không yên tâm chịu đựng nổi một điều dưỡng viên tính chi phí theo giờ cao như vậy. Sau mổ còn phải lọc máu, tiền nằm viện, tiền thuốc, mỗi ngày ba bữa ăn... tất cả phát sinh hàng ngày, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, lẽ nào không cần cô phải dùng cách nào đó để thanh toán hay sao?

Mùa đông đã đến, trước trận tuyết đầu tiên cô ra viện. Nhà ở ngõ Dương Châu vẫn chưa đốt lò sưởi, trong nhà lạnh và bụi thật tiêu điều thê lương. Cô ra viện, bữa ăn đầu tiên không ăn ở nhà. Nhà không có gì, những thứ trong tủ lạnh đã hỏng hết. Cô ra ngoài, ngồi xe buýt đến một phố nhỏ. Ở đây có một hàng cơm cô đã ăn một bữa nhưng rồi không thể nào quên, đây là nhà hàng “Tiêu Tứ Xuyên”.

Trong quán khách ăn rất đông, nhưng căn phòng hôm hai người mở tiệc cưới vẫn chưa có khách, bàn ghế cũ kỹ, bày biện sơ sài. Cô vào, gọi món cơm cháy, đây là món hôm cưới Ngô Hiểu thích ăn nhất. Tuy đã qua lâu rồi, nhưng tất cả những gì của buổi tối hôm ấy vẫn hiện lên trước mắt khiến cô nhớ lại. Buổi hôn lễ không có phù dâu, không có phù rể, không có chủ hôn, không có song thân phụ mẫu, thậm chí không có bất cứ một thủ tục nào, nhưng là thời khắc long trọng nhất, vui mừng nhất và cũng thiêng liêng nhất trong đời cô. Rất lâu sau đây họ mới biết theo tục lệ hôn lễ phải tổ chức vào buổi trưa. Đám cưới buổi tối chỉ là đám cưới lần thứ hai.

Cô nghĩ, hay là vì chọn nhầm thời gian, hạnh phúc của họ mới ngắn ngủi như vậy?

Cô lại nghĩ, hôm ấy tay chơi organ say rượu, lời nói lúc say là lời nói thật. Cậu ta bảo trong hoàng lịch ghi hôm ấy không phải là ngày cưới hỏi. Lẽ nào họ đã đụng vào quy tắc linh nghiệm nên hạnh phúc mới ngắn ngủi như vậy?

Cô nhìn những khách ăn ngoài kia. Tất cả đều nói cười vui vẻ, trông ai cũng phấn khởi, có thể là sắp sang năm mới. Đang là những ngày cuối năm, cũng là mấy ngày cuối cùng của thế kỷ, lại là mấy ngày còn lại của thiên niên kỷ này. Theo cách nói của tôn giáo nào đó ở phương Tây, không những đây là kết thúc một kỷ nguyên mà còn là ngày tận cùng của nhân loại. Nhưng nhìn những người kia, ai cũng vui, tất cả trong tâm trạng ngày hội. Có thể thấy tôn giáo phương Tây khó vào được lòng người Trung Quốc, Trung Quốc vẫn tin năm Rồng nhiều may mắn, trong nhà hàng này dán đầy quảng cáo rượu nho, trên quảng cáo đều in thật to ba chữ Thiên Hi Cát. Lâm Tinh nghĩ, mình cũng nên vui, cuối cùng mình khỏe mạnh ra viện, bước vào cuộc sống, bước vào thế kỷ mới. Trong thế kỷ mới này cô vẫn có thể đi thật xa, thật xa.

Ngày ba mươi mốt, tháng Mười hai năm 1999, toàn thế giới không còn việc gì khác. Tất cả đang tung bừng tống tiễn giờ phút cuối cùng của một thời đại, nghênh đón tia sáng đầu tiên của thiên niên kỷ mới. Bất kể một quốc gia nào, bất kể một dân tộc nào, bất kể theo tín ngưỡng tôn giáo nào, bất kể đối phương là kẻ địch, vào lúc nhân loại đối diện cùng một thời điểm, tâm tình đều giống nhau. Trên truyền hình, các nhà lãnh đạo chính trị của thế giới, các nhà khoa học, các nhà văn, các ngôi sao, tất cả đều kích động nhìn lại quá khứ và hy vọng ở tương lai. Người bình thường cũng vậy, vào lúc tổng cự nghênh tân ai cũng có những mong muốn và tâm nguyện. Lâm Tinh nghĩ, mong rằng mấy tiếng đồng hồ sau hồi chuông vận may lại đến với mình.

Vào đêm cuối cùng này, khắp các thành phố trên thế giới chắc chắn đều có một trung tâm, giống như đàn tế, để các nhà lãnh đạo cùng giới tinh anh thay mặt nhân loại nghênh tiếp bình minh đầu tiên của thiên niên kỷ thứ hai trong một nghi thức thiêng liêng. Những nhân vật nhỏ, người dân thường cùng lúc với giới tinh anh thay mặt và đối thoại với thời đại, cũng muốn cùng với người thân, bạn bè và những người không quen biết, tìm một nơi tụ tập, chân thành cầu chúc cho những người bình thường, những tấm lòng ân giât, sự nghiệp thành đạt, con cái yêu thương. Lâm Tinh nghĩ, mình đi đâu? Cùng với ai? Cầu chúc gì?

Một mình cô trong căn hộ hai phòng không bật đèn trong ngõ Dương Châu, ngồi cho đến mười giờ đêm, rồi đi xuống, ra phố. Đường phố sắp hết người qua lại. Vào lúc này mọi người nếu không ở nhà cùng tổng cự nghênh tân thì cũng đi tham gia các hoạt động. Ở đâu cũng có những hoạt động chúc mừng đủ màu sắc; chính thức và không chính thức, của nhà nước và của dân gian, có tổ chức và tự phát... Không ai như cô một mình đi lang thang trên phố vắng. Cô nhớ lại, đã có lần cùng Ngô Hiểu bàn xem vào lúc giao thời của thiên niên kỷ hai người sẽ đi đâu, họ bảo đến Đài Thế kỷ, Trường thành và những nơi vĩ đại khác, nhưng đều biết đấy không phải là những nơi họ có thể đến, cô nhớ, hai người xác định đến nơi lần đầu tiên gặp mặt. Đây là quán bar Thiên Đường.

Bar Thiên Đường đã đông người, hầu hết là thanh niên. Có không ít khách nước ngoài. Mọi người đều mặc những bộ đồ kỳ lạ, trang phục giống như các phái cách mạng đã hẹn nhau từ trước. Trên sàn diễn vẫn là ban nhạc Thiên Đường. Ban nhạc không còn cây saxophone. Họ lần lượt trình diễn những tiết mục có tính tiêu biểu của các nước trong thế kỷ hai mươi, khiến mọi người cảm thấy trong góc nhỏ này cũng không tách biệt khỏi ngọn triều hồi tưởng của toàn thế giới. Lâm Tinh không tìm được chỗ ngồi. Cô đứng dựa tường, dưới bóng tối của ngọn đèn. Hôm nay rất nhiều người đứng, đứng nói chuyện, uống rượu, xem ti vi, chờ tiếng chuông.

Còn hơn một tiếng đồng hồ nữa mới có tiếng chuông. Người chơi dương cầm của ban nhạc đến trước micrô nói chuyện với mọi người. Anh nói: “Các bạn thân mến, xin các bạn im lặng, cho phép tôi nói đôi lời. Buổi biểu diễn của chúng tôi sắp kết thúc, lát nữa chúng tôi sẽ tiếp sóng hoạt động buổi lễ đón chào thế kỷ mới. Vào thời khắc vô giá ngàn năm mới có một lần, vào giờ phút thiêng liêng này mọi người nghĩ đến tương lai, cũng có những người hồi tưởng lại quá khứ, hồi tưởng lại rất nhiều thời điểm tốt đẹp của quá khứ và rất nhiều bạn bè tri âm. Tôi cũng vậy, tôi nghĩ đến ban nhạc Thiên Đường của chúng tôi trong quá khứ, nghĩ đến người anh em chơi saxophone của chúng tôi. Rất nhiều bạn yêu thích ban nhạc Thiên Đường đã hỏi chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng không biết anh đi đâu. Nửa năm trước đây, anh sau một cú sốc tình cảm khó có ai chịu đựng nổi. Chúng tôi không biết anh đã đi đâu Tôi nghĩ, anh sẽ không quay về. Chúng tôi chỉ có thể chúc cho anh mãi mãi như trước kia, vui vẻ, hăng say, sống lương thiện. Tôi có một đề nghị, mọi người hãy nghe lần cuối chúng tôi chơi bản nhạc ‘Hẹn ước nơi Thiên đường’, coi như lời chào tiễn biệt năm 1999 của ban nhạc chúng tôi gửi đến các bạn. Hẹn gặp lại thế kỷ sau.”

Anh nói rất xúc động, lời nói chứa đựng cả dòng nước mắt nóng ấm. Trong tiếng vỗ tay, bản nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” vang lên. Tay chơi dương cầm và toàn ban nhạc cũng là người nghe, đều yên lặng nhìn lên màn hình treo ở các góc, trên đấy là những hình ảnh tuyệt vời của chương trình MTV. Lâm Tinh biết, trời xanh và biển xanh trên màn hình kia là ở Đại Liên hồi mùa hè năm nay. Ngô Hiểu quay ra mặt biển nơi mặt trời vừa lên, chơi saxo, âm thanh dịu dặt. Cả bar Thiên Đường im lặng lắng nghe.

Vào lúc cao trào của âm nhạc, Lâm Tinh đi qua đám người, ra cửa. Đường phố yên tĩnh, không có một chiếc taxi nào chạy qua. Cô thả bước đi về nhà mình ở ngõ Dương Châu, trong đầu vẫn vang vọng tiếng nhạc vừa rồi. Cô không muốn đứng ở nơi đông người. Cô không hòa đồng được với những con người

cười nói vui vẻ kia. Cô chỉ muốn cùng với Ngô Hiếu người yêu của mình qua cái đêm không bình thường này trong tâm tưởng.

Lâm Tinh chậm bước, những giai điệu cứ kéo dài mãi trong tim, nhớ lại những ngày ảm áp đã qua. Mỗi một tình tiết cuộc sống ghi đậm trong lòng và cả những gì rất đổi bình thường đưa đến niềm thương cảm, khiến bước chân cô trở nên nghiêng ngả. Lúc này, không biết từ đâu mờ tỏ vang lên tiếng reo hò của mọi người. Cô biết bước chân nghiêng ngả vừa rồi đã ra khỏi năm 1999 và bước vào năm 2000, một kỷ nguyên đầy ước mơ.

Thời đại mới có gì khác? Đối với Lâm Tinh, không có gì khác. Ngày ngày cô vẫn đi làm, đi phỏng vấn, viết bài. Hết giờ không đi đâu, về nhà, thổi cơm. Lòng vẫn không rời Ngô Hiểu. Đối với cô, giao thời của thế kỷ, giao thời của thiên niên kỷ vẫn như một ngày bình thường. Tất cả chỉ là giới hạn tâm lý mà con người tự đặt ra.

Trong giới hạn ấy, với những ai có những mê hoặc tồn tại trong lòng, sẽ mãi mãi là giới hạn của một sinh mệnh, nhất là đối với những người già vào cuối đời. Hạ Vệ Hoa từ Mỹ về, đem theo ông cậu già cả, về Cát Hải quê cũ xem mặt trời thiên niên kỷ mới, nhằm thỏa mãn nguyện vọng một đời. Sau ngày đầu năm họ lên Bắc Kinh, Vệ Hoa tìm gặp Lâm Tinh. Cậu ta hẹn Lâm Tinh đến một biệt thự thuê tạm ở ngoại thành. Đây là ngôi nhà của bạn ông cậu, tuy không hào hoa sang trọng như biệt thự Kinh Tây, nhưng cũng rất tao nhã, yên tĩnh. Cậu ta cùng ông cậu, bà mợ mời Lâm Tinh ở lại ăn bữa cơm trưa đạm bạc. Trong bữa ăn, hai ông bà già hỏi Lâm Tinh về cuộc sống của người dân đại lục hiện nay, hỏi những chuyện quê hương, tất cả đều mới lạ. Ăn xong, hai ông bà già đi nghỉ trưa, Lâm Tinh cũng cáo từ ra về. Vệ Hoa giữ cô lại. Cô từ chối, bảo chiều này còn có việc, không thể ở lại.

Vệ Hoa đưa tiễn Lâm Tinh. Trước biệt thự có một cái hồ nhỏ của chủ nhà, bên hồ có một cây liễu đã rụng lá. Họ dẫm lên băng tuyết mặt hồ để ra đường lớn. Cả hai trong tiềm thức có cái xa lạ của những người xa cách lâu ngày. Lâm Tinh nói với Vệ Hoa mình đã lấy chồng, và đã phẫu thuật cấy ghép thận. Cô nói với cậu ta toàn những chuyện vui. Có thể vì trông thấy cuộc sống của Lâm Tinh toàn những thuận lợi, trên khuôn mặt Vệ Hoa có vẻ khó tả. Cậu ta nói: “Em chúc mừng hạnh phúc của chị. Lúc nào chị mời em một bữa tiệc cưới bổ sung?”

Lâm Tinh nói: “Bao giờ Hoa tốt nghiệp về nước, nếu chị còn sống, chị sẽ chiêu đãi bổ sung.”

Vệ Hoa nói: “Chị đã mổ rồi, chắc chắn còn sống mấy chục năm nữa. Thế nào, có cần em giúp chị sang Mỹ du học không? Hay là đi nghỉ, chị cũng cần nghỉ ngơi cho thoải mái.”

Lâm Tinh không nói gì.

Vệ Hoa nói: “Em nói thật đấy. Chị còn trẻ, việc gì mà như bà già nhà quê vậy, cứ khur khur giữ lấy cái ngõ Dương Châu ấy suốt đời à? Con gái lấy chồng rồi, chả nhẽ không còn chí tiến thủ nữa hay sao?”

Lâm Tinh đứng lại. Cô không biết tại sao mắt mình ướt nước, một câu nói run rẩy bật ra: “Chị phải giữ chỗ ấy. Chị không thể để anh ấy về không tìm thấy chị.” Vệ Hoa không nghe rõ: “Ai về, ai tìm chị?”

Lâm Tinh nghẹn lại, không thể trả lời, một giọt nước mắt lăn xuống. Cô không thể gượng cười để che đậy đau khổ. Cuối cùng cô đối mặt với người bạn tin cậy nhất:

“Anh Hiểu, đi rồi. Anh ấy giận chị, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ về, anh ấy hết giận sẽ trở về...” Lâm Tinh không nói tiếp được nữa, lâu lắm rồi cô không rơi lệ, không nói với ai về Ngô Hiểu. Nhưng Vệ Hoa xuất hiện, khiến cô nhớ lại những ngày trước kia, trước kia cô đã từng có một mùa tình yêu đẹp như mơ.

Không cần phải giải thích, Vệ Hoa hiểu. Cậu ta nói: “Chị Tinh, em đã nhìn ra, bề ngoài chị rất kiên cường, rất độc lập, rất chuyên chú sự nghiệp. Thực tế chị là một người con gái yếu đuối, quá chân thật mà cũng không chịu thay đổi. Cho nên từ lâu em đã nghĩ chị rồi sẽ thất bại. Chị với anh Hiểu vẫn còn trẻ con lắm, không ai hiểu thế nào là tự bảo vệ, làm thế nào để tránh gây tổn thương và thất bại cho nhau. Từ lâu em đã nghĩ hai người sẽ không bền.”

Lời phê bình của Vệ Hoa khiến cô thêm buồn, nhưng thừa nhận không sai, ít ra sự thật đã chứng minh lời cậu ta nói.

Họ đã lên đến bờ hồ không có cây, ra đường cái, đến bến đợi xe buýt ngoại thành. Vệ Hoa nói, chị cứ gọi

taxi, em trả tiền. Lâm Tinh nói, ngồi xe buýt cũng được, với lại, ở đây không có taxi. Lúc này tâm trạng Lâm Tinh cũng đã bình tĩnh lại. Hai người nhìn nhau, ánh mắt vô cùng thân thiết. Vệ Hoa lại hỏi:

“Dẫu vậy, chị cũng nên suy nghĩ về đề nghị của em. Chị cũng cần thay đổi hoàn cảnh nghỉ ngơi, có thể chị sẽ quên chuyện buồn, vui vẻ sẽ trở lại.”

Lâm Tinh cúi đầu, không trả lời. Cho đến lúc xe đến, cô mới ngược lên, nói: “Chào Hoa nhé!” Lần đầu tiên cô chủ động ôm Vệ Hoa, nhưng đây chỉ là cái ôm theo kiểu cáo biệt chào nhau. Cô nói: “Chị cảm ơn Hoa, cảm ơn Hoa đã làm tất cả vì chị. Những năm gần đây chị gặp không ít người tốt, Hoa là người làm chị cảm động nhất. Nhưng chị phải về, nhà không thể không có người. Chào Hoa, người bạn tốt của chị.”

Lâm Tinh bước lên xe, cho đến khi xe chuyển bánh cô mới nhìn Vệ Hoa đứng tần ngần dưới kia. Bến xe này chỉ một mình Lâm Tinh lên, cũng chỉ có một mình Vệ Hoa là người đi tiễn. Một mình cậu đứng kia, đứng bất động nhìn theo hồi lâu, cho đến khi xe chạy thật xa, không ai nhìn thấy ai.

Đầu thế kỷ, ngoài chuyện đi làm, sinh hoạt bình thường ra, chị có thêm một khúc nhạc đệm nho nhỏ khiến tinh cảm Lâm Tinh xao động. Người cô mỗi ngày một khỏe. Sau phẫu thuật, lọc máu mỗi ngày một lần rút xuống chỉ cần mỗi tuần ba lần, bây giờ mỗi tuần chỉ một lần. Không phải không có tiền, mà bác sĩ cho phép giảm bớt. Theo dự đoán của bác sĩ, sau một thời gian ổn định, cô không cần thiết phải lọc máu nữa.

Hôm thứ hai sau ngày gặp Vệ Hoa, tâm trạng cô hoàn toàn bình tĩnh lại. Hôm ấy đúng ngày phải lọc máu, cô đến bệnh viện từ sớm. Trong hành lang bệnh viện cô bắt gặp lại viên cảnh sát lớn tuổi.

Viên cảnh sát lớn tuổi đến bệnh viện không phải để điều tra vụ án, mà để đưa bà mẹ gần tám mươi của ông đến khám bệnh. Thấy ông diu một bà già lão đảo đi, đúng là một người con hiếu thảo. Lâm Tinh bất ngờ thấy một phần cuộc sống đầy xúc động của viên cảnh sát. Cô nhận ra họ cũng chỉ là những con người bình thường. Cuộc sống của người già người trẻ thật không dễ dàng, cho nên, ấn tượng của cô về viên cảnh sát này bỗng trở nên thân thiết.

Tất nhiên, viên cảnh sát hôm nay vẫn mặc thường phục, gặp Lâm Tinh ông chào hỏi hết sức nhiệt tình. Những người khác trông thấy sẽ cho rằng họ là hàng xóm hoặc cô là con gái một đồng nghiệp của ông. Ông rất cẩn thận để mẹ già nua mắt kém chân chậm ngồi xuống ghế, rồi đi tới nói chuyện với Lâm Tinh. Ông hỏi, gần đây có tin gì của Ngô Hiểu không? Lâm Tinh lắc đầu. Ông lại hỏi, không thư từ gì về à? Lâm Tinh lại lắc đầu. Cô không ngờ ông ta nói ra câu này:

“Anh Hiểu có gửi cho chúng tôi một lá thư.”

Lâm Tinh ngó ra, không biết mình kinh ngạc hay buồn. Từ ngày hai người xa nhau, đây là lần đầu tiên cô biết tin anh. Nhưng anh gửi thư cho viên cảnh sát chỉ như người đi cùng đường, tại sao không đỏi hỏi đến người vợ ở nhà mỗi mắt trông chờ?

Viên cảnh sát nhận ra vẻ kinh ngạc của Lâm Tinh, ông giải thích: “Chúng tôi vừa kết thúc vụ án bố chồng cô. Bố chồng cô không tự sát, mà bị một cán bộ rất được ông ấy tin nhiệm, cùng làm việc với nhau hai mươi năm trời, giết chết. Ôi, giữa người với người thật khó nói. Vụ án vẫn chưa khởi tố, không biết anh Hiểu nghe được ở đâu, gửi thư cho chúng tôi. Thứ nhất để bổ sung những việc anh ấy biết, thứ hai, cảm ơn cơ quan công an. Thư của anh ấy được lắm. Chúng tôi định có thư trả lời, nói rõ với anh ấy mọi chuyện, mà cũng để nói rõ chuyện trước đây cô đã cố gắng giải cứu anh ấy như thế nào. Hai người vì vụ án này mà hiểu nhầm nhau. Tôi cũng muốn làm một việc gì đó để sớm gỡ cái mắc mớ này.”

Lâm Tinh hỏi: “Ông đã viết thư chưa?”

Viên cảnh sát nói: “Tôi viết rồi, nhưng không biết gửi đi đâu. Thư của anh ấy không để địa chỉ. Nhưng theo dấu bưu điện, thư gửi từ Thượng Hải. Mấy hôm nữa tôi đi Thượng Hải, cô có cần tôi tìm giúp không?”

Lâm Tinh không dám tin, cô hỏi: “Tìm bằng cách nào?”

“Có thể nhờ Sở Công an Thượng Hải, tôi có nhiều người quen ở đấy lắm.”

Lâm Tinh không biết nói gì hơn, chỉ cúi đầu khom người: “Cảm ơn, cảm ơn ông nhiều.”

Mỗi lần lọc máu Lâm Tinh đều ngủ, nhưng lần này thì không. Suốt năm tiếng đồng hồ mắt cô cứ mở chong chong. Cô ân hận vừa rồi không đòi xem lá thư của viên cảnh sát, có thể trong câu chữ cũng biết được tình hình hiện tại của Ngô Hiểu. Lọc máu xong cô đi ngay, không biết Sở Công an có chịu lấy thư ấy ra cho cô xem không, cũng không biết viên cảnh sát lớn tuổi sáng nay đưa mẹ đi khám bệnh rồi về nhà hay đến cơ quan.

Chưa ra khỏi cổng bệnh viện, cô vô tình gặp bác sĩ Chủ nhiệm khoa tiết niệu ở một chỗ rẽ. Ông đứng một nơi không xa Lâm Tinh, đang nói chuyện với một người nào đó. Lâm Tinh đứng lại. Cô nhận ra người đang nói chuyện với bác sĩ Chủ nhiệm khoa chính là người chơi dương cầm trong ban nhạc Thiên Đường. Bác sĩ Chủ nhiệm đang giảng giải gì đó cho anh. Người chơi dương cầm vừa nghe vừa gật đầu. Anh đứng quay mặt về phía này nhưng không trông thấy Lâm Tinh. Lâm Tinh lại trông thấy rất rõ về mặt của anh. Không hiểu tại sao về mặt anh lại làm Lâm Tinh bưng tỉnh.

Bác sĩ Chủ nhiệm và người chơi dương cầm bắt tay từ biệt. Bác sĩ Chủ nhiệm quay lại, vừa ngược mắt thì trông thấy Lâm Tinh.

Bác sĩ Chủ nhiệm cười, chào cô, cái cười không tự nhiên: “Ồ, cô Tinh đấy à, hôm nay đến phiên lọc máu nhỉ?”

Lâm Tinh nhìn bác sĩ Chủ nhiệm, với khẩu khí khẳng định và kiên quyết, hỏi: “Có phải anh ấy không, thưa bác sĩ?”

Bác sĩ Chủ nhiệm ngó ra: “Cô hỏi gì?”

Lâm Tinh nhìn thẳng vào khuôn mặt bác sĩ Chủ nhiệm: “Có phải anh ấy đã chi toàn bộ chi phí cho ca mổ, lọc máu và nằm viện của tôi?”

Bác sĩ Chủ nhiệm vờ ngơ ngác: “Ai chi gì?”

Lâm Tinh lắc đầu: “Thưa bác sĩ Chủ nhiệm, tôi biết bác sĩ là một trí thức, một trí thức chân chính, cho nên bác sĩ không biết nói dối, xin bác sĩ đừng giấu tôi.”

Bác sĩ Chủ nhiệm im lặng một lúc rồi trả lời cô: “Xem ra, để anh ấy nói với cô thì tốt hơn.”

Lâm Tinh cúi chào: “Xin cảm ơn bác sĩ.”

Lâm Tinh chạy ra khỏi cổng bệnh viện, ra phố người xe tấp nập qua lại, đã không thấy bóng dáng người chơi dương cầm đâu. Cô lên xe buýt rồi chuyển sang xe điện, vội vã đến nhà người chơi dương cầm. Trước đây có lần cô cùng Ngô Hiểu đến nhà anh. Trong số các thành viên ban nhạc Thiên Đường, chỉ có anh sống một mình. Anh ở trong một ngôi nhà kết cấu gạch gỗ theo kiểu cũ. Nhà có một phòng rộng lớn làm đại bản doanh của ban nhạc, cũng là nơi họ tập luyện, tán dóc và tụ tập vui chơi.

Người chơi dương cầm không có nhà, cửa khóa. Cô ngồi chờ dưới cửa. Một cơn gió nhẹ, bụi rác trên mặt đất bay lên, uốn lượn như một con rắn. Cô cố chờ. Gần tối thì anh về, một mình, cúi đầu đi lên lầu, không trông thấy Lâm Tinh. Lâm Tinh theo lên, khi anh mở khóa cửa, cô gọi: “Anh Hai.”

Người chơi dương cầm quay lại, ngạc nhiên: “Ồi, cô Tinh, cô đến có việc gì?”

Anh vừa nói vừa mở cửa, lúi đi tối om. Anh bật đèn, muốn nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt Lâm Tinh. Nhưng đèn vừa bật sáng, Lâm Tinh đã quỳ sụp xuống ôm lấy đầu gối anh, khiến anh hoảng loạn.

“Ôi, sao thế này?” Anh vội đỡ cô đứng dậy.

Lâm Tinh nói: “Anh Hai, em không có tiền để trả anh. Em cũng không có cách nào để đền đáp công ơn của anh, chỉ còn biết vái lạy anh!”

Lâm Tinh khầu đầu. Người chơi dương cầm kêu lên: “Cô đứng dậy!” Nhưng anh không lời nổi. Lâm Tinh nghĩ, món nợ này mình làm sao trả nổi, chỉ biết khầu đầu, không biết làm gì hơn, nhất là đối với một người đàn ông. Ý nghĩ ấy đè nặng lên lòng cô. Cô chỉ biết quỳ, quỳ cho đến khi người chơi dương cầm chẳng còn cách nào, than thở:

“Nếu quỳ lạy thì cô cứ quỳ lạy đi!”

Lâm Tinh ngược lên nhìn. Người chơi dương cầm đưa hai bàn tay thon dài ra, mở cho cô trông thấy một mảnh giấy. Cô nhận ra đây là một liên xé ra từ phiếu chuyển tiền, trên đó ghi:

Anh Hai! Anh dùng khoản tiền này để Lâm Tinh cấy ghép thận, đây là khoản nợ của tôi với cô ấy. Xin anh đừng nói tiền của tôi gửi. Mong anh giúp đỡ.

Ngô Hiếu.

Hai tay Lâm Tinh run run cầm mảnh giấy có ghi lời nhắn, nghe thấy lời giải thích như trút được gánh nặng của người chơi dương cầm: “Tiền gửi từ Thượng Hải. Tất cả năm trăm ngàn đồng, tôi nộp cả vào bệnh viện. Có thể ở Thượng Hải dễ kiếm tiền. Cậu ấy vừa đi chưa được bao lâu mà đã kiếm được một khoản lớn như vậy.”

Nét chữ nhỏ nhắn quen thuộc đã thức tỉnh tình yêu của Lâm Tinh, cô như từ địa ngục từng bước lên thiên đường. Cảm giác buồn vui lẫn lộn giống như đang mơ, giống như giấc mơ hư cấu trong truyện đồng thoại.

Ngồi taxi chạy trên đường trên cao Trường Hồng xuyên Thượng Hải, giống như bơi giữa một rừng kiến trúc mênh mông. Từ lúc xuống tàu, Lâm Tinh hết sức nóng ruột, không phải vì Thượng Hải to lớn, tráng lệ, mà là sự trùng trùng đang đến gần trong gang tấc.

Khoảnh khắc trùng trùng mong đợi từ lâu sắp đến, ngược lại làm cô chìm sâu trong nỗi sợ hãi âm thầm. Cô không biết Ngô Hiểu đi xa gần một năm trời, liệu có phải tình nghĩa ân ái vợ chồng nay chỉ còn trên danh nghĩa?

Nhưng dù sao thì nỗi sợ hãi cũng không ngăn nổi niềm hy vọng để cô bước lên chuyến tàu nhanh số mười ba đến Thượng Hải. Tối hôm qua vừa nhận được mảnh giấy của viên cảnh sát lớn tuổi, cô lập tức ra ga. Mảnh giấy ghi rất rõ tên họ và địa chỉ, bên dưới còn ghi thêm hai chữ “Về Nhà” thật to. Đây là tên một quán bar ở Thượng Hải. Nhận được mảnh giấy, Lâm Tinh không nén nổi, cô hét lên: “Về Nhà!” Cái tên ấy như một điềm lành. Cô không tin gần một năm phiêu bạt, Ngô Hiểu lại không chút động lòng về hai cái chữ ảm náu trong đó những tình cảm ảm áp mạnh mẽ. Địa chỉ này không thể sai nổi, vì viên cảnh sát lớn tuổi mặc thường phục hết sức nhiệt tình, đã động viên bạn bè của ông - những trình sát chuyên nghiệp thần thông quảng đại, việc gì cũng có thể làm - trong cơ quan Công an Thượng Hải đã tìm thấy.

Đến gần trưa thì cô tìm thấy bar này. Một quán bar lớn, trang trí rất có phong cách. Vừa nhắc đến hai chữ “Về Nhà” người lái taxi gật đầu biết ngay, chứng tỏ quán bar rất nổi tiếng. Buổi trưa khách không đông lắm, món ăn Tây đơn giản nhưng rất tinh tế. Lâm Tinh ngồi xuống, gọi một tô mì Ý, sau đấy làm ra vẻ tiện thể hỏi nhân viên phục vụ, ở đây buổi tối có trình diễn ca nhạc không? Nhân viên phục vụ đáp, Có, ca nhạc ở đây rất nổi tiếng, nếu đến muộn sẽ không còn chỗ ngồi. Lâm Tinh hỏi, có những tiết mục gì? Nhân viên phục vụ nói rất phong phú, buổi tối mời cô đến dự. Lâm Tinh hỏi, Có ai trình diễn saxophone không? Nhân viên phục vụ hỏi, trình diễn gì? Saxophone? Không có tiết mục ấy.

Lâm Tinh ngó ra, miếng mì trong miệng bỗng nhạt nhẽo. Với tâm trạng không yên, cô ăn nốt mì, đến một nhà trọ gần đấy thuê phòng, rồi sốt ruột chờ mặt trời ngả về Tây. Tối, cô đến bar “Về Nhà”, vẫn gọi món đơn giản để chiếm một chỗ ngồi gần sân khấu biểu diễn nhưng kín đáo. Tám giờ, buổi biểu diễn kích động lòng người bắt đầu. Đầu tiên là một ban nhạc rock tiết chế tình cảm, sau đấy là một ca sĩ đang “hot” cổ tình làm ra vẻ hoang dã. Mười giờ rưỡi, chừng như bước vào toàn bộ các tiết mục hay nhất, trên sân khấu đèn rực sáng, nhạc âm ỉ, mấy cô gái trang phục rất sexy trình diễn một vũ điệu hờ hang. Động tác múa đơn giản nhưng tiết tấu múa lại làm cho người xem phải hưng phấn theo, mọi người cùng vỗ tay rào rào. Sau vũ điệu ồn ào quá mức, quán bar bỗng im lặng. Nhạc trong đĩa vang lên những giai điệu nhẹ nhàng chậm rãi làm cho thần kinh người nghe chùng xuống. Đây là lúc khách khiêu vũ, cô không biết tiếp theo là tiết mục gì, có Ngô Hiểu hay không.

Cô gọi một nhân viên phục vụ đi qua, hỏi: “Nghe nói ở đây có một anh chơi saxophone hay lắm. Lát nữa anh ấy có biểu diễn không?”

Hình như nhân viên phục vụ này còn mới, lắc đầu không biết, nhưng cô ta rất nhiệt tình hỏi một cô nhân viên điều hành sân khấu. Hai người nói chuyện bằng tiếng Thượng Hải hồi lâu, cô nhân viên điều hành sân khấu trả lời Lâm Tinh:

“Chị muốn tìm người chơi saxo ấy à, anh ấy đi từ lâu rồi.”

“Anh ấy đi đâu?”

“Hình như sang hộp đêm Đức Châu.”

“Chị có biết người chơi saxo ấy tên gì không?”

“Không biết, anh ấy cứ chơi xong là đi ngay. Chúng tôi cũng không quan hệ với anh ấy.”

“Anh ấy người thế nào?”

“Dáng cao cao, đẹp trai.”

Lâm Tinh không biết mình đã kết thúc câu chuyện với người điều hành sân khấu thế nào, có thể ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không, và cứ vậy tất tưởi bỏ ra khỏi quán bar “Về Nhà”, vẫy một chiếc taxi, lên xe, vội vã nói:

“Hộp đêm Đức Châu.”

Cô không biết cái hộp đêm ấy tên là Đức Châu, thủ phủ tỉnh Sơn Đông hay là Đức Châu^[2] nước Mỹ. Cũng may, hộp đêm ấy không xa bar “Về Nhà”, chỉ cách mấy con phố ngắn. Ở đây đông vui hơn bar “Về Nhà”, hai bên đường đậu đầy ô tô. Lâm Tinh bất ngờ, vừa vào đến cửa hộp đêm rất hoa lệ, bỗng nghe thấy tiếng saxophone vui vẻ nhẹ nhàng từ trong vang ra. Cô sững sờ hồi lâu mới xác nhận đây chính là những âm thanh mà biết bao đêm ngày khổ tâm kiếm tìm. Trái tim cô tưởng như không chịu đựng nổi nỗi kích động bất ngờ, da thịt tê dại như bị điện giật. Cô muốn hoan hô, lại muốn đứng im, lòng những hoang mang bối rối, khiến chân bước không vững.

Lối vào phòng ca nhạc bị một bức tường người chắn lại, chứng tỏ bên trong đã đầy người. Chỉ có thể một người ra mới có một người vào, hai người ra hai người vào. Cô cố chen, bắt cháp người đằng sau rầy la, dù sao thì cũng rầy la bằng tiếng Thượng Hải, cô nghe không hiểu. Ở đây những khuôn mặt con gái xinh đẹp không dễ bị người khác xem thường. Những người xếp hàng phía trước rất vui vẻ nhường chỗ cho cô. Nhưng khi vào được phòng ca nhạc thì tiếng kèn saxo kích động lòng người không còn và người biểu diễn cũng đã đi mất. Các loại đèn trên trần nhà đang nhấp nháy khởi động, không biết một nơi nào đây trên đầu, cũng bắt đầu phát ra những âm thanh khàn khàn. Một DJ người da đen dùng một thứ tiếng Anh quái dị đang khua môi múa mép trước khúc nhạc Disco cổ vũ cho khách khiêu vũ đang ngứa ngáy tay chân. Cô chen lên phía trước, định ra cửa sau bên cạnh sân khấu, nhưng bị nhân viên bảo vệ giữ lại, nói cửa này không được vào. Cô nói, tôi tìm người. Bảo vệ hỏi tìm ai? Cô nói, tôi tìm anh Ngô Hiểu. Bảo vệ nói, Ngô Hiểu nào? Không có người ấy. Cô cuống lên, nói người vừa chơi *saxo*. Bảo vệ nói, Anh ấy đi rồi, cứ xong là đi ngay. Cô không tin, nói anh cứ để tôi vào tìm. Bảo vệ nói, Đi rồi, cô còn tìm gì nữa. Nói mãi nhưng anh ta vẫn không cho vào. Lúc này nhạc đã nổi lên, áp đảo mọi lời cầu xin và tranh cãi của cô.

Đúng lúc ấy cô trông thấy Ngô Hiểu.

Không biết Ngô Hiểu từ đâu xuất hiện giữa phòng ca nhạc, anh vẫn mặc cái áo trông rất gầy gò, tóc chải keo bóng mượt. Chân anh bước theo tiết tấu *Disco*, vẫn thoải mái kiêu ngạo như Rukawa Kaede. Anh đi qua đám người đang nhảy múa điên loạn ra cửa, thoát ẩn thoát hiện trong ánh đèn biến ảo bất định. Nhưng Lâm Tinh trông thấy anh, rất vô tình và ngẫu nhiên trông thấy, giống như số trời đã định.

Cô ra sức, cố gắng căng hết mạch máu trên cơ thể, gọi to:

“Anh Hiểu...” Ngô Hiểu tiếp tục đi ra cửa, không nghiêng ngó nhìn lại. Âm thanh từ vô số thùng loa vang ra giống như tiếng kim loại va chạm, bất cứ tiếng gào nào cũng trở nên nhỏ bé, xa xôi. Nhưng Lâm Tinh vẫn cố dốc hết sức lực từ trong lồng ngực để gọi, thậm chí cô không nghe thấy giọng mình đã khàn đặc. Cô gào to, đuổi theo, bám nhìn cái bóng đang ung dung rời khỏi cả trăm cái đầu đang lơ lửng, sợ chỉ trong nháy mắt anh chìm hẳn trong biển người.

Cô đuổi theo ra tận cửa, bỗng hoa mắt, quả nhiên Ngô Hiểu biến mất. Cô không biết anh đã ra khỏi cửa chưa hay vẫn ở trong phòng ca nhạc. Chân cô bước theo bản năng chỉ dẫn, chạy theo ra ngoài. Bên ngoài cửa phòng ca nhạc vẫn đầy người không biết chuẩn bị vào hay chuẩn bị ra về. Trong đám người không có Ngô Hiểu. Cô tiếp tục truy đuổi theo bản năng. Cô đuổi theo ra bậc thềm tầm nhìn rộng mở bên ngoài hộp đêm. Cô trông thấy dưới kia là một chiếc ô tô thể thao mui trần màu đỏ đẹp lạ thường. Một cô gái trẻ trang phục gọn gàng quàng vai một chàng trai, hôn nhẹ lên khuôn mặt anh ta. Lâm Tinh bỗng đứng sững, cổ họng như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, khiến cô tức thở, hoa mắt.

Người con trai kia chính là Ngô Hiểu.

Lẽ ra cô phải nghĩ tới, nhưng lại sơ ý bỏ qua. Những nghi ngờ suốt nửa năm nay cô cứ nghĩ mà không giải đáp nổi, cuối cùng đã có câu trả lời rõ ràng và không sai. Câu trả lời thật đơn giản và dễ hiểu, hợp lý và tất nhiên.

Ngô Hiểu vẫn bật vô âm tín là bởi anh xa cách ngàn trùng, đã yêu một người con gái khác!

Mắt Lâm Tinh mở to, trông thấy Ngô Hiểu lặng lẽ mở cửa xe của người con gái. Cô tuyệt vọng nhưng vẫn cố gọi to:

“Anh Hiểu...”

Ngô Hiểu nghe thấy. Âm thanh quen thuộc khiến anh rùng mình, ngược nhìn lên: anh trông thấy trên bậc thềm trống trải, người yêu của mối tình đầu, người vợ kết tóc xe tơ của anh.

Có thể trước khi tai họa rơi xuống, vận may sẽ đến cùng một lúc. Lâm Tinh không những khỏi bệnh lại tìm thấy Ngô Hiểu. Mọi thứ cầu mong trong giấc mơ, những sự kiện lẽ ra phải dự kiến nhưng không dự kiến, vào lúc tâm lý không đề phòng, bỗng lần lượt đến, thật kì diệu. Cho nên, khi Lâm Tinh đứng trên bậc thềm hộp đêm Đức Châu trông thấy sự việc đau lòng, tất cả đều bất ngờ và tàn nhẫn.

Cô bỏ chạy như chạy trốn. Khóc lóc làm cô ngẹt thở, bước chân lảo đảo. Đường phố đông đúc và cao ốc của Thượng Hải làm cô choáng váng, hoa mắt.

Nơi này rất gần phố Bờ Sông nổi tiếng. Cô trông thấy đường phố rực rỡ ánh đèn, trông thấy tháp truyền hình “Viên ngọc phương Đông” chói lọi bên kia sông Hoàng Phố. Cảnh đêm tráng lệ làm cô đau đớn không muốn sống, bởi tất cả những gì đẹp đẽ đều đã bỏ cô mà đi. Nhưng cô vẫn dừng bước nhìn lại. Quả nhiên trên đường phố rực sáng ánh đèn, Ngô Hiểu đang đuổi theo. Tùi thân, phần nộ, căm giận, tất cả đều có, nhưng tất cả đều bị những nhớ thương tích tụ bao đêm khóa lấp. Không kiềm chế nổi, cô lao tới, ôm lấy anh, chỉ còn tập trung vào một ý nghĩ. Đây là - người cô đang ôm trong lòng - là người yêu, là chồng của cô.

Nước mắt ngày gặp mặt ướt bờ vai Ngô Hiểu, Lâm Tinh không biết nói gì vào lúc này. Cô cũng trông thấy giọt nước mắt trên hàng mi Ngô Hiểu, giọt nước mắt đã an ủi tình cảm cô rất nhiều.

Cô gái lái chiếc xe thể thao cho xe chạy tới, đứng bên đường, không chút biểu cảm nhìn hai người. Lâm Tinh nói: “Anh Hiểu, anh cùng em về nhà, về nhà chúng ta nhé!” Ngô Hiểu không trả lời, từ từ buông Lâm Tinh, hỏi: “Em mổ có tốt không? Lúc này em còn khó chịu nữa không?” Lâm Tinh nói: “Em khỏi hẳn rồi, không còn khó chịu nữa. Em biết anh vẫn yêu em, em biết.”

Ngô Hiểu nhẹ nhàng đẩy cô ra, quay người, đi về phía Bờ Sông, không biết anh định tránh Lâm Tinh hay tránh cô gái chạy xe thể thao kia. Anh nói: “Em khỏi bệnh rồi, anh không còn bận tâm gì nữa.” Lâm Tinh không hiểu ý anh nói gì. Cô nói sau lưng anh: “Anh Hiểu, nhưng em vẫn bận tâm đến anh, biết bao nhiêu ngày đêm, không ngày nào đêm nào em không nghĩ đến anh.” Ngô Hiểu đứng lại, không quay đầu, không nhìn Lâm Tinh, nói: “Anh nợ em, đã trả xong. Bây giờ anh đi với người khác, anh nợ người khác.”

Lâm Tinh mơ hồ nhận ra. Ánh mắt lẩn tránh, lời lẽ mập mờ, vẻ mặt căng thẳng và cả cô gái xinh đẹp chạy xe thể thao chờ ở kia, lẽ nào cô không hiểu? Nhưng cô vẫn muốn vẫn hỏi tất cả. Cô hỏi, Anh Hiểu, anh vẫn giận em đấy ư? Anh cho rằng em phản bội anh đấy ư? Ngô Hiểu không nói gì. Anh cho rằng em bán rẻ anh đấy ư? Ngô Hiểu nói, Tất cả đã trở thành quá khứ, anh không muốn nhắc lại. Lâm Tinh rơi lệ. Quá khứ của chúng ta đẹp biết bao, em không bao giờ, không bao giờ quên nổi. Anh quên hết rồi sao?

Cô gái lái chiếc xe thể thao ấn hai hồi còi. Cô ta bắt đầu giục anh. Hai tiếng còi ngăn cản Ngô Hiểu định trở về với hồi ức. Anh thấy cô gái kia đi tới, vẻ mặt bất giác căng thẳng, bỗng rồi biểu thị chia tay: “Em ở đâu, ngày mai anh đến thăm.” Anh nói rất khẽ, như sợ cô gái kia nghe thấy. Cái vẻ không tự nhiên của anh làm cho Lâm Tinh thêm thất vọng. Cô gái kia đi tới, rất còi mở không chút ngưng. Cô gái đứng giữa hai người, mắt nhìn Lâm Tinh, giọng nói lại hướng về Ngô Hiểu:

“Vợ anh đấy à?”

Ngô Hiểu không trả lời, anh lúng túng nói với cô gái: “Em ra xe chờ anh.”

Trái tim Lâm Tinh như có vật gì đâm mạnh, vì anh không dám thừa nhận với cô gái kia Lâm Tinh là vợ. Xem ra, cô gái cũng không cần thiết anh phải thừa nhận, thậm chí cô ta nở nụ cười công kích với Lâm Tinh:

“Tôi tên là Thanh, chúng ta có thể làm quen với nhau được không?”

Ngô Hiểu lập tức ngắt lời cô gái. Giọng nói của anh không rõ là bức mình hay cầu xin: “Em ra xe chờ anh một lúc, được không?”

Cô gái vẫn đứng yên, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh. Nụ cười và vẻ trấn tĩnh của cô như cố tình thách thức, không phải đối với Ngô Hiểu mà là đối với Lâm Tinh. Nỗi buồn của Lâm Tinh lúc này chuyển hóa thành tức giận, tức giận cái vẻ vênh vang của cô gái, càng giận hơn cái nhu nhược của Ngô Hiểu. Trước mặt người tình, anh không dám nhận vợ mình. Như vậy đâu còn là đàn ông! Trong hoàn cảnh này Lâm Tinh cũng trở nên tàn nhẫn, giọng nói kích động, lạc hẳn đi:

“Anh Hiểu, anh muốn đi với cô ta không?”

Mặt Ngô Hiểu tái nhợt, giải thích: “Không, anh ở một mình, cô ấy đưa anh về. Em ở đâu, mai anh đến tìm em.”

Làn môi Lâm Tinh run run, nhưng rồi cô cố cao giọng: “Anh Hiểu, em ở nhà của em trong ngõ Dương Châu, Bắc Kinh. Đây là nơi em yêu, lấy chồng và có cuộc sống hạnh phúc. Nếu anh muốn tìm em thì cứ đến đây.”

Lâm Tinh ngậm nước mắt nói xong câu ấy rồi quay người bỏ đi. Cô biết rất rõ việc bỏ đi này đối với cô và Ngô Hiểu rất có thể là vĩnh biệt. Nhưng tinh thần cô đã mệt mỏi, đầy những thương tích, không thể có cuộc đấu một sống một chết với cô gái giàu có chạy xe thể thao kia. Hơn nữa, cô là vợ Ngô Hiểu, là vợ hợp pháp. Nếu tỏ ra quý lụy cầu xin trước mặt người tình chen ngang, coi như mất hết sự tôn nghiêm làm một con người.

Cô bỏ chạy, bỏ chạy cho đến lúc không còn thấy Ngô Hiểu. Đèn dọc phố Bờ Sông lần lượt tắt, con sông Hoàng Phố chìm trong bóng tối chờ đợi bình minh. Trước lúc bình minh cô mới về đến chỗ trọ. Lúc mặt trời lên, cô rời Thượng Hải đã làm tan nát trái tim cô.

Trên đường về, cô cố để lòng mình bình tĩnh, lặng lẽ nhìn làng quê, thành phố lần lượt trôi qua ngoài cửa sổ đoàn tàu. Dọc đường có không biết bao nhiêu núi đồi và đồng ruộng, bất giác đưa cô từ không gian tình cảm nhỏ hẹp vào vùng trời hiện thực rộng mở, để cô cảm nhận được cái mệnh mông của thế giới và cái vĩnh hằng của cuộc đời. Còn bản thân, tất cả những gì sống đi chết lại của mình, chẳng qua chỉ là ngọn sóng mất đi trong chớp mắt giữa ngàn trùng biển khơi. Nhưng cô vẫn cố chấp nghĩ rằng, tuy ngọn sóng không là gì trong biển cả, có thể có, có thể không, nhưng với cô lại là đại dương, khó lòng siêu thoát và không để tâm.

Lâm Tinh về đến Bắc Kinh, về đến ngõ Dương Châu, về đến căn nhà nhỏ đã từng chứa đựng biết bao tình cảm ấm áp và buồn thương. Tất cả những gì có trong nhà đều khiến cô vững tin, cô đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi xương. Tất cả như mới ngày hôm qua. Dầu vậy, vào lúc này, trong căn nhà này cô tỏ ra cô đơn lẻ bóng.

Một con người đối diện với rủi ro, đối diện với sợ hãi, có thể phát hiện cái yếu đuối của bản thân. Nhưng vào lúc kinh hoàng bối rối không lối thoát, bạn sẽ có khoảnh khắc trấn tĩnh. Giống như con người trong hòa bình bỗng gặp chiến tranh, con người đang hạnh phúc gặp chuyện không may, sớm muộn gì rồi cũng điều chỉnh tâm thái vào một vị trí mới, sẽ tìm lại được nguồn cội sức mạnh trong cơ thể. Bản năng sinh tồn của con người thật ra có một tiềm lực kinh người mà bạn chưa ý thức được.

Lâm Tinh còn nhớ, vào lúc cô yêu say đắm nhất, hạnh phúc nhất, cô đã từng có một tấm lòng rộng mở bao dung độ lượng. Lúc ấy cô nghĩ, nếu Ngô Hiểu yêu người khác, cô vẫn không giận anh. Số phận và cuộc đời đã từng khảng khái ban tặng cho cô một tình yêu đẹp và một người đẹp trai, tài năng của thế gian, lẽ nào không thỏa mãn? Đã từng có sự trải nghiệm vĩnh hằng tiêu biểu, vĩnh hằng chỉ tồn tại trong lòng người, tồn tại trong ký ức và sự rung động mà không thể nào mất đi

Nghĩ như vậy, Lâm Tinh vẫn nhận thức được cái mà mình được là quá nhiều. Trong thời đại này, cái mà mọi người chạy theo là tiền bạc và quyền lực. Mà con đường đến với tiền bạc và quyền lực lại đầy rẫy chông gai, cạm bẫy làm con người tha hóa. Tha hóa, cô nghĩ, đây là một từ ngữ triết học. Trong khái

niệm tâm lý học, vẫn thường dùng từ ngữ biến thái. Cô nghĩ, ngày nay làm một con người chân chính thật không dễ. Giữ được tình cảm và khí tiết của một người bình thường, bất luận là tình yêu cuồng nhiệt hay thất tình, giàu có hay nghèo túng, đều phải giữ một trái tim bình thường, như vậy đã là cao thượng và không dễ dàng. Cô nghĩ, mình còn nhiều việc phải làm. Cô có một công việc ưa thích, từ nay về sau có thể thăm viếng, phỏng vấn càng nhiều người bình thường, sau đấy viết rất thật về họ, cùng họ vui buồn, giận hờn. Đó là một sự nghiệp vô cùng lý thú và chứa chan hy vọng.

Vậy là, cô không ngờ chỉ sau hai tuần lễ, tình cảm lắng xuống, không còn đau đớn đến độ không thiết sống. Mỗi lúc nhớ đến Ngô Hiểu, cô coi như sự hoài niệm, hồi tưởng hạnh phúc lớn hơn đau buồn. Cô vẫn đến quán bar Thiên Đường, quán bar Ánh Trăng, quán bar Chim Vành Khuyên, đến nhà hàng ăn Tiểu Tứ Xuyên và quán cà phê nhỏ trong ngõ Tĩnh Nguyên, đến tất cả những nơi đã từng đến với Ngô Hiểu, tìm một góc khuất, nghe nhạc, uống nước, gọi một vài món Ngô Hiểu vẫn ưa thích. Cô nhớ, sinh nhật lần thứ hai mươi ba của Ngô Hiểu sắp tới. Trước đây anh vẫn trách Lâm Tinh không làm sinh nhật cho anh. Cô định lần này sẽ tổ chức lớn hơn. Ngô Hiểu - Ngô Hiểu trước đây trở thành người yêu tinh thần, cô không nghĩ đến Ngô Hiểu hiện tại, không biết anh đã đi xa tận đâu.

Cho nên, một hôm có người gõ cửa, cô không kích động cho rằng Ngô Hiểu về. Cô rất bình tĩnh mở cửa, trông thấy một người đã đứng tuổi mặc đồ Tây. Người ấy hỏi rõ tên cô, rồi tự giới thiệu mình là luật sư đại diện cho thân chủ là Ngô Hiểu đến bàn công chuyện. Bàn chuyện gì? Lâm Tinh thật bất ngờ, thậm chí do dự có nên để ông ta vào nhà hay không, có nên để ông ta phá vỡ sự yên tĩnh không để gì có được.

Nhưng vị luật sư kia vẫn bước vào nhà. Khi nghe cô hỏi: “Có phải ông là luật sư được anh Ngô Hiểu ủy thác đến đây?” Ông luật sư đưa ra một tấm danh thiếp, rồi trả lời:

“Tôi là luật sư riêng của hộp đêm Đức Châu, Thượng Hải.”

Lâm Tinh lập tức đứng dậy, dừng cuộc nói chuyện: “Xin lỗi, tôi không có bất cứ quan hệ nào với hộp đêm Đức Châu.”

Vị luật sư nói: “Xin cô hãy chờ cho một chút. Tôi tìm được đến đây quả là không dễ dàng, cô để tôi nói hết.” Ông ta lấy từ trong cặp ra và đặt lên bàn một tờ thư ủy nhiệm, phía dưới ghi rõ tên Ngô Hiểu, nói: “Anh Ngô Hiểu là chồng cô. Tôi được sự ủy nhiệm của anh ấy đến đây.”

Lâm Tinh đọc thư ủy nhiệm, tâm trạng rối bời xem kỹ nội dung, nhưng trên trang giấy chỉ có hai chữ Ngô Hiểu. Cô hạ thấp khẩu khí:

“Anh ấy... ủy thác ông đến làm gì?”

Vị luật sư lấy từ trong cặp ra một bản thỏa thuận, đặt trước mặt Lâm Tinh, nói: “Ủy thác tôi đến bàn chuyện ly hôn của hai người.”

Lâm Tinh như bị một màn đêm bao phủ, cô hỏi: “Chuyện gì?”

Vị luật sư từ tốn trả lời: “Hai vợ chồng cô tình cảm bất hòa, chia tay nhau đã lâu. Thân chủ của tôi ủy thác cho tôi đến thương thảo chuyện ly hôn với cô. Hai người vẫn còn rất trẻ, chưa có con, tài sản chung trong thời kỳ hôn nhân không có gì phức tạp. Bởi vậy tôi mong cô trên cơ sở đôi bên cùng tôn trọng, đôi bên cùng hiểu biết, chia tay trong thân thiện. Về vấn đề tài sản, thân chủ của tôi đồng ý để cô hưởng toàn bộ tài sản hiện có của hai người, bao gồm nhà cửa, vật dụng, tiền gửi ngân hàng. Ngoài ra, xét tình hình sức khỏe của cô, thân chủ của tôi đồng ý từ nay về sau, hàng năm sẽ chi trả một khoản nhất định chi phí chữa bệnh cho cô. Khoản tiền cụ thể sẽ do hai bên thỏa thuận...”

Lâm Tinh sững sờ hồi lâu, tưởng chừng không nghe thấy vị luật sư đang nói về những điều kiện ly hôn. Suy nghĩ của cô đang bị một vấn đề khác nắm chặt:

“Hộp đêm Đức Châu có một người chủ. Người chủ ấy là một cô gái trẻ ư? Cô gái chạy xe thể thao màu đỏ...”

Vị luật sư ngó ra, điều Lâm Tinh nói chừng như không liên quan gì đến công việc của ông ta. Nhưng ông ta vẫn rất lịch sự giải thích: “Tôi nghĩ, hình như cô đang nói về con gái ông chủ hộp đêm Đức Châu? Cô ấy có một chiếc xe thể thao. Hai người đã gặp nhau rồi à?”

Lâm Tinh không trả lời, hỏi ngược lại: “Anh Hiểu định lấy cô ấy hay sao?”

Vị luật sư cười cười: “Vâng, chuyện ấy không liên quan đến sự ủy thác của tôi, tôi không được rõ.” Ông ta nhìn nước mắt Lâm Tinh đang chảy vòng quanh, lại bổ sung một câu: “Theo tôi biết, không đâu, ít ra là trong thời gian trước mắt.”

Lâm Tinh hỏi: “Tại sao không, ông biết à? Thân chủ của ông là một người bông bột. Anh ấy thích ai cũng đều tỏ ra vội vàng, bức bách.”

Vị luật sư lại cười, vẻ mặt lúc này trông thoải mái hơn lúc mới đến. “VẬY À? Ấn tượng của tôi lại không như thế. Tôi nghĩ, chắc chắn ấn tượng của người Thượng Hải đối với anh ấy hoàn toàn ngược lại. Tôi cảm thấy anh ấy là người ít tình cảm, không hay nói chuyện, suốt ngày ngủ, không hứng thú với con gái. Chỉ những lúc chơi saxo, anh ấy mới có chút sinh khí của tuổi trẻ. Có thể chúng tôi không hiểu anh ấy bằng cô. Cuối cùng hai người đã có một thời gian là vợ chồng. Những người không hiểu đều cho anh ấy có phần kì quặc, có khuôn mặt thần tượng của tuổi trẻ, hẳn thích gì là mê say. Anh ấy rất thích chơi khúc nhạc tang lễ, thật tình không thể hiểu nổi.”

Lâm Tinh nói: “Nếu tôi không đồng ý ly hôn thì hai người ấy sẽ thế nào? Anh ấy với cô gái chạy xe thể thao có thể họ không kết hôn mà vẫn sống với nhau không?”

Vị luật sư nói: “Theo tôi hiểu, hiện tại hai người không sống với nhau. Hôm nay tôi đến chủ yếu thay mặt anh Hiểu thương thảo với cô về quan hệ hôn nhân giữa hai người. Tôi nghĩ, chúng ta không cần thiết đề cập đến người thứ ba.”

Lâm Tinh nói: “Anh ấy ly hôn với tôi vì người thứ ba. Tại sao không cho phép tôi đề cập? Vâng, vậy tôi xin nói với ông, tôi không đồng ý ly hôn. Ông hãy về nói với cô gái kia rằng tôi không đồng ý ly hôn. Anh Ngô Hiểu mãi mãi là chồng tôi.”

Vị luật sư nói: “Hôn nhân là tự nguyện của hai bên. Nếu một bên không đồng ý coi bên kia là vợ hoặc chồng, thì quan hệ hôn nhân ấy khó mà tồn tại. Hôm nay tôi đến để mong hai người có thể bình tĩnh thương thảo chuyện ly hôn. Tôi không mong hai bên phải đưa nhau ra tòa để giải quyết vấn đề. Nhưng nếu không còn lựa chọn nào khác, chúng tôi chỉ còn nhờ đến pháp luật, sẽ do tòa phán quyết. Nhưng như vậy sẽ làm cho cả hai cùng tổn thương không cần thiết.”

Lâm Tinh nói: “Tôi không có gì sai trái, vậy tòa căn cứ vào đâu để phán quyết? Lẽ nào tòa lại ủng hộ kẻ thứ ba?”

Vị luật sư nói: “Tòa sẽ căn cứ vào Luật Hôn nhân và các điều luật có liên quan khác của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa để phán quyết. Nếu là tình cảm vợ chồng tan vỡ, tòa vẫn có thể phán quyết ly hôn. Trong thực tiễn xét xử, nếu tình cảm đôi bên khó nhận định là tan vỡ, nói chung sẽ xem xét quan hệ hôn nhân thực tế của họ đã tan vỡ hay chưa. Cô và anh Hiểu chia tay nửa năm rồi, có thể nhận định quan hệ hôn nhân ấy đã tan vỡ. Cho dù tòa xét yêu cầu của cô không đồng ý ly hôn, sau một năm một bên có thể yêu cầu ly hôn, chắc chắn tòa sẽ phán quyết ly hôn. Đây chỉ là quan hệ hôn nhân còn trên danh nghĩa mất trên thực tế và không thể khôi phục nổi, pháp luật không chủ trương cưỡng ép duy trì.”

Lâm Tinh đã thấy rõ, mình không thể là đối thủ cân sức với cô gái giàu có chạy xe thể thao đang tranh giành Ngô Hiểu cùng vị luật sư được thuê nói về pháp luật. Chỉ một vài hiệp đấu là cô không còn đường. Cô không biết mình và Ngô Hiểu tại sao lại đến nước này, cũng không biết trước mặt vị luật sư lạ này phải làm thế nào để che giấu nỗi buồn và vết thương lòng. “Anh ấy đòi ly hôn với tôi, tại sao không về trực tiếp bàn bạc? Tôi với anh ấy đã từng yêu nhau, đã từng yêu nhau, như vậy...” Lâm Tinh như không thể nói tiếp, cô ngược lên, muốn để nước mắt chảy vào trong. “Lẽ nào người với người lại như thế? Yêu nhanh chóng, sâu sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt đã thay đổi, đã tuyệt tình, ngay cả việc gặp mặt để nói chuyện

cũng không...”

Vị luật sư gật đầu tỏ ra đồng tình, nhưng vẫn xuất phát từ chức trách, biện giải cho thân chủ: “Chính vì hai người có một thời gian yêu nhau và rất hạnh phúc, cho nên thân chủ của tôi không muốn nhìn về quá khứ. Hơn nữa, thân chủ của tôi sắp sang tu nghiệp tại Học viện âm nhạc Texas bên Mỹ. Anh ấy đang bận chuẩn bị và làm thủ tục xuất cảnh. Trong xã hội hiện đại, thân chủ ủy thác công việc cho luật sư xử lý là hành vi dân sự bình thường, không thể nói đây là tuyệt tình.”

Lâm Tinh ôm mặt. Cô không muốn vị luật sư này về nói với Ngô Hiểu mình đã khóc, nhưng cô vẫn không ngăn nổi hai lòng bàn tay nóng ẩm ướt đầm nước mắt. Vị luật sư im lặng hồi lâu, hình như nhận ra hôm nay khó mà đạt được thỏa thuận, ông nói:

“Tôi thấy thế này, cứ để bản thỏa thuận lại đây, cô có thể đọc kỹ, cũng có thể đề xuất sửa đổi các điều khoản theo ý mình. Hôm sau tôi sẽ đến bàn tiếp.” Khi ông ta nói những lời kết thúc, chuẩn bị ra về, không ngờ Lâm Tinh ngước lên. Cô cầm bản thỏa thuận để trên mặt bàn, có phần thô bạo cắt ngang lời ông ta:

“Không cần phải bàn lại. Tôi đồng ý, ký ngay bây giờ có được không?”

Sau một lúc phản ứng, vị luật sư lấy bút của mình ra, đưa cho Lâm Tinh: “Cô có thể xem lại cho kỹ, không vội, không vội.”

Lâm Tinh không xem, cứ thế ký tên mình lên bản thỏa thuận. Cô ghi vào đấy hai chữ Lâm Tinh thật to, to đến độ không hợp quy tắc. Cô muốn Ngô Hiểu trông thấy hai chữ ấy, đây là cái tên mà anh đã từng yêu. Nước mắt cô nhỏ xuống bản thỏa thuận. Viết xong nét bút cuối cùng, cô biết đây là dấu chấm hết cho hạnh phúc đã từng có của cô. Qua bao nhiêu đêm ngày mòn mỏi đợi chờ, cuối cùng đổi lại tờ giấy ly hôn này đây!

Thỏa thuận ly hôn được làm thành hai bản, cô đều ký. Luật sư nghiệm chứng xong, ông thu về, cuối cùng hỏi: “Cô còn có điều gì nhờ tôi chuyển cho anh ấy không?”

Lâm Tinh nói: “Không!”

Vị luật sư nói: “Mấy hôm nữa tôi có thể đến, còn một vài thủ tục sợ rằng phải phiền đến cô.”

Lâm Tinh nói: “Tôi có một việc phiền ông, anh Hiểu còn một ít tiền vẫn để ở chỗ tôi. Tiền của bố anh ấy để lại. Ông đưa về cho anh ấy.”

Vị luật sư cười, nói: “Vừa rồi trong thỏa thuận cô ký có ghi rõ, toàn bộ thu nhập tài sản trong thời gian quan hệ hôn nhân tồn tại của hai vợ chồng, gồm cả tài sản thu nhập của mỗi bên đều thuộc về cô, cho nên khoản tiền ấy cô có thể giữ lại.”

Lâm Tinh không suy nghĩ, trả lời: “Ông đem về cho anh ấy. Tôi không cần khoản tiền này.”

Lâm Tinh đứng dậy vào phòng trong, lấy từ trong tủ ra một phong bì đựng tám cuốn sổ gửi tiền, đặt trước mặt vị luật sư. Nhưng vị luật sư vẫn một mực khuyên giải:

“Có phải cô vẫn còn giận anh ấy không? Thật ra không cần thiết, cô cứ giữ khoản tiền này theo thỏa thuận. Trong xã hội dân sự hiện đại, mọi thỏa thuận trên thực tế chỉ là đôi bên đương sự cùng...”

Một lần nữa Lâm Tinh cắt ngang lời luật sư: “Từ lâu chúng tôi đã có thỏa thuận khác. Tôi với anh ấy ngay từ ngày đầu đã quyết tâm tôn trọng đính ước đôi bên rồi.”

Vị luật sư bỏ kính xuống lau, rồi rất hứng thú, chớp chớp cặp mắt không còn sáng lắm, muốn hỏi lại cho rõ:

“Đính ước gì vậy?”

Ánh mắt Lâm Tinh nhìn sang một phía, bỗng dừng lại nơi bức ảnh chụp chung hai người treo trên tường. Trên bức ảnh ấy hai người cười rất ngây thơ. Cái cười giống nhau đã nói rõ nội dung đính ước:

“Yêu nhau, không chút đòi hỏi.”

Vị luật sư không còn hiếu kì, không rõ ông cảm động hay kinh ngạc, vẻ mặt có phần nghiêm túc. Lâm Tinh lại nói: “Ông có biết tại sao anh ấy thích chơi bản nhạc tang lễ không? Đây cũng là hẹn ước của chúng tôi: không cầu sinh ra cùng một ngày, chỉ mong chết cùng một giờ. Chúng tôi hẹn ước nơi thiên đường một trăm năm sau. Chúng tôi đều là những con người lương thiện, ngay thật, chúng tôi không xuống địa ngục.”

Vị luật sư lặng lẽ như đang lắng nghe một câu cách ngôn sáng thế, cho đến khi Lâm Tinh nói: “Ông viết cho tôi một giấy biên nhận.” Lúc này ông mới bừng tỉnh, vội cúi xuống tìm giấy bút trong cặp, sau đấy nhìn Lâm Tinh mở phong bì, ông hỏi:

“Tất cả bao nhiêu?”

Cô mở từng cuốn sổ gửi tiền, bình tĩnh nói: “Cuốn này, chín trăm chín mươi ngàn, bảy cuốn kia mỗi cuốn một triệu. Ông đếm lại đi, tất cả là bảy triệu chín trăm chín mươi ngàn chẵn.”

Vị luật sư ngỡ mình nghe nhầm, bối rối đeo kính lên, nhìn kỹ, sau đấy ngược lên, không dám ghi. Ông ta trở mắt kính ngạc: “Bao nhiêu?”

Từ sau ngày Lâm Tinh ký vào bản thỏa thuận ly hôn ngắn gọn, cô dần dần tin rằng đó là sự thật, tin rằng cái chết của ông Ngô Trường Thiên và lời chứng của cô trước tòa đã khiến cho Ngô Hiểu hiểu nhầm và giận cô. Tình yêu yếu đuối và cảm tính là thế, một khi bị tổn thương rất khó được hàn gắn bằng lý trí và nguyên tắc. Chính từ cái nhìn bi quan, Lâm Tinh mới cùng Ngô Hiểu tiếp tục tranh biện, mới ký tên mình lên bản thỏa thuận.

Sau khi ký, cô rất muốn thử nghiệm cuộc sống độc thân yên tĩnh, bình thản, thử không nhắc đến Ngô Hiểu với bất cứ ai. Cái gọi là bình thản là có thật. Im lặng là vàng, có thể là thế. Nhưng không biết tại sao cô rất khó kiềm chế mình nhớ lại những chuyện cũ; những ngày hai người chung sống, những lời lẽ vui vẻ, ngay cả những khi hai người tranh luận, tất cả không phân biệt ngày đêm sống lại trong đầu óc cô, thống trị mọi niềm vui nỗi buồn của cô. Có lúc cô thậm chí không hiểu những hồi ức ấy đối với cô là hạnh phúc hay bất hạnh.

Một hôm, những vui buồn ấy bỗng gợi cho cô một ý nghĩ: lẽ nào Ngô Hiểu không có những hồi ức ấy? Cuộc sống dựa vào nhau của họ lẽ nào không thể đưa đến cho anh dù chỉ một chút lưu luyến? Nếu như lý trí và nguyên tắc không thể phục hồi tình yêu, vậy thì phải chăng cũng không có cách nào phá hủy tình yêu? Tuy tình yêu là cảm tính, nhưng tình yêu của cảm tính ấy nếu Ngô Hiểu còn có thể ngẫu nhiên nhớ lại, vậy tại sao anh không có cả mong muốn gặp lại? Có thể lời ông luật sư không phải là ý của Ngô Hiểu, mà có thể là sự qua loa tắc trách vào một lúc nào đó của anh.

Người chơi dương cầm của ban nhạc Thiên Đường gọi điện cho cô biết, Ngô Hiểu vừa về Bắc Kinh. Anh đi cùng cô gái chạy xe thể thao, hai người ở khách sạn Trung Quốc. Người chơi dương cầm báo với cô, Ngô Hiểu sắp ra nước ngoài, trước khi đi anh sẽ đến bar Thiên Đường vào một buổi tối, sẽ gặp mặt anh em bạn cũ trong ban nhạc. Người chơi dương cầm vẫn chưa biết hai người đã ly hôn, nhưng cũng không khuyên Lâm Tinh đến dự. Nhưng tối hôm ấy Lâm Tinh đến bar Thiên Đường. Cô tìm một chỗ ngồi kín đáo, nhớ lại cảnh hai năm trước hai người lần đầu tiên gặp nhau, cảnh tượng ấy như mới ngày hôm qua.

Ngô Hiểu đến hơi muộn, cùng anh em trong ban nhạc vào, không ai chú ý đến Lâm Tinh ngồi ở góc khuất kia. Cô trông thấy mọi người cười nói, duy chỉ có Ngô Hiểu vẫn trầm mặc, thỉnh thoảng nở nụ cười gượng gạo, hoàn toàn không có vẻ gì sắp ra nước ngoài du học và xúc động được gặp lại bạn cũ. Tám giờ, ban nhạc bước lên sân diễn, Ngô Hiểu ngồi dưới uống bia. Lâm Tinh vẫn ngồi im lặng nơi xa nhìn anh. Khoảng mười giờ, khách đến kín chỗ, lúc này Ngô Hiểu mới bước lên sân diễn. Người chơi dương cầm vẫn trong vai người phát ngôn của ban nhạc. Anh nói, Các bạn thân mến, Ngô Hiểu, thành viên sớm nhất của ban nhạc chúng tôi, người anh em trẻ nhất của chúng tôi đã về. Nhưng anh sắp chia tay chúng ta để đến một nơi thật xa, thật xa. Bây giờ, xin mời mọi người hãy gặp lại một lần nữa toàn ban nhạc Thiên Đường rất quen biết! Tất cả cùng vỗ tay, tiếng vỗ tay kích động lòng người. Trái tim Lâm Tinh nóng bừng, mắt đầm lệ.

Ngô Hiểu ra phía trước sân diễn, vẻ mặt vô cảm, giọng ồm ồm nói vào micro, chậm rãi chỉ một câu: “Tặng người tôi yêu nhất!” Sau đấy anh bắt đầu chơi cây kèn saxophone khàn khàn. Lâm Tinh đoán anh sẽ chơi bài “Hẹn ước nơi Thiên đường”. Vào khoảnh khắc giai điệu quen thuộc và cảm giác quen thuộc vang lên, Lâm Tinh không sao cầm nổi nước mắt. Đáng anh chơi nhạc quá đẹp. Lâm Tinh hai tay bịt mặt, không dám nhìn anh. Cô nghĩ, đây là lần cuối cô khóc vì Ngô Hiểu.

Nốt nhạc cuối cùng của bài “Hẹn ước nơi Thiên đường” vừa dứt, cô lặng lẽ rút lui trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Cô băng qua đường Lâm Âm ngoài cửa bar Thiên Đường sang phố lớn sáng ánh đèn. Mỗi bước chân của mình tưởng như bước vào cuộc đời mới.

Không nén nổi, cô nhẩm lại câu nói mà mỗi chữ quý như vàng của Ngô Hiểu vừa nói: “Tặng người tôi yêu nhất.” Là ai? Là cô gái lái chiếc xe thể thao? Cô gái rất xinh đẹp. Cô muốn thử mình không giận tình địch, mà giận cũng chẳng để làm gì. Cô muốn mình tin rằng, trong tình yêu này cô không mất. Nếu nói yêu nhau bỗng bột sẽ là ngắn ngủi, mà hy vọng và ngời ca tình yêu mới là vĩnh hằng, vậy thì cô đã được vĩnh

hàng. Cho nên, khỏi cần hối hận, khỏi cần căm giận. Hơn nữa, cô muốn để tình yêu này có sự bắt đầu tốt đẹp và cũng có kết thúc tốt đẹp. Giống như những tác phẩm cô sáng tạo nên, mỗi chi tiết, mỗi nhân vật phải có kết thúc hoàn chỉnh và có trao đổi cuối cùng.

Vậy là, đầu tiên cô đến Sở Công an tìm viên cảnh sát lớn tuổi, nói với ông ta rằng số tiền tám triệu tài sản riêng của ông Ngô Trường Thiên được phát hiện nơi ban công căn hộ trong ngõ Tĩnh Nguyên như thế nào, bây giờ đã giao lại cho ai một cách hợp pháp. Cô biết, viên cảnh sát lớn tuổi vẫn tìm khoản tiền này, để không còn chút băn khoăn và đáng tiếc nào đối với vụ án do ông phụ trách. Viên cảnh sát lớn tuổi rất cảm ơn cô đã chủ động cung cấp tình hình, làm biên bản để đưa vào hồ sơ. Ông ta còn nói, việc này phải được Ngô Hiểu xác nhận mới được coi như kết thúc. Lâm Tinh nói với ông, hiện tại Ngô Hiểu đang ở Bắc Kinh, trú tại khách sạn Trung Quốc, nhưng ở phòng nào cô không biết. Viên cảnh sát hỏi, anh ấy có còn giận cô vì chuyện bố nữa không? Anh ấy là một người đàn ông, tại sao tâm địa nhỏ hẹp như vậy? Lâm Tinh không nói cô và Ngô Hiểu đã ly hôn, hình như cô có tâm lý không nên vạch áo cho người xem lưng. Cô rất cảm kích vì sự đồng tình và bất bình của ông, nhưng cô nói cô rất hiểu Ngô Hiểu, không nên trách anh ấy.

Sinh nhật của Ngô Hiểu đến gần, cô làm một tấm thiệp mừng sinh nhật, đưa đến khách sạn Trung Quốc. Cô đến gặp lễ tân, tìm phòng Ngô Hiểu đang ở, nhân viên lễ tân bảo họ có thể nói điện thoại lên phòng Ngô Hiểu, nhưng không tiện cung cấp số phòng. Cô không để nhân viên lễ tân nói điện thoại, không muốn làm cho Ngô Hiểu phải khó xử, chỉ bỏ tấm thiệp mừng sinh nhật vào phong bì, nhờ lễ tân chuyển cho anh. Trên tấm thiệp mừng sinh nhật, cô học theo Ngô Hiểu vẽ hai hình người một trai một gái. Người con trai vai vác bọc đồ vẫy tay chào. Người con gái nói, Sinh nhật anh về thăm nhà cũ, em đi làm, nhà không có ai. Anh không muốn về thăm à? Căn nhà chúc anh thượng lộ bình an, mãi mãi bình an!

Cô bỏ chìa khóa nhà vào phong bì.

Hôm sinh nhật lần thứ hai mươi ba của Ngô Hiểu, Lâm Tinh giữ chữ tín, cô tránh đi nơi khác. Buổi sáng cô đến tòa soạn, buổi chiều đi cơ sở, buổi tối đến khu giải trí Kinh Thiên xem mấy cậu thanh niên chơi bi-a ăn tiền, đồng thời nhờ nhân viên quen biết lấy giúp một suất cơm hộp ở nhà ăn của công nhân viên, ngồi ở phòng bi-a ăn ngon lành. Rất muộn cô mới về nhà. Cô lên lầu, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong nhà, cho đến khi biết chắc bên trong không có người cô mới mở cửa vào. Cô mở cửa, bật đèn, nước mắt trào ra. Cô nhìn không nhầm, hai mươi ba quả bóng bay treo trên trần nhà đều bị chọc vỡ. Sinh nhật lần thứ hai mươi một của cô Ngô Hiểu cũng treo hai mươi một quả bóng bay, sau đấy cô dùng kim chọc vỡ, bóng vỡ kêu bốp bốp! Hôm nay Ngô Hiểu cũng dùng cách ấy để tiếp nhận tặng phẩm sinh nhật của cô dành cho anh. Điều này chứng tỏ anh không còn giận cô? Chứng tỏ hai người có thể với hồi ức chung, giữ được mối liên hệ tình cảm nào đó?

Sau hôm sinh nhật Ngô Hiểu, người cảnh sát lớn tuổi gọi điện cho Lâm Tinh, báo có việc cần gặp. Lâm Tinh đang thăm bảo tàng lịch sử, viên cảnh sát lớn tuổi bảo ông sẽ đến đấy. Thái độ khẩn cấp của ông khiến Lâm Tinh hồi hộp, không biết có phải vụ án phát sinh chuyện gì.

Họ gặp nhau bên ngoài bảo tàng lịch sử. Mấy hôm nay ở đây không có triển lãm, trước bảo tàng hầu như không có người. Bảo tàng với những cây cột tiền sảnh cao lớn đối diện với Đại lễ đường Nhân dân, tràn thủ phía đông quảng trường Thiên An Môn rộng lớn. Đứng đây có thể thấy du khách và những cánh diều trên quảng trường, có thể thấy dòng xe cuộn cuộn trên đường Trường An, nhưng ở đây lại yên tĩnh lạ kì.

Viên cảnh sát lớn tuổi không đem theo trợ lý. Ông tỏ ra nghiêm túc và khoan thai, không vội vã. Ông không nói với cô về vụ án, câu đầu tiên của ông là: “Tối hôm qua tôi gặp anh Hiểu.”

Lâm Tinh không ngờ vì chuyện ấy là ông muốn gặp cô ngay. Cô rất cảm kích nhưng lại sợ ông nói ra điều gì. Cô ngồi trầm mặc, không phản ứng. Viên cảnh sát lớn tuổi nói:

“Cô với anh ấy ly hôn rồi phải không?”

“Lâm Tinh ngập ngừng: “Vâng, anh ấy đã ly hôn với tôi rồi.”

Viên cảnh sát lặng buồn, nói: “Hôm qua tôi mắng anh ấy một trận, không biết tại sao anh ấy lại làm như thế! Cô rất tốt với anh ấy, bây giờ bệnh tình đã đỡ nhiều, tại sao anh ấy lại đòi ly hôn! Tôi cứ nghĩ vì chuyện vụ án của bố anh ấy. Tôi nói rõ với anh ấy về chuyện đã gặp cô trước đây. Lúc ấy cô đối với anh ấy, đối với bố anh ấy đúng là tận tình tận nghĩa. Nếu cô bị trách cứ quả là không công bằng. Ngô Hiểu là con người có văn hóa, thấu tình đạt lý. Tôi nghĩ anh ấy không đến nỗi hẹp hòi. Nhưng hôm qua tôi mới biết, anh ấy không vì chuyện đó. Trước đây đúng là anh ấy giận cô thật. Cái chết của bố làm cho tinh thần anh ấy bị chấn thương. Anh tận mắt trông thấy cảnh bố chết, sau đấy lại bị tạm giam một thời gian, tinh thần không chịu đựng nổi, cho nên bỏ nhà ra đi. Điều này có thể hiểu được. Nhưng bây giờ vấn đề có phần phức tạp. Có thể cô đã biết, bên cạnh anh ấy còn có một cô gái. Cô gái này là người Mỹ gốc Hoa, anh quen ở Thượng Hải. Bố cô ta đầu tư ở Thượng Hải. Năm ngoái cô ta mới tốt nghiệp đại học, về Thượng Hải chơi, vậy là yêu anh Hiểu. Cô gái ấy tính cách hoàn toàn Mỹ, rất thẳng thắn bộc lộ, hôm qua tôi cũng đã gặp. Nửa năm vừa rồi cô ấy giúp Ngô Hiểu rất nhiều, bây giờ lại giúp mọi thủ tục để anh ấy đi du học Mỹ. Ngoài ra, còn cho anh Hiểu năm trăm ngàn đồng, bảo là để giúp cô chữa bệnh. Có chuyện ấy không? Năm trăm ngàn với điều kiện Ngô Hiểu phải ly hôn.”

Lâm Tinh lặng lẽ nghe. Những cánh cửa trong lòng từ lâu đóng chặt, lúc này đang lần lượt mở ra. Câu chuyện của viên cảnh sát lớn tuổi làm cô có những hiểu biết mới tình cảnh và tâm trạng Ngô Hiểu nửa năm qua. Cô biết Ngô Hiểu là con người tình cảm. Ai đối tốt với anh cũng rất dễ dàng làm anh xúc động. Vậy vụ ly hôn của anh có phải cô gái kia và bố dùng tiền và tình cảm để buộc anh phải hành động như thế? Cô nhìn vẻ buồn của viên cảnh sát lớn tuổi, mong với cái nhạy cảm đặc biệt của một trinh sát viên giải đáp nghi vấn này. Điều mà Lâm Tinh quan tâm nhất và không dám khẳng định nhất là: “Anh Hiểu có yêu cô gái kia không?”

Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn cô. Ông nhìn cô hồi lâu rồi mới nói: “Anh ấy trả ơn cô kia.”

Lâm Tinh sững sờ.

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Một người con trai được một người con gái đối tốt như vậy, lại nợ người ta nhiều tiền như vậy, chắc chắn anh ấy phải trả nợ. Đây là lòng tự trọng của người đàn ông. Hôm qua anh Hiểu nói với tôi, từ khi anh ấy lớn lên, ngay cả tiền của bố cũng không tùy tiện tiêu xài. Tất nhiên tôi không biết có đúng như vậy không.”

Lâm Tinh chùng như đã hiểu nhưng vẫn chưa dám xác định, cô hỏi: “Anh ấy trả ơn hay yêu cô kia? Trả ơn và yêu hoàn toàn khác nhau.”

Viên cảnh sát lớn tuổi suy nghĩ giây lát rồi như phân tích vụ án, trả lời: “Theo tôi, anh ấy với cô kia không giống như yêu nhau. Nhưng quan hệ nam nữ có lúc không thể đơn giản nói rõ được. Cô kia hình như rất yêu anh Hiểu. Tôi xem ra rất toàn tâm toàn ý. Cho nên, tuy nói anh Hiểu trả ơn, sợ rằng không chỉ vì nợ tiền, mà nên nói, anh ấy cũng nợ không ít tình cảm. Vậy nên anh Hiểu đối với cô ấy không hoàn toàn không có tình cảm. Còn có phải tình yêu hay không, biết nói thế nào nhỉ...” Viên cảnh sát dừng lại giây lát, rồi nói tiếp: “Tôi lớn tuổi rồi, không hiểu cách thức yêu đương của cánh trẻ các cô ra sao, có thể nhìn cũng không chính xác. Cái thời chúng tôi nói chuyện yêu đương, giữa trai gái là tình yêu, tình bạn hay tình gì cũng không rõ ràng. Bây giờ thì thanh niên sống với nhau, tình gì cũng có một chút.”

“Làm sao ông biết anh ấy không yêu? Anh ấy nói thế nào?”

“Anh ấy không nói không yêu cô kia, chỉ nhờ tôi nói lại với cô, anh ấy rất yên tâm, vì đã trả xong nợ cho cô. Bây giờ phải đi để trả nợ người khác.”

Vành mắt Lâm Tinh đỏ lên. Cô muốn dùng cái cười để che đậy, nhưng cười rất không tự nhiên: “Không, anh ấy chưa trả xong nợ. Anh ấy nợ tôi, tôi nợ anh ấy. Nợ của hai người, chúng tôi trả suốt đời không hết.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Sau rồi tôi hỏi anh ấy, anh có còn yêu cô Lâm Tinh nữa không?”

Lâm Tinh nhìn vào miệng viên cảnh sát, tưởng chừng không dám chớp mắt. Đây là câu nói cô chờ đợi

nhất. Cô trông thấy hai vành môi hình thoi mím lại một lúc, cuối cùng cũng mở ra:

“Anh ấy khóc, bảo không muốn nói đến chuyện ấy.”

Nước mắt Lâm Tinh trào ra. Nhưng không biết từ đâu trong lòng cô lóe lên niềm hy vọng và dũng khí, giống như tro tàn bỗng cháy lên ngọn lửa. Vì cô biết Ngô Hiểu không bao giờ khóc. Cô chỉ nhớ vào lúc bố anh chết, anh mới để rơi mấy giọt nước mắt. Cô nói: “Nếu anh Hiểu không yêu cô gái kia, anh ấy sẽ trả tiền cho cô ta, có thể trả gấp bội, không cần phải đem thân ra gán nợ.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Đấy cũng là nguyên nhân để tôi tìm cô. Hôm qua tôi tìm anh ấy là để anh ấy xác nhận đã nhận đủ khoản tiền. Nhưng anh ta bảo vẫn chưa nhận được tài sản của bố để lại. Nếu anh ấy không nói dối, chứng tỏ vị luật sư kia chưa trao lại tiền cho anh. Hôm ấy cô cho tôi xem giấy biên nhận, có đúng vị luật sư kia viết ngay trước mặt cô không?”

Lâm Tinh tưởng như kêu lên: “Ông ấy viết trước mặt tôi. Tôi có thể đối chất với ông ấy.”

Viên cảnh sát lớn tuổi nói: “Vì anh Hiểu hôm nay cùng với cô gái kia và bố xuất cảnh sang Mỹ, bay chuyến trưa nay. Cho nên tôi phải nhanh chóng thẩm tra lại ở cô. Tôi hôm qua tôi kiểm tra sổ ghi của khách sạn, vị luật sư kia đã rời khách sạn, có thể ông ta đã về Thượng Hải. Vì đấy không phải là khoản tiền phi pháp cơ quan Công an chúng tôi cần tìm. Chỉ là khoản thu trả có tính chất dân sự giữa hai đương sự, cho nên chúng tôi chỉ có thể thông qua Sở Công an Thượng Hải tìm hỏi vị luật sư kia để biết khoản tiền ấy đã đi đâu. Cô gái kia cùng bố và Ngô Hiểu xuất cảnh trưa nay. Chúng tôi không thể ngăn cản. Nhưng tôi nghĩ, nếu cô đồng ý, có thể với danh nghĩa của mình, ra sân bay tìm họ, hỏi thẳng xem sao. Nếu cô đồng ý, lúc này vẫn còn kịp.”

Lâm Tinh ngớ ra, chững như chưa kịp hiểu chuyện gì, hồi lâu sau mới nói: “Tôi đồng ý.” Thật ra cô phấn khởi vì bất ngờ có cơ hội ra sân bay tiễn biệt Ngô Hiểu hơn là vì trách nhiệm với khoản tiền to lớn kia.

Cô nói: “Tôi đồng ý.”

Viên cảnh sát lớn tuổi cười cổ vũ: “Đi!” Ông bước xuống bậc thềm rộng lớn của Viện Bảo tàng lịch sử. Lâm Tinh đi theo, lên xe của viên cảnh sát, phóng nhanh ra sân bay. Dọc đường cô hỏi: “Thưa chú.” Lần đầu tiên cô gọi viên cảnh sát lớn tuổi này bằng chú: “Cháu muốn biết, tại sao chú lại tốt với chúng cháu như thế? Cháu muốn biết phải cảm ơn chú bằng cách nào.”

Viên cảnh sát lớn tuổi cười cười, rồi không cười. Ông nói: “Cảm ơn gì, có phải cô thấy những năm gần đây con người rất ích kỉ, ai giúp được ai việc gì cũng rất đáng ngờ?”

Lâm Tinh nói: “Trước đây bố anh Hiểu nói với cháu ‘vô duyên đại từ, đồng thể đại bi’ cháu không tin. Thật ra ông ấy cũng không tin. Ông ấy rất tin quan hệ nhân luận của Nho gia. Ông ấy đối tốt với ai, ai đối tốt với ông ấy đều có nguyên nhân, đều vì có quan hệ nào đó với mình, không thể vô duyên vô cớ, thiên hạ đồng thể. Cho nên cháu nghĩ, chú quan tâm đến cháu và anh Hiểu nhất định có nguyên nhân nào đó.”

Viên cảnh sát nói: “Cô nói rất đúng, làm bất cứ việc gì cũng có nguyên nhân. Nhưng nếu cô nghĩ, làm một việc gì cũng vì bản thân, vậy thì quá tuyệt đối. Trong cuộc sống của chúng ta, có rất nhiều người xả thân vì người khác. Con người sống những mong được vui vẻ, mong được mát mẻ, vui vẻ và mát mẻ có vật chất nhưng cũng có tinh thần. Tôi dám nói, một người cao thượng sống vui vẻ, sống tự do hơn người ích kỉ, cô có tin không? Tôi quan tâm đến cô và anh Hiểu bởi cảm thấy tình cảm hai người rất cao thượng. Có thể tôi lớn tuổi nên thích nhớ lại chuyện thời trai trẻ, muốn trông thấy những sự việc trong sáng. Cô và anh Hiểu, tuy tôi không đồng ý hai người lấy nhau sớm như vậy, nhưng hai người rất trong sáng. Tại sao con người thích một tình yêu trong sáng, là bởi tình yêu trong sáng là cho đi mà không phải giành về mình, không chút ích kỉ tư lợi. Tại sao phim Titanic lại được mọi người thích xem, ai cũng cảm động? Há chẳng phải chàng trai kia vì tình yêu mà hy sinh bản thân? Đấy gọi là tình yêu! Cô yêu anh Hiểu không hề ích kỉ, tư lợi. Anh Hiểu cũng vậy. Để có năm trăm ngàn cứu sống cô, anh ấy phải đem tình cảm ra cầm cố, khiến tôi rất xúc động. Thanh niên bây giờ làm được như thế không dễ.” Lời viên cảnh sát lớn tuổi vô tình làm cho Lâm Tinh thêm dũng cảm, khiến cô nghĩ đến những điều trước đây không dám nghĩ:

Tại sao mình không giành lại Ngô Hiểu? Bỗng cô khẳng định Ngô Hiểu vẫn yêu cô. Năm trăm ngàn chi phí cho cô thay thân là một minh chứng.

Sự dũng cảm và niềm tin bỗng trỗi dậy khiến tình cảm cô trở nên bức xúc, phiền một nỗi xe của họ bị kẹt trên đường vành đai ba, phải nhích từng thước một. Viên cảnh sát cho xe luồn lách đủ kiểu nhưng thời gian cứ từng phút từng giây vô tình trôi qua. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu xe của họ mới lên đến đường cao tốc ra sân bay. Viên cảnh sát tăng ga, tiếng máy và tiếng gió rít trên kính chắn gió giống như tình cảm mãnh liệt không thể ngăn nổi của Lâm Tinh. Xe ra đến sân bay, phóng thẳng vào nhà ga mới. Hai người chia nhau tìm trong đám đông, nhưng không thấy Ngô Hiểu đâu. Trên bảng điện tử họ thấy chuyến bay đi Mỹ sắp rời sân bay, có thể đang kiểm tra vé. Viên cảnh sát lớn tuổi vội đi tìm công an sân bay để trình bày sự việc. Ông bảo có một khoản tiền liên quan đến một vụ án cần được xác minh. Với lý do ấy, công an sân bay đưa ông theo lối đi nội bộ vào phòng cách ly. Nhưng việc Lâm Tinh lo lắng đã xảy ra, khách đi Mỹ đã lên máy bay. Tuy máy bay vẫn chưa cất cánh, nhưng qua vẻ mặt bất lực của viên cảnh sát, cô biết ông không có bất cứ một thủ tục chính thức nào để lên máy bay tìm người, càng không có quyền trì hoãn giờ cất cánh của chuyến bay.

Họ cùng nhìn chiếc *Boeing* thân rộng đang từ từ rời khỏi đường ống dẫn khách, đi ra đầu đường băng cất cánh. Chỉ một lúc sau, họ nghe thấy tiếng gầm rú của máy bay vút lên. Chiếc máy bay mỗi lúc một nhỏ, chỉ còn lại một chấm bạc trên bầu trời, dần dần bị ánh nắng nuốt khỏi tầm mắt.

Trên đường về Lâm Tinh không nói năng gì. Như để an ủi, viên cảnh sát hứa sẽ giúp cô tìm địa chỉ của Ngô Hiểu ở Mỹ. Vì khoản tiền bảy triệu chín trăm chín mươi ngàn có liên quan đến vụ án Ngô Trường Thiên vẫn chưa rõ đang ở đâu, cho nên cơ quan Công an hoàn toàn có quyền liên hệ với Ngô Hiểu theo đúng quy định của pháp luật. Bước thứ nhất phải làm đó là, nhờ Sở Công an Thượng Hải tìm viên luật sư đã cầm toàn bộ chứng từ tiền gửi từ tay Lâm Tinh.

Vào lúc này mọi suy tư tình cảm của Lâm Tinh như bay theo chấm trắng bạc trên bầu trời và đang đi rất xa, không nghe thấy viên cảnh sát lớn tuổi nói gì. Khi viên cảnh sát đưa cô về ngõ Dương Châu, cô nghĩ, có thể lúc này Ngô Hiểu đã nhìn thấy Thái Bình Dương mênh mông vô bờ dưới nắng.

Lâm Tinh đoán chừng, lúc này bức tường vàng trong phòng khách của cô cũng đầy nắng. Thậm chí cô ngại thơ tự trách, nếu hồi xưa cứ nghe theo Ngô Hiểu sơn đỏ lại hóa hay. Nếu mọi việc nghe theo Ngô Hiểu, rất có thể anh không bỏ đi.

Vậy là cô hình dung bức tường kia là màu đỏ, dưới nắng nó càng đỏ gắt và mạnh mẽ hơn. Chợt cô nghe thấy tiếng saxo, giai điệu của bản “Hẹn ước nơi Thiên đường” dịu dàng, xúc động lòng người. Theo giai điệu của bản nhạc, cô từng bước lên lầu, càng gần đến nhà tiếng nhạc càng gần, chưa bao giờ Lâm Tinh có ảo giác như vậy. Bước đến cửa, cô nghe rõ tiếng nhạc từ trong nhà vọng ra. Cô như mơ, sững sờ hồi lâu. Tiếng kèn khàn khàn lắng sâu khiến từ toàn thân cô, từ đầu đến chân như cháy lên! Cô muốn kêu to, nhưng không thành tiếng:

“Anh Hiểu!”

Cô đứng ở cửa, lắng nghe bằng trái tim rực cháy. Cho đến khi tiếng nhạc vào đoạn cuối huy hoàng xán lạn, cô mới đẩy cửa bước vào. Cô trông thấy Ngô Hiểu, thấy Ngô Hiểu dưới nắng chiều chơi xong nốt nhạc cuối cùng, thấy những giọt nước long lanh trong cặp mắt anh. Anh muốn cười với cô, nhưng chưa cười thì đã cúi xuống. Với cái giọng thô thô, với âm thanh bình dị nhất, anh nói:

“Anh đã về!”

Ngô Hiểu từ trạng thái tinh thần suy sụp, rất may mắn trở về. Anh tận mắt trông thấy cái chết của cha, bị sức ép phải ngồi tù. Anh vẫn cho rằng, cái chết của bố và tội của mình tất cả đều do Lâm Tinh tố cáo! Nhưng cuối cùng Lâm Tinh đã chứng minh sự thật: “Trái tim chết” của Ngô Hiểu, hay vì sự “phản bội” của vợ.

Nếu anh không còn yêu Lâm Tinh thì đây chỉ là nỗi đau ngắn ngủi không còn gì đơn giản cho bằng. Nhưng khi anh nói không yêu thì phát hiện tình yêu đã bám rễ tận xương tủy, khắc sâu vào linh hồn anh. Vết thương không kín miệng, nhức nhối không chịu nổi. Bây giờ Lâm Tinh mới hiểu tại sao Ngô Hiểu trốn chạy đến một thành phố xa xôi, giấu mình trong biển người. Có thể lúc ấy anh chỉ nghĩ đến giải thoát duy nhất là tránh xa tình yêu đã đem đến thất vọng và thương đau nhưng không thể quên.

Lúc bấy giờ anh gặp cô gái người Hoa bang Texas. Trên người anh không có nổi một đồng. Ban ngày anh phải tìm những nhà hàng, tiệm ăn nhỏ cần thuê làm những việc cực nhọc, buổi tối đến các quán bar chơi saxo bên bàn khách, cách diễn ấy chẳng khác nào kẻ đi xin ăn. Chủ quán không cho tiền, thu nhập của anh hoàn toàn dựa vào tiền khách cho, có lúc thối cả tối chẳng được đồng nào lại còn bị khách nhìn khinh bỉ. Hôm ấy cô gái kia đang ăn cơm, thấy bàn bên khách nghe xong một khúc nhạc nhưng không cho anh đồng nào lại còn sỉ nhục. Anh nhẫn nhục nghe, nét thanh cao trên khuôn mặt không còn nguyên nhưng vẫn hằn sâu. Cô gái bị khuôn mặt thần tượng và sự im lặng bằng vàng của anh nhanh chóng chinh phục. Cô mời anh đến thổi một bài, cho anh rất nhiều tiền. Nhưng thật bất ngờ, chàng trai thổi saxo lại tỏ ra lạnh lùng. Cho dù dung nhan, sự nhiệt tình và giàu có của cô gái, thậm chí cả khí chất và sự giáo dục của cô rất có thể làm bất cứ chàng trai nào cũng phải rung động, nhưng Ngô Hiểu không hiểu nổi vào lúc anh giận Lâm Tinh đến tận xương tủy vẫn thầm nhớ đến cô. Anh không hiểu được rằng, Lâm Tinh đã chiếm vị trí sâu nhất trong trái tim mềm yếu của anh. Rất nhiều đêm yên tĩnh, nằm trên cái giường của một nhà trọ nóng bức trong ngõ Thượng Hải, anh chỉ lặng lẽ nghĩ đến Lâm Tinh. Lâm Tinh nghèo lại đau ốm giày vò, biết lấy ai chăm sóc? Không ai chăm sóc Lâm Tinh có thể chết không? Cái cảnh tượng dễ sợ ấy không chỉ một lần làm anh sợ hãi tinh mộng. Anh giận Lâm Tinh. Nhưng nghĩ đến cảnh cô chết trong cô đơn, lòng anh lại như dao cắt. Họ đã có một thời gian sống chết bên nhau và đã từng hẹn ước. Anh và cô gái Texas gần nhau vừa độ, thân mật vừa phải, nhưng sự cầu cứu đầu tiên của anh đối với cô gái đấy là khoản năm trăm ngàn đồng khó nói nên lời.

Cô gái bang Texas nhận lời, với cái thẳng thắn và cuồng nhiệt kiểu Mỹ, cô bày tỏ tình yêu với Ngô Hiểu. Đồng thời, được bố và luật sư chỉ dẫn, với quy tắc thương mại kiểu Mỹ, cô thu xếp khoản tiền đầu tư tình cảm. Năm trăm ngàn tiền mặt rất nhanh chóng được gửi đến địa chỉ Ngô Hiểu chỉ định, đồng thời để trả “món nợ” của anh, là một bản thỏa thuận ly hôn ủy quyền cho luật sư khởi thảo và Ngô Hiểu ký tên. Giống như phương án hồi xưa ông Ngô Trường Thiên đề xuất ở chùa Đàm Chá, cuộc sống giàu tình cảm của Lâm Tinh không tách khỏi thương vụ giao dịch, trao đổi.

Có thể vì vậy mà cuộc đời cô rất giàu tình cảm, được đất trời nuôi dưỡng bao đêm ngày. Buổi chiều mất hết cảm xúc, Ngô Hiểu nhận được lá thư của viên cảnh sát lớn tuổi, trong thư nói có việc liên quan đến chuyện của bố anh, nhưng quan trọng hơn, ông nói đến Lâm Tinh. Thư của ông nói rõ đầu đuôi câu chuyện kia và tình yêu nồng cháy của Lâm Tinh dành cho anh, sự bảo vệ và cầu cứu của cô. Ngô Hiểu tìm một nơi vắng người, đọc đi đọc lại lá thư. Anh lặng lẽ khóc. Khi anh định quay về thì phát hiện mình không được làm chủ mình. Anh đã bị người khác mua bằng khoản tiền năm trăm ngàn đồng. Anh đã ký vào bản thỏa thuận ly hôn. Cô gái bang Texas toàn tâm toàn ý vì anh, rất chân tình, không chấp nhận anh từ bỏ hợp đồng. Không những anh phải cõng trên lưng gánh nặng lương tâm và đạo đức, có thể còn chịu trách nhiệm nào đó trước pháp luật. Hiểu biết về pháp luật của anh kém đến mức đáng thương. Vị luật sư kia chỉ nói vài ba câu là anh không còn biết nói gì. Cách tốt nhất của anh là không để họ tìm thấy Lâm Tinh dẫn đến việc cái tờ thỏa thuận ly hôn anh đã ký không có cách nào thực hiện. Anh nói với họ địa chỉ biệt thự Kinh Tây. Tất nhiên vị luật sư lên Bắc Kinh, đến biệt thự Kinh Tây, không thể tìm thấy Lâm Tinh. Theo Ngô Hiểu nói, người bỏ nhà ra đi không tìm thấy không phải là anh, mà là Lâm Tinh, vợ anh. Cho nên tối hôm ấy, Lâm Tinh bỗng xuất hiện ở hộp đêm Đức Châu, khác nào cô tự sa vào lưới.

Sự xuất hiện của Lâm Tinh khiến cho cô gái bang Texas nhận ra sự việc không đơn giản. Ánh đèn đường phố Bồ Sông cho cô gái thấy rõ cảnh tượng xúc động khi Ngô Hiểu và Lâm Tinh gặp lại nhau. Vậy là cô gái với tốc độ nhanh nhất, thu xếp để Ngô Hiểu ra nước ngoài, đồng thời tạm thời giấu khoản tiền di sản vị luật sư kia đem về. Vào lúc đó, lòng dạ cô gái còn thâm độc hơn ai hết.

Đây là câu chuyện của Ngô Hiểu, chuyện kể tám ngày tám đêm không hết nhưng chỉ vài ba câu có thể khái quát, kết thúc câu chuyện là Ngô Hiểu trở về. Chuyến thăm của viên cảnh sát lớn tuổi trước hôm anh đi Mỹ đã bày mưu xúi giục anh. Ông tạo điều kiện để Ngô Hiểu trước lúc bước lên máy bay, dùng khoản tiền bảy triệu chín trăm chín mươi ngàn, đủ lợi thế chuộc lại tình yêu của mình.

Cuộc sống hạnh phúc của Lâm Tinh và Ngô Hiểu lại bắt đầu. Căn nhà nhỏ trong ngõ Dương Châu lại ấm lửa bếp. Ngô Hiểu trở về với ban nhạc Thiên Đường, vẫn có rất nhiều fan hâm mộ, gồm cả các cô gái trẻ rất yêu quý anh, nhưng Ngô Hiểu đã quen với gia đình, quen với chỉ yêu một người và chỉ một người yêu mình.

Vào một buổi trưa gió nhẹ trời trong, họ nhận được một phiếu gửi tiền. Phiếu gửi tiền trị giá bảy triệu bốn trăm năm mươi ngàn. Cô gái bang Texas gửi trả lại di sản của Ngô Hiểu, trừ khoản chi cho tình yêu của cô ta và khoản lợi tức tương ứng, không thừa không thiếu một xu. Kèm theo phiếu gửi tiền là biểu lãi suất cùng kì của ngân hàng để làm bằng chứng rõ ràng và công bằng.

Cuộc sống của hai người bỗng chốc trở nên giàu có sẽ thế nào? Lâm Tinh chưa kịp tính đến. Hai người có thể yêu nhau bao lâu càng không thể quy hoạch trước. Không có tình yêu vĩnh hằng, Lâm Tinh bình tĩnh nhắc nhở mình. Nhưng cô vẫn toàn tâm toàn ý yêu Ngô Hiểu, yêu anh không để đất trống. Cô tận hưởng quá trình yêu và tôn trọng lẫn nhau. Quá trình ấy cũng là mục đích của cô. Cô không chú ý đến tình yêu của mình một ngày nào đó khó đoán biết, sẽ xảy ra kết cục nào ngoài ý muốn.

Những cuộc đấu tranh vật lộn
giữa tình yêu và tiền bạc, giữa thể lực
và danh vọng, giữa chữ hiếu và chữ
tình, âm mưu thôn tính và sự phản
trắc của chính những người thân
thiết nhất, máu và nước mắt,
những cái chết bí ẩn, giết người
diệt khẩu... Những điều luôn
có thể diễn ra trong cuộc
sống thường nhật hận thù
và rồi bởi nơi bất kỳ thành
phố hiện đại nào... đã
được tái hiện ở đây.

Lâm Tinh là một nữ phóng viên trẻ
sắc sảo, đang tìm kiếm tư liệu viết về
tập đoàn nổi tiếng Trường Thiên và
tiếp cận được với Tổng giám đốc Ngô
Trường Thiên. Cô tình cờ quen và yêu
ông Trường Thiên, người sẽ thừa kế
toàn bộ tài sản to lớn của tập đoàn
sau này, nhưng chỉ đam mê làm nghề
sĩ thối saxophone... Cái chết bí mật
của Hân - cô bạn thuê chung phòng
với Lâm Tinh - ngay tại biệt thự của
ông Trường Thiên kéo theo hàng loạt
cuộc ám sát giết người diệt khẩu.
Lâm Tinh vô tình nắm được bí mật
của cha chồng...

CHIBOOKS
www.chibooks.com.vn

你的生命如此多情

Copyright © 2008 by Hai Yan. All rights reserved.

Hẹn ước nơi thiên đường © 2009 Chibooks.

Bản dịch tiếng Việt do Chibooks thực hiện và xuất bản theo thỏa thuận
liên kết xuất bản với nhà văn Hải Nham năm 2009.

FAHASA
CÔNG TY CỔ PHẦN PHÁT HÀNH SÁCH TRUYỀN

Hẹn ước nơi thiên đường

8 936046 240099

Giá: 73.000đ

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Chú thích

^[1] Dương Bạch Lao, Hoàng Thế Nhân và Hi Nhi là những nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ rất nổi tiếng thời cải cách ruộng đất ở Trung Quốc - ND.

^[2] Trong tiếng Trung Quốc, bang Texas được gọi tắt là Đức Châu - ND.

Mục lục

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>